MÄDCHEN

Mat Vaassen

1

Naar adem happend als een apneulijdster schrikt Mädchen uit haar diepe roes op. Ze spert haar ogen wijd open. Haar hart klopt snel en voelbaar in haar borst. Ze ziet niets anders om haar heen dan dikke, vleeskleurige mist. Haar eigen handen kan ze niet eens zien. Haar lijf voelt beurs, haar hoofd net zo moerassig als haar omgeving. Smerig, de mist is zelfs te proeven. Ze ligt op een harde vloer. Langzaam gaat ze overeind zitten. Dan ineens; kabang, ksssj, hoort Mädchen achter zich het geluid van treindeuren die opengaan. Ze draait zich om en ziet hoe de damp meteen door de deuropening naar buiten begint te stromen. Ze probeert zich te concentreren en erachter te komen waar ze is en hoe ze hier terecht is gekomen, maar ze kan niet helder denken. Ze voelt zich misselijk en duizelig

Ik zit in een trein, verder dan die constatering komt ze niet. Ze hijst zich omhoog en doet een paar passen naar de uitgang, steekt haar hoofd voorzichtig naar buiten en ziet dat de trein niet bij een perron staat maar midden tussen de weilanden.

Terwijl Mädchen zich vasthoudt aan de metalen buis naast de deur, hurkt ze op de laagste trede om vervolgens op de losse stenen naast de rails te springen. Ze ziet dat de trein dezelfde vleeskleur heeft als de mist. Deze trein is niet van de NS, denkt ze.

Wauw! Verbaasd zet ze een stap achteruit als ze ineens geconfronteerd wordt met een gigantische voet van kunststof, met de tenen in de lucht, enkele malen hoger dan de trein. Als de damp rond de trein optrekt, wordt een enorm been zichtbaar. En dat been zit vast aan… Sjon?

Reuzegroot zit hij daar aan het uiteinde van de trein, een gigantische, naakte opblaaspop van Sjon. Hij lijkt precies. Eerst heeft Mädchen het niet door, maar dan ziet ze het. De trein is Sjon's lul. De pop zit op z'n gat tussen de weilanden en uit z'n kruis komt een trein. De pop torent er enorm hoog boven uit. Zijn benen zijn gestrekt aan weerszijden van de trein. Zijn handen rusten op zijn knieën. De glazige poppenogen staren wezenloos in de verte. Zelfs Sjon's buikje is er.
Het lijkt een zieke grap. Maar dan herinnert Mädchen zich Kimberley's droom. Haar dochtertje had een tijd geleden verteld dat ze had gedroomd over pappa's piemel. Dat ze in die piemel naar de hemel was gereisd. Maar Mädchen droomt niet. Dat weet ze zeker. Misschien is ze dood. Dan is Mädchen nu ook in Sjon's lul naar de hemel gereisd.
Ze loopt om de grote voet heen. Weilanden en slootjes. Erg Hollands ziet de hemel er uit, of de hel. Dat laatste zou ze nog kunnen navoelen. Ze heeft het Nederlandse landschap nooit een warm hart toegedragen.

2

'Godverdegodverdegodver!' hoort ze iemand plots schelden.
Mädchen kijkt om en ziet een dikke man in een uniform in een van de deuropeningen van de trein staan. Zijn hoofd is zo rood dat het lijkt alsof het gaat ontploffen. Hij staat met zijn armen te zwaaien en met zijn gebalde vuisten in de lucht te slaan alsof hij een onzichtbare vijand bevecht. Ineens ziet ze hem in de trein verdwijnen. Een eind verder bij een andere deuropening komt hij weer tevoorschijn en herhaalt zich zijn merkwaardige toneelstukje. Het ziet eruit alsof hij probeert uit de trein te komen, maar door een onzichtbare wand wordt tegengehouden. Hij schopt in de lucht en grijpt al scheldend en jammerend zijn voet.
Een moment later merkt hij Mädchen op. Hij verdwijnt weer in de trein en loopt binnendoor in de richting van Mädchen.
'Zo, daar ben je in levende lijve,' zegt de man met een paars hoofd, waar het zweet vanaf druipt, als hij de deuropening bij Mädchen heeft bereikt..
'Het werd verdomme eens tijd. Nou, heb je je trein genoeg bewonderd? Dan mag je wat mij betreft instappen. Kunnen we eindelijk met ons reisje beginnen. Dat we het achter de rug krijgen.'
Mädchen loopt naar de man toe en kijkt omhoog naar hem.
'Kun je mij helpen? Ik weet niet waar ik ben … ik begrijp er niets van. Wat is dit voor een trein? Waar zijn we?'

‘Zie ik eruit als de Grote Bosatlas?’ antwoordt de man bot. ‘Weet ik veel waar we zijn.’
‘Maar…, maar…, deze trein…, Sjon…, ik bedoel, waar ga je dan heen?’
‘Waarheen? We gaan overal heen waar je maar wilt. Jij bent de baas.’
‘Ik begrijp je niet. En ik weet niet waarom je zo naar tegen me doet,’ antwoordt Mädchen vermoeid.
De man zucht. ‘Je wilt weten waar je bent? Weet ik niet. Je wilt weten waar we naar toe gaan? Weet ik niet. Je wilt weten waarom je hier bent? Goed. Dat zal ik je vertellen. Jij hebt gigantisch gefaald in je leven.’
De man kijkt nu op Mädchen neer met een sarcastische uitdrukking op zijn gezicht.
‘En da’s niet netjes, hè? Da’s vies hè? Falen, da’s, tja hoe zal ik het zeggen? Falen is obsceen. Vooral dat met het graf, hè? Dat was een mooi obsceen staaltje falen. Voelde je dat niet? Nou? Jij was de kluts kwijt. En flink ook. En blijkbaar ben je daarom uitverkoren.’
Mädchen staart hem met verbazing en afschuw aan. Hoe weet hij dat allemaal? En wat permitteert hij zich eigenlijk, deze vetzak die ze helemaal niet kent? Gefaald? Obsceen?
‘Ja, jouw lijden is blijkbaar wat bijzonders,’ gaat de man verder. ‘Al zou ik zelf niet weten wat er bijzonderder aan jouw lijden is dan aan dat van andere mensen. Als je het mij vraagt. In ieder geval moet je aan boord komen. Ik ben het zat om op je te wachten. Je bent hier nu, dus stap in, dan kunnen we eindelijk verder.’
Mädchen reageert niet. Haar gezicht is bleek geworden. Ze herinnert zich ineens wat er gebeurd is voordat ze bijkwam in deze idiote trein. Ze is verkracht geworden! Mijn God, ze werd verkracht! Misschien is ze daardoor doorgedraaid. Of heeft de verkrachter haar vermoord? Ze voelt ineens hoe haar maag zich omdraait in haar buik. Met een paar flinke stralen spettert haar maaginhoud op de stenen langs de rails. De tranen springen in Mädchen’s ogen. Voorovergebogen, met een hand tegen de trein blijft ze een moment staan. Met de rug van haar andere hand veegt ze de kotsslierten weg die van haar mond druipen.
De man kijkt haar boos aan. ‘Gaat dit nog lang duren? Luister, je moet het zelf maar weten. Wat heb ik er ook mee te maken? Blijf maar hier voor mijn part de hele dag tussen de weilanden staan kotsen als je dat wilt.’
Hij draait zich om en loopt de trein weer in.
Mädchen kijkt om zich heen. Ze is dood. Dat moet wel. Dit is haar hel. Dit is haar straf. De straf die ze heeft verdiend omdat ze niet heeft gedeugd. Omdat ze haar dochtertje heeft laten sterven. Omdat ze heeft

gefaald en omdat ze een dwaas is. Mädchen voelt zich ellendig. Goed, denkt ze, als ik het verdiend heb, dan zal ik maar instappen. Als dit mijn hel is, dan zal het wel zo moeten zijn. Ze klimt in de trein. De deuren gaan dicht en de trein zet zich in beweging.

3

Als Mädchen de coupé in loopt, ziet ze dat het hele interieur van de trein vleeskleurig is. Alles; de vloer, het plafond, het glas van de ramen, de kozijnen, de plankjes onder de ramen, de banken, de kofferrekken, de prullebakken, de deuren, alles heeft dezelfde kleur. Als ze niet beter zou weten, zou ze denken dat er iets mankeert aan haar ogen. Het maakt haar bang. Mädchen wil zich omdraaien en op zoek gaan naar de treinconducteur, maar dan denkt ze aan hoe naar hij tegen haar was en ze besluit maar te gaan zitten. Geen prettige man. Alsof ze hem iets heeft aangedaan. Maar ze kent hem helemaal niet. Waarom moet hij dan zo vervelend tegen haar doen? Ze kijkt naar het halletje en naar de naburige coupé, maar die zien er precies hetzelfde uit. Waarschijnlijk is de hele trein zo. Ze besluit af te wachten wat er gaat gebeuren.
Mädchen kijkt door het vleeskleurige raam naar buiten. Ze verwacht weg te rijden uit het kruis van de grote Sjonpop als uit een stationshal, maar de voeten bewegen mee met de trein. Ze opent een raampje en steekt haar hoofd een stukje naar buiten. Ze ziet dat de Sjonpop meerijdt. Hij schuift op z’n kont, met de trein tussen zijn benen, over het spoor. Bespottelijk. Moet ze nou in haar dood nog zo bespot worden met een reuzepop van haar dode man die op zijn reet over de rails rijdt? Is dan zelfs de dood niet meer heilig in het hiernamaals? Is er geen respect voor een vrouw die zo heeft moeten lijden als zij? En wie drijft er zo de spot met haar? Is er een God die van bovenaf naar beneden kijkt en zich verkneukelt over haar? Oh nee, er is geen boven, zij is zelf al boven. Of nee, ze had besloten dat ze beneden was, in de hel.
Haar hele leven lang heeft ze nooit geloofd dat er iets anders is dan het aardse bestaan. Maar dit dan? Dit is allemaal bizar. Toch ervaart ze het echt. Ze ziet het toch allemaal met haar eigen ogen. Haar maag roert zich weer, maar gelukkig houdt ze het nu binnen. Mächen wrijft met haar handen over haar gezicht. Het is zo verwarrend. Ze moet weten wat er met haar gebeurt. Ze gaat die treinconducteur zoeken. Hij moet haar vertellen wat hij weet.

4

Mädchen loopt naar het volgende treinstel. Daar is hij niet. Een schuifdeur door. Een halletje. Een schuifdeur door. Een nieuwe coupé. En zo verder. Eindelijk ziet ze hem in de verte. Hij sjouwt door het gangpad met allerlei spullen.
‘Hee, hallo,’ roept Mädchen. ‘Wacht even, ik wil wat vragen.’
Hij blijft staan en draait zich naar haar om. Voor het eerst valt Mädchen op dat hij helemaal geen conducteuruniform aan heeft. Het is een fanfare-uniform. Een groen jasje met gouden knopen en epauletten op zijn schouders. En hij draagt nu een muts van witte vacht met een gele pluim erop. Onder zijn arm klemt hij een grote tuba. Daarbij heeft hij over zijn schouder de slang vast van een stofzuiger die op zijn rug hangt. Met de andere hand houdt hij een tweede stofzuiger vast, een zware zilverkleurige. Hij zweet en puft van het sjouwen. De druppels lopen onder zijn pet vandaan over zijn rood aangelopen gezicht en in zijn dikke, lange bakkebaarden.
Mädchen gaat voor hem staan. Ze ruikt dat hij vreselijk naar zweet stinkt. Onder z’n oksels ziet ze grote ringen van transpiratievocht door zijn jasje heen komen.
‘Ik wil weten wat dit allemaal betekent,’ zegt Mädchen. ‘Wie ben jij en hoe weet jij dingen over mij? En ik begrijp niets van wat jij daarstraks allemaal bazelde.’
‘Nou nou, wat een toon?’ reageert de man geïrriteerd.
Hij denkt even na.
‘Goed. Bij deze dan. Mijn naam is Chantal Herman. Oh God,’ zucht Chantal Herman tegen zichzelf, ‘ik haat dit soort surrealistische onzin. Ik vertel je wat ik je moet vertellen en dan laat je me met rust, okee?’
De man dreunt zijn verhaal op alsof hij het uit zijn hoofd heeft moeten leren en het nu zo snel mogelijk kwijt wil. Hij raffelt de zinnen monotoon af, zonder emotie. ‘Je zit in de buitenwereld, of buitenwerkelijkheid. Je bevindt je in de echte wereld maar ook weer niet. Je gaat avonturen beleven, je gaat mensen ontmoeten en rare dingen beleven. Maar ook al bevind jij je in de buitenwereld, je opereert als het ware in de echte wereld. Dat betekent dat je handelingen een werkelijk effect zullen hebben op de mensen die je tegenkomt. Wees je daarvan bewust. Al je daden zullen echte consequenties hebben.
Vraag me niet wie of wat dit allemaal verzonnen heeft. Als jij het weet, mag je het mij vertellen..

Voor zover ik weet mag je deze reis opvatten als een soort spel. En zoals bij elk spel zijn er regels, spelers, winnaars, verliezers. Er is een traject af te leggen met een begin en een einde. Het begin is hier in deze trein. En jij bent zo te zeggen de hoofdrolspeler in dit spel. Aan het einde van het spel schijnt er een gigantische bonus te zijn voor de hoofdrolspeler, als ze het haalt.
Voor de rest rijden we deze trein op jouw instinct. We zoeken passagiers voor onze trein. Waar we eindigen bepaal ook jij. Jij bent blijkbaar van een enorme belangrijkheid. D'r schijnen mensen te zijn die buitenproportioneel van jou afhankelijk zijn, begrijp je? Jij bent hun Verlosser. Verlos hen van het kwade.'
'Ik begrijp helemaal niets van wat je kletst,' zegt Mädchen boos. 'Praat eens normaal.'
'Nou,' zegt Chantal Herman, 'het zijn zieligerts. En jij Mädchen gaat hen Verlossen. Simpel toch?!'
'Ik ga wat?'
'Verloooossseeeen! Mijn God, is dat mens langzaam. Waarom moet ik dit doen? Zie ik eruit als een ontvangstdame?
Enfin, je merkt het allemaal wel, ik heb beters te doen en ik heb ook nog mijn eigen sores. Ik heb nu geen tijd. Later.'
'Wacht!' Mädchen grijpt hem bij zijn arm. 'En de bonus, jij had het over een gigantische bonus, wat is de bonus?'
Hij zucht.
'Als je je werk goed doet, dan krijg je Kimberley terug.'
'Wat?'
'In één stuk, zogezegd. Gezond. Levend. Piepkwiek.'
Mädchen's mond valt open. Kimberley terug? Kimberley is dood. En begraven.
Chantal Herman zet een van zijn stofzuigers op de grond. 'En dan wint u "een leven van een complete, buitengewone gelukzaligheid die maar weinig mensen kennen". Samen met de kleine Kimberley, precies zoals jij het je hebt voorgesteld.'
Mädchen voelt het bloed in haar hoofd bonzen. Ze kan niet nadenken. Het moet die mist zijn. Die heeft haar vergiftigd. Ze begrijpt het niet. Ze is dood, maar Kimberley kan bij haar terug komen. En dan leven ze weer allebei. Een moment lang staart ze uit het raam Ze voelt zich zo ontzettend beroerd en droevig. Ze kan op dit moment alleen maar meegaan in deze waanzin.
'Maar ik weet niet wat ik moet doen.'

‘Oh, daar kom je vanzelf wel achter,’ zegt Chantal Herman. ‘Als jij d’r niet achter kunt komen, kan niemand het. Jij bent de uitverkorene.’
Hij klopt haar bemoedigend, maar een beetje spottend, op haar hand.
‘En als het niet lukt? Wat als het niet lukt?’ vraagt Mädchen angstig.
‘Tja.’ Hij schuift zijn muts naar achteren en krabt zich op z’n hoofd.
‘Da’s dan niet lekker. Da’s dan mooi kut voor onze zieligerts, om het zo maar eens te fraseren. En … je dochtertje, die zal … spijt me dat ik het zo grof zeg, die zal gruwelijk lijden en sterven. Spijt me voor je, echt.’
‘Verdomme, vuile klootzak, wat betekent dat?’
Mädchen grijpt Chantal Herman bij zijn jas en schudt hem door elkaar. Zijn tuba valt met een bonk op de grond. Zijn muts schuift heen en weer op zijn dikke kop. ‘Zeg op, waar is ze, waar is ze, wat hebben jullie met haar gedaan?’
‘Rustig, ruuuuustig nou. Ik kan er ook niks aan doen. Ze is op het eindstation van deze trein. Daar wacht ze op je. Daar zullen we toch naartoe moeten dan. Maar laat je me nu los anders komen we er nooit. Ik moet gaan. Ik heb mijn eigen dingen te doen. Doei!’
Mädchen laat hem verslagen los. Ze laat zich op een van de banken neerploffen. Ze begrijpt er werkelijks niets van. Ze moet wel gek geworden zijn. Maar tegelijkertijd is ze bang geworden van wat haar verteld is. Kimberley die pijn lijdt als zij niet haar best doet. Maar als ze wel doet wat ze willen…? Dan krijgt ze haar dochtertje terug. Dan krijgen ze een geweldig leven, precies zoals ze altijd gedroomd heeft. Ze gaat zitten en kijkt naar buiten terwijl het vleeskleurige landschap langs haar heen dendert.
Chantal Herman heeft ondertussen zijn tuba en zijn andere stofzuiger weer bij elkaar weten te pakken en worstelt mopperend tussen de banken door de coupé uit.

5

Gigantisch gefaald had ze, had die man gezegd. Ja, dat kan je wel zeggen. Ze is nu eenendertig jaar oud en haar hele leven is volkomen in de soep gelopen. En toen ze klein was, had ze nog wel gedacht dat ze wat bijzonders was.
Mädchen. Een gekke naam, maar haar vader was Duits. Hans heette hij en hij was 18 jaar toen hij met haar moeder trouwde. Haar moeder, Gerda, was een Nederlandse. Hans was acteur, geschift, maar aardig geschift. Hij had Mädchen’s moeder ontmoet toen hij met een klein

theatergezelschap in Amsterdam gespeeld had. In een klein, oud theatertje hadden ze opgetreden. Met z'n tienen waren ze uit Berlijn gekomen. Met een oude Mercedes-bus. Gerda kwam uit een klein dorp. Ze was zestien toen ze van huis wegliep. In Amsterdam vond ze alle sensaties die ze zocht. En Hans. Ze hield van zijn ravenzwarte haar en van z'n gekheid. Toen ze zeventien was kregen ze een dochter. Ze noemden haar Mädchen. In het kunstenaarsmilieu waarin ze leefden was dat een mooie naam. Mädchen zelf voelde zich bijzonder met haar bijzondere naam. Ze had bijzondere dromen en wensen. Mädchen wilde actrice worden. Ze wilde met haar ouders op tournee.
Maar toen Hans Gerda verliet toen Mädchen zes jaar oud was en Gerda een half jaar later zelfmoord pleegde, wilde Mädchen niets meer te maken hebben met het bijzondere en het artistieke. Ze wilde een zo normaal mogelijk leven hebben. Ze werd in pleeggezinnen geplaatst. Maar er heerste zonder uitzondering in die gezinnen een zeer streng regime, zonder enige liefde. En soms werd ze zelfs geslagen.

Zo waren Mädchen's kinderjaren vol ellende en verdriet. Dus ze begon te dromen over een rustig leven in een eigen gelukkig gezinnetje met een man en kinderen. Maar ze kwam maar niet de juiste man tegen. Toen op een dag ontmoette ze Sjon. Een leuke, spontane bouwvakker. Ze greep die kans met beide handen aan. Mädchen was helemaal niet onknap. Ze had lang, roodblond haar, een leuk gezicht en een goed figuur. Van nature had ze best een vrolijk gemoed gehad. Alleen hadden het drama met haar ouders en de daaropvolgende ervaringen in de pleeggezinnen haar onzeker gemaakt en haar gevoel van zelfwaarde flink omlaag gehaald.
Maar nu zag ze het al helemaal voor zich. Sjon was een stabiele, stevige vent, met een normaal beroep. Nu kon haar geluk eindelijk beginnen. Het klikte meteen tussen Sjon en haar. Ze trouwden vrij snel en ook vrij snel daarna kwam Kimberley. Haar droom leek uit te komen.
Alleen veranderde Sjon. Hij zat steeds vaker in de kroeg. Hij kwam dan dronken thuis. Hij werd ook steeds agressiever. En opeens moest ze mee met hem naar van die rare feesten. Alsof hij het deed om haar te pesten. Ze wilde helemaal niet mee. Maar ze moest. Naar De Put bijvoorbeeld. Ze had lange tijd de waarheid over Sjon niet willen erkennen. Maar het werd almaar duidelijker. De Put was namelijk een nichtentent. En Sjon voelde zich er thuis. Hij amuseerde zich er kostelijk. Net als die ene avond, toen ze Sjon weer uit het oog verloren was.

Mädchen wilde naar huis en ze was hem gaan zoeken. En ze had hem gevonden ook.

6

Ze had in een smal gangetje door het vieze raampje in een vieze deur gekeken en ze had gezien hoe een groep van zo'n twaalf tot dertien mannen om een grote witte badkuip stonden. Allemaal stonden ze met hun leuter uit hun broek in de badkuip te pissen, terwijl haar man Sjon op zijn knieën zat met zijn hoofd over de rand, te kijken hoe de bodem van de kuip zich vulde met de dampende, schuimende, gore, stinkende pis. Flinke stralen klaterden in het sop toen Sjon plots opstond en met één been over de rand, met zijn schoen en al aan, in het bad stapte. Hij hield zich aan de rand vast toen hij er met zijn andere been instapte en er vervolgens in ging zitten. De stralen pis kletterden in zijn gezicht en op zijn T-shirt en spijkerbroek toen hij voluit in het bad ging liggen, onder luid gejoel en gegil van de pisnichten. Sjon lachte geil. Toen wist Mädchen wat Sjon deed als hij niet bij haar was. Dit was waarom hij haar niet meer aanraakte. Ze zag hem met zijn smerige, geile ogen begerig naar al die mannenpikken kijken. En haar wereld leek in te storten.
Haar hoofd vulde zich met bloed en met gore, schuimende pis. Haar maag vulde zich met pis. Ze moest weg. Dus rende ze weg uit dat gore gangetje. Ze huilde en schreeuwde. In het café gleed ze uit in de bruine bierderrie op de vloer. Lachende, dronken nichten maakten haar uit voor dronken slet. Ze kroop en rende verder, tot ze de buitendeur open kon trekken en zich naar buiten kon gooien langs een paar zwaar uitgedoste travestieten heen, de stinkende steeg in, langs de koude, natte muren, tot ze op de straat uitkwam.

Sjon was die nacht niet thuis gekomen. En nog een nacht niet. Twee dagen na de bewuste nacht, kreeg Mädchen van de politie het verhaal te horen over Sjon's dood.
Hij bleek met twee mannen uit De Put te zijn weggegaan. Naar een bos. Daar hadden de beide mannen Sjon vastgebonden tussen twee bomen. Ze hadden hem op beestachtige wijze gefolterd. Daarna hadden ze zijn keel doorgesneden en hem zo, doodbloedend en naakt, achtergelaten in het bos.

Mädchen wist dat hun hele huwelijk helemaal niets had voorgesteld. Want wat er die avond was gebeurd, stond er al lang aan te komen. En zij was altijd de onnozele. Zij was de fatsoenlijke. Mädchen probeerde naar buiten toe hun gezinnetje zo goed mogelijk op een gelukkig gezinnetje te laten lijken en te zorgen dat de kleine Kimberley er zo weinig mogelijk van merkte. Sjon had nooit enige moeite gedaan. Sjon behandelde haar als een dweil. Hij kraakte alles af wat ze deed of zei. Ze kon niets goed doen in zijn ogen. Ze voelde zich minderwaardig. Soms werd ze weken aan een stuk door Sjon beledigd en uitgescholden als hij haar maar zag. En dan weer negeerde hij haar weken lang. En niet zelden droeg ze de blauwe plekken die de gevolgen waren van Sjon's woede-uitbarstingen. Een hond zou door Sjon nog beter behandeld worden.

7

Mädchen dacht dat Sjon z'n karakter misschien van zijn ouders geërfd had. Al kende Mädchen ze niet echt goed. Sjon had al jaren geen contact meer met ze. Mädchen had ze in de afgelopen zes jaar één keer gezien, een half jaar na Kimberley's geboorte. Toen waren ze ze toevallig tegengekomen, tijdens een wandeling in het Vondelpark. Jezus, wat hadden ze een ruzie gemaakt. Dat hen niet verteld was dat hun enige zoon een kind had gekregen.
Sjon en Mädchen hadden eerst gewoon willen doen alsof ze Sjon's ouders niet hadden gezien, maar Sjon's vader was recht naar hen toe gelopen. Als een viswijf had hij staan schreeuwen. Ze wisten wel dat Kimberley was geboren. Dat hadden ze van één van Sjon's ex-vriendinnen gehoord en die had het weer van één van Sjon's vrienden gehoord. Sjon had teruggeschreeuwd en Sjon's moeder had er zich nog mee bemoeid. Wat had Mädchen zich geschaamd. Als een stel asocialen hadden ze daar midden in het Vondelpark tegen elkaar staan schreeuwen. En alle mensen hadden naar hen gekeken.
Sjon's moeder had haar grijze haar in een knoet opgestoken. Ze schommelde van dikheid. Haar benen waren helemaal opgezwollen. Je kon zien dat het een vrouw was die geen gemakkelijk leven had gehad. Haar gezicht straalde een moede berusting uit en een naïviteit die medelijden oproept. Zij was het type vrouw dat zich liet misbruiken door haar man en haar hele leven door hem liet bepalen. Een man wiens domheid in dit geval aan de hare grensde, maar die haar onder de duim hield met vloeken, schreeuwen en het aanwenden van fysiek geweld.

Sjon's vader had een grote bek. In de kroeg, waar hij meer thuis was dan bij zijn gezin, gold hij als een irritante, luide alcoholist, die echter te stom was om voor de duivel te dansen. Vroeger kon hij z'n grote mond nog onderbouwen met zijn vuisten. Nu was hij stijf en krom. Z'n armen hadden geen kracht meer. Nu was hij alleen nog maar een ouwe zeur, die iedereen verveelde en thuis z'n vrouw tiranniseerde om z'n restje mannelijkheid te bewijzen.
'Na alles wat we voor jou hebben gedaan, hoe kun je ons dit aandoen? Moet ik als vader van anderen horen dat ik opa ben geworden, ondankbare hond?' had Sjon's vader geschreeuwd.
Sjon's moeder greep haar boezem vast en probeerde intens een paar tranen op te wekken. 'Je hebt ons hart gebroken Sjon,' zei ze. 'Je vader is een gebroken man. En we hebben zoveel voor je gedaan.'
'Ach pleur op,' schreeuwde Sjon kwaad terug. 'Die ouwe z'n hart gebroken. Laat me niet lachen. Die ouwe heeft nooit wat voor me gedaan. Gezopen heeft 'ie, dat heeft 'ie gedaan. Weet je dat? Ik heb een pestleven door jullie gehad.'
'Jij had meer slaag moeten hebben,' riep z'n vader met rood aangelopen hoofd naar Sjon. 'Jij nietsnut, ik had je als kind vaker een pak rammel moeten geven dat je drie dagen niet meer had kunnen lopen en zitten. Dan was er misschien iets meer van je terecht gekomen.'
'Kom Sjon, kom mee, laten we gaan,' pleitte Mädchen, terwijl ze Sjon aan z'n arm probeerde mee te trekken.
'Dat-heb-je-gedaan-pa!, godverdomme,' zei Sjon, die Mädchen van zich afschudde. 'Je hebt me vaak genoeg in mekaar geslagen als kind. En moeder ook. Met je bezopen kop.'
'Dat is niet waar Sjon,' zei moeder. 'Hij heeft ons nooit geslagen. Je vader heeft alles voor ons gedaan.'
'Jij deugt niet,' riep vader. 'En zijdaar ook niet. Ik spuug op de dag dat zij in onze familie is gekomen. En van dat kind van jullie zal ook niets terecht komen. Dat arme kind, met jullie als ouders, het had beter nooit geboren kunnen worden, net als wij jou nooit op de wereld hadden moeten zetten.'
'Wel godverdomme,' brieste Sjon, terwijl hij zijn vader aan wilde vliegen.
Mädchen had de kinderwagen losgelaten en was voor Sjon gesprongen. Ze probeerde hem uit alle macht tegen te houden.
'Wel verdomme, vuile klootzak! Hoe durf je je gore bek over mijn kind open te trekken? Jullie zijn er verdomme nooit voor mij geweest. En ik zal ervoor zorgen dat jullie mijn kind nooit met een poot aan zullen

raken en haar ook van je leven lang niet meer zullen zien. Ik hoop dat jullie snel zullen creperen.'
Sjon's moeder snikte over het onrecht dat hen als ouders door hun ondankbare kind werd aangedaan. 'Kom vader,' en ze trok hem mee aan zijn jas. 'Kom, denk aan je hart. Zij heeft hem helemaal veranderd. Vroeger was 'ie niet zo. Het is onze Sjon niet meer.' En ze mompelde voor zich heen: 'Wat kan een kind zijn ouders veel leed aandoen.'
'Je komt er nog wel achter,' riep vader, terwijl hij door moeder meegetrokken werd. 'Ik hoop dat jouw kind jou zo slecht behandelt als jij ons. Jij, jij komt nog wel eens naar ons terug met de staart tussen je benen om je excuses aan te bieden.'
'Op het moment dat jij in je graf ligt,' riep Sjon, 'dan kom ik bij je langs, om in je kist te kotsen. Ik heb mijn hele leven al in jouw drank- en kotslucht moeten leven. Dat is het enige dat je nog van mij krijgt, vuile teringalcoholist die je d'r bent.'
Vader en moeder draaiden hun rug niet meer om. Ze strompelden weg, moeder had een arm om vader heen geslagen. Dit hadden ze niet verdiend, dit hadden ze niet verdiend. Skeelerers schoten langs hen heen. Een hond spurtte met grote passen mee.
Sjon had een stok opgeraapt die op de weg lag en gooide die met een zwaai naar de ruggen van z'n ouders. De stok vloog door de lucht, maar ging te hoog, over vader en moeder heen en trof een jongen op skeelers, die net naar rechts zwenkte, zwaar in zijn nek. De jongen schoot in een zwaai onderuit en schuurde over de grond terwijl zijn hoofd in het grind botste. Terwijl uit zijn wenkbrauw het bloed gutste, richtte hij zich half op om te zien wie het projectiel gelanceerd had.
Sjon had zich snel omgedraaid toen hij zag dat z'n stok het verkeerde doel had getroffen. Vlug had hij een arm om Mädchen geslagen en haar aan de kinderwagen weg van de ongeluksscène geduwd. De gevallen sporter zag geen enkele potentiële dader van de aanslag. Hij zag alleen mensen in beweging die van niets leken te weten. Een bejaard stel, mensen op rolschaatsen, een stel met een kinderwagen. Hij keek omhoog op zoek naar een eventuele boom die misschien een arm verloren kon zijn. Het bloed liep in z'n oog toen hij omhoog krabbelde.
Sjon's ouders waren te druk bezig geweest met hun eigen leed om de tak over hun hoofden te zien vliegen. Ze zagen alleen plots een jongen met rolschaatsen langs hen heen de grond op zeilen.
'Ze moesten allemaal op hun bek gaan, moeder,' gromde vader, terwijl hij haar met een chagrijnige kop om de bloedende jongen heen leidde.

Vader had een hekel aan elke meter die hij om moest lopen. Hij liep het liefst kaarsrecht op zijn doel af. Behalve wanneer hij dronken was. In alle bezopen toestanden van zijn hele leven bij elkaar had hij al ettelijke kilometers omgezwalkt.
‘Vuile teringrolschaatsers, een mens kan verdomme niet eens meer normaal wandelen in dit park. Ze zouden die fietsers en rolschaatsers moeten verbieden. Z’n verdiende loon dat ‘ie op z’n bek is gegaan. Ik hoop dat ‘ie z’n poten heeft gebroken.’
Moeder knikte volgzaam maar zonder ook maar een woord gehoord te hebben van wat vader had gezegd.

8

Toen kwam Sjon's begrafenis eraan.
De nacht van tevoren droomde de kleine Kimberley dat ze aan haar vader’s hand naar het tuinhek liep. Aan de andere kant van het hek stond haar buurmeisje Anneke, die haar eigen vader’s hand vasthield. Kimberley’s vader trok met zijn vrije hand zijn gulp open en haalde zijn piemel eruit en die had precies de vorm van het voorste stuk van een trein, met raampjes en wieltjes en al, behalve dan dat ‘ie vleeskleurig was. Anneke’s vader trok zijn gulp ook open, maar er zat helemaal niets in die gulp. Beteuterd keek Anneke in de gulp van haar vader. Sjon zwiepte breeduit lachend heen en weer met z’n trein.
‘Hoehoeoe,’ riep hij, ‘hoehoeoe, tsjoektsjoekhoehoeoe…, wie wil er meerijden met mijn trein?’
‘En je bent nog dood ook, hè pappa?’ zei Kimberley.
Sjon greep naar zijn hart en viel stijf als een plank achterover. Dood! En zijn trein stond parmantig als een vlag overeind uit zijn gulp.
Anneke zei: ‘Ik wil ook dat je dood gaat, pappa, ik wil ook dat je dood gaat, net als Kimberley’s pappa.’
Maar Anneke’s vader bleef rechtop staan en hij ging maar door met leven. En toen opeens groeiden er grote witte vleugels uit Sjon’s rug en hij begon te zweven en hij zei tegen Kimberley: ‘Stap maar in mijn trein, dan neem ik je mee naar de hemel.’ En Kimberley stapte in die roze trein die plots heel erg groot was geworden en van binnenuit keek ze door de roze ramen en alles buiten leek wel roze. Toen stegen ze op en ze vlogen de wolken in.
Toen Kimberley de droom aan haar moeder vertelde, wist deze niet wat ze ervan moest denken. Vreemd dat zo’n klein kind over haar vader’s

geslachtsdeel droomde. Maar Mädchen schonk er verder geen aandacht aan.

Sjon's begrafenis werd een drama an sich. Mädchen en Kimberley gingen er met de taxi naartoe. Ze kregen er eerst een kop koffie en een glas ijskoude limonade. De begrafenisondernemer had speciaal aan Kimberley gedacht bij dit warme weer. De buurvrouw en haar man waren ook gekomen. Er waren nog wat collega's van Sjon uit de bouw gekomen en wat vage bekenden. Natuurlijk waren er de vaste oudjes die zonder de overledene te kennen de begrafenis bij wilden wonen, omdat ze zelf zo dicht bij de eindstreep waren dat ze de dood al roken. En de dood rook hen. Dat kon je zien aan die verschrompelde koppies waar hij al wat vlees en vocht vanaf geslurpt had.
Toen ieder zijn kopje koffie zowat op had kwamen Sjon's ouders binnen. Ze bleven onzeker bij de deur staan. Mädchen zag dat Sjon's moeder in haar hand de poot vasthield van een grote, halfversleten teddybeer die bijna tot op de grond hing. Het was een prachtig merkwaardig gezicht; een oude, dikke vrouw die naar een begrafenis komt met een hele grote knuffel. Alle aanwezigen staarden haar aan. Mädchen stond ze eveneens verbaasd aan te kijken. Zelfs de begrafenisondernemer vergat zijn plicht om de gearriveerden te voorzien van een sympathiek woord en een kopje koffie.
Mädchen dacht bij zichzelf dat het zich hier waarschijnlijk om een verzoeningsoffer moest handelen, de teddy was natuurlijk bedoeld voor hun kleinkind. Misschien was de beer vroeger van Sjon geweest. Kimberley was toen ze haar grootouders gezien had gelijk achter haar moeder's benen weggekropen, maar de beer had haar toch wel nieuwsgierig gemaakt en ze keek voorzichtig langs haar moeder naar het vreemde drietal bij de deur. Mädchen besloot naar hen toe te gaan.
'Ik ben blij dat jullie gekomen zijn. Ik hoop dat we wat er gebeurd is kunnen vergeten.'
'Dank je voor je briefje,' zei moeder, 'ik zou er nooit overheen gekomen zijn als we Sjon's begrafenis hadden moeten missen.'
Vader bromde wat vaags.
'Wilt u een kopje koffie?'
'Ja graag,' zei moeder, 'en als ik effe zou kunnen zitten. M'n benen hè!? We zijn dat hele stuk van de tram moeten lopen en het wil niet meer zo goed.'
Mädchen meende een dranklucht te ruiken. Ze had het gevoel dat beiden niet nuchter waren, maar ze weet het aan de spanning van de dag.

Toen ze zaten, zei vader: ‘Is dat het kind?’ Hij knikte met z’n hoofd in de richting van Kimberley, die nu naast de buuf was gaan staan.
‘Ja, dat is Kimberley,’ zei Mädchen, ‘Kimmie noemen we haar ook wel eens. Kom eens hier, Kim.’
Kimberley kwam schoorvoetend naar haar moeder toe en drukte zich tegen haar been.
‘Wat een lief kind,’ zei moeder, ‘en zo’n mooi gezichtje heeft ze. Ze heeft het gezicht van onze Sjon.’ Toen ze dit zei moest ze even slikken.
‘Ga je al naar school? Hoe oud ben je?’
Kimberley keek verlegen naar de grote beer en naar haar oma’s gezicht.
‘Ik ben al vier. Maar ik wordt vijf, en ik kan mijn eigen naam al schrijven en mamma zegt dat dat heel erg knap is, want het is een hele moeilijke naam.’
Zou ze nu de beer krijgen?
‘Ze lijkt inderdaad op onze Sjon,’ zei vader, ‘net zo slim.’
Mädchen vroeg zich af of ze haar de hele tijd met Sjon vergeleken om haar te kwetsen of dat het de natuurlijke reactie is van grootouders.
‘Hier heb je wat voor je spaarpot,’ zei vader terwijl hij haar tien cent in haar handje duwde.
‘Wat zeg je dan,’ zei Mädchen.
‘Dankjewel,’ sprak Kimberley braaf.
Ook Mädchen was nieuwsgierig naar het tijdstip waarop ze de beer zouden geven, maar hij bleef rustig op oma’s schoot liggen.
Waarschijnlijk is ze te zeer overstuur, dacht ze, of ze willen hem geven als ze weggaan. Wel een beetje raar als ze zo met die beer aan het graf blijft staan de hele begrafenis lang.

9

De begrafenisondernemer kondigde aan dat het tijd was voor de begrafenis. De kist bevond zich al boven het vers gegraven graf. Iedereen liep achter hem aan naar buiten. De begrafenisondernemer met Mädchen en Kimberley voorop, er vlak achter Sjon’s ouders met Sjon’s moeder een beetje strompelend en half ondersteund door vader, en daarachter de overigen, met de oudjes op gepaste afstand van de rest, zodat ze toch ook nog zachtjes konden roddelen over deze beslist merkwaardige begrafenis waarbij er iets niet helemaal in de haak was. D’r was beslist iets niet helemaal zuiver in deze familie, waarschijnlijk

iets met ruzie of zo, dat kon je zo voelen. En dan de kwestie met de beer. Ze waren blij dat ze gekomen waren.
Het was een groot kerkhof. Ze moesten langs heel wat rijen graven. Mädchen had er geen oog voor, maar Kimberley bekeek nieuwsgierig alle graven waar ze langs kwamen. Net als alle kleine kinderen vond ze een begrafenis, zelfs die van haar eigen vader, veel te verbazingwekkend om treurig te zijn. Ze vond het een vreemde gebeurtenis. Al die mensen die zo triest keken en zo stijfjes was het allemaal. En ze praatten ook anders. Ze voelde dat iedereen zich wat anders gedroeg dan normaal. En dan deze vreemde plek. Er waren graven met foto's erop, vaak oude mensen maar ook soms jonge. Dat moesten de dode mensen zijn die er begraven lagen, begreep ze. En overal zag ze bloemen en planten en op sommige graven waren stenen engeltjes gebeeldhouwd. En ze zag zelfs hele kleine graven, met speelgoed erop. Ze had een windmolentje gezien met allemaal draaiende kleurdingen op een wiel en dat wiel zat dan weer op een stok die in de grond stak. Dat zou ze wel willen hebben. Misschien dat ze straks wel hier op de paadjes mocht rondrennen. Dan zou ze 'm kunnen pakken. Dat dode kind had er toch niks meer aan. En tenslotte was het wel stom om speelgoed zomaar buiten te laten staan. Want zij had ook wel eens speelgoed per ongeluk buiten op de stoep laten staan een nacht en de volgende morgen was het weg geweest en mamma had gezegd dat het haar eigen schuld was. En zij zou d'r ook veel meer aan hebben dan het dode kind. En dan zou ze gewoon zeggen dat ze 'm gevonden had. Ze wist wel dat ze eigenlijk verdrietig moest zijn vandaag, maar er was zoveel te zien dat ze zich gewoon liet meeslepen. Misschien was er zelfs nog meer mooi speelgoed dat ze stiekem kon meepakken. Ze hoopte dat ze zo snel mogelijk klaar was met doen wat ze moest doen. Ze wist eigenlijk niet precies wat de volwassenen gingen doen en wat er van haar verwacht werd, maar het vooruitzicht op nieuwe speeldingen maakte haar helemaal kriebelig van binnen, bijna alsof het haar verjaardag was.
Toen stopten ze. Daar was het graf. Een berg aarde ernaast. En de kist, met bloemen en kransen. Kimberley herkende de kist. Daar lag haar vader in. Alleen nu was d'r een deksel op. En d'r lagen bloemen op. Iedereen ging met heel serieuze blik in een kleine halve kring staan. Net alsof er een spel ging beginnen. De zon scheen fel op het tafereel. De meesten hadden het vreselijk warm, vooral de mannen die toch wel een colbertje hadden willen aantrekken voor de gelegenheid. Mädchen hield Kimberley's hand vast. Mädchen keek heel verdrietig en huilde.

Naast Kimberley hing aan oma's hand de teddybeer. Kimberley kon hem met haar blote arm aanraken. Ze keek in de ogen van de beer. De begrafenisondernemer begon te praten. Kimberley luisterde niet. Ze boog haar gezicht naar het gezicht van de beer toe. Pappa had haar de teddybeertest geleerd. Zo kon je zien of het een goeie of een slechte beer was. Pappa deed zelf altijd die test in de winkel als hij voor haar een beer ging kopen. Je houdt je eigen neus op de neus van de beer terwijl je je ogen dicht hebt. Dan doe je je ogen open en je kijkt 'm recht in de ogen. Als 'ie dan goeie ogen heeft, dat 'ie een goeie, aardige blik heeft, dan is het een goeie beer. Als 'ie boos of lelijk uit zijn ogen kijkt dan is het een slechte. Tot nu toe was ze nog geen slechte beer in haar leven tegengekomen. Ze dacht dat er waarschijnlijk geen slechte beren bestonden. Maar ze wilde deze beer van oma ook wel eens testen.
Ze duwde haar neus tegen de berenneus. Maar net toen ze haar ogen open wilde doen, griste opa, die aan de andere kant van oma stond, met een hand voor oma langs de beer uit oma's hand en van Kimberley's neus weg. De beer schopte met zijn stoffen voet kimberley nog net onder haar kin. Dit was beslist geen goeie beer.
'Afblijven!' siste opa, ''t is geen speelgoed. Hier, let er een beetje beter op,' fluisterde hij beschuldigend tegen oma, terwijl hij haar de beer in haar andere hand propte.
Kimberley voelde zich geschopt en bestolen. Ze haatte opa.
'Mamma,' huilde ze, terwijl ze aan Mädchen's jurk trok. Mädchen had staan luisteren naar de begrafenisondernemer en had niets meegekregen van het gebeuren rond de beer. Ze tilde Kimberley op.
'Ssst, stil maar,' zei Mädchen, die dacht dat Kimberley huilde om Sjon.

'Hij is veel te vroeg van ons heen gegaan, en op nog wel zo'n tragische manier,' zei de begrafenisondernemer die nooit iets origineels kon bedenken. 'Hij laat een vrouw achter en een kind. Voor hen is het het zwaarste. Ik hoop dat zij de kracht zullen vinden over dit vreselijke lot heen te komen. En ook Sjon's ouders zijn hier vandaag bij zijn graf. Ouders zouden nooit hun eigen kind moeten begraven. Een kind behoort langer te leven dan zijn ouders.'
Sjon's moeder stortte zowat in bij deze woorden. Ze omklemde de teddybeer met beide armen en huilde met zoveel tragiek en met zoveel geluid dat iedereen naar haar keek en een enkeling zelfs om zich heen keek of het lawaai geen nieuwsgierigen aantrok. Sjon's moeder zonk op haar knieën, stutte zich met één hand op de grond en hield met de andere

de beer nog omklemd. Een vreemd gezicht, alsof het een theaterstuk betrof.
‘Neeheehee,’ snotterde ze, ‘nee niet mijn Sjonnie.’
Mädchen keek met complete verbazing neer op het overdramatische schepsel op de grond. Wat was dit? Zij, Mädchen, was de hoofdpersoon in dit drama. En die rol werd haar nu op een buitengewoon grove en groteske manier afgepakt door een oud wijf dat jankend op de grond kroop met een teddybeer onder haar arm. Ze werd gewoon van haar plek geduwd! Mädchen stoomde van binnen. Dit was volkomen misplaatst. Hoeveel jaar hadden ze Sjon al niet meer gezien. En Sjon had hen gehaat. Mijn god, wat een volksverlakkerij speelde zich hier af. Aan wie wilden deze mensen wat opvoeren?
Sjon’s vader legde een hand op moeder’s rug als wilde hij haar troosten, maar met de andere hand probeerde hij haar de beer weg te pakken. Zij klampte zich echter aan de beer vast. De omstanders begrepen er niets van.
‘Neeheehee,’ smeekte ze weer alsof men haar haar zoon wilde afpakken, ‘neee.’
Sjon’s vader trok harder en ze liet huilend los en liet zich, met haar ogen smekend op de beer gericht, op haar zij vallen. Vader stak de beer als een trofee omhoog in de lucht.
‘We gaan onze zoon begraven,’ riep hij. ‘En deze beer, deze beer, heeft ‘ie van ons gekregen toen hij geboren was.’
Hij lalde enigszins en zwenkte heen en weer.
‘Deze beer,’ riep vader, ‘hebben we altijd bewaard. Deze beer heb ik, jawel meneer,’ en hij keek de begrafenisondernemer dreigend aan, ‘van mijn eigen centen voor mijn kind gekocht. En deze beer was duur in die tijd, meneer. En ik laat me door niemand niet zeggen dat ik niet voor mijn kind gezorgd heb. Da’s het bewijs dat we goeie ouders zijn geweest. Hier kunnen jullie allemaal zien dat niemand, niemand, het recht heeft om z’n bek open te doen om het tegendeel te beweren.’
De begrafenisondernemer begon zenuwachtig met zijn rechterschouder te trekken. De omstanders die Sjon’s ouders nog nooit gezien hadden, begrepen er niets van, maar besloten zich er wijselijk maar niet mee te bemoeien. De oudjes verkneukelden zich. Ze wilden geen seconde van dit spektakel missen. Ze staken hun koppies vooruit om alles goed te zien. Morgen zouden ze het viervoudig aangedikt aan al hun buren en kennissen verder vertellen.
‘Ik,’ zei vader en hij klopte zich met zijn linkerduim enkele malen op z’n borst, ‘ik heb mijn kind opgevoed zoals het moest. Hard maar

rechtvaardig, zoals mijn vader mij heeft opgevoed. En wat voor mij goed genoeg was, was voor mijn zoon zeker goed genoeg. Die nietsnut. En wat is de dank? Maar hij had altijd te vreten op tafel. Alles, alles heb ik hem gegeven, meneer. En ze hebben ‘m vermoord, de vuilakken. Maar wie durft hier te zeggen dat ik geen goede vader niet geweest ben?’
Hij liep met grote, zwaaiende passen naar de kist van Sjon toe. De grote krans die op de deksel lag, waarop stond: “Rust zacht Sjon, we zullen je vreselijk missen, Kimberley en Mädchen”, veegde hij met één zwaai van z’n arm van de kist en hij plantte de grote teddybeer met z’n kont midden op de deksel. Hij moest zich aan de kist vasthouden. Zo slingerde hij.
‘En jullie,’ en hij zwaaide met uitgestoken wijsvinger de kring rond, ‘jullie weten niks. Helemaal niks. Jullie zijn allemaal vuile huichelaars. Dat zijn jullie.’
Maar nu was het genoeg. Mädchen kon dit niet langer aanzien. Ze stormde op hem af. En met beide vuisten vooruit gestrekt ramde ze dat zwalkende, beledigende stuk alcoholist dat daar haar begrafenis zo durfde te bevuilen, vol in de borst.
Vader wankelde even op één been, zwaaide met zijn andere been en beide armen in de lucht en viel toen plat op z’n rug naast de kist op de aarde.
Mädchen rukte de beer bij z’n achterpoot van de kist en sloeg als een wilde met de grote beer op Sjon’s vader in. Ze ramde met het hoofd van de beer in zijn gezicht. Haar haren vlogen wild om haar hoofd. ‘Ik heb het niet gewild,’ krijste ze, ‘ik dacht dat het nog goed zou komen, maar jij vuile schoft, vuile zuiplap, jij hebt niet eens respect voor je zoon’s dood.’ Ze bleef slaan waar ze hem maar raken kon. De ouwe dronkenlap kon alleen maar z’n armen en benen ter verweer optillen, maar ze sloeg er gewoon doorheen. Mädchen was zo heftig dat hij geeneens de kans kreeg te jammeren.
Sjon’s moeder daarentegen zat op handen en knieën te jammeren dat het een lieve lust was. ‘Ze vermoordt hem,’ lalde ze halfdronken, ‘niet vader ook nog. En m’n arme Sjon. Ze vermoordt hem.’
Mädchen sloeg alle woede en verdriet van de afgelopen week en de afgelopen jaren eruit. Het vulsel vloog uit de beer en de oude man op de grond bloedde aan z’n gezicht.
De begrafenisondernemer stond stokstijf toe te kijken terwijl de man van Mädchen’s buurvrouw Mädchen om haar middel greep en haar wegtrok van Sjon’s vader. Ze slingerde de beer in de lucht. En terwijl de buurman haar nog om haar middel probeerde weg te trekken, bukte ze zich, ze

wist de krans die op de grond lag beet te pakken en legde hem half op de deksel van de kist zodat hij weer ongeveer lag waar hij had gelegen.
Twee van Sjon's collega's hadden Sjon's vader van de grond omhoog getrokken en voerden hem mee tussen de graven uit, terwijl een andere Sjon's moeder omhoog had geholpen en haar daarna meevoerde achter vader aan.
Mädchen werd kalmerend toegesproken door de buurvrouw, terwijl ze haar lieten zitten op een verhoogde marmeren grafsteen.

10

Kimberley was achter een heg gedoken toen de hele scène begonnen was. Toen moeder de beer had weggeslingerd, was hij toevallig precies achter haar heg terecht gekomen, naast waar ze zat. Ze had hem opgeraapt en naar hem gekeken. Hij had opeens allemaal rode vlekken in z'n vacht, het vulsel stak eruit op een paar plaatsen en een been was half afgescheurd. Zijn ogen zaten ook niet meer helemaal hoe het hoorde. Ze raapte de arme beer op en duwde haar neus tegen de zijne terwijl ze haar ogen sloot. Toen deed ze ze weer open en het was de allereerste keer dat ze een beer zag met slechte ogen. Hij keek zo scheel en gemeen dat ze hem meteen van zich af gooide. Het waren maar kraaltjes die door het gevecht van haar moeder met opa half van z'n plaats gerukt en beschadigd waren, maar ze stonden zo scheef, dat de beer voor het kleine kind iets moorddadigs kreeg.
Ze sprong op en rende zo hard ze kon weg van deze gruwelijke plek. Langs rijen graven en meer rijen graven en langs heggetjes. Tot ze plots langs de kindergrafjes rende. Ze stopte en uit boosheid schopte ze het windmolentje uit de grond en ze schopte tegen een autootje en een vaasje met bloemen en zelfs een kleine pop vloog door de lucht.
Toen ze een foto van een baby'tje omver wilde schoppen werd ze plots bruut in haar nekje gegrepen en door elkaar geschud. Ze krijste als een mager varken.
'Wat is dit, heb jij geen enkel fatsoen geleerd, klein rotkind?'
Bert, die normaal de graven groef en bijhield, had het wilde kind betrapt en vastgegrepen.
'Hoe kom jij hier, waar zijn je ouders?'
Kimberley probeerde hem te schoppen en te bijten, maar Bert hield haar in bedwang.

‘Mijn moeder is mijn opa aan ’t slaan en mijn pappa is dood,’ krijste ze. ‘Laat me los, laat me los! Ik wil naar mijn mamma, ik wil naar mijn mamma!’
‘Rustig, rustig maar,’ zei Bert. ‘Ik begrijp er niets van. Waar is je mamma?’
‘Ze is pappa aan ’t begraven,’ huilde Kimberley.
‘Waar, hier? Nou, dan ga maar mee, ik breng je d’r wel naartoe.’
Hij begreep dat het kind helemaal overstuur moest zijn omdat haar vader vandaag begraven werd. Maar graven vernielen dat kon toch echt niet. En wat vertelde ze nou over dat haar moeder haar opa aan ’t slaan was? O god, het zou toch niet weer zo’n familie zijn als toen die keer? Toen die twee asociale families de begrafenisondernemer in elkaar hadden geslagen.
Bert wist waar het graf van Kimberley’s vader moest zijn, hij had het zelf gegraven. En hij was gekomen om het ook weer dicht te gooien toen hij Kimberley had betrapt met het aanrichten van een ravage op de kindergraven.
Toen hij bij het graf aangekomen was trof hij de aanwezigen in beroering aan. Mädchen zat te huilen, omringd door een aantal vrouwen die haar probeerden te troosten. De begrafenisondernemer zag bleek en stond daar maar bij de kist met z’n handen te friemelen. Het zweet stond hem met dikke druppels op het voorhoofd.
Bert besloot op dit moment maar niets te zeggen over wat Kimberley had aangericht. Kimberley rende naar moeder en brulde het uit in haar schoot. Toen ze haar dochtertje zag, probeerde Mädchen zich weer te vermannen.
‘Rustig maar, lieverd,’ zei ze, ‘het is gedaan, ze zijn weg en we zullen ze nooit meer zien. Nooit meer. Dat beloof ik je. Kom, zullen we pappa nu begraven?’ Ze wiste de tranen uit haar ogen, snoot haar neus in haar zakdoek en trok haar rok recht. ‘Daarna gaan we naar huis.’
Kimberley was ook gestopt met huilen. Mädchen aaide Kimberley’s haar achterover en fatsoeneerde haar eigen haar een beetje. Ze gingen aan het graf staan.
De begrafenisondernemer was blij dat hij weer iets kon doen. Hij wilde het nu zo snel mogelijk achter de rug hebben voor er nog iets kon gebeuren.
‘Lieve aanwezigen,’ begon hij. ‘Het is vreselijk dat deze begrafenis zo afschuwelijk verstoord is geworden. Maar we moeten er maar van uitgaan dat de emoties bij het overlijden van Sjon er schuld aan zijn. Laten we ons nu wijden aan de teraardebestelling van deze brave man en

vader. Moge hij de eeuwige rust hier vinden op deze mooie plek. Met uw goedvinden,' en hij keek naar Mädchen, 'zullen we nu de kist in het graf laten zakken.'
Kimberley was nieuwsgierig hoever ze de kist zouden laten zakken. Vast heel erg diep. Maar ze durfde niet tot aan de rand te gaan om te kijken hoe diep het gat werkelijk was. Met een knop werd de kist rustig naar beneden gelaten. Mädchen liep met Kimberley naar het graf toe, ze pakte een boeket rode rozen dat ernaast lag, en wierp het op Sjon's kist. Kimberley had ze een klein bosje bloemetjes in haar hand gegeven. Kimberley keek naar beneden. Dat viel nog mee, hij lag helemaal niet zo diep, hij bleef best nog wel een beetje bij hun in de buurt. Ze dacht niet meer aan haar bloemetjes.
'Gooi ze d'r maar in schat,' zei Mädchen. Kimberley gooide haar bloemetjes naar beneden op de kist. Ze liepen een stukje verder om te kijken hoe iedereen even langs het graf liep en erin keek.
Toen iedereen langs was, zei de begrafenisondernemer: 'Mag ik u namens de familie bedanken voor uw aanwezigheid?' Hij liep naar Mädchen toe en condoleerde haar. Ook Kimberley gaf hij een hand. Kimberley vond het een beetje gek. 'Zorg maar goed voor je mamma,' had hij gezegd.
Toen kwamen alle mensen die er waren één voor één naar hen toe en deden hetzelfde. Daarna liep iedereen langzaam weg, opgelucht dat het voorbij was en dat ze weg konden. Mädchen en Kimberley volgden met de buuf die een arm om Mädchen's schouder geslagen had.
De begrafenisondernemer slaakte een diepe zucht van verlichting. 'Gooi maar snel dicht, Bert,' zei hij, 'voordat 'm zometeen nog iemand op z'n kist springt. Wat een dag weer, wat een dag.' En hij veegde met een zakdoek het zweet van z'n voorhoofd.

11

Maar Mädchen's grootste tragedie, die haar tot in het diepste van haar ziel zou kapotmaken, zou nog komen.

Kimberley's verjaardag is net een dikke week geleden als ze op het stepje dat ze voor haar verjaardag heeft gekregen rond de keukentafel stept. Mädchen is blij dat ze zo goed over Sjon's dood heen gekomen schijnt te zijn. Eigenlijk geldt dat voor hen allebei. Ze zitten allebei wel goed in hun vel op het moment.

Mädchen gaat eten maken. Vaak gaat Kimberley dan nog even in de tuin of voor het huis spelen. Meestal met Anneke. Die twee hebben veel aan elkaar. Ze hebben allebei dezelfde leeftijd. Het zijn goede vriendinnetjes. Nadat Sjon was gestorven, was het goed geweest dat Kimberley in Anneke zo'n goed speelkameraadje had. Zelfs op die leeftijd zijn vrienden al heel belangrijk. Terwijl Mädchen dit bedenkt, denkt ze eraan dat zij eigenlijk helemaal geen vrienden heeft. Nou ja, met Anneke's moeder, Corrie, heeft ze wel een goed contact, maar vrienden zijn ze toch niet. Ieder houdt het bij haar eigen huishouden. Af en toe een kopje koffie bij elkaar drinken. En ja, Corrie heeft een man. Mädchen niet. Ze voelt zich nu toch wat minder op haar gemak in Corrie's huis, vooral als Piet er is. Mädchen heeft nooit vrienden gehad. Ze had Sjon en Kimberley. Dat was genoeg. Nu heeft ze alleen Kimberley nog. Maar ze is nu moeder en vader tegelijkertijd voor haar. En haar maatje probeert ze te zijn. Ze heeft geen vrienden nodig.

Kimberley heeft het steppen snel onder de knie gekregen. Mädchen is trots op haar. Ze heeft een echt klein willetje. Als ze iets wil dan probeert ze zo vaak dat het lukt. Alleen met remmen heeft ze nog wat moeite. Maar ach, ze is al een paar keer tegen wat dingen opgebotst en omgevallen en elke keer is ze weer opgekrabbeld. Een schrammetje hier of daar. Kimberley huilt niet zo snel meer.
Als Kimberley dan ook vraagt of ze buiten voor het huis met Anneke mag steppen, zoals ze al een aantal keren die week hebben gedaan, zegt Mädchen, zoals elke moeder dat doet, dat ze voorzichtig moet zijn en dat ze op de stoep moet blijven

Anneke ziet Kimberley op de stoep naar het einde van de straat steppen. Wauw, wat kan die dat goed. Zij zelf is nog een beetje banger. Ze kan het wel, maar af en toe verliest ze haar evenwicht nog.
Als Kimberley bijna aan het einde van de stoep gekomen is, komen ineens twee oude dametjes de hoek om, Kimberley tegemoet. Anneke ziet Kimberley recht op de twee oude tantes afvliegen. Ojee, als ze daar maar niet tegenop zal botsen. Die tantes zouden vast allemaal blauwe plekken hebben en vreselijk schelden. Maar net voordat Kimberley de twee dames bereikt, ziet Anneke hoe Kimberley slingert en zwenkt en Kimberley vliegt zo van de stoep af. Het gebeurt allemaal zo snel. Anneke kan niet eens roepen, ze staat stijf van schrik en ziet hoe Kimberley's voorwiel de straat raakt en hoe ze in een gigantische klap op de straat smakt en ze moet wel dood zijn maar tegelijkertijd ziet

Anneke die brommer, die nog probeert te remmen maar helemaal op Kimberley's lichaam botst en eroverheen rijdt en zelf onderuit gaat en over de straat schuift. Anneke wordt helemaal misselijk in haar maag. Ze kan zich niet meer bewegen.
Ze ziet de oude vrouwtjes van schrik bevroren op de stoep staan en dan naar Kimberley toe snellen en ze ziet hoe ze zich over haar heen buigen en ze ziet de pizzakoerier opstaan en zijn helm afdoen, terwijl hij naar de gewonde of misschien wel dode Kimberley kijkt, en heel erg langzaam naar haar toe lopen met een krijtwit gezicht. En Anneke begint te huilen en ze draait zich om, ze moet Kimberley's moeder erbij roepen, ze moet zo snel mogelijk haar moeder halen, aanbellen, op de deur bonzen, Kimberley's moeder moet komen.
Ze rent naar de voordeur van Kimberley's huis en duwt zo hard ze kan op de bel en nog eens en nog eens, ze houdt haar duim in paniek er zo hard mogelijk op gedrukt.
Mädchen weet gelijk wat er aan de hand is als ze de deurbel zo waanzinnig hoort tekeer gaan. Ze voelt de paniek in het geluid van de bel. Kimberley, o God, er is iets gebeurd met Kimberley! Haar lichaam staat onder stroom terwijl ze door de gang naar de deur rent. Ze trekt hem open. Anneke staat huilend voor de deur.
'Kimberley is gevallen, Kimberley is onder een brommer… daahaahaar,' huilt Anneke terwijl ze wijst naar waar twee oude dametjes op hun hurken op de straat zitten, over iets heen gebogen dat Mädchen's dochtertje moet zijn.
Mädchen ziet een stukje van het zilveren stepje achter de lichamen van de vrouwen, ze ziet een lange jongen met een helm in zijn hand erbij staan en naar beneden kijken. Ze ziet een brommer een stukje verder liggen.
'Mijn God, neeee!' schreeuwt Mädchen, 'niet mijn kind! Dat kan niet waar zijn!'
Ze rent naar de vreselijke plek toe, ze moet haar kind zien, haar oppakken, haar beter maken, het mag niets ernstigs zijn, ze mag alleen maar een schrammetje hebben, of een gebroken beentje, alles flitst in delen van secondes door haar hoofd, ze moet alleen maar een gebroken beentje hebben, er mag niets ergers aan de hand zijn, oh mijn God, ze is dood, oh God als ze maar niet dood is, ze zou alles doen als ze maar niet dood is! Ze ziet Kimberley, ze ligt daar met haar hoofd op de straat, haar ogen dicht, bloed onder haar hoofd kleurt de straat.
'Neeee! O neee, Kimberley, nee dit kan niet.'
Met trillende hand strijkt ze Kimberley over haar haar.

‘Ik heb een ziekenauto gebeld,’ zegt een man die uit het huis is komen lopen bij de plek van het ongeluk. ‘Ze komen er zo aan, hier.’ Hij heeft een deken meegenomen. ‘Misschien kunt u dit onder haar hoofd leggen of over haar heen.’
Een van de oude dames pakt hem aan en geeft hem aan Mädchen. ‘Misschien kunt u haar hoofd beter niet optillen,’ zegt ze, ‘omdat ze bloedt en met een hersenschudding en zo.’
Mädchen legt de deken over Kimberley heen en schuift heel voorzichtig haar hand onder het bebloede hoofd van haar dochtertje. Ze zit op de straat naast Kimberley. ‘Wees maar niet bang liefje, mamma is bij je, het komt allemaal wel goed, schatje, wees maar niet bang, het komt allemaal wel goed.’
‘Ik…, ik kon er niets aan doen,’ stamelt de bibberende jongen, ‘ze vloog zo de straat op, ik heb haar niet gezien, het was te laat, ik heb nog geremd, ik probeerde haar nog te ontwijken, maar het was te laat, ze vloog zo de straat op.’
‘Dat arme kind,’ zegt een van de oude vrouwtjes, ‘ocharme, zo klein nog.’
‘Waar blijft die ziekenauto?’ schreeuwt Mädchen in paniek.
Er zijn meer mensen omheen komen staan. Kinderen staan met hun fietsjes en steppen met open mond te kijken naar het ongeluk. Neeee, niet ook nog Kimberley, ze mag Kimberley niet verliezen.
‘De dokter komt eraan, hou vol schatje,’ zegt ze. Kimberley beweegt niet, ademt bijna niet. ‘Je mag niet dood gaan, je mag niet dood gaan,’ fluistert Mädchen zacht. ‘Jij bent alles wat ik nog heb, blijf alsjeblieft leven.’ Ze kust Kimberley heel zachtjes op haar wangetje. Het is net een gewond klein diertje, zo kwetsbaar, zo lief, zo angstig breekbaar. Mädchen zou er alles voor geven haar plaats te kunnen innemen. Het is zo erg zo’n klein weerloos kind zo gekwetst te zien liggen. Zo’n klein kind mag zo’n pijn niet hebben, ’t is oneerlijk, ’t is volkomen oneerlijk. Zo’n arm klein lichaampje. Dat arme kleine hoofdje dat bloedt.
Een politieauto komt aanrijden en stopt. Twee agenten stappen uit. De ene hurkt bij Mädchen en Kimberley, de ander begint de omstanders weg te duwen.
‘De ziekenauto komt elk moment, mevrouw,’ zegt de eerste. ‘Bent u de moeder, weet u wat er gebeurd is?’
‘Ze is per ongeluk met haar step de straat op geschoten en gevallen en toen is deze jongen hier er met zijn brommer overheen gereden,’ zegt een van de oude vrouwtjes terwijl ze naar de jongen wijst.

‘Ik kon er niets aan doen, ze vloog zo de straat op, ik kon haar niet meer ontwijken,’ zegt de jongen paniekerig.
Hij weet dat hij vaak veel te hard rijdt, hij moet tenslotte zijn pizza’s op tijd afleveren, het is vaak veel te druk. Maar hij reed nu niet te hard, hij kon er echt niets aan doen, ze stepte zo de straat op, hij had het geeneens zien aankomen. Maar hij kan het niet helpen dat hij zich schuldig voelt. Zijn knieschijven trillen er helemaal van.
Dan komt de ziekenauto. Hij rijdt tot vlak bij de plaats waar Kimberley ligt, de politieman schuift de mensen opzij zodat hij door kan. Twee mannen in wit stappen uit. Ze nemen haar kind van haar over, Mädchen voelt dat dit het begin van het einde is, ze verliest haar kind. Alles draait voor haar ogen, ze moet bij haar kind blijven. Als in een afschuwelijke droom maakt ze maar half mee wat de mannen in wit doen, hoe ze doen wat ze geleerd hebben te doen, hoe ze zich ontfermen over haar kind, wat ze zeggen en vragen. Als in trance antwoordt ze op vragen die ze helemaal niet registreert. Ze beweegt mee als Kimberley op een bedje gelegd wordt, omhoog gaat, de auto in gaat. Ze verliest het. Ze is machteloos, hulpeloos.
De ene man in wit vraagt of ze meegaat in de ambulance. Ze staart naar het zilveren stepje op de grond, ze hoort de vraag half. ‘Ja, ja,’ ze gaat ze mee, natuurlijk. Ze kan haar kind toch niet alleen laten. Ze wordt in de auto geholpen. Ze houdt Kimberley’s hand vast. ‘Het komt allemaal wel goed, wij twee, het komt allemaal wel goed. Lieve schat, lieve Kimmie.’

12

In het ziekenhuis gaan ze er met Kimberley vandoor, terwijl Mädchen in afschuwelijke onzekerheid achterblijft. Een verpleegster vraagt of ze niet iemand wil bellen die bij haar kan zijn, haar man of zo. Maar wie moet ze bellen, Sjon is dood. Ze voelt zich zo alleen. Ja, ze kan Corrie bellen, de enige die ze kan bellen. Ze belt haar nummer en Anneke neemt op.
‘Anneke, met Mädchen, is je moeder er?’
‘Nee, die is naar jou toe. Hoe gaat het met Kimberley?’
‘Ach kind, ik weet het niet, ze is bij de dokters, maar ik moet nu ophangen, liefje.’
Anneke wilde nog zeggen dat ze hoopt dat het allemaal goed komt met haar vriendinnetje, maar Mädchen heeft al opgehangen.
De verpleegster komt naar Mädchen toe, ze legt een hand op haar schouder en zegt: ‘Kom even zitten.’

Mädchen gaat lijkbleek zitten en de verpleegster gaat naast haar zitten, naar Mädchen toe gedraaid.
‘Uw dochtertje heeft een ernstige beschadiging aan haar hoofd opgelopen door het ongeluk. Ze heeft een hersenbeschadiging opgelopen en de chirurg is haar op dit moment aan het opereren.’
Mädchen slaat de handen voor haar gezicht. Dat arme kleine hoofdje. Haar hersenen. O God, wat als ze niet meer bij komt? En wat als ze blijvend letsel zal hebben, zal het dan nog haar opgewekte, vrolijke kind zijn? Ze wil schreeuwen, krijsen, maar ze zit daar maar, met de handen voor haar gezicht.
‘We kunnen nu alleen maar wachten, mevrouw,’ zegt de verpleegster. ‘Wilt u een kopje koffie? We moeten ook even wat gegevens van Kimberley en van u hebben. Komt er nog iemand, heeft u iemand kunnen bereiken?’
Mädchen knikt. Ze doet haar best met trillende stem de vragen te beantwoorden. Naam, adres, elke keer moet ze even nadenken voordat de vraag tot haar doordringt. Dit is alles niet echt, dit kan gewoon niet echt zijn.
Corrie komt binnen net als alle vragen afgehandeld zijn en omhelst Mädchen.
‘Hoe gaat het met ‘r, kind? Ik ben gekomen zo gauw ik het hoorde van Anneke.’
Als Mädchen het bekende gezicht ziet, kan ze de tranen niet meer houden. ‘Het is erg, Corrie,’ huilt ze, ‘het is erg met ‘r. Ze zijn haar aan ’t opereren en ik moet wachten. Kon ik maar iets voor d’r doen, mijn arme kleine meisje. O Corrie, ik ben zo bang.’
Ze wachten en het duurt genadeloos lang. De tijd heelt misschien alle wonden, maar de tijd kan ook wonden openscheuren en ze groter en groter maken en er als een mes in rondwroeten.
Dan komt de chirurg. Zijn gezicht staat strak, bijna medogenloos.
‘Wie is de moeder?’
Corrie wijst naar Mädchen. Het is bijna alsof ze haar aanwijst om door de beul afgehaald te worden voor de executie.
‘Mevrouw, het spijt me dat ik u dit moet zeggen, maar we hebben eigenlijk geen hoop meer voor uw dochtertje, ze heeft inwendige bloedingen in haar buik, een gebroken beentje maar het meest problematisch is de hersenbeschadiging. Ze ademt op het moment alleen nog maar via de beademingsapparatuur. Wij hebben onder andere een EEG gemaakt en wij denken er op dit moment vanuit te kunnen gaan dat

uw dochtertje hersendood is. Een tweede EEG morgen moet definitief uitsluitsel geven.'
Mädchen's wereld houdt op te bestaan. Even lijkt het of ook zij hersendood is, of ook haar ademhaling heeft opgehouden. Het liefst wil ze dat het ook zo is.
'De verpleegster brengt u naar haar toe,' zegt de chirurg. 'Schrikt u niet van de slangetjes en de apparatuur.' Dan geeft hij haar een hand en loopt hij weg. Zijn taak zit er op.
Mädchen en Corrie stappen het kleine kamertje binnen. Kimberley ligt daar in haar bedje. Haar hoofd omzwachteld. Een slangetje in haar neus, in haar armpje, apparaten rond haar bed. Het ziet eruit alsof ze door buitenaardse wezens in bezit is genomen, alsof die in haar gedrongen zijn en haar lichaam en haar geest vullen. Het is zo ongelooflijk zielig wat daar ligt, zo ongelooflijk diep zielig. Dat arme kleine bleke hoopje dat daar in dat bed ligt. Hoewel haar hoofd helemaal gezwollen is aan een kant, en ondanks het verband dat de beschadigingen van het ongeluk en van de operatie verdekt, ziet Mädchen haar kleine, lieve gezichtje. Het kleine mondje met de tere lipjes, het neusje, en de kwetsbare oogjes die gesloten zijn als om ze te beschermen tegen meer leed van buitenaf. Haar haar komt in plukken onder het verband uit. De dekens bedekken haar lichaampje dat vast ook onder de bloedingen en de plekken en het verband zit.
Mädchen ziet dat hier geen hoop meer kan bestaan. Ze weet het vanaf het moment dat ze haar dochtertje ziet liggen. Ze is dood. Ze ademt nog, ze is warm, maar ze is dood. Ze zegt het op een bijna ijselijk feitelijke manier tegen zichzelf, ze is dood. Mädchen gaat aan Kimberley's bed zitten. Ze streelt haar hand, haar gezicht.
Toen ze Sjon na zijn "ongeluk" zag, was hij al helemaal dood. Hij was koud en wit. Maar Kimberley is nog net als voor het ongeluk, al het bloed pompt nog rond door haar aders, elke cel doet nog zijn best om te blijven bestaan. Haar organisme lijkt te overleven. Toch is ze dood. En ze is meer dood voor Mädchen dan Sjon ooit zou kunnen worden. Omdat ze onbeschrijflijk meer geleefd heeft voor Mädchen dan Sjon ooit voor haar geleefd heeft.
Mädchen kijkt naar Kimberley daar in dat vreemde bed, en denkt aan al de keren dat ze haar heeft toegedekt in haar eigen bedje. Aan al die nachten de afgelopen maanden dat ze tegen elkaar aan hadden gelegen in Mädchen's grote bed. Hoe Mädchen haar armen om Kimmie had heengeslagen, als om haar te beschermen tegen al het kwaad. Hoe Kimberley blind vertrouwd had op haar moeder, dat die boze heksen en

enge beesten van haar weg zou houden en alle enge dingen in de werkelijke wereld. Maar Mädchen had haar niet beschermd. Ze had de ergste van alle enge dingen, de dood, niet kunnen tegenhouden. Mädchen had haar helemaal alleen op die koude, harde straat laten verongelukken. Ze was er niet bij geweest toen de chirurgen in haar kleine lichaampje sneden. Ze was er niet voor haar geweest. Ze had haar niet kunnen redden. Ze was niet de moeder geweest waar Kimberley op vertrouwd had, waar ze op mocht vertrouwen. Ze was de moeder die nu, nu het te laat was, naast haar bed zat. Nu ze dood was. Maar voor verwijten is Mädchen nog te geschokt. Alles is nog te onwerkelijk om al na te denken over wie schuld heeft aan dit alles.
Ze zit uren op een stoel, maar ze weet niet wat er gebeurd is in die uren, wat ze gedacht heeft.
Ze hoort opeens Corrie tegen haar zeggen dat ze naar huis moeten. Maar naar welk huis? Ze kan toch nergens meer heen. Met Kimberley is ook hun thuis verdwenen. Er staat nog ergens een leeg huis. Maar waarom zou ze daar naartoe gaan?
‘Kom,’ zegt Corrie en ze neemt Mädchen’s hand, ‘misschien komt het toch nog allemaal goed met haar. Hij zegt dat ze nog een test moeten doen.’
Mädchen wil zich graag aan die woorden vastklampen, ook al weet ze beter. Ze staat op. Ze kust Kimberley lang op de lippen. ‘Morgen komt mamma weer, lieveling,’ zegt ze. Er komt geen traan uit haar ogen. Waarom niet weet ze niet.

13

De dag erna gaan Mädchen en Corrie terug naar het ziekenhuis. De hoofdzuster laat ze alvast bij Kimberley’s kamertje naar binnen gaan, terwijl zij een arts laat halen om Kimberley’s toestand verder met de moeder te bespreken. De arts komt even later. Hij kijkt bedrukt.
Hij zegt: ‘Ik vrees dat onze conclusie van gisteren door het tweede EEG bevestigd is. Uw dochtertje is hersendood. Dat betekent dat in haar hersenen geen enkele activiteit meer plaatsvindt en dat dat ook niet meer verwacht kan worden. Wanneer de apparatuur wordt uitgeschakeld zal ze officieel dood verklaard worden. Het spijt me heel erg. Ik zal u alleen laten om afscheid van haar te kunnen nemen en als u het aangeeft zal de apparatuur worden uitgeschakeld.’

Maar hoe neem je afscheid van een kind dat nog warm is en ademt? Hoe neem je afscheid van een kind, punt? Ze had nog zoveel aan Kimberley te vertellen, haar leven was nog zo jong. Er was zoveel dat ze nog moest leren. En Mädchen wilde nog met haar terugkijken op alles wat ze samen hadden meegemaakt, op waar ze geweest waren, de leuke dingen die ze gedaan hadden, de speeltuinen, waar ze van glijbanen gegleden was terwijl Mädchen beneden stond om haar op te vangen, de dierentuin, waar Mädchen haar had opgetild om naar de vrolijke grimassen makende aapjes te kijken. Maar hoe kon dat allemaal voorbij zijn? Je bent toch een leven lang moeder?! Ze zou nu nooit meer naar een speeltuin hoeven te gaan. Mädchen begon zich allemaal dingen voor te stellen die ze nou nooit meer zou doen. Geen sinterklaas meer, geen pannenkoeken meer bakken voor een dreumes die er van smult. Geen schoentjes meer binden, geen verhaaltjes meer voorlezen voor het slapen gaan aan een kind dat honderduit vragen stelt. Wat zou ze allemaal nooit meer doen hoeven?
Mädchen wenste dat Sjon er was op dit zware moment. Dan zou ze samen met hem afscheid kunnen nemen van hun kind. Maar ze is alleen, helemaal alleen. En ze voelt zich verdoofd, en moe.
Corrie vraagt aan haar of ze de dokter moet halen. Corrie huilt.
Mädchen klampt zich aan Kimberley vast. ‘Mijn lieve, lieve schat.’ Ze legt haar hoofd op Kimberley’s borstje. Zo blijft ze wel een half uur liggen. Dan tilt ze haar hoofd op. ‘Mamma moet je nu laten gaan, lieve schat. Je gaat naar pappa toe, pappa gaat van nu af aan voor je zorgen. Je zult gelukkig zijn in de hemel, dat weet ik zeker, lieveling.’ Ze is opeens heel kalm. ‘Wil je de dokter nu roepen, Corrie?’ vraagt ze.

‘Wilt u haar in uw armen nemen als ze sterft?’ vraagt de dokter.
Mädchen gaat op het bed liggen tegen Kimberley aan. Corrie staat op gepaste afstand bij de deur. Ze kan haar tranen niet tegenhouden, haar keel voelt aan alsof hij is dichtgeschroefd. De dokter en een verpleegster schakelen de apparatuur uit. Niets is erger dan dit te doen bij een kind. Ook al weten beiden dat het kind al overleden is, toch voelen ze dat ze het kind daar en dan aan de dood overgeven.
De apparaten geven aan dat Kimberley geen leven meer bezit. De verpleegster haalt het slangetje uit Kimberley’s neus en uit haar arm. Alles wordt van haar losgehaald. Alles gebeurt terwijl Mädchen naast Kimberley ligt en het aanziet alsof het allemaal niet echt gebeurt.

De dokter is klaar en maakt zijn deel van de dood af door Mädchen te condoleren en haar heel veel sterkte te wensen. Hij wenkt Corrie naar de gang en zegt: ‘Ik heb begrepen dat ze geen man meer heeft?’
‘Nee, hij is drie maanden geleden overleden,’ zegt Corrie.
‘O God, wat vreselijk. Is er iemand die voor haar zorgt?’
‘Ze heeft niemand voor zover ik weet,’ antwoordt Corrie, ‘maar mijn man en ik zullen haar zoveel mogelijk helpen. Alleen, wij hebben een dochtertje van de leeftijd van Kimberley, dus ik weet niet of ze er wel tegen kan als ze die moet zien. En ik kan mijn eigen kind toch ook niet wegsturen.’
‘Probeert u haar maar te helpen zo goed u kunt,’ zegt de dokter. ‘En misschien moet u anders contact opnemen met een instantie die haar kan helpen. Mevrouw, ik wens u ook veel sterkte. Met de hoofdzuster kunt u alle verdere afhandelingen bespreken.’ Hij geeft Corrie een hand en loopt weg naar z’n volgende patiënt.

Mädchen ligt nog steeds naast haar kind. ‘Kinderen behoren niet voor hun ouders dood te gaan,’ zegt ze. ‘Ouders behoren hun kind niet te begraven.’ Kimberley begint langzaam kouder te worden. Mädchen houdt haar stevig vast maar desondanks ontglipt ze haar. Het is de meest paniekveroorzakende ervaring die maar denkbaar is, dat haar lieve, kleine dochtertje, dat een moment geleden nog leefde, haar zo ontglipt terwijl ze er helemaal niets aan kan doen. Mädchen houdt haar zo stevig vast als ze kan. Maar ze is haar al kwijt.

14

Een dag later al wordt Kimberley’s lijkje naar huis gebracht. Ze wordt in haar eigen bedje gelegd en het lijkt wel alsof ze gewoon ziek is en Mädchen haar moet verzorgen zoals ze altijd met veel liefde heeft gedaan toen Kimberley ziek thuis in haar bedje lag. Mädchen hield dan altijd bijzonder veel van haar. Ze vertroetelde haar en probeerde haar haar hele liefde te geven als een soort medicijn dat haar beter kon maken. Kimberley’s hulpeloosheid was dan als was het iets dat haar minder een zelfstandig persoon maakte en meer iets dat afhankelijk was van Mädchen, iets dat bij Mädchen hoorde, aan haar vast zat bijna. Mädchen voelde het alsof zij haar energie rechtstreeks in haar zieke kind kon intappen om haar beter te maken.

Ondanks deze verzorgende kwaliteit van Mädchen heeft ze toch nooit verpleegster willen worden. Ze kan alleen zoveel geven aan mensen waar ze van houdt. Met vreemden kan ze dat niet, die stoten haar eerder af wanneer ze ziek zijn. In een ziekenhuis vindt ze de zieken die in hun bedden liggen of door de gang schuifelen altijd een beetje weerzinwekkend met hun hulpbehoevendheid.
Mädchen blijft naast Kimberley's bed zitten alsof ze ziek is en leest haar af en toe een verhaaltje voor. Dan mompelt ze af en toe een vraagje tussendoor. 'Gaat het al een beetje beter met je, lieve, lieve Kimmie? Heb je het warm genoeg, lieve schat?' Ze raakt haar af en toe aan om te voelen of de koorts al gezakt is, maar haar hoofdje voelt nog heel heet aan. Ze zal zeker nog een paar daagjes in bed moeten blijven. Da's maar goed ook, dan kan Mädchen nog goed voor haar zorgen.

Mädchen zou Kimberley's school ook nog op de hoogte moeten brengen van Kimberley's dood. Maar ze wil niemand meer langs hebben.
Toch zullen er de hele tijd mensen blijven komen. Ze bellen aan en vallen haar lastig. De school weet al lang van het ongeluk en de dood. Moeders met kinderen komen langs en brengen briefjes, tekeningen en bloemen. De meesters en juffrouwen bellen aan. Buren, collega's van Sjon. Mensen uit de straat die Mädchen bijna niet kent. De postbode brengt dingen. Een sociaal werker komt zelfs langs. Mädchen wordt er bijna gek van, maar ze wimpelt iedereen af. Soms doet ze de deur geeneens open. De komende paar dagen tot aan de begrafenis zijn van haar. Van haar en Kimberley. Ze kan haar nog niet loslaten. Ze moet haar nog zoveel vertellen, ze moeten nog zoveel samen zijn voor ze uit elkaar kunnen.
Twee dagen ligt Kimberley in haar eigen bed. Twee dagen praat Mädchen met Kimberley over haar toekomst. Over dat ze straks naar de grote school gaat. Dan gaat ze lezen en schrijven leren en rekenen. Dan kan ze zelf boeken lezen. Waarover ze maar wil, over paarden, muziek, jongens, meidendingen. Ze krijgt dan op de nieuwe school nieuwe vriendinnetjes. Maar ze moet haar moeder niet aan de kant zetten, want Mädchen en Kimberley blijven tenslotte hun hele leven lang goede vriendinnen. En ze mag kiezen of ze op balletles wil of paardrijles. Niet allebei, want dat is duur. En als ze wat ouder is, wordt ze een vrouw. Mädchen legt haar uit wat het betekent als ze ongesteld is en wat je dan moet gebruiken aan tampons en inlegkruisjes. En dan ontmoet ze haar eerste vriendje. Dat is altijd erg spannend. Maar ze moet maar niet te snel met hem naar bed gaan. Dat is nergens voor nodig. En Mädchen

hoopt maar dat Kimberley altijd bij haar zal komen met alles wat ze op haar hart heeft. Mädchen vertelt Kimberley dat seks wel fijn is als je van iemand houdt en dat ze altijd alles aan haar mag vragen en Kimberley giechelt er een beetje bij. En ze hebben het erover dat Kimberley uitgaat, dansen en zo. Maar ze moet er op letten niet te veel te drinken en op tijd thuis te zijn. Mädchen zal niet strenger zijn dan andere ouders, maar ze zal niet accepteren dat Kimberley de hele nacht wegblijft. En dan zal Kimberley de ware ontmoeten. Kimberley vertelt haar moeder wat een geweldige kerel hij is. Hoe hij eruit ziet en wat hij voor werk doet. Dan wat later komt de grote dag, de trouwerij. Mädchen zal een prachtige jurk kopen. Wat zal ze trots zijn op haar dochter. Jammer dat Sjon er niet bij kan zijn. Bij deze grote, speciale dag. Wat is de bruid wonderschoon. En wat straalt ze. Wat is ze gelukkig die dag. Ze lacht en danst en kust haar moeder op beide wangen en bedankt haar voor haar leven en voor alles wat Mädchen voor haar gedaan heeft al die jaren. Mädchen zal huilen van geluk die dag en een beetje van verdriet dat ze haar dochter verliest. Maar ze zal haar niet kwijt raken. Want Kimberley en haar man blijven in de buurt wonen en ze zal haast elke dag bij haar moeder langs gaan. Kort daarna zal Mädchen weer huilen van geluk, want er wordt haar een kleindochter geschonken, en dan een kleinzoon, en dan nog één. Zo praten Mädchen en Kimberley die twee dagen en zelfs in de nacht. Ze plannen Kimberley’s toekomst en het zal een gelukkige toekomst zijn. Een gelukkig leven. En niets, maar dan ook niets, zal misgaan in dit leven. Het zal een leven zijn van een complete, buitengewone gelukzaligheid die maar weinig mensen kennen.

15

Maar de kleine Kimberley heeft geen toekomst en geen leven meer. Ze zal nooit naar de grote school gaan, nooit meer nieuwe vrienden maken. Ze zal niet uitgaan, ze zal geen vriendje krijgen en ze zal nooit het genot kennen van het samengaan van man en vrouw. Ze zal geen bruiloft hebben met een witte jurk. En ze zal nooit weten wat het is om kinderen te hebben, wat het is om van ze te genieten en om voor ze te zorgen. Kimberley zal nooit ouder dan vijf jaar worden, want ze is dood. En vandaag wordt ze begraven.
Mannen komen met de begrafenisauto. Ze halen Kimberley uit haar bed en stoppen haar in haar kist. De kist gaat in de auto en deze rijdt naar de begraafplaats. Mädchen gaat mee. En dan staan ze daar. Bij de kuil met

de kist met haar dierbare overleden dochtertje. Dan staan ze daar. En er zijn mensen gekomen. Kinderen van Kimberley's klas. Die leven. En Corrie en Piet met Anneke. Die leeft. En Mädchen staat daar en zoekt haar eigen kind. Ze weet precies hoe ze d'r uitziet. Elk vezeltje van haar lichaam kan ze beschrijven, elk kledingstuk. Maar ze ziet haar niet. Ze is haar kind kwijt.
Ze staat daar en denkt maar na over waar Kimmie gebleven kan zijn. Maar ze weet het. Ik weet het toch, zegt ze tegen zichzelf. Ze ligt daar. Daar in die kist, met die beertjes erop. Ze is dood. En ze zal niet meer bij je terugkomen, Mädchen. We gaan ze vandaag onder de grond stoppen. Net als Sjon, weet je wel? Kijk, daar gaat ze naar beneden. Nu is ze weg. Dat was het. Nu kun je naar huis gaan, Mädchen. Ga maar. Ga maar alleen, naar je huis. En Mädchen gaat.

16

Voortaan is Mädchen geen moeder meer in het zicht van de mensen om haar heen. En geen echtgenote meer. Maar ze begrijpen het niet, ze is het wel. Ze zal nooit anders zijn dan Kimberley's moeder en Sjon's echtgenote. Mädchen heeft alle foto's die ze van hen kon vinden in het huis neergezet. Alle kamers zijn gevuld met foto's. Op de meeste foto's zie je gelukkige momenten uit hun leven. Eigenlijk zijn alle momenten nu beschouwd gelukkig. Toen leefden ze tenminste nog. Vooral de alledaagse shots raken Mädchen het meest. Kimberley die een broodje dat ze in haar knuistjes geklemd heeft, opeet. Sjon en Kimberley zomaar op een zomerse dag zittend in het gras. Kimberley een beetje bokkig bij een paaltje tijdens een wandeling omdat Mädchen haar niet wilde dragen en ze het vertikte door Sjon gedragen te worden. De hele familie bij de kerstboom. Wat was het leven toch mooi geweest.
Verder verandert ze niets in het huis. Alles blijft zoals toen ze nog leefden. Voor Mädchen leven ze ook nog. Hun spoken wonen met haar samen. Elke dag voelt Mädchen het gewicht van Kimberley in haar armen als ze haar optilt en in het bad zet. Als Mädchen in de keuken is, hoort ze Kimberley met water spetteren en giechelen terwijl ze tegen de badbeesten kletst. Elk avond voelt ze Kimberley's kleine lippen op de hare als het haar bedtijd is. Af en toe hoort ze in de andere kamer Sjon en Kimberley stoeien en met kussens naar elkaar gooien. Onschuldig scheldend raapt ze een kussen op en legt ze het weer netjes terug op het bed. Moeder zal wel weer opruimen. Op moederdag zal ze de koffie

ruiken die Sjon en Kimberley al stiekem aan het zetten zijn voor haar. Ze verheugt zich al op het ontbijt op bed.
In de winkel koopt Mädchen gewoon tweekleurenchocopasta. Dan staat ze daar met de pot in haar handen, wel tien minuten. Ze beseft dat ze nooit meer tweekleurenchocopasta moet kopen. En ze kijkt in haar wagentje en ziet dat er allemaal lekkere dingen voor Kimberley tussen haar boodschappen geslopen zijn. En dan staat ze daar midden in de winkel en huilt. Mensen vragen of ze haar kunnen helpen. Maar ze is niet meer te helpen. Ze laat haar volle boodschappenwagentje staan en rent langs de kassa's door naar buiten.
Soms wordt ze woedend van opgekropte frustratie. Dan gooit ze ziedend haar servies tegen de grond. Ze is boos op zichzelf omdat ze Kimberley op straat heeft gelaten met haar step. Het is haar schuld dat Kimberley nu dood is. Haar schuld alleen. Had ze die step toch maar nooit gekocht. Dan had ze nog geleefd. Die vervloekte step. Waarom waren ze net nu haar kind klein was zo populair geworden? En ze is woest op de jongen die Kimberley heeft aangereden met zijn brommer. Hij heeft haar dochtertje vermoord, ook al weet ze dat dat niet waar is. De politie had gezegd dat het niet zijn schuld was. Ze is kwaad op die twee oude wijven die Kimberley niet hadden langs gelaten. Het liefst zou ze ze wurgen. Ze is kwaad op Anneke. Waarom is het Anneke niet geweest die onder de brommer is gekomen? Dan was Anneke nu dood en niet haar lieve Kimberley. Dat was sowieso eerlijker geweest, want zij had Sjon al verloren en Corrie had Piet nog. En ze is zelfs soms boos op Kimberley. Waarom heeft ze niet uitgekeken? Waarom is ze nog zo laat naar buiten gegaan? Het eten was al bijna klaar. Maar het kwaadst is Mädchen op het lot, op het toeval, op haar eigen machteloosheid. Niets dat ze nu nog kan doen kan de tijd terugdraaien en het ongeluk ongedaan maken. Niets kan het lot nog veranderen.
Boosheid wordt afgewisseld met somberheid. Soms is ze volkomen teneergeslagen. Dan weer volkomen gelaten. Maar het missen blijft altijd aanwezig. Ze mist Kimberley verschrikkelijk, zo verschrikkelijk. En dat doet pijn. Mädchen voelt de pijn door haar hele lichaam en zelfs haar ziel doet pijn. Ze wenst dat er een derde graf komt. Ze weet dat ze het niet veel langer volhoudt zo. Waarom zou ze ook? Voor wie zou ze al die pijn moeten verdragen? Ze leeft nu bij de dag en de tijd verstrijkt. Maar lang zal ze het niet meer volhouden, dat weet ze.

17

Die ochtend blijft ze zoals elke ochtend lang in bed liggen. Het heeft geen zin om op te staan. Soms blijft ze de hele dag liggen en naar het plafond staren. Alleen haar darmen en haar blaas dwingen haar af en toe de tocht buiten het bed aan te gaan. Echt honger heeft ze de hele dag niet.
Na een paar uur gelegen te hebben geven haar darmen het signaal dat het tijd is zich te gaan ontlasten. Ze staat op, zonder na te denken, zonder aarzelen, automatisch. Ze loopt naar de wc. Ze trekt haar slip naar beneden en gaat zitten. Verder is ze naakt en het is koud op de wc maar ze voelt het niet.
Haar drol wil zich net een weg naar buiten duwen en drukt al tegen Mädchen's sluitspier aan als Mädchen hem tegenhoudt. Ze knijpt hem met grote inspanning terug en reikt zelfs met haar hand tussen haar benen om haar middelvinger in haar poepgaatje te drukken. Want haar kleine dochtertje, haar lieve, kleine schat, kan nooit meer poepen. En zij, zij zit daar en ontdoet zich van de druk in haar ingewanden die haar plaagt, opdat ze zich beter mag voelen. Zij eet en zij schijt. Terwijl Kimberley onder de grond ligt. Nee! Ze wil het binnen houden. Ze wil en zal zichzelf straffen en het niet laten gaan. Ze wil creperen van de krampen. Zij wil niet meer genieten van het leven. Desnoods zal ze punaises eten als het moet. En punaises zal ze er weer bloedend uitschijten.
Nee, ze zal wachten met naar de wc gaan tot ze niet meer kan van ellende en pijn. En dan op het laatste moment zal ze haar jas aantrekken en naar Kimmie's graf gaan. En daar laat ze aan Kimmie zien dat ze van haar houdt. Ze gaat daar aan haar graf staan met haar krampen. En dan nog zal ze 't ophouden. En als ze zichzelf bijna van binnen vergiftigt, als Kimmie werkelijk heeft gezien wat Mädchen voor haar over heeft, dan zal ze haar poep op Kimberley's grafje neerpoepen. Dan zal ze zich leeg maken. Dat is haar cadeau voor Kimberley, omdat het uit haar binnenste komt. Wat zij daar op dat grafje legt, zal het geschenk zijn van een moeder, meer intiem dan enig ander iets dat ze kan kopen of maken. Dit komt uit haar binnenste, het is warm, het heeft Mädchen van boven tot beneden doorlopen, haar bloed aangeraakt. Het is door Mädchen's eigen lichaam gevormd. Het heeft Mädchen's temperatuur en geur. Mädchen's ontlasting zal tegelijkertijd het bewijs van haar moederliefde en haar boetedoening zijn.
Mädchen gaat terug naar bed en wacht vol spanning. Moet ze al dringend? Het valt haar tegen. Nu ze zo ligt te wachten komt er niks. Ze

voelt geen druk. Integendeel, het lijkt of haar ontlasting naar binnen gezogen is. Nu ze haar plan in haar hoofd heeft, wil ze het uitvoeren ook. En ze zal met de tram naar de begraafplaats toegaan. Maar wat als ze nu opeens constipatie krijgt. Je kunt wel eens vier of vijf dagen niet naar de wc gaan. Terwijl Kimberley daar onder de grond ligt al die tijd. Zo lang kan ze niet wachten.
Ze besluit op te staan en rond te lopen. Dan zakt het misschien. Zenuwachtig loopt ze rond het bed. Springen! Ze springt hard op en neer. Ze weet het, ze gaat op de wc zitten en dan elke keer als ze bijna poept dan trekt ze het terug. Mädchen loopt naar de wc en gaat zitten. Ze perst. En als het bijna weer naar buiten komt knijpt ze haar billen weer bij elkaar. En nog eens. Maar dit keer perst ze zo hard dat er plots een klein stukje stront uitfloept. O God, o God, schrikt ze terwijl ze het er snel met haar wijsvinger weer probeert in te proppen. Maar het enige wat ze doet is de stront uitsmeren in haar kontgleuf. Nee, dit werkt niet. Misschien kan ze iets in haar kontgat stoppen.
Ze veegt haar billen af en loopt naar de keuken. Ze rommelt in een la. Ze vindt een grijze, rubberen soort kurk. Zo een die je op halflege wijnflessen doet, waarna je ze vacuüm zuigt. Zou dat wat zijn? Zou die blijven zitten? Misschien als ze hem helemaal in haar kont duwt. Ze hurkt boven de keukenvloer en probeert de kurk erin te duwen. Maar dat gaat zo makkelijk nog niet. Ze gaat op haar rug op de vloer liggen met haar dijen wijd. Het eerste stuk laat zich er in schroeven. Dan het brede gedeelte. Gelukkig laat het rubber zich wat dubbelvouwen. Ze moet hard duwen. En ineens floept hij door haar kringspier en zit hij binnen. Maar wat, denkt Mädchen, als hij d’r nou niet meer uitgaat? Dan gaat haar hele plan niet door. Dan moet ze wellicht naar de dokter. En ze wil niets meer met dokters te maken hebben. Ze wil met niemand iets te maken hebben. Hij moet eruit. Ze graait tussen haar billen. Met een vinger naar binnen. Ze voelt de rubberen kurk zitten. Maar ze kan hem niet naar beneden halen. Ze kan ook geen twee vingers naar binnen brengen om hem te pakken. O God, hoe krijgt ze hem er nu uit? Ze raakt in paniek. Straks blijft hij zitten. Een schaar, een tang, ze moet hem eruit trekken. Mädchen pakt de keukenschaar. Ze gaat wijdbeens op haar knieën zitten, terwijl ze voorzichtig met haar rechterhand van onderen de schaar in haar kontgaatje duwt. Ze doet de schaar wat open en knipt. Aaaauw, tranen springen in haar ogen. Ze trekt de schaar terug en ziet dat er een beetje bloed aan zit.
Ze gaat op de grond zitten en duwt huilend een vinger tegen haar zere gaatje. Maar hij moet er toch uit, wat moet ze nou? Ze probeert het nog

eens met een vinger. Ze wroet en duwt en het lukt haar de top van haar vinger boven de kurk te krijgen. Ja, dat is het. Ze trekt hem met een harde ruk door haar opening heen en geeft een gil als ze hem door haar kringspier voelt scheuren. Haar gaatje doet pijn. Maar hij is eruit. De kurk hangt onder de stront. Ze houdt hem onder de kraan en spoelt hem af. Wat zeep erop, afdrogen en ze gooit hem terug in de la.
Ze is verbouwereerd over hoe haar simpele plan dat ze heeft uitgedacht toch opeens zo mis kan lopen. Ze neemt de handdoek die naast de ijskast hangt en dept haar kont. Ze haat het als dingen zo mooi lijken als je ze uitdenkt en dan door stomme praktische redenen niet blijken te werken. Ze gaat gewoon wachten tot ze erg moet. Tenslotte zit het erin en wat erin zit moet er ook een keer uit komen. Toch?!
Mädchen besluit dingen te gaan doen. Maar wat voor dingen? Ze weet het, ze zal Kimberley's kamer afstoffen. Als Kimberley dan straks van school thuis komt is alles mooi schoon. En het werkt.
Na een paar uur voelt Mädchen dat ze heel erg naar de wc moet. Het stuwt van binnen tegen haar nog ietwat zere uitgang. Maar ze houdt het tegen. Ze voelt al wat krampen opkomen. Maar ze mag nog niet toegeven. Ze slaat met een vuist op haar buik. Ze moet lijden. Afzien. Als ze blijft lopen, houdt ze het langer vol. Ze loopt het huis rond. Ze moet heel erg nodig nu. Ze knijpt met haar billen zo hard ze kan. Het mag er niet uit, niet uit! Wachten tot ze bij het graf is. Dan pas, als ze bij Kimberley is.

18

Wat zal ze aantrekken? Het is koud buiten maar ze wil er mooi uitzien voor Kimberley. Ze trekt haar roze feestjurk aan, hier en daar een beetje doorzichtig, met ruches, en rode schoenen met hoge, brede hakken. Kimberley vond haar daar altijd erg mooi in. Ze trekt geen slipje aan, dat spaart tijd. Haar winterjas trekt ze aan voor onderweg. Zo stapt ze met krampen in haar buik de straat op.
De tramhalte is bij haar om de hoek. Gelukkig heeft ze nog een strippenkaart in haar jaszak zitten. Ze wacht bij de halte terwijl ze naar de mensen kijkt die langs fietsen en lopen. Ze is bijna verbaasd over hoe het alledaagse leven langs haar heen stroomt. En zij hoort er niet bij. Al die mensen die hun dagelijkse gangetje gaan. Zij is met heel andere dingen bezig. Het is bijna alsof ze zich in een andere wereld bevindt. Zij hoort niet bij de rest van de mensheid. Zij is op weg met een missie. Ze

vindt het bijna raar dat men het niet aan haar afziet. Het is toch niet zomaar iets wat ze gaat doen. Ze voelt zich bijna superieur aan die onnozele andere mensen om haar heen. Neem naast haar dat vrouwtje. Met haar boodschappentas. Op weg naar een of andere onbelangrijke winkel voor onbelangrijke boodschappen. Wat weet die nou van lijden? Nee, dan Mädchen, zij weigert naar de wc te gaan als ze moet. Omdat zij weet wat lijden is. Zij weet wat schuld is. En zij weet wat moederliefde is. Zij offert zichzelf op terwijl ze daar bij die tramhalte staat. Hoeveel mensen staan zich op te offeren bij de tramhalte? En wie van al die mensen die nu in hun auto langs rijden zit zich op dat moment op te offeren? Niemand! Maar Mädchen met kramp in haar buik en haar dochtertje en haar man dood, die offert zich op, terwijl ze staat te wachten op tram 7.
De tram komt en ze klimt het trapje op met een gevoel alsof elk moment de drollen tussen haar benen uit kunnen vallen, zo naast het hokje van de trambestuurder. Hoe zou ze dan kunnen uitleggen dat ze op weg was om op het grafje van haar dochter te poepen? Ze zou het moeten opruimen terwijl alle mensen keken en alle mensen zouden naar haar drollen kijken die daar voor in de tram liggen en het zou stinken. En ze zou niet durven kijken en het zou nog aan haar billen kleven misschien en dan zou het op de bank komen en ze zou het aan haar jurk krijgen. En wat nog erger is, ze zou gefaald hebben als moeder. Ze zou niks meer hebben om op Kimberley's grafje te leggen. En ze zou met lege handen en lege darmen bij het graf aankomen. En Kimberley zou vragen aan haar: 'Mamma, heb je geen cadeautje voor me meegenomen.'
Zo zit Mädchen in de tram. Ze is naar het raam toegeschoven en kijkt naar buiten. Ondertussen zijn haar ogen echter meer gericht op de binnenkant van haar buik. Het duwt om naar buiten te komen en geestelijk probeert ze het terug te duwen. Ze wordt volkomen in bezit genomen door wat er zich beneden afspeelt als een wat oudere heer naast haar plaats neemt.
'Het is wat, hè mevrouw? U kijkt ook niet bepaald gelukkig, als ik het mag zeggen. Maar ja, wie is er nog gelukkig tegenwoordig? Iedereen heeft z'n eigen sores, hè? Ieder huisje heeft z'n kruisje, zei m'n moeder altijd. En het is ook werkelijk waar. Iedereen heeft wel wat in z'n familie, zeg nou zelf. Gaat het wel een beetje met u?'
Mädchen krijgt een steek in haar zij. Vroeger als kind had ze het altijd heerlijk gevonden als ze op de wc zat en krampen had. Dan wist ze namelijk dat ze ervan verlost zou worden op het moment dat ze zich leeg poepte. Dat had altijd iets van een onschuldig soort lijden waar je van

kon genieten omdat het maar kort en niet zo heftig was en je er zo een einde aan kon maken.
‘Ach mevrouwtje, u bent nog jong,’ gaat de man verder zonder op een antwoord van Mädchen te wachten. ‘Maar wat moet ik nou? Dertien keer geopereerd, dertien keer. En nog lang niet klaar. Mijn longen, mijn hart en darmkanker. Nu heb ik een stoma. Weetuwel, da’s zo’n zakje op je buik waarin je je ontlasting opvangt.’
Mädchen kijkt hem aan. Dat zou handig zijn. Dan hoefde ze maar haar zakje leeg te schudden op het graf. Maar dat zou niet hetzelfde zijn. Nee, het moest direct uit haar darmen komen. En het moest pijn doen. Met zo’n zakje had je vast geen krampen. Wat zeurt die man nou. Ze wil helemaal niet worden geconfronteerd met iemand anders die evenals haar lijdt. Zij wil de enige zijn die lijdt.
‘Verdomme, laat me met rust met je achterlijke stoma,’ bijt ze hem toe. Ze staat op en duwt zich ruw langs hem heen het gangpad in. Ze loopt een stuk door de tram en gaat ergens anders zitten.
‘Wel heb je ooit, de brutaliteit van de jeugd tegenwoordig,’ klaagt de man beledigd tegen de vrouw die voor hem zit. ‘Geen enkel respect meer voor iemand die wat mee heeft gemaakt in z’n leven. Ze hebben het allemaal te goed. Ze weten niet wat afzien is, mevrouw.’
Hij voelt of z’n stomazakje nog goed zit en vraagt zich af of de vrouw die voor hem zit niet een gewillig slachtoffer zou zijn om zijn medische verhalen aan kwijt te kunnen. Hij haalt zijn therapie in de tram, op straat en in de winkels. Iemand die dertien operaties achter de rug heeft, heeft tenslotte wel recht op wat gehoor van zijn medemensen. Zomaar hem afbekken als hij over zijn leed wil vertellen, waar moet de wereld naar toe met dat soort mensen?

19

Twee haltes verder stapt Mädchen uit. Ze vergaat van de krampen, maar ze stopt ze weg. Ze moet nog een eindje lopen. Ze voelt zich goed terwijl ze in tempo voort strompelt. Ze lijdt. En ze zal Kimberley dadelijk zien. En ze heeft een cadeau voor haar. Ze ziet de poorten van de begraafplaats al.
Ze loopt het grind op. Langs het gebouw dat aan het begin staat. Langs de graven met hun kruizen en hun uitgebeitelde namen. Al die weggetjes door tot bij de kindergraven.

Daar ligt Kimberley's graf. Met Kimberley's foto erop, en haar lievelingsBarbie en het beertje en een pop. En het windmolentje dat Mädchen speciaal voor haar heeft gekocht.
"Hier ligt onze lieve kleine dochter Kimberley," staat op de staande steen, "wij houden zo veel van jou". Ze had de inscriptie mede namens Sjon bedacht.
Mädchen staat voor de witte marmeren plaat. Zij is de enige die zich in de verre omtrek bevindt om een dierbare te bezoeken. Misschien dat er ergens anders achter een heggetje nog een oud vrouwtje haar overleden man staat toe te spreken, maar deze begraafplaatsen zijn zo groot dat je meestal wel je privacy hebt.
Mädchen voelt een steek in haar buik. Ze heeft het gehaald. 'Mamma is er, lieve Kimberley,' zegt ze, en haar hart vult zich met liefde voor haar dochtertje.
Ze doet de knopen van haar jas langzaam los, terwijl ze haar ogen gericht houdt op Kimberley's foto. Ze trekt hem uit en laat hem op de grond glijden. Het is koud, maar hoewel haar jurk veel te dun is voor de tijd van het jaar en ze blote armen en een diep decolleté heeft, voelt ze niets. Ze stapt op de marmeren plaat. Ze voelt dat Kimberley onder haar ligt. Onder deze koude, harde plaat. Ze bevindt zich nu bij haar dochtertje. Alsof ze in dezelfde ruimte zijn. Recht naar beneden, afgebakend door de grenzen van de steen loopt een denkbeeldige rechthoekige tunnel naar haar Kimberley toe, als was de steen een poort naar een andere wereld. Voor Mädchen leeft haar dochtertje daar beneden. Zij kan haar moeder zien en voelen.
Mädchen draait zich om op de steen, met haar rug naar de rechtop staande plaat. Ze trekt haar jurk omhoog, zet haar voeten van elkaar en hurkt. Ze denkt aan Kimberley en ziet haar op haar rug liggen daar beneden, met haar mooie, rode jurkje aan. Kimberley glimlacht naar Mädchen en haar ogen sprankelen.
Dan voelt Mädchen hoe haar ontlasting definitief drukt tegen haar sluitspier om zich er doorheen te werken en ze ziet het beeld van Kimberley voor haar ogen veranderen in het beeld van een dood kind in een houten kist. Kimberley lacht niet meer. Haar ogen zijn koude, blauwe velletjes over vergrijsde oogballetjes. Haar huid begint te vergaan en Mädchen ruikt de stank van het rottende vlees als haar darmen leeg lopen op de marmeren plaat. Ze is dood. Kimberley is dood. En Mädchen schijt. Haar darmen lopen leeg. En het is goed zo. Of is het verkeerd? Mädchen denkt niet, ze laat haar stront lopen. Dit is haar monument. Zo zou ze versteend willen zijn in de eeuwigheid. Nee, niet

willen, zo zou ze behoren te zijn. Haar leven en haar toekomst zijn in dit ene beeld gevat. Mädchen versmolten met het graf van haar dochtertje en daaronder de kist met het dode kind. Zo is ze compleet met haar lot. Zo is haar falen in een wonderbaarlijk monument gegoten. Dit heeft ze verdiend met haar falen. Obsceen en alleen op een kindergrafsteen, terwijl haar ontlasting uit haar loopt. Dit is er van haar geworden.

20

Het is weer eens zo'n dag dat Bert zijn werkplek doorkruist om te controleren of alle graven er redelijk bijliggen. Soms heb je van die mensen die bloemen op een graf zetten en die blijven dan weken in hun water staan en beginnen te stinken. Bert haalt ze dan uit hun vaas en gooit ze op de composthoop.
Hij komt net in de buurt van de kindergraven. Kan hij ook effe kijken of er nog beertjes weggewaaid zijn of foto's ondersteboven liggen. Hij komt van een paadje dat achter het kindergedeelte ligt en blijft gelijk staan als hij ziet wat hij nog nooit gezien heeft in al die jaren dat hij hier werkt.
D'r zit godzalmeliefhebben iemand te schijten op het graf van een kindje. Bert wil er woest naar toe stormen om haar eraf te rukken, maar het beeld is toch wel intrigerend. Wacht, hij kent haar. Da's de moeder van dat kind dat die graven vernield had. Zit zeker in de familie. Maar dat moet haar eigen kind zijn dan op wier graf zij zit.
Bert sluipt dichterbij. Het is wel een mooie vrouw. Wel gek natuurlijk. Maar een prachtig wijf. Niet zoals toen, in dat hotel. Eigenlijk denkt hij daar liever niet meer aan.
Bert had namelijk wel eens een contactadvertentie gezet. Om een vrouw te ontmoeten. Want Bert was een kneus, die nooit enig geluk bij vrouwen had. De andere sekse had Bert zijn hele leven lang bespot en afgewezen. En toen hij eens een afspraak had durven maken via een contactadvertentie, was het een idioot, dik en lelijk wijf geweest, dat gereageerd had. Ze hadden zich helemaal lam gezopen met z'n tweeën en waren daarna een vies, klein hotelletje ingedoken. Maar toen Bert zijn zielige wurmpje van de alcohol niet omhoog kreeg en zij hem haar stinkende adem in zijn gezicht blies, moest Bert overgeven. Hij kotste de dikke Berta recht in haar smoel. Berta op haar beurt sloeg Bert ondersteboven. Daarna stak ze een vinger in haar keel en bediende ze Bert met een maaltijd uit haar eigen maag.

Toen bleek dat Berta zelfs begon te genieten van deze perverse seks en meer wilde, had Bert zo snel als hij kon z'n kleren van de vloer gegrepen en gemaakt dat hij de kamer uit kwam. En dat was de enige keer dat Bert seks had gehad in zijn leven. Behalve dan met zichzelf.

Maar de vrouw die hier op het graf zit, lijkt in niets op Berta. Deze heeft een mooi gezicht. Een lekker figuur ook. Bert probeert haar van de zijkant te benaderen. Hij wil een blik tussen haar gespreide benen werpen. Maar hij is bang dat ze hem ziet. Bert kijkt om zich heen. Niemand te zien. Hij krijgt wilde fantasieën. Ze vraagt er toch om. Je gaat toch niet zo naakt op een begraafplaats zitten als je er niet van houdt. Ze hoopt waarschijnlijk dat zo iemand als Bert langs zal komen. Voor een goede beurt. Hij heeft zich al vaak voorgesteld dat hij het zou doen op een graf. Alleen een vrouw vinden die dat ook wil, da's het probleem. Maar deze hier, die lijkt er wel zin in te hebben, die vraagt er toch om.
Bert sluipt zo zachtjes hij kan achter allerlei graven langs totdat hij zich zes meter achter haar bevindt. Er zijn nog een paar graven en het graf waar zij op zit tussen hem en de vrouw. Hij kruipt verder als een volleerd jungleveteraan tot bijna aan de steen. Daarachter zit zij.
Bert weet dat het niet mag wat hij wil, tenminste niet als zij het niet wil. Maar zij wil vast wel, ook al is ze gek, of waarschijnlijk omdat ze gek is. Bert's hoofd bonkt van opwinding. Het lijkt bijna alsof hij zelf niet degene is die kiest, alsof zijn lichaam zonder zijn wil nodig te hebben opstaat, twee stappen zet om de opstaande steen heen en voor de gehurkte vrouw gaat staan.

21

Ze kijken elkaar aan, de vrouw die zich net leeg gescheten heeft op het graf van haar dochtertje en die nog in gedachten voor zich uit zit te staren en de gefrustreerde, geile begraafplaatsonderhouder. Geen van beiden zegt iets.
Bert steekt zijn armen uit en pakt Mädchen onhandig bij haar schouders en duwt haar van haar hurken met haar rug tegen de marmeren rechtopstaande plaat van het graf en met haar billen op de koude vloerplaat. Mädchen laat het gebeuren. Ze vertoont geen verrassing, geen emotie, geen reactie.

Bert beweegt als een puber bij zijn eerste seksuele daad met een meisje. Veel oefening heeft hij ook niet gehad. In zijn onhandigheid stapt hij in Mädchen's stront. Maar hij heeft geen tijd zich hiermee bezig te houden. Hij kijkt gefixeerd naar Mädchen's roodblond behaarde kruis. Zij ligt daar half tegen de steen en ze protesteert niet. Dat betekent dat hij zijn gang kan gaan. Hij ontgespt zijn riem, trekt zijn broek naar beneden en neemt zijn stijve lid in zijn hand. Hij knielt tussen Mädchen's benen en neemt haar daar op het grafje van haar dochtertje.
Mädchen beseft dat ze verkracht wordt, maar ze is te ver heen om nog iets te voelen. Terwijl hij hijgend in haar klaarkomt, ziet Mädchen de kleurige plastic draaidingetjes in de wind draaien. Groen, blauw, rood, geel, ze draaien rond en rond en in haar hoofd draait het allemaal rond tot alle kleuren samensmelten tot een vleeskleurige brei. Haar hele beeld wordt vleeskleurig tot haar hele omgeving verdwenen is in een monochrome soep.

22

En nu bevindt Mädchen zich in een idiote trein. De lul van sjon. Ze hebben zeker al drie uur gereden als Mädchen wakker schrikt. Ze merkt dat de trein begint af te remmen. De conducteur of tubaspeler of wat hij ook is, was niet meer terug gekomen en Mädchen was op het ritme van de treingeluiden en de schommelingen in slaap gedoezeld. Vleeskleurig schemerend licht schijnt door het raam op haar gezicht. Het licht heeft een vreemde werking op haar zenuwen. Kalmerend en tegelijkertijd verontrustend.
Mädchen kijkt door het raam schuin naar achteren. Sjon's voeten reizen nog steeds mee. Ze kijkt weer naar voren. In de verte ziet ze de contouren van een stad opdoemen. De zon heeft haar beste tijd gehad. Over zeer korte tijd zal het donker zijn.
Ineens hoort ze over de intercom een stem.
'*Dame en Heer, we naderen nu Antwerpen. Deze trein zal hier een stop maken van vierentwintig uur. In die tijd kan onze vrouwelijke passagier op weg gaan om haar eerste opdracht te vervullen. Ik verwacht haar terug nadat haar opdracht is uitgevoerd. Daarna zal de reis worden voortgezet. Wij naderen momenteel Antwerpen, station Antwerpen.'*

Mädchen is geschrokken van de stem, die uitermate onaangenaam klinkt. Zou dit degene zijn die de trein bestuurt? Degene die dit idiote spel heeft

bedacht? Maar wie of wat is hij dan? Die rare fanfareman weet het blijkbaar ook niet. Het was behoorlijk vaag, wat hij haar had verteld. Ze realiseert zich ineens dat hij helemaal niet heeft verteld hoe hij aan al die informatie is gekomen die hij over haar heen gestort heeft.
Maar in ieder geval is ze nu blij dat ze uit deze verschrikkelijke trein mag. Weer een normale stad in, met normale mensen. Maar vanuit Antwerpen zal ze meteen een trein richting Amsterdam nemen. Niks opdracht vervullen. Ze vertrouwt die stem niet en ook deze hele vleeskleurig trein vertrouwt ze niet. Inclusief die dikke zweter. Ze wil weg van deze monsterlijke verwarring. En volgens de stem zou ze weer binnen vierentwintig uur terug aan boord van deze rijdende farce moeten komen. Ze is toch niet gek! Ze kunnen haar wat! Eens dat ze uit de trein is, zal ze zo snel mogelijk weer thuis proberen te komen. Maar wat dan met Kimberley? Ach wat, zo'n onzin, in feite weet ze wel dat Kimberley dood is. Zij kan haar niet terug krijgen. Maar van de andere kant, alles wat ze tot nu toe heeft beleefd is ook onzin, en toch heeft ze het beleefd. En hoe weet zij wat er na het leven is? Misschien is er wel zoiets als een buitenwereld en misschien kan ze in haar eigen leven terugkomen. Met Kimberley. En trouwens, wat is haar eigen leven waard zonder Kimberley? Mag ze deze kans zomaar laten lopen? Misschien heeft iemand het wel goed met haar voor. Mädchen twijfelt. Misschien moet ze eerst maar eens zien wat haar zogenaamde opdracht inhoudt. Goed, ze zal in Antwerpen uitstappen en dan kijken wat er gaat gebeuren. Mädchen voelt zich er niet gerust op, maar ze heeft haar besluit nu genomen en daar blijft ze bij.

23

De trein rijdt langzaam het station van Antwerpen binnen. Het is erg druk op de perrons. Mensen lopen heen en weer. Passagiers stappen uit treinen en lopen naar de uitgang. Anderen wachten op hun treinen naar Oostende, Brussel, Zaventem, Parijs. Paartjes nemen zoenend afscheid van elkaar. Er wordt flink met koffers gesjouwd. Al die mensen doen normale dingen die je behoort te doen op een station.
Mädchen is opgelucht. Eindelijk voelt ze zich weer in de normale wereld terecht gekomen. Dan realiseert ze zich echter dat er wel wat mensen op de perrons nieuwsgierig naar de trein kijken, maar dat geen van hen uitzonderlijk vreemd reageert op haar Sjonpoptrein. Ze zou verwachten dat iedereen enorm verrast zou zijn door dit gevaarte van een idote

figuur met een trein in zijn kruis. Hoe is de trein eigenlijk met die hoge pop onder de overkapping van het station door gekomen? Mädchen kijkt schuin naar achteren door haar venster, naar waar Sjon's voeten zouden moeten zijn. Hij is weg! De pop is weg!
Mädchen loopt naar de dichtstbijzijnde uitgang van de trein. Als de trein stopt duwt ze gehaast de knop in en als de deuren open gaan springt ze uit de trein op het perron. Ze kijkt naar haar trein. Hij is nog steeds vleeskleurig, maar de pop is in ieder geval weg. Mädchen kijkt in de verte, vanwaar de trein gekomen is. Ze ziet echter niets. Waar zou de pop gebleven zijn?
'Schoon, dat vleeskleurige treintje van u.'
Mädchen draait zich met een ruk om.
Een jonge man staat voor haar. Vooraan in de twintig, beetje hip, een duur, trendy pak aan onder een mooie, kostbare regenjas, intense blik in zijn ogen, brede lach op zijn gezicht.
'Wat?'
'Schoon,' zegt de jonge man. 'Mooi, zoals gij dat in Holland zegt.'
Hij ruikt ontzettend naar parfum.
'Ja, ik eh…' Mädchen weet niet wat ze moet zeggen tegen deze vreemdeling die haar zomaar aanspreekt.
'Ga mee,' zegt hij, 'ik heet Jean. Het stinkt hier, vindt ge niet? Haat gij stations ook zo? Vol met al die stinkende gasten. Allee, 't is dat ik u moest afhalen, anders was ik hier nooit gekomen. Het is het vuilstort van Antwerpen, vol van bewegende ratten. Sommigen van hen verlaten het zinkende schip, maar de andere ratten komen maar binnen en binnen. Het is werkelijk zo, Antwerpen stinkt. En als't aan mij zou liggen, zouden ze al die stinkerts, die vette ratten, op een trein zetten, naar buiten uit het station rijden, en dan die hele trein laten ontploffen.'
Hij fixeert Mädchen's ogen en lijkt een reactie af te wachten.
'Ik…, ik weet niet wat je bedoelt,' zegt Mädchen. Is iedereen gek geworden? 'Wie ben jij eigenlijk en waarom zou ik met jou mee moeten gaan?'
'Jean, aangenaam,' stelt de man zich een tweede keer voor. Hij heft zijn hand op ten groet. 'Allee, vertrouwt ge zo een schone jongeling als ik niet eens als ge hem in 't gezicht ziet? Ik wil u geen kwaad doen, zeg. Maar u bent met de vleeskleurige trein gekomen. Dat is precies zoals aangekondigd. En het is de trein van uw man, als u begrijpt wat ik bedoel.'
Hij lacht ondeugend terwijl hij Mädchen een knipoog geeft.

‘En gij zijt op zoek naar uw dochtertje. Wel voilà, dan moet u met mij meekomen.’
‘En waar naartoe dan wel?’ vraagt Mädchen.
‘Wilt ge uw dochtertje terug zien of niet? Kom op dan, we gaan.’
Mädchen blijft niets anders over dan mee te gaan. Eigenlijk dacht ze dat ze nog niet aan het einde van haar reis zou zijn. Ze zou Kimberley pas op het eindstation terugzien en van tevoren nog mensen moeten oppikken volgens Chantal Herman. Maar het was allemaal sowieso verwarrend en misschien was Antwerpen toch wel hun eindstation.
‘Kom, we hebben nog een stevig eindje wandelen voor ons,’ zegt Jean.
Mädchen kijkt nog een keer om naar de trein. Ze ziet Chantal Herman in de verte in één van de deuropeningen staan. Het lijkt alsof hij wil uitstappen, maar iets schijnt hem tegen te houden. Hij kijkt haar met een wanhopige blik aan en gaat dan weer naar binnen.
Mädchen en Jean doorkruisen de grote stationshal en lopen naar buiten de stad in.
Mädchen is nog nooit in Antwerpen geweest. Ze lopen over vele grijze, scheve keien en passeren vele vies getinte huizen. Al met al straten met mensen die simpelweg leven en wonen. In huizen die al lang in gebruik zijn, met gordijnen die niet vaak gewassen worden. Ze zou zich hier best wel thuis kunnen voelen, denkt ze. Ze heeft het gevoel dat ze hier zou kunnen verdwijnen. Gewoon wonen en niet opvallen. Ze zou als een Belgisch madammeke eens per dag een groot glas Trappist gaan drinken in een aardig klein cafeetje op de hoek. Verder zou ze wegkwijnen in het dagelijkse totdat ze oud en versleten zou zijn en tenslotte zou sterven.
‘Het is wat, uw man en uw klein dochtertje verliezen,’ zegt Jean terwijl ze voortlopen door de Antwerpse straten. ‘Zelf heb ik nooit wat verloren. Nog niet eens een knoop. Allee, ik wil u niet kwetsen, maar dat maakt u toch tot een bitter mens, of heb ik dat verkeerd? En dan nog op zo’n manier.’
Mädchen blijft abrupt staan. Jean stapt nog een paar passen verder, blijft dan ook staan en draait zich naar Mädchen om.
‘Godverdomme, hoe weet jij dat? Ieder schijnt maar alles over mij te weten. Ik wil nu weten wie jij bent, waar we naartoe gaan en hoe jij zoveel over mij weet.’
‘Ach, ik wil u alleen maar helpen,’ zegt Jean. ‘Weet ge, ik behoor tot een Antwerpse elite, zogezegd. Niet dat ik een geboortige Antwerpenaar ben. Ik ben hier naartoe gekomen om deel uit te maken van deze elite van mensen die probeert anderen te helpen waar ze dat kan. En ik neem u

mee naar onze sociëteit. Daar zal alles verklaard worden. Nog maar een paar straten alstublieft.'
En hij loopt gelijk verder. Wat kan Mädchen doen? Ze volgt hem.

24

Jean stapt voort alsof hij er plezier in heeft Mädchen in verwarring te brengen en haar desondanks mee te krijgen. De panden van zijn regenjas flapperen achter hem aan. Zijn tred is verend.
Mädchen valt plots op dat ze zelf alleen haar partyjurk aan heeft en haar rode schoenen. Ze draagt geen slip en ze merkt dat ze begint te rillen van de kou.
Het lijkt bijna of Jean haar gedachten kan lezen. 'Naar een feestje geweest trouwens? In Antwerpen kan men zoals gij d'r uitziet toch niet over straat gaan. Tenzij ge wilt laten zien dat het leven u ongenadig is. Zot. Begrijpt ge?'
Hij wijst op z'n voorhoofd.
'Ofwel wanneer het hele leven één groot feest is. Wat zegt ge, is 't mogelijk dat het gehele leven een feest is? Zonder enig ongeluk? Onze sociëteit is ervan overtuigd dat het mogelijk is.'
Terwijl hij dit zegt neemt hij een spuitflesje uit zijn binnenzak en besproeit hij zijn gezicht met parfum. Hij steekt zijn neus in de lucht en zegt glimlachend: 'Aaaaahhh, de geur van seringen. Wie naar seringen ruikt kan toch onmogelijk ongelukkig zijn, nietwaar? Ah, we zijn er.'
Hij blijft staan voor de deur van een groot herenhuis.
Mädchen meent op de eerste verdieping achter de vitrage nieuwsgierige blikken te ontwaren. Waarschijnlijk de andere leden van de sociëteit. En zal Kimberley zich daar bevinden? Mädchen is gespannen. Jean heeft de sleutel al in het slot gestoken en opent de deur. 'Kom d'r in, kom d'r in,' zegt hij. Mädchen wrijft haar bovenarmen.
Meteen bij het binnenkomen valt haar op dat er een haast ziekmakende overdaad aan parfumgeur hangt. Ze heeft het idee dat iemand er ontelbare flessen met de meest uiteenlopende samenstellingen van parfum tegelijkertijd heeft leeggespoten. Ze knijpt met haar duim en wijsvinger haar neus dicht.
'Jezus, maken jullie hier zelf parfum of hoe zit dat?'
Jean lacht.
'Helaas niet, helaas niet. Zelfs wij moeten het gewoon kopen. Maar onze sociëteit houdt graag de stank van de straat buiten.'

Mädchen laat haar neus los. Ze wil de sociëteit niet beledigen, maar ze vond het op straat een stuk aangenamer ruiken.
Ze staan in een halletje met muren van roze geaderde marmer. Halve zuilen van zwart marmer met uitgehakte, grijze gleuven lopen tot aan het plafond. De vloer is van grijze hardsteen met ingelegde banden zwart marmer. Opvallend is dat er overal aan de muren van het halletje en langs de trap omhoog posters hangen van parfumreclames.
Jean loopt de grote trap met marmeren treden op. De trap heeft een zware leuning van hetzelfde marmer en dikke marmeren spijlen. Boven op de eerste verdieping bevindt zich een hoge, donkere, houten deur. De trap vindt zijn vervolg naar de tweede verdieping voorbij de deur.
‘Ze zullen blij zijn u te ruiken,’ lacht Jean naar Mädchen.
Ruiken, denkt Mädchen, wat nou ruiken? In welk gekkenhuis ben ik nu weer aangeland?
Jean opent de deur voor Mädchen. Ze ziet een prachtige oude salon. Ingericht met antieke meubels, dik tapijt op de vloer, zware, goudkleurige gordijnen. Een immense kroonluchter hangt in het midden van de ruimte van het plafond. Het enige wat niet past zijn ook hier weer de posters van parfumreclames. En bijna knijpt haar de stank van parfum de keel dicht. De stank vult als een bijna tastbare brei de ruimte.
‘Ooooh, lavendel! Vandaag is ’t lavendel,’ roept Jean verrukt uit, ‘mijn lievelingsgeur.’
Hij kijkt vol verwachting naar Mädchen die in de overdadige mix van stanken inderdaad in overtreffende hoeveelheid lavendel meent te ontwaren. Ze glimlacht flauwtjes naar Jean. Dan herinnert ze zich waarom ze is meegekomen.
‘Mijn kind. Waar is mijn kind?’
‘Geduld,’ zegt Jean. ‘Ga mee.’ Hij reikt haar de hand, maar trekt deze alweer terug voor ze die zou kunnen aannemen.
Jean loopt naar een deuropening die naar een andere ruimte leidt. Mädchen volgt. Op de drempel blijft ze geschokt staan.

25

Er lijkt in die ruimte een soort merkwaardige performance plaats te vinden. De ruimte die ingericht is als een ouderwetse salon of ontvangstkamer, met rondom grote spiegels en rijke decoraties aan de wanden en imposante plafonnières en kroonluchters, is gevuld met mensen die zich in twee groepen gesplitst hebben om een gangpad vrij te

laten tussen waar Mädchen staat en wat zich aan de andere kant van de ruimte op de vloer tegen de muur afspeelt. De mensen zijn allen bijzonder goed uitziend. Mooie vrouwen in sexy jurken met make-up en prachtige sieraden. Knappe mannen in smoking of in trendy casual outfit. Chique en hip door elkaar, maar allemaal met een aardig prijskaartje aan hun uitmonstering. De meesten hebben een glas champagne in hun handen. Hun gezichten zijn als één gericht op Mädchen. Maar Mädchen staart naar het tafereel aan het einde van de kamer.

Met hun rug tegen de muur zitten op de grond naast elkaar een jonge man, gekleed in een geruite broek en een rood poloshirt, en een jonge vrouw, die geheel naakt is. De man houdt de vrouw liefdevol omarmd. Met zijn ene hand omvat hij haar schouder. Zijn andere hand houdt echter een bijl vast alsof hij ieder moment iets bij de vrouw wil amputeren. De vrouw zit met haar benen wijd gespreid, waardoor iedereen duidelijk haar vagina kan zien. Beiden hebben tranen in de ogen. Ze kijken net als de rest van de aanwezigen in de ruimte naar Mädchen.
‘Hier is ze,’ roept Jean triomfantelijk.
De hele menigte begint plots te applaudisseren. Mädchen begrijpt er niets van. Misschien is dit de uitreiking van de bonus. Maar ze heeft nog helemaal niets gedaan om hem te verdienen.
Een jonge vrouw maakt zich los uit de menigte. Ze is bijzonder mooi. Een fijngesneden gezicht met een bijzonder gave, blanke huid. Ze heeft lang, stijl, glanzend haar dat ravenzwart is en als een dichte, fijne cape om haar schouders hangt. Ze draagt een lange, zwarte avondjurk die zo weinig van haar prachtige lichaam verbergt, dat ze naakter lijkt dan de vrouw die op de grond zit. Haar ogen en haar mond zijn echter nog wel het meest opvallende aan haar. Mädchen heeft nog nooit zo’n mooie vrouw gezien. Haar ogen zijn extreem intens en verleidelijk. Om de sensuele, volle mond van de vrouw speelt een minachtend lachje, waarvan Mädchen vermoed dat het er permanent aanwezig is.
Als de vrouw naar Mädchen toeloopt, is iedereen in de ruimte stil. Zij loopt keurend om Mädchen heen. ‘Dus dit is ze.’
Het valt Mädchen op dat ze een Nederlands accent heeft.
‘Dit is de vrouw die op het graf van haar dochtertje schijt.’
Ze kijkt Mädchen met een spottende blik recht in de ogen. Op dat moment steekt Mädchen een bijtende stank in haar neusgaten. Totaal ongerijmd met het prachtige uiterlijk van de vrouw en de ogen die

Mädchen onweerstaanbaar naar haar toe trekken, is de walm van het afschuwelijke parfum dat haar omgeeft. De stank lijkt in Mädchen's brein te dringen. Ze voelt een stekende hoofdpijn tussen haar ogen.
'Haar man, lieve vrienden,' spreekt de vrouw de aanwezigen toe, 'haar man heeft zich laten bepissen in een goor sekshol voor homoseksuele mannen.'
Veel van de aanwezigen laten afkeurende geluiden horen. Sommigen drukken hun neuzen in afkeer dicht.
'Daarna heeft deze lieve echtgenoot van deze vrouw zich laten meenemen naar een bos, waar zijn eikel…,' ze pauzeert even bij dat woord en kijkt de aanwezigen met een grijns aan, 'waar zijn eikel aan flarden is gesneden op een langzame en pijnlijke manier.'
Mädchen wil reageren, maar de stank die continue haar neus en haar hersenen binnendringt, brengt haar in een roes die haar verdooft en tegelijkertijd foltert. Haar hoofd bonkt. Een mes snijdt door haar hersenen. Ze hoort de woorden en ze wil schreeuwen, maar de pijn in haar hoofd weerhoudt haar ervan. Mijn God, die stank, die vreselijke bijtende stank.
De vrouw richt zich weer tot Mädchen. 'Daarna hebben ze haar liefhebbende echtgenoot z'n scrotum open gesneden. Ze hebben zijn balletjes eruit gehaald. En ze hebben ze eraf gesneden. Die waardeloze kleine balletjes hebben ze vervolgens, alsof het rottende kersen betrof …,' haar gezicht houdt ze nu op een centimeter afstand van Mädchen's gezicht, '… achteloos in de struiken weggegooid. Die balletjes die alleen maar goed waren om dat waardeloze, kleine ettertje, dat lieve, kleine Kimmietje, te verwekken.'
Mädchen wil het uitschreeuwen en dat vuile kreng in haar gezicht slaan, maar het is alsof de stank die de jonge vrouw afgeeft als ijswater in Mädchen's aderen trekt en haar bewegingen bevriest.
'En deze lieve echtgenoot, deze lieve pappa van kleine Kimmie, hield zoveel, ach zoveel van zijn lieve kleine dochtertje.'
De vrouw kijkt de aanwezigen met een triest pruillipje aan.
'Zoooveel, dat hij met zijn vlezen paal zijn lieve, kleine meisje tussen haar kleine, nog meisjesachtige bloemblaadjes wreef totdat pappie's piemel zijn gore zaad tegen haar kutje spoot.'
Ze grijnst Mädchen sadistisch in haar gezicht.
Wat? Wat hoort Mädchen daar door haar pijn heen? Nee, dat moeten valse leugens zijn! Daar wist zij niets van. Nee, oh God, niet dat ook nog. Sjon heeft zich vergrepen aan haar arme Kimberley? En zij heeft daar niets van geweten. Mädchen zou willen dat ze dood zou gaan, hier

en nu. Maar wacht even, is ze niet al dood? Oh God, ze weet het allemaal niet meer.
‘Lieve aanwezigen, deze lieve echtgenoot moest wel,’ gaat de vrouw verder. ‘Wie wil er met zo’n stinkende slet als dit hier…,’ ze wijst met een afkeurend, vies gezicht naar Mädchen, ‘…de heerlijkheid van de goddelijke liefde bedrijven? Lieve vrienden, ruik ze! Ruik door jullie eigen welriekendheid heen de stank van dit falend wezen dat zich Mädchen noemt. ’ Ze gooit haar hoofd in haar nek en lacht. ‘Wij, die zelf geen falen kennen. Wij, de reinen. Wij, de welriekenden. De gelukkigen. Die nooit lijden. Voor ons genot hebben wij dit beest dat lager is dan een hond, hiernaartoe gehaald, om te genieten van wat wij zelf niet kennen. Om getuige te zijn van haar falen. Wij verafschuwen dit dier, dat de arrogantie heeft zich mens te noemen. En tegelijkertijd, mijn meest beminde vrienden, gaan wij ons vanavond belustigen aan het live-entertainment dat dit schepsel hier in ons bijzijn zal ondergaan.’
De vrouw’s stem klinkt steeds luider, haar gebaren worden groter.
‘Jullie zijn een select gezelschap van uitverkorenen. De wereld bestaat voor een te groot deel uit deze beesten.’ De ogen van de vrouw spuwen vuur. ‘Stank. Overal om ons heen de stank van het lijden. De hele stad is ervan vervuld. De hele wereld is ervan vervuld. Alleen wij, wij ruiken naar de heerlijkste geuren van succes en triomf.’
Ze sluit haar ogen. Op haar gezicht verschijnt een extatische uitdrukking.
‘Naar geluk en volmaaktheid. Wij zijn het enige ware menselijke ras dat leeft zoals de goden het bedoelen. Wij zijn de enigen die het paradijs waardig zijn. De rest is uitschot. Het paradijs kent geen lijden. En daarom vrienden, daarom zijn wij de enige werkelijk uitverkorenen in de wereld. Want wij, vrienden…,’ en de vrouw steekt triomfantelijk haar vuist in de lucht, ‘…wij kennen geen lijden.’
De hele groep aanwezigen applaudisseert en schreeuwt, behalve het paar op de grond en Mädchen. Zij bewegen zich niet, maar kijken angstig hoe de mannen en vrouwen uitbundig roepen, lachen, elkaar de handen schudden en elkaar omhelsen. Er wordt getoast met de glazen champagne, men klopt elkaar op de schouder.
‘Stilte, vrienden!’
De jonge vrouw steekt haar beide handen in de lucht.
‘We gaan nu beginnen met het schouwspel.’
Iedereen is stil. Alleen de vreselijke stank van hun parfums kunnen ze niet tot zwijgen brengen. De mensen kijken gespannen naar Mädchen en naar het koppel op de grond.

26

Mädchen kijkt naar het paar dat gearmd tegen de muur zit. Uit hun ogen stromen nu de tranen. Mädchen weet niet wat er gaat gebeuren en waarom ze huilen, maar ze voelt mee met hun slachtofferschap.
Dan ziet ze alsof ze hallucineert, uit de vagina van de vrouw een babykopje komen. De vrouw heeft helemaal niet de dikke buik van een vrouw die op het punt van bevallen staat en ze hoeft ook niet te persen. Maar er wordt toch echt een kind geboren uit haar baarmoeder. Een glibberend, rood, vlezig kinderkopje duwt haar schaamlippen opzij en schuift zo de wereld in.
Maar alleen het hoofdje komt naar buiten. Dan stopt de geboorte. Alles gaat volkomen geluidloos.
In de stilte spreekt de man. ‘Schat, onze baby is gehandicapt. Zullen we het houden of het doden?’ Hij houdt zijn bijl in de aanslag.
Zij huilt. Ze weet wat er gaat gebeuren. Zij hebben beiden geen keus. Haast berustend in hun pijn, kijken ze beiden Mädchen aan die innerlijk nee, neeee, schreeuwt, maar haar longen zijn bevroren. Zij kan geen geluid uitbrengen. Ze wil naar de man rennen om hem de bijl uit zijn handen te grissen, maar ze staat daar maar en ziet hoe de mannen en vrouwen tegenover haar zich als één man roeren en op de vraag van de man aan zijn vrouw allemaal door elkaar roepen: ‘Doden, doden, doden! Doodt het gehandicapte monster! Maak het af! Sla toe! Hak het hoofd van het monstertje af! Het stinkt, het stinkt, maak het af voordat het er helemaal uit komt gekropen!’
Mädchen voelt haar maag omkeren. Dit kan niet waar zijn. Waar is ze terecht gekomen? Gekken! Sadisten! Alsof het een vies insect betreft, zo willen ze het nog niet eens helemaal geboren kind vertrappen en vermorzelen.
De ouders van het kind blijven zitten in de positie waarin ze zitten. Het kinderhoofdje steekt uit de vagina van de moeder. De vader houdt de bijl omklemd. Plots heft de jonge vrouw, die de leidster van de groep schijnt te zijn, haar handen op. Het wordt meteen weer stil.
‘Doodt het vieze beest,’ roept ze.
De vader heft de bijl omhoog, alsof hij geen enkele wil over zijn eigen ledematen kent. Enkele seconden zweeft de bijl in de lucht. Dan scheert het langs de schaamharen van de moeder en hakt het door het zachte vlees van het tere nekje van het nog maar half geboren baby’tje.

Op het moment dat de scherpe bijl vlees, zenuwen, spieren en wervelkolom van het iele wezentje splijt en het kopje zijdelings op de grond rolt, wordt Mädchen alles rood voor haar ogen.

27

Alsof het Mädchen is die is getroffen door de bijl, voelt ze een vernielende kracht door haar lichaam trekken die haar lijkt ineen te duwen. Alsof tonnen gewicht aan alle kanten op haar drukken. Het voelt alsof elke vezel in haar lichaam geplet wordt. De pijn maakt haar uitzinnig. En ineens is het over.
Haar ogen zijn gesloten. En haar lichaam voelt vreemd. Nieuw. Ze voelt zich alsof ze nooit pijn gekend heeft, alsof ze helemaal nieuw is. Elke cel in haar lijf is jong en vitaal. Ze heeft het gevoel alsof elke cel enorme mogelijkheden heeft tot uitbreiding, een enorme capaciteit om zichzelf te versterken en te herstellen en te vernieuwen. Ze is zich nog nooit bewust geweest van een gevoel van zo jong zijn. Haar levensenergie is onbeperkt. Haar vitaliteit grenzeloos. Haar wil stuwt haar bloed door haar aderen. Ze moet het leven in zich letterlijk uitleven. Nog nooit is ze zo volkomen gelukkig geweest. Het paradijs ligt voor haar. Ze hoeft alleen haar eerste stap naar binnen te zetten. Haar kracht is ongebreideld en stuwt haar naar voren. Ze stoot zich af. Ze voelt zich naar buiten stoten, het leven in. Daar gaat ze.
Maar op het moment dat haar hoofd het leven binnen breekt, blijft ze steken. Ze voelt zich nat van een kleffe, plakkerige vloeistof die van haar afdruipt. Haar ogen lijken wel dichtgeplakt met lijm. Licht schijnt door haar oogleden op haar netvlies. Ze spant zich in. Haar ogen gaan open. Eerst ziet ze een wittige waas. Ze knippert een paar keer. Hè? Waar is ze? Ze ziet boven zich het naakte lichaam van de vrouw die het kind gebaard had. Ze ziet haar eigen lichaam niet. Het idee is te wild voor Mädchen om te bevatten. Haar hoofd komt uit de vagina van de vrouw! Zij wordt geboren! Ze voelt haar eigen verwarring, ze weet dat zij Mädchen is. Maar ze voelt ook de levensdrang van het kind dat geboren wordt. Ze voelt zich twee mensen. Haar eigen geschiedenis kent ze. Zij is moeder van een kind, zij heeft al vele jaren geleefd en dingen meegemaakt. Maar ze voelt ook wat het pasgeboren kind voelt. Het denkt nog niet. Denken moet het nog leren. Maar een besef van de eigen aanwezigheid in de werkelijkheid heeft het wel al. Een besef dat het moet zijn en dat het moet streven naar bevrediging van de eigen

behoeftes om te zijn. Het voelt dat het tegen de dood moet vechten om te kunnen zijn. Er zijn maar twee mogelijkheden, leven en niet leven. En het pure instinct laat het maar één keuze. Leven. Leven ten koste van alles. Mädchen komt daar uit de vagina van de vrouw die ze helemaal niet kent en ze hoort plots de woorden die ze al eerder heeft gehoord.
‘Schat, onze baby is gehandicapt. Zullen we het houden of het doden?’
Ze ziet naast haar moeder haar vader. Ze ziet de bijl de lucht in gaan. Ze hoort het volk krijsen en roepen om haar dood. Ze heeft haar eerste ademtocht nog niet genomen uit deze aardse lucht en men schreeuwt al om haar vernietiging. Het kind beseft niet dat het anders dan de meeste andere kinderen zal zijn. Het beseft niet dat het niet alleen door de mensen die het willen vernietigen als minder gezien wordt. Ook de rest van de mensheid zal het een stempel opdrukken. Het kind is gehandicapt. Maar de levensdrang is even sterk als bij welk gezond kind ook. Het wil leven. Het moet leven. En Mädchen begrijpt wat het kind begrijpt. Ze hoort de woorden die het lot bezegelen van het kind.
‘Doodt het vieze beest.’
En ze begrijpt dat zij het vieze beest is. Zij is het kind dat het vieze monster is. Zij is Mädchen die het vieze monster is. Zij wordt gedood. Haar leven wordt zijn recht ontnomen. Zij heeft gefaald als Mädchen en zij heeft gefaald als kind. Zij ziet de scherpe bijl met veel geweld naar beneden suizen. Nog wel ziet ze de tranen van haar vader en van haar moeder langs hun wangen naar beneden lopen.

28

De bliksemschicht die haar nek raakt schiet door Mädchen’s hele lichaam heen en verscheurt haar botten pijnlijker nog dan toen haar lichaam ineenkromp tot de maat van een ongeboren kind. Haar vel wordt uitgescheurd. Haar kruis doet pijn alsof er haken door haar schaamlippen zijn geslagen, haken die met touwen aan een paardentuig gebonden zijn, waarna het paard de sporen is gegeven. Haar vrouwelijke hormonen worden aangevallen en verscheurd door mannelijke cellen. Ze wordt in een wervelstorm van pijn naar boven gegooid tot ze zich gespleten voelt in twee mensen. Maar dit keer is het niet de nog beginnende, nieuwe energie die ze in zich en naast zich voelt. Dit keer voelt ze een volwassen, mannelijke energie. Ze heeft ervaringen die ze niet van zichzelf kent. Gebeurtenissen die ze niet zelf heeft meegemaakt. Ze voelt een geslacht tussen haar benen dat haar volkomen vreemd en toch

bekend is. Mädchen voelt hoe ze een vrouw neemt, haar bemint, hoe haar geslacht in de vrouw stoot en stoot, hoe haar bilspieren zich spannen, hoe een gebrul zich diep uit haar keel omhoog werkt, en hoe de zaadcellen door haar lul stromen en zich vooruit gespoten ontladen in de vrouw. Ze voelt dat ze verwekt heeft. Dat ze een kind gemaakt heeft buiten haar eigen lichaam. En voor het eerst voelt ze hoe het is om man en vrouw tegelijkertijd te zijn. Het gevoel is overweldigend, het is compleet en verscheurend tegelijkertijd.
Maar ze heeft geen tijd zich te realiseren wat ze hier allemaal van zou kunnen leren. Haar hoofd vult zich met een dilemma. Ze wil een gezond kind. Maar haar kind zal het leven lang anders zijn. Minder zijn. De doktoren hadden hen verteld dat hun droom niet zou uitkomen. Dat zij zouden lijden. Levenslang. Maar moest het leven niet anders zijn? Moest niet de vooruitzetting zijn dat je ging proberen zo weinig mogelijk te lijden? En als je dan al zo begon? Met een achterstand. Moest je het leven wel zo beginnen? Had hij als vader niet de plicht dat arme kind te bewaren voor lijden? Was dat niet de eerste plicht van elke vader, zijn kind te bewaren voor lijden? En dan zijn vrouw. Was het niet ook zijn plicht haar te bewaren voor lijden? Hun leven telde toch ook?! Moesten zij hun hele leven opofferen voor een kind dat zelf niet de levensstandaard haalde die zij zichzelf en hun kind stelden? Moesten ze niet een tweede kans krijgen? Ze konden weer een kind maken. Een kind dat beter was. Dat normaal was. Ze moesten het doen voor henzelf en voor het kind. Het is beter zo. Het is beter zo.
Mädchen wil niet, maar ze weet dat het onoverkomelijk is in deze hel. Ze zal het vragen. Ze gaat het zeggen. De woorden zullen uit haar mond komen en zij zal de bijl zwaaien. Zij zal doen wat het volk roept. Zij zal het monster doden. Het is beter zo. Terwijl ze toeslaat voelt ze de tranen over haar wangen lopen en ze weet dat ze zichzelf doodt. En niets zal beter worden. Alles zal alleen maar slechter worden. Terwijl Mädchen toeslaat verscheurt haar hart omdat ze weet wie ze nu zal worden en ze denkt dat haar moederhart dit niet meer aankan.

29

Mädchen hoeft maar weinig te veranderen, want ze weet wat een moeder is. Ze weet hoe het voelt om een kind in je eigen lichaam te voelen groeien. Om het te voeden met je eigen vlees en met je eigen sappen. Ze weet hoe het is om voor het eerst te weten dat er iemand binnenin je is,

iemand die dichter bij je zal staan dan wie dan ook. Ze heeft zelf het leven geschonken. En ze heeft een kind verloren dat ze meer dan haar eigen leven lief had. Ze weet dat de moeder het kind niet kan afstaan. Nooit zal ze toelaten dat de bijl naar beneden zal zwenken. Ze zal haar eigen armen laten afhakken om het kind te beschermen. Zij heeft een kind verloren. Eerder zal haar eigen hoofd onder de bijl terecht komen. Maar Mädchen is niet alleen. De moeder is er ook. En de moeder wil geen onmenselijk lijden voor haar kind. De moeder houdt teveel van haar kind om het over te geven aan een pijn die zij niet kan verzachten. Zij heeft gehoord van de specialisten dat er geen hoop is. Zij legt haar eigen hart mee onder de bijl. Zij zal meesterven met haar kind. De rest van haar leven zal een stuk van haar dood zijn en alleen als ze tenslotte werkelijk sterft zal ze verlost zijn van wat ze gedaan heeft. Er is geen uitkomst. Als het kind blijft leven, zal haar hart breken van verdriet. Alleen zo heeft ze de zekerheid dat alleen zij lijdt en dat haar kind ervan gespaard blijft. Ze had niets liever gewild dan het leven voor haar teerbeminde kind. Maar het is beter zo. Het is beter zo.
Mädchen’s wil grijpt om zich heen om maar iets van de moeder te pakken te krijgen. Om haar door elkaar te schudden. Te laten stoppen met deze waanzinnige daad. Ze kan niet nog eens haar kind verliezen. Maar ze schreeuwt en krijst in de leegte. De twee moeders kunnen geen contact maken. Mädchen kan alleen maar ondergaan wat de moeder voelt en doen wat zij doet. Mädchen voelt het kind uit haar baarmoeder komen, ze voelt het kopje naar buiten schuiven. Ze huilt. Ze ziet het kindje geboren zijn. Ze ziet het leven. Maar ze weet wat er gaat gebeuren.
En voor de derde keer faalt Mädchen en haar falen is dit keer compleet. Als de bijl naar beneden suist is ze niet meer in staat om mens te zijn. Ze begraaft zich in het diepste donkere hoekje dat ze in zichzelf kan vinden. Een hoekje waar ze nooit meer uit zal komen. Ze is verloren in zichzelf. Het falen heeft haar tenslotte vernietigd en afgebroken tot op een korreltje menselijke verslagenheid.

30

Het publiek juicht en raast. Elk moment hebben ze meegenoten van dit volmaakte schouwspel van lijden. Elke keer dat de bijl viel schreeuwde het publiek. Elke keer weer laaide de triomf in hen op. En tenslotte bij de finale, terwijl de bijl voor de laatste keer suisde, had de menigte zich zo

in extase opgeladen, dat menigeen van hen met een daverend orgasme klaarkwam. Iedereen had in zijn binnenste gevoeld wat zich hier aan diep lijden voor hun ogen voorgedaan had. Ze hadden nog nooit zo genoten. Dit was wel de top geweest van wat ze ooit hadden meegemaakt bij de sociëteit. Zoiets hadden ze nooit durven dromen. Terwijl de slachtoffers door juniorleden naar de kelder gebracht worden, gaat het feest door. De leden beklimmen elkaar, gieten zich vol met champagne en vullen zich met het eten dat binnengebracht wordt. De bebloede bijl wordt als een relikwie door de lucht gezwaaid. Extra grote flessen parfum worden aangerukt en kwistig in de lucht en op elkaar leeggespoten. De sociëteit viert haar overwinning op de onwelriekenden.

In de kelder zitten een vrouw en een man en in de schoot van de vrouw rust het hoofd van Mädchen, die zover in zichzelf verdwenen is dat ze er in feite niet is. Waar zij is, is het onvoorstelbaar donker en koud. Toch proberen de vrouw en de man haar te bereiken. Zij zijn tenslotte één geweest met haar. Mädchen had niet alleen gevoeld wat de man en de vrouw hadden doorgemaakt. Ook zij hadden gevoeld wat Mädchen meemaakte toen zij in hen was. De moeder had de wanhoop van Mädchen gevoeld. Ze had gemerkt dat Mädchen het niet aankon en dat ze zich had teruggetrokken in het verste oord dat ze in zichzelf kon bereiken. Maar ze moesten haar daar nu vandaan halen. Voor Mädchen en voor henzelf. Geen van hun drieën was nog helemaal verloren. Maar ze hadden Mädchen nodig om hen te redden.
De vader spreekt met zachte maar dringende stem op Mädchen in. De stem moet ver reizen en vele door Mädchen opgeworpen barricades overwinnen en zal misschien nooit aankomen, maar hij moet het proberen.
‘Wat er gebeurd is, is nog niet werkelijk gebeurd,’ spreekt hij. ‘Ons kind is nog niet geboren en het is zeker niet gedood. Ze hebben onze capaciteit tot lijden in ons aangesproken. Jij hebt hen gevoed met je eigen lijden. Al het lijden dat je hier vandaag hebt beleefd, is uit jezelf gekomen. Wat wij hebben geleden, kwam uit ons binnenste. Ieder mens heeft een enorm potentieel aan lijden in zich, een bassin aan lijden zo te zeggen. De sociëteit weet dat potentieel aan te boren. Ze kunnen ervoor zorgen dat jij erin duikt en het in je opneemt. Normaal gesproken zou het bassin je hele leven lang bijna niet aangesproken hoeven te worden. Het is er gewoon diep in jezelf en als je niet lijdt komt het ook niet boven. Maak je veel dingen mee die je leed berokkenen, dan put je veel uit die bron. De sociëteit kent je zwakke plekken. Zwakke plekken zijn ideale

leidingen om uit het bassin lijden naar boven te pompen. En ze hebben zoveel manieren om dat te doen, de vuile schoften.'
'Je moet kalm blijven,' zegt de vrouw tegen haar man. 'Je mag niet boos worden. Als je gaat schelden, sluit ze zich vast af voor je woorden. Dan laat ze je niet binnen.'
'Ja, je hebt gelijk,' zegt de man.
Je kunt zien dat hij het moeilijk vindt over de sociëteit te praten zonder emotioneel te worden.
'Je moet me geloven, Mädchen. En je moet terugkomen uit jezelf. Niet alles is nog verloren. Denk aan je dochtertje. Je kunt haar terugkrijgen. Hoor je? Je kunt je dochtertje terugkrijgen.'
'Net zoals mijn kind nog niet verloren is,' vult de vrouw aan.
De man spreekt verder. 'De sociëteit heeft je dingen laten zien en beleven die nog niet zijn gebeurd. Eva hier is zwanger. Ze is nog steeds zwanger.' Hij kijkt zijn vrouw aan met een pijnlijke uitdrukking. 'En ja, mijn kind, ons kind, is gehandicapt.'
'Maar het leeft,' voegt de vrouw snel toe. 'Hoor je, Mädchen, het leeft. En jij bent de enige die ervoor kan zorgen dat het blijft leven. Niemand anders. En daarom moet je terugkomen bij ons.'
'Ik weet dat onze woorden een lange weg te gaan hebben binnenin je,' zegt de man. 'Maar ze zullen je bereiken, dat weet ik. En dan zul je nog een lange weg terug hebben. Maar houdt moed, wij wachten hier op je. En wij rekenen op je. En je dochtertje rekent op je. We zien je straks.'
'Nu kunnen we alleen nog maar wachten,' zegt de vrouw tegen de man.
'Ja,' zegt hij, 'wachten en hopen dat ze niet te laat komt.'

31

Het duurde inderdaad lang eer de woorden van de man en de vrouw Mädchen hadden weten te vinden. Uren waren er vergaan eer Mädchen de echo's van de woorden vaag had horen weerkaatsen in haar binnenste. Toen ze ze hoorde wilde ze instinctief nog verder weg kruipen in haarzelf. Maar ze had het einde bereikt. De woorden waren zacht, ze streelden behoedzaam en zacht haar hart. Ze beloofden heling. Ze beloofden hoop. De woorden spraken van vriendschap en zij deden een beroep op haar. Het kostte Mädchen moeite, maar uiteindelijk kon ze de woorden in zich opnemen en begrijpen. Maar de weg terug was lang en zwaar. Ze moest uit de bescherming van haar diepste innerlijke schuilplek terug naar die afschuwelijke werkelijkheid die haar al zovele

klappen had gegeven. Die werkelijkheid die haar al vaker zoveel had beloofd en haar het beloofde vervolgens ruw had ontnomen. Maar de woorden van de man en de vrouw leidden haar, ze voerden haar mee terug naar buiten. Nooit had Mädchen kunnen weten dat de weg terug zo hard en zo oneindig lang was. Ze moest al haar wil en haar kracht gebruiken om de smalle paden en de donkere tunnels te begaan. Ze moest monsters van pure angst bevechten en vuurballen van pijn ontwijken. Maar het lukte haar. Voetje voor voetje kwam ze dichter bij de werkelijkheid. Totdat ze het licht zag en aarzelend naar buiten stapte.
‘Je bent teruggekomen, goddank, je bent terug.’
Mädchen ziet het hoofd van de vrouw boven zich. Eerst schrikt ze. Maar dan ziet ze dat de vrouw nu gekleed is. En Mädchen is zichzelf. Ze ligt met haar hoofd in de schoot van de vrouw.
De vrouw streelt Mädchen door haar haar. ‘Wij zijn zo blij dat je terug bij ons bent.’
De man naast haar knikt.
‘Ik heet Eva,’ zegt de vrouw, ‘en mijn man heet Christiaan. Hoe gaat het met je?’
Mädchen gaat rechtop zitten.
‘Ik weet niet.’ Ze voelt aan haar hoofd alsof ze hoofdpijn heeft. ‘Het is allemaal zo heftig. Ik begrijp het allemaal niet. Het is alsof ik gek word, ik weet niet meer wat echt is en wat niet. Ik heb jullie woorden gehoord. Maar ik wilde eerst niet terug komen.’
‘Je bent erg moedig,’ zegt Christiaan. ‘We zijn je dankbaar dat je bent teruggekomen, ik begrijp dat het heel erg moeilijk voor je moet zijn geweest.’
‘Maar wie zijn jullie, hoe zijn jullie hier beland?’ vraagt Mädchen.
‘Het is een lang verhaal,’ zegt Christiaan, ‘maar via onze dokter in het ziekenhuis is de sociëteit erachter gekomen dat Eva zwanger is van een gehandicapt kind, een zwaar gehandicapt kind. Ze hebben ons ontvoerd. Op een nacht hebben ze ons uit onze bedden gesleurd. Het was een complete nachtmerrie. Ze hebben onze handen en voeten vastgebonden. Toen hebben ze ons achter in een busje naar Antwerpen vervoerd. Zoals je hoort komen we uit Nederland. We wonen net over de grens in Nieuwnamen. Hier hebben ze ons weken lang in de kelder opgesloten.’
Eva begint te huilen.
‘Ze hebben vreselijke dingen met ons gedaan. Zoals wat ze met jou gedaan hebben. Ze zijn volkomen gek.’
Christiaan slaat een arm om haar schouder. Gelukkig heeft hij er dit keer geen bijl bij.

‘Maar wie zijn zij dan?’ vraagt Mädchen, ‘en hoe kunnen ze dit soort dingen met ons doen?’
‘Het zit ‘m in de parfums die ze op zich spuiten,’ zegt Christiaan. ‘Althans zij kan het, die heks, die leidster of priesteres van de sekte op wat het ook moge zijn. Er zit iets in dat parfum dat je drogeert. Het laat je dingen beleven alsof ze echt zijn. Het maakt je kapot. Gelukkig hebben wij elkaar,’ zegt hij terwijl hij Eva liefdevol aankijkt. ‘Maar ik weet niet hoe lang we het nog volhouden. En Eva is zwanger. In de zeventiende week. Haar lijkt het niets te doen, die heks.’ Christiaan balt zijn vuisten en bijt vol woede op zijn tanden. Dan kijkt hij Mädchen aan. ‘Maar het is geen toverij. Het zijn gewoon krankzinnig geworden, decadente yuppen die een sekte hebben opgericht. Ze voelen zich verheven boven iedereen die niet aan hun richtlijnen voldoet. Ze hebben die drug gevonden waarmee ze mensen kunnen manipuleren en folteren. We hebben ze met elkaar horen praten. Het zijn allemaal jonge mensen uit goede familie of met goede banen. Ze zijn allemaal onafhankelijk en hebben veel geld. Ze schijnen een protocol te hebben dat ze hebben moeten ondertekenen. Er is een belachelijke regel dat ze niet mogen lijden. Lijden is het meest verwerpelijke dat ze kennen. Zogenaamd. Natuurlijk heeft niemand dat volkomen in de hand. Maar omdat ze jong en gezond zijn, en financieel en anderszins onafhankelijk gaat het hen redelijk goed. En natuurlijk verzwijgen ze elkaar zoveel mogelijk hoe het werkelijk met hen gaat.
Het is één groot, decadent theaterstuk. Ze bespuiten zich met onmogelijke hoeveelheden parfum als een soort clubtenue en om te laten ruiken hoe goed het hen gaat. Wie faalt stinkt, is hun motto. Dus willen ze zelf goed ruiken. Bij hun intrede in de sociëteit moeten ze alle banden met familie en vrienden verbreken, zodat ze niet kunnen lijden omdat een dierbare van hen ziek zou kunnen worden of dood gaan. Ze schijnen zelfs een clausule in hun contract te hebben dat ze wanneer ze ook maar enigszins falen of lijden, dat ze dan door de sociëteit ge-euthanaseerd moeten worden.
Ondertussen ontvoeren ze mensen die volgens hen falen of lijden. Iedereen die in hun ogen minder is, kan verwachten ontvoerd, gemarteld en uiteindelijk afgemaakt te worden. Het zijn gewoon nieuwe nazi’s.’ Christiaan spuugt op de grond.
‘Alleen dit zijn verwende, rijke snotneuzen die met drugs experimenteren en voor hun plezier mensen geestelijk en lichamelijk verminken en doden. Ze spelen met hun zogenaamde sociëteit een spel met de levens van anderen. Ze hebben een levensfilosofie die ze leven en

uitdragen en ze proberen steeds meer mensen bij hun sociëteit te betrekken. Maar wel alleen jonge, rijke, onafhankelijke, zogenaamd niet-lijdende en niet-falende mensen.'
'Maar hoe pas ik hierin?' vraagt Mädchen. 'Hoe weten ze van mij af?'
'Hun organisatie is wijd vertakt,' antwoordt Christiaan. 'Ze hebben hun voelsprieten overal uitstaan. Waarschijnlijk hebben ze van jouw leed gehoord. Ze gaan naar begrafenissen. Ze volgen mensen gedurende lange tijd. Ze zoeken hun prooien uit. Ze hebben handlangers, want ze hebben geld. Ze hebben macht. Ze drogeren mensen en ze manipuleren.'
'Maar de buitenwereld dan, en de vleeskleurige trein?' Mädchen kijkt hen vragend aan.
Eva en Christiaan kijken elkaar aan.
'De buitenwereld.' Christiaan fronst. 'We hebben hen horen praten over de buitenwereld. Dat jij daar vandaan komt. Wij weten niet wat het is. Maar jij schijnt voor de sociëteit heel belangrijk te zijn. Belangrijker dan wij tweeën. Niet alleen als slachtoffer. Jij schijnt gevaarlijk voor hen te zijn.'
'Ja, wij hebben gehoord dat jij mensen kunt Verlossen die lijden', zegt Eva. 'Dat je alle mensen kunt Verlossen.'
'Zij geloven dat,' zegt Christiaan. 'En als jij mensen zou Verlossen van al hun lijden, dan is de sociëteit niet meer uniek, niet meer elitair. Zij hebben slachtoffers nodig. Mensen waarop ze neer kunnen kijken. Die ze kunnen minachten en folteren.'
'Maar jij bent nu gekomen en jij kunt ons hier weghalen,' zegt Eva vol vuur. 'Daarom hebben we je nodig. Daarom moest je uit jezelf terugkomen. Jij kunt ervoor zorgen dat ons kind blijft leven en dat wijzelf blijven leven.'
'Ja, ik heb al eerder die onzin gehoord over Verlossen en zo, maar ik heb geen idee hoe ik dat moet doen,' zegt Mädchen wanhopig. 'Ik ben maar een vrouw alleen. Als jullie tweeën niet konden ontsnappen. Ik ben maar een heel gewoon iemand. Ik weet verder ook niets over die buitenwereld, behalve dat het een bespottelijke plek is, met een trein die… ach.'
Mädchen zucht. Ze heeft zin om te huilen. Eva legt een hand op Mädchen's arm en kijkt haar vriendelijk aan. Mädchen denkt aan het ongeboren kind dat ze geweest is in Eva's buik.
'Hoe gaat het met je kind?'
'Het gaat,' zegt Eva alleen maar en ze glimlacht naar Mädchen.
'Je mag het nooit afstaan. Nooit.'
Eva knikt.

‘Je moet iemand vermoorden,’ zegt Christiaan plots. ‘Twee mensen eigenlijk, misschien zelfs wel drie.’
Mädchen kijkt hem verbaasd aan.
‘Ik? Iemand vermoorden? Hoe kom je daar nou bij, hoe zou ik in godsnaam iemand kunnen vermoorden?’
‘Voor iedere ziel die je redt, moet je er één in de afgrond storten. Dat heb ik gehoord van de priesteres. Jij bent de Verlosser.’
‘Verlosser? Doe niet zo absurd.’ Mädchen maakt een geluid alsof ze lacht. ‘Ik? Ik kan mezelf niet eens Verlossen. Ik heb mijn hele leven al gefaald. Wie zou ik moeten Verlossen?’
‘Ons,’ zegt Eva, ‘ons en ons kind.’
Mädchen kijkt haar aan. Wat moet ze hier op zeggen?
‘Ik denk dat jij ons kind gezond kunt maken.’
‘Nou moet je ophouden,’ roept Mädchen terwijl ze opstaat. ‘Ik ben God niet. Als die überhaupt zou bestaan, wat ik nog nooit heb geloofd, en na wat ik allemaal heb moeten meemaken weet ik nu wel zeker dat hij niet bestaat. Of zie ik er uit als Jezus? Ja, die droeg ook een jurk. Maar daar houdt de vergelijking dan ook mee op. En ik weet niet zeker of zijn jurk wel een partyjurk was. Het is hier verdomme trouwens ook koud.’
Ze wrijft haar armen. Het tocht ook zo aan haar kut. Als ze geweten had dat ze zo een lange reis had gemaakt, had ze wel een onderbroekje aangetrokken. Mooie Verlosser ben ik, zonder onderbroek aan. En in een roze jurk met ruches, bespottelijk.
‘Jij bent degene die ons kan redden, of je wilt of niet,’ zegt Eva zachtjes. Jij bent onze enige hoop. En de enige manier om mensen van het lijden te redden schijnt te zijn dat je anderen laat lijden.’
‘Wat heeft dat dan voor zin?’ roept Mädchen boos, ‘wat is dat voor een flauwekul? De ene kapot maken om de andere te redden. Mooie Verlossing, zo krijg je het lijden nooit de wereld uit. Fraaie oplossing hoor.’
Eva zegt niets, maar kijkt naar haar man.
Mädchen ziet de trieste blik.
‘Sorry! Jullie hebben veel doorgemaakt. En als ik jullie hieruit zou kunnen krijgen, geloof me, ik zou er alles voor doen. Ik wil zelf hieruit. Ik ben doodsbang voor wat ze nog met ons gaan doen. Ik zou niet meer kunnen verdragen dan ze al met me gedaan hebben of ik zou sterven.’ Ze kijkt naar de twee mensen die haar lot delen.
‘Okee, goed, dus we moeten hieruit zien te komen. Ik weet niet hoe we dat zouden moeten aanpakken, maar we moeten hier weg.’
Eva’s en Christiaan’s gezichten lichten op. Ze zullen Verlost worden.

32

‘Ik heb de hele kelder onderzocht,’ zegt Christiaan. ‘Geen enkele mogelijkheid tot ontsnappen heb ik kunnen vinden. De muren zijn stevig en dik en de enige deur is van ijzer met zware sloten.’
Als bij toeval horen ze de sloten op het moment dat ze er alle drie naar kijken, open gemaakt worden. Jean verschijnt boven aan de keldertrap.
‘Hebt ge genoten,’ grijnst hij, ‘van onze verrassing voor u?’
Mädchen zegt niets.
‘Allee, meekomen gij.’
Mädchen kan daar beneden in de kelder zijn sterke parfum ruiken. Het is niet hetzelfde als de leidster gebruikte om haar te bedwelmen. Dit is gewoon een overvloed aan normale parfums, gemengd tot een gore stank. Mädchen kijkt angstig naar Christiaan en Eva.
‘Misschien een kans om te ontsnappen,’ fluistert Christiaan snel naar Mädchen.
‘Hela, hela, bekken dicht daar beneden. Ge weet wat ik met u kan, hee?’ roept Jean naar beneden.
Christiaan geeft Mädchen een bijna onzichtbaar bemoedigend knikje. Mädchen loopt naar de trap de stank tegemoet. Haar knieën zijn week als ze de houten trap op klimt. Zal ze weer zo gekweld gaan worden? Jean is niet alleen. Er zijn nog twee jonge mannen bij hem. Als Mädchen boven aan de trap komt wordt ze door de beide mannen vastgepakt.
De drie beulen nemen haar mee een lange gang door naar een achterkamer. In de kamer staat een groot hemelbed.
‘Gaat u zitten,’ zegt Jean met lieve stem. ‘Daar op dat bed.’
Hij gaat naast haar zitten terwijl de twee mannen bij de deur blijven staan. Beiden grijnzen elkaar aan. Jean legt een arm om Mädchen’s schouder.
‘Weet ge, gij bevalt mij.’
Zijn parfum draait haar maag om.
‘Het is nooit te laat om uw leven te beteren, hè? Ge hebt gezien en gevoeld hoe ’t is om te falen. Ik hoef u dat niet te vertellen, hè? Maar u kunt één van ons worden. Ik zou u wel tof vinden als ge wat welriekender waart, als ge begrijpt wat ik bedoel.’
Hij legt een hand op Mädchen’s knie. Mädchen staart in walging voor zich uit.

‘Allee, zegt iets,’ zegt Jean duidelijk geïrriteerd doordat ze hem negeert. Hij grijpt haar kin vast, maar Mädchen rukt zich los.
‘Jullie zijn imbecielen,’ zegt ze koel. ‘Jullie denken God te kunnen spelen over anderen, terwijl jullie alleen maar kleine, verwende kinderen zijn die uit verveling een ziek spel spelen. Met je parfummetjes. Denken jullie nou werkelijk dat je je eigen falen kunt verbergen met parfum? Denk je nou werkelijk dat je het leven doorkomt zonder lijden? Geen mens ontkomt eraan. En jullie fascistische spelletjes zullen jullie ook niet helpen. Je kunt mij laten lijden, en weet ik hoeveel anderen. Maar wij zijn niet alleen, wij hebben familie en vrienden en kinderen. En ik heb mijn kind, ik zal mijn kind terug krijgen. En jij, wie heb jij? Waar is jouw moeder? En je vader, waar zijn je vrienden?’
Ze ziet aan Jean’s gezicht dat ze hem op een gevoelig punt geraakt heeft. Hij slaat haar met de vlakke hand hard in het gezicht.
‘Ik heb niemand nodig. Ik ben volkomen gelukkig. Wij van de sociëteit hebben elkaar, wij hebben ons paradijs gevonden. En wij hebben u, vuil stankvolk, om ons mee te amuseren. U zijt de gewone massa, die niet aan hun lijden kan ontsnappen, u zijt d’r simpelweg te stom voor. De domme, die neemt zijn leven zoals hij ’t krijgt, die bidt dat hij van zijn lijden verlost mag worden. De slimme, die is zijn eigen god. Die zorgt dat hij niet lijdt. En de goden die begrijpen dat. Wij krijgen onze kracht door het laten lijden van zo’n dom volk als u. De kleine burger. Wij rapen u op van de straat waar gij ligt in uw lijden en uw stank en wij melken u uit. Uw lijden is onze kracht. En gij, dom wijf, gij zijt volkomen zot geworden, ge denkt dat ge uw dochtertje weer zult zien. Haha. Uw lieve dochtertje ligt te rotten onder de grond. De wormen vreten haar op.’
De mannen bij de deur lachen Mädchen uit.
‘Maar dat geeft niet, hoop doet lijden, zeg ik altijd maar.’
Hij schuift plots ruw een hand onder Mädchen’s rok en geeft haar een lange haal met zijn tong over de zijkant van haar gezicht. Mädchen probeert zijn hand weg te duwen, maar de twee mannen die bij de deur staan snellen toe, grijpen haar armen beet en duwen haar ruw ruggelings op het bed. Jean ontgespt zijn broek. Mädchen worstelt en schopt wat ze kan, maar de mannen zijn te sterk voor haar. Jean laat zijn broek tot op zijn gymschoenen zakken.
‘Ziet haar liggen, mannen,’ zegt hij triomfantelijk. ‘Zometeen stinkt zij nog een beetje meer, houdt uw neuzen maar dicht.’
Ze lachen luid.
‘Zal ik haar van achterlangs volstoppen, mannen, daar stinkt ze ’t meest.’

Een van de mannen duwt bij wijze van grap met één van zijn handen zijn neus dicht. Hij denkt Mädchen's arm gemakkelijk met één hand tegen het bed gedrukt te kunnen houden. Maar Mädchen rukt zich meteen los en slaat zo hard ze kan met haar nu vrije hand de andere man die haar nog vasthoudt, in het gezicht. Deze wankelt en valt op de grond, zijn neus vasthoudend en jammerend.
Jean staat nog met zijn broek op zijn enkels voor Mädchen, volkomen verrast door haar aanval. 'Houdt haar vast, houdt haar vast,' roept hij.

33

Mädchen ziet maar één manier is om te ontsnappen. Ze moet vechten voor haar leven. Nog voor de man die naast haar staat haar weer kan grijpen, gooit ze zich voorover op Jean's kruis. Ze handelt puur instinctief als ze zijn pik vastgrijpt terwijl ze hem achterover op zijn rug op de grond gooit. En even instinctief bijten haar boventanden en haar ondertanden zich om zijn eikel heen en scheuren ze er wild aan om de paarse knop van het overige vlees te rijten en de man voor zijn leven te verminken.
Jean schreeuwt en hij bonkt met zijn vuisten op haar hoofd. De andere man heeft Mädchen beetgepakt en probeert haar van Jean af te trekken. Hij durft echter niet te veel kracht te zetten omdat hij bang is dat hij de eikel van zijn medesociëteitslid meetrekt. Maar Mädchen's tanden scheuren het paarse vlees al in één laatste ruk van de stam. Het bloed spuit uit Jean's verminkte lul op zijn benen en op de grond. De man die Mädchen vastheeft, laat haar met een krijtwit gezicht los en staart naar de kermende en kronkelende Jean.
Mädchen springt op. Haar hele mond en haar wangen zitten onder het bloed. Ze lijkt wel een bezetene. Met een wilde blik in haar ogen spuwt ze het stuk vlees op de grond. Haar jurk is gescheurd. Eén van haar borsten hangt bloot. De tepel is rood gekleurd van Jean's bloed.
Mädchen staat met haar beide benen gespreid op de grond, haar woede stuwt haar bloed nog wild door haar aderen. En haar Verlossing van deze arme zielen is nog niet voltooid. Ze grijpt een zware ijzeren kandelaar die naast het bed staat en stoot de man die haar zojuist nog van Jean probeerde weg te trekken en die nu de enige nog ongehavende man in de ruimte is, ermee vol in de borst. Hij wordt door de klap vol achteruit geworpen tegen een houten kast aan. Mädchen kent geen genade meer. Ze springt naar hem toe en kraakt met de zware metalen klos die de voet

van de kandelaar vormt de man's borstkast. Hij hoort zijn ribben kraken en zijn longen rochelen terwijl hij Mädchen vol ongeloof aanstaart. Dan draait ze zich om naar Jean. Ze gaat naast hem staan en kijkt op hem neer.
Jean heeft zijn handen in zijn bloedende kruis. Hij jammert en huilt als een klein kind. Dus zo moet haar Sjon erbij gelegen hebben met zijn verminkte lul. Zo zal hij geleden hebben en op de grond hebben gekronkeld als een slang. Maar Mädchen kan geen medelijden voelen nu ze heeft gehoord dat Sjon niet alleen haar altijd misbruikt heeft, maar zelfs hun dochtertje. Ze stelt zich bijna voor dat Sjon daar op de vloer ligt. En ze haat Sjon even erg als ze deze Jean haat.
Mädchen hurkt naast Jean zoals ze eens, het lijkt haar wel heel lang geleden nu, op het graf van haar dochtertje hurkte. Ze fluistert: 'Mijn arme belgische Übermensch. Daar lig je nu.'
Jean huilt. 'Nee, alstublieft, spaar mij. Doe mij niets meer, ik smeek u.'
'Maar Jean, jongen toch,' zegt Mädchen spottend. 'Waarom zou ik jou nog wat doen? Wat moet ik dan doen? Jij lijdt toch niet. Jullie sociëteitmensen kunnen toch niet lijden. Jullie staan toch boven het wereldse lijden. Jullie zijn een superras. Waarom sta je niet op, Jean? Nee, beter nog, waarom sprenkel je niet wat parfum op je pik, Jean? Parfum helpt toch tegen alle lijden, Jean. Wacht ik zal je helpen, lieve jongen.'
Mädchen graait in Jean's broek naar de parfumverstuiver die hij altijd bij zich draagt.
'Ah, de sleutels van de kelder, da's alvast handig. En nu nog het wondermiddel tegen elk falen.'
In zijn andere zak zit het parfum. Mädchen spuit wat in de lucht en ruikt eraan.
'Bah jongen, vinden jullie dat nou echt lekker? Maar ja, ze zeggen wel dat zachte heelmeesters stinkende wonden maken, dus misschien heb je wel gelijk.'
Mädchen draait het dopje van het flesje af.
'Neeee, alstublieft neeee!' Jean wil zijn gewonde geslacht beschermen met zijn handen maar durft het niet aan te raken uit angst voor nog meer pijn en voor wat zijn handen zouden aantreffen als ze zijn lid zonder eikel zouden voelen.
'Het lijkt wel of je lijdt, mijn jongen,' zegt Mädchen bijna bemedelijdend. 'Maar ik weet dat jullie niet kunnen lijden. Net zoals een vampier niet dood kan, nietwaar? En falen kun je ook niet. Dus als jij nee zegt dan kan ik het ook niet doen, anders zou je falen. Tenzij je het

natuurlijk zelf wilt. Zoals met vrouwen die nee zeggen en dan verkracht worden, hè Jean? Zoals jij met mij van plan was.'
Mädchen schudt het parfum in de open wond van Jean die schreeuwt alsof hij eindelijk in elke vezel van zijn lichaam voelt wat het betekent om te falen.
'Wat is dat nou? Dat schreeuwen komt me verdomd bekend voor. Ik zou zweren dat je lijdt.'
'Jaaaaaaaahaaha,' huilt Jean, 'alstublieft stop!'
'Maar allee, als je lijdt, heb je dan niet een beetje gefaald?'
'Jaaaaaa, alstublieft!'
'Maar Jean toch, hoe zit dat dan met die sociëteit van jullie? Dat klopt dan niet helemaal. En je vriendje daar, die ligt ook al te rochelen en de andere ligt er ook niet al te best bij.'
De man met de gebroken neus had zich na de klap niet meer bewogen toen hij had gezien wat dat hellewijf met zijn sociëtsgenoten had aangericht.
'Ik dacht dat jullie onverwoestbaar waren. Nou, je moet dan maar snel aan de anderen laten weten dat dat niet zo is. En nu? Heb je de smaak al te pakken? Wil je meer? Of moet ik je misschien uit je lijden verlossen? Weet je, mijn Sjon die riep eens een tijdje zo'n spreuk als ik tegen hem klaagde als ik erge pijn had als hij me weer eens in elkaar geslagen had. Wat was het ook al weer? O ja. Was mich nicht tötet, das stärkt mich, riep mijn Sjon altijd. Ik begreep nooit wat hij met die rare zin bedoelde. Tot nu. Nu weet ik het. Maar mijn Sjon had het altijd fout. Want jullie hebben zo'n clausule, hè? Dat als jullie lijden, dat je dan afgemaakt wordt door jullie lieve sociëteitsgenoten.'
Jean schreeuwt het uit. 'Help me, neem me mee, laat me niet hier, ik smeek u, ik doe alles voor u, ik ga naar de politie met u, breng me naar een hospitaal, ik smeek het u!'
'Nou Jean, wat jou niet tötet, dat tötet je dus uiteindelijk wel. Goeie zet van jullie clubje. Zoals je weet Jean, ben ik namelijk de Verlosser. Zo noemen jullie mij toch? En om nu die drie arme mensen in de kelder, die jullie vuillakken gemarteld hebben, te Verlossen, moet ik drie zielen in het verderf storten. Tja Jean, waar zou ik nou zo snel drie zielen vandaan moeten halen? Weet jij het, beste Jean? Ah, maar da's ook toevallig. Jullie zijn met z'n drieën. En als ik de deur van deze kamer nou netjes achter me op slot doe als ik wegga, dan vinden jullie vriendjes jullie vast vroeg of laat. En ja, dan zul je toch wel aan je sociëteitsgeloftes moeten voldoen, Jean. Drie voor drie. Niet meer dan eerlijk lijkt me. Jean.

Aardig van je dat je zo bent afgedaald tot het gewone volk, je begint al een stuk aangenamer te ruiken weet je. Volhouden jong.'
Mädchen loopt naar de deur, opent hem en kijkt nog een keer om naar de ravage die ze heeft aangericht. Dan sluit ze de deur van buiten af en haast ze zich door de gang naar de kelderdeur.

34

'We wisten dat het je ging lukken,' zegt Christiaan.
Ze zien aan Mädchen dat het een ongelooflijk gevecht moest zijn geweest. Haar jurk is gescheurd en er zit bloed over haar hele gezicht en op haar lichaam. Mädchen bedekt met een hand haar blote borst. Maar ze staat stevig op haar benen geplant. Op dit moment kan haar niets meer omver krijgen.
'Kom op. We moeten snel uit dit huis. Blijkbaar is er niemand anders aanwezig. Jean dacht zeker gebruik te maken van de afwezigheid van de anderen om zelf een beetje plezier te maken met hun gevangene.'
Ze haasten zich naar de voordeur. Mädchen laat Eva en Christiaan als eerste naar buiten stappen. Als zij zelf naar buiten stapt, gaat er een hevige rilling door haar heen en ze voelt dat er iets vreemds met haar gebeurt. Ze kijkt naar haar lichaam en ziet dat haar jurk weer heel wordt. Haar naakte borst wordt bedekt alsof het roze stof levend is en aan elkaar groeit. En het bloed op haar handen en op jurk trekt weg in het niets. Als ze over haar gezicht strijkt, blijkt ook dit zo schoon alsof er helemaal niets is gebeurd. Ze begrijpt er niets van. Misschien zijn het de drugs die nog werkzaam zijn. Maar ze weet zeker dat ze daarbinnen gevochten heeft als een gek. Niemand kan haar wijsmaken dat dat niet echt was. Ze heeft er nu echter geen tijd voor om er verder over na te denken. Ze moeten weg van deze plek.
Christiaan en Eva hebben de metamorfose ook opgemerkt en staan Mädchen nu vol verbazing aan te kijken.
'Snel,' zegt Mädchen, 'naar het station. We moeten de vleeskleurige trein hebben. We moeten hier weg uit deze stad.'
Gedrieën lopen ze door de donkere straten. Het is midden in de nacht, maar ze weten de weg te vinden.
Als ze bij het station komen, staan er weinig treinen. Een enkele nachttrein staat er klaar.
'Daar, dat is hem,' roept Mädchen opgelucht.
Ze ziet Chantal Herman in de deuropening staan.

‘Da’s vroeg,’ zegt hij, ‘jullie hebben nog wel effe voor we vertrekken. Het is nog geen vierentwintig uur.’
‘Niks mee te maken, wegwezen hier,’ roept Mädchen terug. ‘Kom op, start die trein.’
Chantal Herman kijkt haar aan. ‘Ik kan de trein niet starten. Ik bestuur de trein niet. Maar stap in, dan vertrekt hij misschien vanzelf.’
Als het drietal instapt, kijkt Chantal Herman nieuwsgierig naar Christiaan en Eva.
‘Ik zie dat je nieuwe passagiers bij je hebt, twee nog wel.’
‘Drie,’ corrigeert Mädchen hem.
‘Mooi werk.’
Als ze de coupé binnen gaat, hoort Mädchen dat de motor van de trein aanloopt. Even later sluiten de deuren zich en zet de trein zich in beweging.

35

Mädchen valt uitgeput neer op een bank. Eva en Christiaan gaan in de banken naast haar zitten. Alledrie zijn ze te moe om te praten. De spanning is hen teveel geweest. Pas als ze Antwerpen ver achter zich gelaten hebben, zullen ze durven zuchten van opluchting. Ze zijn ontsnapt.

Mädchen is helemaal in de war. Ze kan bijna niet geloven dat zij die mannen heeft afgemaakt met zoveel geweld en dat zij daarna zo rustig naast Jean gehurkt zat en hem bespot heeft met woorden die zij nooit zou gebruiken. Het was alsof ze iemand anders was in die kamer. Zou het een nawerking van de drugs geweest zijn? Maar ze haat geweld. Ze heeft er teveel van meegemaakt in de laatste tijd. Goed, het heeft dit keer haar eigen leven gered en dat van haar drie nieuwe vrienden. Maar ze wist niet dat ze het in zich had om zo doortastend te zijn. En dan haar koelbloedigheid. Mädchen is geen heldin. Ze is een huisvrouw, een moeder. Ze had ooit actrice willen worden. Maar heldin? Verlosser? Wat een onzin. En wat haar misschien nog meer verbaast dan het talent voor geweld dat ze blijkbaar bezit, is haar talent voor sadisme. Want misschien werd het eerste maar puur opgeroepen uit zelfbehoud. Maar daarna had ze genoten van de pijn van Jean. Ze had weg kunnen lopen en hem gewoon achterlaten. Maar ze had hem nog bespot en gefolterd. Mädchen had nooit in haar leven enig sarcasme tentoon gespreid. Maar

toen Jean daar verslagen op de grond lag, had ze volkomen kalm, zelfs kil, naast hem gehurkt en hem zijn belachelijke sociëtsfilosofie onder de neus gewreven. Als ze vroeger al eens met een spelletje mens-erger-je-niet of badminton gewonnen had, dan had ze eerder medelijden gehad met haar tegenstander. Nu had ze genoten van haar overwinning. Okee, het betrof hier een strijd om haar leven. Maar het getuigt niet van veel eergevoel als je je tegenstander die al hulpeloos op de grond ligt, nog natrapt. Ze had het parfum op zijn verminkte geslacht gegoten terwijl hij al helemaal verslagen was. Zo kende ze zichzelf niet. En zo wilde ze ook niet zijn. Verlosser of niet. Ze wil geen geweld aanwenden. Het maakt haar ziek. Haar leven heeft al veel te veel geweld gekend. Van haar ouders, van Sjon, van Sjon's ouders, Kimberley's dood, het misbruik dat ze heeft ondergaan. Oh God, dat arme kind. En zij had er niets van gemerkt. Kimberley had er nooit iets van gezegd. De droom! Dat was het dus! Daarom had Kimberley over Sjon's piemel gedroomd. De vuile schoft. Ze begint bijna te geloven dat alle mannen rotzakken zijn. Ach, misschien zijn de meeste mensen gewoon slecht. Als het erop aan komt, denken ze allemaal aan zichzelf.
Ze kijkt naar Christiaan en Eva, die naast haar in slaap zijn gevallen. Zij hadden haar ook steeds maar gepraat over hún Verlossing, hún kind. Mädchen moest hen Verlossen. En daarna de rest van de wereld. En wie hielp Mädchen met haar problemen? Als er iemand Verlossing nodig had, was zij het wel.
Christiaan en Eva liggen tegen elkaar aan. Een lief beeld. De surreële vleeskleurige setting maakt het wel heel droomachtig en onwerkelijk, denkt Mädchen. Mädchen schaamt zich. Die twee hebben genoeg geleden. Mädchen voelt zich op dat moment zelf een egoïst. Ze is moe. Ze wil even niet meer over dingen nadenken. Ze sluit haar ogen.

36

'We moeten haar zegen vragen.'
'Maar ze gelooft er zelf nog niet in.'
'Dat maakt niet uit.'
'Maar misschien weet ze helemaal niet hoe ze het moet doen.'
'Nou gewoon, zoals heiligen dat zo doen. Ze leggen gewoon hun hand op en dan stralen ze wat uit. Of in of zo.'
'Maar…'
'Sst, ze wordt wakker.'

Mädchen is wakker geworden van het gesprek tussen Eva en Christiaan. Ze is helemaal stijf. Ze heeft opgerold gelegen op de treinbank. Comfortabel is anders.
‘Ik moet er toch eens achteraan gaan om te zien of deze trein geen slaapcoupé heeft,’ zegt ze terwijl ze zich uitrekt.
‘Heb je goed geslapen, Mädchen?’ vraagt Eva.
‘Ja, gaat wel, en jullie?’
‘Wij hebben heel goed geslapen,’ zegt Christiaan. ‘Voor het eerst sinds weken. Dankzij jou. Wij kunnen je niet genoeg bedanken. Is er iets dat we voor jou kunnen doen, Mädchen?’
‘Nou ja, ik zou wel iets kunnen eten. Hoe laat is het eigenlijk?’
‘Ik denk een uur of twaalf in de middag,’ antwoordt Christiaan.
‘Ongelooflijk,’ zegt Mädchen, ‘te denken dat het pas zowat een dag geleden is dat ik uit mijn eigen bed thuis opstond. Het lijkt alsof het zoveel langer geleden is. Er is zoveel gebeurd. Zoveel waanzinnige dingen. Waar zijn we eigenlijk?’
‘Geen idee,’ zegt Christiaan, ‘het lijkt alsof we wel weer in Nederland zijn, maar we zijn nog geen station gepasseerd sinds wij wakker zijn.’
Mädchen kijkt naar buiten. Het bekende saaie landschap. Maar dit keer vindt ze de saaiheid en herkenbaarheid ervan eerder geruststellend. De Sjonpop is ook nog steeds niet teruggekeerd. Wel is de hele trein nog onveranderd vleeskleurig.
‘Ik wou dat ik weer gewoon thuis was. En jullie, moeten jullie niet naar je eigen huis? Hoe lang zijn jullie niet al weg? Moet je niet je familie laten weten dat je in orde bent, en de politie? Moeten we de politie niet vertellen van de sociëteit?’
Eva knikt. ‘Bij de volgende halte willen we naar huis bellen. Maar voorlopig blijven we bij jou, Mädchen. Jij hebt ons gered. Jouw reis is de onze. Christiaan en ik,’ zegt ze terwijl ze Christiaan aankijkt, ‘wij geloven dat jij ons kind gezond kunt maken. En we hadden het er net over. Als het niet teveel gevraagd is…, ik bedoel, als je geen bezwaar hebt…’
Mädchen voelt al wat er aan gaat komen.
‘Zou jij ons kind nu gezond kunnen maken, door het te zegenen?’
‘Zegenen, ik?’
Mädchen moet zich inhouden niet kwaad te worden. Ze begrijpt dat de vraag van Eva diep uit haar moederhart komt.
‘Maar hoe zou ik jou of jouw kind kunnen zegenen? Ik ben geen Messias.’

‘Maar dat ben je wel. Wij zijn gelovig opgevoed. Katholiek. En wij geloven in God. En waarom zou God dit keer niet een dochter gestuurd hebben in plaats van een zoon? Wij geloven wat we gehoord hebben van de sociëteitsmensen, dat jij de Verlosser bent.’
‘Jezus Christus,’ vloekt Mädchen. ‘Ik? Zijn jullie soms van die fanatieke gelovigen of zo?’
Sjon wist er altijd wel raad mee, denkt ze bij zichzelf, hij gooide ze gewoon een emmer water in hun smoel als ze bij ons aan de deur kwamen. Maar dat waren Jehovah-getuigen, da’s wat anders dan katholieken, die zijn toch veel gezelliger?
‘Neenee,’ zegt Christiaan snel, ‘we zijn allebei geboren in Limburg, dus we zijn van huis uit katholiek. Maar bij onze families thuis was het heel relaxed hoor. Wel naar de kerk gaan, maar verder is het een heel aangenaam geloof. Ach, je hebt natuurlijk wat regels, maar het geeft je toch veel antwoorden op de vragen in je leven en Eva en ik zijn ook voor de kerk getrouwd. Alleen op een gegeven moment is het wat in het slop geraakt toen we naar Zeeland zijn verhuisd. Maar wij geloven in wonderen en in heiligen. En God heeft één keer eerder iemand gestuurd om ons te Verlossen, dus waarom zou hij het niet nog eens doen?’
Mädchen moet lachen. ‘Nou, mooie Verlossing was dat. Hij zelf aan het kruis gespijkerd en wij, wat hebben wij bereikt? Ik dacht dat die heiland van jullie ons lijden op zich had genomen met zijn dood, of heb ik dat ergens verkeerd gelezen? Nou, hiepgodverdommehoera, wat heeft ‘ie dat goed gedaan. Nooit meer iemand geleden, hè, sindsdien?’
Eva schudt heftig nee.
‘Je moet dat anders zien. Hij heeft de zonden van de wereld op zich genomen. Van toen we uit het paradijs zijn verstoten. Nu hebben we een weg door hem gevonden naar de hemel toe.’
Eigenlijk weet ze het ook niet meer allemaal precies. Het is al weer zo lang geleden dat ze in de kerk was of iets over het geloof heeft gelezen. Ja, de pastoor, die kon het allemaal uitleggen en toen, als hij het had uitgelegd, had ze het ook precies begrepen. Maar nu was het allemaal wat moeilijker, nu ze bewijzen moest leveren van hoe het zat.
‘En…, en Jezus heeft wel wonderen verricht,’ bedenkt ze plotseling, ‘hij heeft doden opgewekt, en gewonden genezen en mensen met lepra. En hij heeft dat gewoon gedaan door handoplegging.’
‘Ik geloof er niet in,’ zegt Mädchen. Misschien heeft die Jezus van jullie wel echt als mens bestaan. En heeft ‘ie rondgerend als geloofsverkondiger. Maar die bijbelverhalen, die zijn toch gewoon verzonnen.’

‘Ja, zie je,’ zegt Christiaan, ‘het geloof kun je niet bewijzen. Je kunt het alleen maar belijden. Je moet er simpelweg in geloven. Al gaat mij persoonlijk dat verhaal met Adam en Eva met die appel en dat ze de eerste mensen waren ook een beetje te ver. Maar wij geloven in God en Jezus. En we geloven in jou. Jij hebt ons gered van de duivels in Antwerpen. En dan wat er is gebeurd toen je uit het gebouw van de sociëteit kwam. Weet je dat je jurk gescheurd was? En het stof herstelde zich helemaal vanzelf alsof het huid is. En het bloed was er opeens van verdwenen. Dat zijn precies van die tekenen, waarover je in de bijbel ook leest. De jurk heeft zichzelf gereinigd. En misschien heb jij jezelf ook wel gereinigd toen je ons gered hebt. Misschien is jouw jurk wel een soort heilig kleed.’
Mädchen begrijpt inderdaad niets van de gescheurde, bebloede jurk die weer heel en schoon werd toen ze buiten op straat was gekomen.
‘Ja,’ zegt Mädchen, ‘en mijn schoenen zijn de rode schoentjes van Dorothy uit The Wizard of Oz. En ik hoef maar drie keer mijn hakken tegen elkaar te klikken en te zeggen: “er is geen plek als thuis, er is geen plek als thuis, er is geen plek als thuis,” en dan ben ik weer thuis en alles is helemaal in orde en mijn gezin is weer compleet en we leven allemaal gelukkig en als we niet gestorven zijn dan leven we nu nog.’
Mädchen klikt drie keer met haar hielen.
‘Zie je, het werkt niet, Mislukt. Geen wonderschoenen. En misschien was de jurk wel helemaal niet kapot en dachten wij het alleen maar door die drugs die we gehad hebben.’
Ze wil de twee liever niet vertellen wat zich allemaal heeft afgespeeld in de kamer met Jean en de andere mannen. Ergens schaamt zij er zich teveel voor.
‘Je moet leren geloven dat jij de Verlosser bent,’ antwoordt Eva koppig.
Mädchen moet wel toegeven dat ze het gevoel heeft dat die jurk en die schoenen nu bij haar horen alsof ze een stuk van haar identiteit zijn geworden. En ze had het helemaal niet koud gehad toen ze door de nacht gevlucht waren, terug naar de trein. Terwijl het op de heenweg nog erg koud was geweest. Alsof de jurk een warmte had uitgestraald die als een grote, warme mantel haar hele lichaam had verwarmd. Ook heeft ze het gevoel dat wanneer ze nu een onderbroek zou aandoen dat die haar eerder zou benauwen. Ze voelt zich ook helemaal niet naakt onder haar jurk.
‘En trouwens,’ zegt Mädchen. ‘ik heb helemaal geen boodschap te verkondigen of zo. En ik heb een ontzettende troep van mijn leven gemaakt en ik kan helemaal niks. En van deze trein weet ik ook niks af.

Het is gewoon allemaal een stom spel en … laat me verder met rust. Ik wil d’r niets meer van horen. En ik moet pissen ook trouwens.’
Christiaan en Eva kijken haar na, terwijl ze de coupé uit loopt.

37

Mädchen’s urine klatert tegen het zwarte treinwcdekseltje. Ze schokt heen en weer terwijl ze zich vasthoudt aan de metalen beugel aan de muur. Tss, zegenen, zij! Ze scheurt een velletje wcpapier van de rol en veegt zich af. Ze staat op, trekt haar jurk naar beneden en spoelt de wc door. Door het gat ziet ze de rails onder de trein voorbij razen. Waar zouden ze nu weer naartoe rijden? Ze kijkt in de spiegel naar haar eigen gezicht. Tss, de dochter van God. Wat een onzin. Trouwens, Chantal Herman had gezegd dat zij zou beslissen waar ze naartoe zouden rijden en hoe lang het zou duren. Nou, als het dan aan haar lag, dan was het duidelijk. Naar huis en zo snel mogelijk. Ze gelooft niet eens meer dat ze Kimberley terugkrijgt. Ze wil gewoon weer naar huis terug. Ze zal Chantal Herman meteen gaan zoeken en meedelen dat het afgelopen moet zijn met het reisje.
Ze loopt vele coupés door op zoek naar die rare Chantal Herman. Het is een vreemd gevoel door zo’n lege trein te lopen. Alsof je in de verkeerde trein zit. Iedereen is al uitgestapt en jij rijdt per ongeluk mee naar het rangeerterrein, waar je dan een nacht lang zit opgesloten, te wachten totdat de trein ’s ochtends weer zal vertrekken. Of zou je dan gewoon een raam kunnen inslaan of aan de noodrem trekken en dat de deuren dan opengaan? Ze weet het niet. Een licht paniekerig gevoel overvalt Mädchen wel. Wat als Chantal Herman verdwenen blijkt te zijn? En als ze terugloopt zouden Christiaan en Eva er ook niet meer zijn. Dan zou ze helemaal alleen zijn in deze spooktrein.
Ze loopt zo snel ze kan verder door de wiebelende wagons. Ineens ziet ze in de verte een dorp of een stad opdoemen. Eindelijk kunnen ze er misschien uit.
Maar de trein remt niet af. Met volle vaart raast hij door het station heen. Mädchen ziet mensen staan. Maar de trein rijdt te hard voor haar om te zien wat er op het naambordje staat. Nou ja, denkt ze, als we maar richting Amsterdam gaan.
Ze loopt verder door de coupés. Uiteindelijk komt ze bij de deur van de machinist. Verboden toegang staat er op.

Van achter de deur is luid gebrom te horen. Het is geen geluid dat bij de trein hoort. Het lijkt wel het geluid van een stofzuiger, nee twee stofzuigers. Ah, dus hier zit onze fanfareman. Mädchen klopt op de deur. Nog een keer, dit keer harder.
‘Hallo, hee, ik moet met je praten.’
Ze klopt nog eens. Dan hoort ze dat een van de stofzuigers uitgezet wordt en even later de andere.
Stilte.
Mädchen klopt nog maar eens. ‘Hee, ik moet met je praten.’
Ze hoort wat gestommel en de deur gaat op een kiertje open. Chantal Herman wurmt zich met een dik rood hoofd door de deur. Hij is helemaal bezweet. Zijn hemd hangt half uit zijn broek alsof hij zich in alle haast heeft moeten aankleden. Zoals eerder ruikt hij onaangenaam. Hij kijkt naar Mädchen als een klein jongetje dat door zijn moeder betrapt is. Hij schraapt zijn keel.
‘Ja?’
‘Ik wil naar huis,’ zegt Mädchen resoluut. ‘Bestuur jij deze trein?’
‘Nee. Ik ga wel eens voorin zitten, maar hij rijdt vanzelf.’
‘En was je net aan ’t stofzuigen daarbinnen?’ Mädchen knikt met haar hoofd in de richting van de deur. ‘Kan ik eens binnen kijken?’
‘Dat gaat je niks aan,’ antwoordt Chantal Herman grof, ‘je kunt mij toch niet helpen, ik help mezelf wel.’
‘Ik jou helpen?’ vraagt Mädchen. ‘Waarmee zou ik je moeten helpen?’
‘Nergens mee, ik ben niet als die twee die je daar in Antwerpen hebt opgepikt. Of als die anderen die je nog moet binnenhalen. Ik heb niemand nodig.’
‘Nou fijn,’ zegt Mädchen. ‘Ik ben ook niet van plan om nog iemand te gaan helpen. En wat die anderen betreft die ik zogenaamd nog moet binnenhalen, dat kun je op je dikke buik schrijven. Ik doe niet meer mee. Jij hebt gezegd dat ik bepaal waar deze trein naartoe gaat. Nou, hierbij bepaal ik dat deze trein naar Amsterdam Centraal Station gaat. Hoor je me. Amsterdam CS. Je weet waar het is, we komen er vandaan. Dus vertel je trein maar dat we daar nonstop naartoe gaan. Special express. Nergens stoppen, niemand oppikken. Home, James.’
Chantal Herman kijkt Mädchen geïrriteerd aan.
‘Ja, bij mij moet je niet zijn, ik weet niet hoe deze trein beslist waar hij heen rijdt. Hij rijdt op de een of andere manier op jouw onderbewuste of zo. Maar misschien kun je hem ook sturen met je bewuste. Ik heb geen idee. Ik heb je alles verteld wat ik weet.’
‘Ja, dat is ook zoiets, hoe weet jij eigenlijk al die dingen die je weet?’

‘Van die rotstem uit de intercom. Jij hebt hem nu zelf ook gehoord. Dus mij hoef je verder niet lastig te vallen. Vraag het hem maar.’
‘Zorg maar dat deze kuttrein naar Amsterdam rijdt,’ zegt Mädchen boos, ‘anders trek ik aan de noodrem en dan stap ik uit en loop ik wel naar Amsterdam.’
‘Je zoekt het maar uit,’ zegt Chantal Herman, terwijl hij zich wil omdraaien.
‘En dan nog wat, meneer de tubaspeler, we hebben honger. Hoe zit het met de catering hier aan boord? Heb je hier een railtender of een eetcoupé?’
‘Nee, helaas niet,’ zegt Chantal Herman beteuterd. ‘Zolang ik hier ben, heb ik geen eten gezien.’
Mädchen wrijft over haar buik. ‘Kuttrein!’ Ze draait zich om en loopt terug door de trein om Christiaan en Eva te vertellen dat er niks te eten is, maar dat ze wel naar Amsterdam gaan. Dan kunnen ze misschien een nachtje bij haar blijven logeren om uit te rusten en de volgende dag kunnen ze naar Zeeland terug.

38

‘Mädchen, we hebben zitten nadenken,’ zegt Eva bij Mädchen’s terugkeer in de coupé waar ze zitten. ‘Jezus heeft best wel een aardig leven gehad tot zijn vijfendertigste of zevenendertigste of zoiets. Of was dat Van Gogh?’
Mädchen zucht. ‘Beginnen jullie nou al weer?’
‘Hoe oud was Jezus nou ook al weer geworden?’ vraagt Eva aan Christiaan.
Christiaan weet het ook niet.
‘Nou, doet er niet toe, in ieder geval heeft hij altijd een goed leven gehad toen hij een kind was en een tiener en zo en is de ellende pas begonnen op het laatst. Toen hij al zijn apostelen bij elkaar had en hij de Romeinen en Nero tegenkwam, en Pontius Pilatus. Nou en wij dachten, jij hebt al heel wat ellende meegemaakt. En nog steeds heb je het zwaar. Dus wij dachten: misschien heeft God het de vorige keer, met z’n zoon, toch niet zo goed aangepakt. En misschien heeft hij daarom nu zijn dochter gestuurd. En om het nu een beetje anders te doen heeft hij je gewoon al tijdens je leven laten lijden en moet je nu je apostelen bij elkaar zoeken en dat het dan op het einde goed gaat. Begrijp je? Hadden we gedacht.’
Mädchen zucht nog maar eens.

‘Dus dat in plaats van dat je aan het kruis wordt gespijkerd op het einde, dat je dan je kind terugkrijgt als beloning van je vader, van God bedoel ik.’
‘Okee,’ zegt Mädchen plots kwaad, ‘okee, wat jullie willen? Wil je dat ik jullie Verlosser ben? Goed. Ben ik!’ Ze gaat staan en heft haar handen op zoals ze Jezusbeelden wel eens vaker heeft zien doen. ‘Nou tevreden? Moet ik jullie zegenen? Ook goed, hier gaat ‘ie.’ Ze legt haar hand op Christiaan’s hoofd. ‘Gezegend, gezegend.’ Ze zingt het bijna kinderlijk.
‘Jij ook?’ vraagt ze aan Eva, terwijl ze haar hand op haar hoofd legt.
‘Gezegend, gezegend, gezegend. Happy?’
‘En mijn kind,’ zegt Eva heel serieus.
‘God nog aan toe,’ roept Mädchen. ‘Hier!’
Ze legt haar hand op Eva’s buik. Maar plots wordt ze heel kalm. Alsof het kind in Eva’s buik Mädchen aanraakt en vraagt serieus om te gaan met z’n lot. Mädchen kijkt naar de buik waar haar hand op ligt, alsof ze erin kan kijken.
‘Ik wil je zegenen,’ spreekt ze tot het kind. ‘Als ik het kan, zegen ik je. Ik wens je een gelukkig leven toe. Als het in mijn macht ligt, is mijn zegen jou een zegen.’
Dan trekt ze snel haar hand terug. Ze is er zelf van geschrokken. Eva glimlacht met tranen in haar ogen naar Mädchen. Ook Christiaan lijkt onder de indruk.
‘Nu kan er niets meer mis gaan met ons kind,’ zegt Eva tegen Christiaan. ‘Nu komt alles goed.’ Twee tranen rollen over haar wangen.
Mädchen loopt naar de schuifdeuren. Ze moet even alleen zijn. Ach, vals sentiment, zegt ze tegen zichzelf als ze weer naar buiten kijkt. Rijen kleine huisjes, allemaal keurig naast elkaar. Elk met z’n eigen bewoners en die elk weer met hun eigen verhaal. Eigen huis, eigen kruis, denkt Mädchen. Net als Eva. Die tranen, zo’n kind. Natuurlijk word ik emotioneel als ik aan de buik van een zwangere vrouw voel. Tenslotte ben ik zelf moeder. Ze weet nog hoe blij ze was toen Kimberley geboren werd. En hoe gelukkig ze was dat ze gezond was. Maar hoe zou zij nou een kind dat gehandicapt is door haar hand op de buik van de moeder te leggen van zijn handicap afhelpen? Ah, gekken, die gelovigen, allemaal kleine kinderen.
Ik wil naar huis! Dat is godverdomme alles waar het om gaat. Zijn we nou nog niet ergens bij Amsterdam in de buurt? Mädchen kijkt uit het raam. Geen idee waar ze is. Nederland. Tja, da’s alles. Ze heeft nooit genoeg gereisd om haar aardrijkskundige kennis voldoende op peil te brengen. Af en toe razen ze door een dorpsstation of een grote stad.

Maar het lukt Mädchen maar steeds niet om de namen te lezen of de plaatsen te herkennen. Enfin, ze zal het wel merken als ze in Amsterdam aankomen.

39

Als ze na een half uurtje weer wat tot zichzelf is gekomen, gaat Mädchen terug naar Eva en Christiaan. Maar ze vindt de coupé waar ze hen achter heeft gelaten leeg. Waar kunnen ze zijn? Ze gaat de schuifdeur door. Vanuit het halletje ziet ze hen in de volgende coupé. Chritiaan en Eva zijn in gesprek met Chantal Herman. Hij heeft z'n tuba en z'n stofzuigers bij zich. Ze gesticuleren druk terwijl ze praten. Mädchen schuift stilletjes de deur op een kier. Ze wil horen waar het over gaat.
‘…ons kind gered,’ hoort ze Eva zeggen.
‘Maar wie zegt dat ze niet voor haar eigen bonus gaat en ons straks zal laten stikken?’ zegt de tubaspeler.
‘Nee, dat geloof ik niet.’ Christiaan's stem klinkt hard. ‘Ze heeft ons gered van de sociëteit.’
‘Ja,’zegt Eva. ‘Ze is door God gestuurd.’
‘Misschien is ze wel door de duivel gestuurd,’ antwoordt de fanfareman. ‘Ik hoop maar dat wij het straks niet moeten bezuren. Door haar schuld zit ik hier al de hele tijd op deze klotetrein. Wij worden gewoon door haar, of voor haar, gebruikt. Ik vertrouw niemand. Mij heeft het leven wijs gemaakt.’
‘Ze is Jezus,’ zegt Eva emotioneel.
Chantal Herman reageert niet. Hij heeft geen zin nog langer met deze twee te discussiëren. Hij tilt zijn beide stofzuigers van de grond en probeert dan zijn tuba van de bank te pakken. Hij wil alles onder zijn korte armpjes klemmen, maar het ene na het andere voorwerp valt op de grond, terwijl hij tegelijkertijd alles weer wil oprapen. Uiteindelijk lukt het hem. Hij loopt naar de schuifdeur.
Net voor hij de deur bereikt, draait hij zich om naar Christiaan en Eva.
‘Jullie zijn stumpers.’
Bijna glijdt weer een van zijn stofzuigers van onder zijn oksel vandaan. Hij draait zich om en worstelt zich de coupé uit.

Als Chantal Herman Mädchen in het halletje ziet staan, schrikt hij even en loopt dan brommend de volgende coupé in.

‘Oh, hallo Mädchen,’ zegt Eva vriendelijk, als Mädchen binnen komt. ‘We hebben net wat met de dikke man in het fanfarekostuum gekletst. Een beetje irritante man wel. Weet jij waarom hij die tuba meesjouwt en die stofzuigers?’
Mädchen heeft het zich ook al afgevraagd.
‘Geen idee. Hij hoort bij de trein, of zo. Hij heeft me verteld over de buitenwereld en over het spel dat er met me gespeeld schijnt te worden. En over de bonus. Maar hij schijnt ook niet alles te weten. En hij is inderdaad af en toe heel erg irritant. En vreemd. Ik heb geen idee wat hij met de spullen moet die hij de hele tijd maar met zich mee sjouwt. Ik heb hem eens bezig gehoord met de stofzuigers, in de bestuurderscabine, maar toen ik hem ernaar vroeg, zei hij dat het me niks aanging.’
‘Weet je wat ik denk?’ zegt Eva, ‘ik denk dat hij zelf ook ergens mee zit. Als je begrijpt wat ik bedoel.’
‘Nee,’ zegt Mädchen.
‘Nou, misschien moet je hem ook ergens van Verlossen.’
‘Pfff, daar voel ik weinig voor. Laat hij zichzelf maar Verlossen, hij weet meer van dit hele zaakje dan ik.’
Eva en Christiaan schrikken onwillekeurig als ze ineens via de intercom de stem horen die Mädchen al eerder heeft gehoord.
‘*Station Haarlem. De volgende stop is Station Haarlem. Wij zullen hier vierentwintig uur stilstaan, tijd genoeg voor onze Verlosser en haar twee nieuwe passagiers om hun volgende opdracht te vervullen en terug aan boord te komen. Hierna zullen we onze reis voortzetten. Station Haarlem.’*
‘Godverdomme,’ zegt Mädchen, ‘ik wil naar Amsterdam, wat is dit weer? En weer vierentwintig uur. Niet weer zoiets als in Antwerpen.’
Er klinkt angst in haar stem als ze dat zegt.
‘Maar dit keer kunnen ze me wat. Ik ga met niemand meer mee. Ik pak een normale trein naar Amsterdam. Ik vertrek. Zoek het allemaal maar uit. Ik doe niet meer mee.’
Christiaan kijkt haar aan. ‘Maar misschien is er weer iemand in nood in deze stad. Die je moet redden, net als je bij ons hebt gedaan.’
‘Oh,’ zegt Mädchen, ‘d'r zal vast wel iemand in nood zijn in deze stad. Overal op de wereld zijn mensen in nood. Verwacht je soms dat ik die allemaal ga redden? Ben je nog wel goed bij je hoofd?’
‘Dit zijn misschien bijzondere gevallen, die je moet redden,’ antwoordt Christiaan. ‘De tubaspeler vertelde dat jij zelf de trein laat rijden en laat stoppen.’

‘Ik heb helemaal niks gedaan,’ zegt Mädchen boos. ‘Ik wilde naar Amsterdam, niet naar Haarlem. Deze trein maakt al evenveel fouten als de NS.’
‘De tubaspeler zei dat je het met je onderbewuste deed,’ zegt Eva. ‘En in Antwerpen heb je ons gered, anders waren we nu misschien dood geweest.’
‘Ja, ten koste van wat?’ bijt Mädchen, ‘ik was bijna zelf niet terug gekomen. Waarom zou ik mijn leven voor anderen opofferen?’
‘Omdat jij alleen die macht hebt,’ antwoordt Eva. ‘En als je je leven voor anderen op het spel zet, zet je het tegelijkertijd voor je dochtertje op het spel. Dat moet het toch waard zijn?’
‘Dat moet ik nog zien, dat ik mijn Kimberley terugkrijg. En de prijs is hoog.
Maar goed,’ besluit ze dan, ‘ik zal het spel nog één keer meespelen. Maar,’ en ze steekt dreigend een wijsvinger omhoog in de richting van Eva en Christiaan, ‘ik ga niemand meer vermoorden om iemand te redden. Geen geweld meer! En als het weer zoiets wordt als in Antwerpen, heb je het laatste gezien van mij. Dan peer ik 'm. Voor mij dan geen kuttrein meer, geen Verlosser, geen idiote tubaspeler, niets.’
Christiaan en Eva zwijgen.
Even later remt de trein af. Ze rollen Haarlem binnen en stoppen op het mooie oude station bij de Wachtkamer 1e klas.
Gedrieën, of eigenlijk gevieren, zetten ze voet op het Haarlemse perron.

40

Het is toch wel weer aangenaam tussen de gewone mensen te lopen. Mensen, die hun gewone leven leven. Maar de drie reizigers van de vleeskleurige trein hebben het gevoel dat ze van een andere planeet komen. Mädchen wordt af en toe vreemd aangekeken in haar roze jurkje. Toch kan ze zich er weinig van aantrekken wat deze mensen denken. Ze hoort er niet meer bij. Haar wereld is op het moment een andere.
‘Zo, ik heb honger,’ zegt ze. ‘Kom op, we gaan wat te eten zoeken. Ik heb alleen geen geld.’
Ze voelt aan haar jurk alsof ze er zakken in verwacht te vinden.
‘En jullie?’
Christiaan en Eva schudden hun hoofden. ‘Toen we die nacht ontvoerd zijn, mochten we alleen onze kleren aantrekken, niet eens een jas. Onze

zakken hebben ze leeggehaald. We hebben alleen de kleren die we aanhebben.'
Mädchen kijkt naar hen. Christiaan draagt zijn ruiten broek en zijn rode poloshirt, blauwe sokken en bruine schoenen. Eva draagt een zwarte broek, een lichtblauw truitje en zwart modieuze schoenen met brede hoge hak. Ze zijn allerminst gekleed voor de tijd van het jaar, maar vreemd genoeg schijnen ze het helemaal niet koud te hebben. Het lijkt alsof ze net als Mädchen warm gehouden worden door de kleren die ze aanhebben.
'Nou, mooie boel,' zegt Mädchen, 'als ik dan de redster van de wereld moet zijn, hadden ze me op z'n minst wel wat zakgeld mogen meegeven.'
'Jezus was ook arm,' zegt Eva.
'Jouw Jezus kon uit water wijn maken en uit één vis en één brood een hele stapel. Ik zal even de wc op duiken om een flesje wijn uit de kraan te tappen en dan leen ik straks een frikandel en een slaatje hier bij de snackbar en dan kan gelijk iedereen op het station mee-eten. En trouwens, Jezus had apostelen die vast zijn eten voor hem verzorgden. Dus ik zou zeggen, waar wachten jullie nog op?'
Christiaan kijkt Eva aan. 'Ze heeft gelijk, Eva. Wij moeten van nu af aan voor haar zorgen. Wij zullen het eten bezorgen.'
Eva knikt vastberaden. 'Ja, kom, we gaan eten zoeken.'
Zij lopen de trappen af. Mädchen staat nog boven aan de trap als de twee al beneden zijn. Ze draaien zich om.
'Ga mee,' zegt Christiaan, 'we zullen vast iets vinden.'

Terwijl ze de stad in lopen, herinnert Eva zich ineens de grote kerk die ze vanuit de trein had zien liggen.
'Een kerk, daar moeten we naartoe gaan. Is dat tenslotte niet waar je als Verlosser kunt verwachten binnengehaald te worden? Die kerk, die we vanuit de trein zagen liggen, daar moeten we heen.'
'Maar de St.Bavo kerk is geen katholieke kerk maar een protestantse,' zegt Christiaan. 'Daar kunnen we toch niet aankloppen met de Dochter van God. Die mensen willen ook niks van Jezus weten. Maar het idee is wel goed. Alleen, ik weet bij welke kerk we moeten zijn. Er is namelijk een veel betere. Ze hebben hier in Haarlem zelfs een kathedraal. Die is wel katholiek. Dat is nieuwe St.Bavo Kathedraal. Die heb ik wel eens bezocht. Ik weet waar die is.'
'Ik weet niet,'zegt Mädchen, 'een kerk. Da's niet mijn pakkie an.'

‘Jawel, Mädchen, da’s fantastisch,’ roept Eva enthousiast, ‘een kathedraal, precies wat we nodig hebben. Kom, we gaan.’ Meteen begint ze Mädchen aan haar arm mee te trekken.
Zo loopt het zomerse drietal door de novemberstraten van de stad, op zoek naar voedsel. Ze lopen door het centrum en buigen dan af richting Leidse Vaart.

De schitterende kathedraal ligt voor hen. Een massief en groots gebouw met een kolossale voorgevel met twee torens.
‘Het is mij een beetje te pompeus voor een patattent,’ grapt Mädchen. ‘Als we alleen maar hier zijn voor wat eten, vrees ik dat we aan het verkeerde adres zijn.’
‘Je vergeet dat we ook nog een opdracht hebben,’ zegt Eva, terwijl ze vol bewondering langs de torens omhoog kijkt.’
‘Eva, nou moet je ophouden,’ reageert Mädchen geïrriteerd, ‘niemand van ons weet wat die zogenaamde opdracht is. Wat mij betreft wil ik gewoon wat eten.’
Maar voor ze nog wat wil zeggen, zijn Christiaan en Eva al op zoek naar de entree.
Een moment later roept Christiaan de anderen. Ze vinden hem bij een bord met informatie dat naast de ingang aan de muur hangt.
‘Nee hè, hier op dit bord staat dat de St. Bavo Kathedraal alleen te bezichtigen is van 1 april tot 1 oktober. Dus hij is nu dicht.’
‘Heb ik weer,’ zucht Mädchen. ‘Komt de Verlosser aan de deur van haar vader’s huis. En wordt zij met open armen ontvangen? Nee hoor. Dicht. Gesloten. Had de Verlosser maar een maandje eerder moeten komen. Of dat de Verlosser misschien wel wil komen als er een mis aan de gang is.’
‘De kerk is God niet,’ reageert Eva braaf. ‘Jezus moest ook de kooplieden uit de kerk gooien.’
Eva had zich voorgenomen om zou gauw ze aan geld kon komen een bijbel te gaan kopen en alles nog eens heel goed te gaan lezen en zelfs uit het hoofd te leren.
‘Ach, hou toch op, bijbeltrien,’ mompelt Mädchen geïrriteerd in zichzelf. En nu? Ja, daar staan ze voor de poort naar het heilige en ze komen er niet in.
‘Jullie moeten het wel koud hebben. Maar de kathedraal is dicht.’
Ze draaien zich om. Daar staat een man met een lange, zwarte winterjas aan, grijs pak, stropdas en een glimmende, kale kop. Hij heeft een vrolijke uitstraling. Zijn oogjes twinkelen en om zijn mond speelt een vriendelijke glimlach. Mädchen schat dat hij een jaar of zestig is.

‘Nou, we hebben vooral honger,’ zegt Mädchen.
‘En we zijn op zoek naar iemand die we kunnen Verlossen,’ zegt Eva. Ze gaat helemaal op in haar rol van apostel.
‘Verlossen,’ zegt de kale man glimlachend, ‘zozo, jullie zitten in hetzelfde beroep als de baas daarboven.’
Hij kijkt omhoog naar de koude novemberhemel.
‘Nou, ik word wel erg nieuwsgierig van dit vreemde trio. Weten jullie wat? Ik trakteer jullie op een warme maaltijd bij mij thuis en dan heb ik misschien ook nog wel een paar oude winterjassen voor jullie en dan vertellen jullie mij wie je wilt Verlossen en waarvan. Goed?’
Mädchen is huiverig om weer zomaar met iemand mee te gaan, maar Christiaan en Eva hebben het aanbod van de man al enthousiast aangenomen. De man kijkt Mädchen indringend aan. Er is iets met haar aan de hand, dat is duidelijk. Deze vrouw heeft een uitstraling die hij niet kan plaatsen. Een vreemd stel dat hier aan de deur van de kathedraal aanklopt. Wie weet, wie weet. Hij heeft lang gewacht. Misschien is het dan eindelijk zover. Hij zou het verdiend hebben. Onbewust wrijft hij zich in de handen.
‘Kom, het is niet zo ver.’

41

Weer loopt Mädchen door een vreemde stad achter een vreemde man aan zonder te weten waar naartoe. Weer is haar iets moois beloofd aan het einde van de tocht, al is het dit keer maar een warme maaltijd. Ze voelt zich een dwaas, die er steeds maar intuint. Toch is ze niet meer dezelfde als toen ze nog met Sjon was. Op de een of andere manier is ze veranderd. Ze lijkt sterker geworden. Harder. En het is net of ze nog steeds verandert. Alsof ze nog niet klaar is.
De stad is in tegenstelling tot Antwerpen keurig en netjes. Een proper stadje met veel mooie huizen en grachten. De stad stelt haar gerust. Hier zullen vast niet van die gekken wonen als in Antwerpen. De sociëteit. Ze moet er niet aan denken weer bij zulke mensen terecht te komen. Ze besluit op haar hoede te blijven.
‘Ik heet Monseigneur van Soest,’ stelt de man zich voor, terwijl hij naast het drietal voortloopt.
‘Ik heet Mädchen en dit zijn Christiaan en Eva,’ zegt Mädchen.

‘Ik ben hulpbisschop,’ gaat de monseigneur verder. ‘Op 25 december aanstaande zal ik tot bisschop gewijd worden door de Apostolische Administrator, tijdens de hoogmis met kerst.’
Hij straalt van trots bij deze declaratie.
‘Ik dacht,’ zegt Christiaan, ‘dat priesters en bisschoppen en hulpbisschoppen aparte kleren droegen, met een kraagje of een kruisje of zo.’
‘Nee, dat hoeft niet per se,’ zegt de monseigneur, ‘ik hou ervan me onder de mensen te begeven als één van hen. De Heer droeg ook alleen maar de kleren van het volk.
Over de gracht naar rechts,’ zegt de monseigneur. ‘Daar aan het einde tussen die twee herenhuizen in.’
Ze zien een klein scheef huisje dat is ingeklemd tussen twee rijk met ornamenten versierde herenhuizen. Het lijkt alsof de twee grote panden het kleine huisje in elkaar willen duwen. De deur en de kozijnen van het huisje zitten slecht in de verf. Voor de ramen hangen oude vergeelde vitrages. Daarachter is het donker.
‘Daar?’ vraagt Mädchen vol argwaan, ‘woont daar een hulpbisschop van de St. Bavo Kathedraal?’
‘Dat heb ik niet gezegd,’ zegt de monseigneur, ‘ik ben hulpbisschop van de Heer.’
‘En dat u tijdens de hoogmis met kerst door de Apoli.. door de apost.. , dat u tot bisschop wordt gemaakt? Hoe zit het daar dan mee?’
De monseigneur kijkt haar vriendelijk aan. ‘Kom nou maar eerst eens binnen en dan maak ik wat warme soep voor jullie en dan zal ik het uitleggen.’
Mädchen kijkt hem aan. Zijn gezicht roept alleen maar vertrouwen op. Deze man kan niet slecht zijn. Zal ze mee gaan? De honger in haar buik laat haar niet toe lang na te denken. Goed. Mädchen knikt.
De man gaat voor. Hij opent met een sleutel die hij uit zijn broekzak vist de deur en ze lopen een steile, smalle trap omhoog. In het smalle gangetje hangt een kapstok waaraan hij zijn jas hangt. Voor hij de woning binnengaat, doopt hij zijn vingertoppen in een wijwaterbakje dat naast de deur hangt en slaat hij een kruis. Het drietal volgt. Eerst Christiaan die een blik in het bakje werpt. Dan Eva, die het voorbeeld van de monseigneur volgt en haar hand in het wijwater doopt. Alleen zij slaat het kruis niet bij zichzelf. Ze maakt het gebaar van het kruis in het klein over haar buik, waar zich de vrucht schuilhoudt. Mädchen stapt als laatste over de drempel, de ogen strak gericht op wat zich in de ruimte voor haar zal bevinden.

In de kamer hangt een sterke wierookgeur. Mädchen wil bijna weer naar buiten gaan. Ze heeft het niet meer zo met sterke geuren. En het interieur van de kamer doet haar mond open vallen van verbazing.
Het lijkt wel of ze een maquette van een kerk zijn binnengestapt. Het hele interieur van een kerk lijkt hier op schaal weergegeven. Alsof de binnenkant van een kleine kerk een keer of vijf is verkleind en precies in de architectuur van de woning is ingebouwd. Het lijkt wel een kerk voor dwergen of kabouters. Of een kerk waarin gewone mensen reuzen zijn. Waar Mädchen de ramen van de straatkant van het huis had verwacht, staat een muur met een kleine poort als de hoofdingang van de kerk. Het plafond is gewelfd met smalle dragende pilaren. Aan weerszijden van de ruimte bevinden zich nissen. Er staan zelfs hele kleine bankjes netjes in rij door de gehele ruimte. Voor in de ruimte zijn kleine trapjes die naar een verkleind altaar leiden. Op het altaar staat een kleine kelk. De muur om het altaar is gerond, met glas-in-loodramen waarachter licht schijnt. Er hangen kleine heiligenbeelden aan de muur en kleine schilderijen die samen de kruisweg uitbeelden. Een kleine draaiende, houten trap leidt naar een mooi uitgesneden preekstoel. De voet van de preekstoel is uitgesneden als een adelaarspoot die rust op een rotsblok.
‘Welkom in mijn kerk,’ zegt de monseigneur. ‘Het spijt me wel een beetje van de sterke geur. Ik heb het wierookvat wat te hard gezwaaid vanochtend. Beroepsdeformatie, hè? Zo, nu eerst een soepje. Ik had vanochtend al een grote pan gemaakt. Voor drie dagen. Maar de Heer heeft me hongerige reizigers op mijn weg gebracht. Zo zie je maar weer. God’s wegen zijn ondoorgrondelijk. Zelfs met de soep bemoeit hij zich.’
Het drietal kijkt met verbazing rond in de ruimte. ‘Oh, ja, inderdaad, eh, ik ben er zelf al zo aan gewend.’
Hij wrijft zijn kin met zijn rechterhand, terwijl hij grinnikt.
‘Ja, het is wat klein allemaal. Maar wie zegt dat het huis van God altijd zo groot moet zijn als een kathedraal, nietwaar? Het volgen van de wegen van de Heer zit ‘m in de grootte van het geloof van de mensen die de kerk bezoeken, niet in de grootte van de kerk. Maar nu eerst de soep.’
Hij loopt door het smalle middenpad tussen de kleine bankjes door naar het altaartje. Voor het altaar heeft hij net genoeg plaats om te knielen. Hij slaat een kruis en loopt naar links waar hij, zijn hoofd buigend, in een nis verdwijnt.

‘Niet normaal,’ zegt Christiaan, ‘moet je kijken.’ Alles is prachtig gedetailleerd uitgevoerd. De bankjes, de muren, net echt allemaal. Zelfs

de kleine schilderijtjes zijn van een fantastische kwaliteit. En de preekstoel, dat houtsnijwerk. En de gezichten van de heiligenbeelden.'
Hij is helemaal verrukt over het perfectionisme dat aan deze kleine kerk ten grondslag ligt.
Mädchen staat naar het crucifix te kijken dat achter het altaar aan de ronde muur hangt. Het opvallende van de figuur en zijn kruis is dat zij de enige dingen zijn die levensgroot zijn in deze kerk. Tenzij het de bedoeling is dat de figuur, gemeten naar de schaal van de kerk, als immens groot moet worden gezien. Het is een bijzonder expressieve Jezus die aan het kruis hangt. De houten figuur hangt met zijn armen gestrekt ver voorover van het kruis alsof hij zich ervan wil afduwen. Zijn borst zit onder het rode bloed. De ogen zijn opengesperd, evenals de mond die tot een grimas vertrokken is. Mädchen weet niet of hij wil overgeven of hinniken als een paard. De houten haren zijn gesneden alsof ze nat van het zweet in zijn gezicht plakken en sluik van zijn hoofd naar beneden hangen. Wil deze Jezus de mensheid bespotten of vertrekken zijn lichaam en zijn gezicht zich in een dergelijke grimas juist omdat hijzelf bespot wordt?
Voordat Mädchen een antwoord op die vraag kan bedenken, verschijnt de monseigneur ietwat gebukt vanuit de nis waarin hij verdwenen was.
'De soep is klaar,' zegt hij. 'Kom, anders wordt 'ie weer koud. Kom.'
Hij steekt zijn arm uitnodigend uit.
'Kijk uit voor je hoofd.'
Mädchen, Christiaan en Eva lopen onder de boog door. Een klein deurtje staat open. Ze moeten zich flink bukken om erdoorheen te kunnen. Dan staan ze in een normale gang. Twee meter verder aan hun rechterhand zien ze een deur die de gewone maat heeft. Het ruiken van de heerlijke soeplucht die hun tegemoet komt is als het thuiskomen uit een nare droom.
'Ga door, ga door,' zegt de monseigneur. 'In de keuken staat alles klaar.'
Ze lopen door en komen in een allergezelligst keukentje. Er staat een ouderwetse grote oven met een schouw erboven. Aan de muren hangt allerlei keukengerei netjes aan rekjes. Twee ramen geven zicht op een klein, goed onderhouden tuintje met een paar mooie boompjes, wat struiken, een kruidenplantsoentje en een perkje met bloemen. Keurige oranje gordijntjes hangen voor de ramen. Op de vensterbank staat een vaas met roze roosjes.
De ruimte is zo lieflijk vergeleken met de bijna lugubere miniatuursfeer van de ruimte waarin ze zich eerst bevonden. Het lijkt alsof ze van de ene wereld in de andere zijn gelopen. Van de adembenemende stank van

teveel wierook naar de appetijtmakende, rijke geur van goedgevulde soep. In het midden van de keuken staat een tafel, waarop vier borden uitnodigend staan te dampen. Tussen de borden staat een mandje met bruin en wit brood.
‘Gaat zitten, vrienden,’ zegt de monseigneur gastvrij. ‘Laat het u smaken.’
Het hongerige drietal kan hun ogen niet van de borden afhouden. Snel schuiven ze aan. Mädchen steekt haar neus in de damp. Het lijkt alsof de geur alleen al haar maag vult. Nog nooit heeft ze zo’n honger gehad. De monseigneur schuift ook aan. Hij vouwt zijn handen en sluit zijn ogen. Eva en Christiaan volgen zijn voorbeeld. Mädchen kijkt hen nu aan zoals ze daar zitten. Moet ze hetzelfde doen? Uit respect voor de gastheer. Of toon je net respect door niet mee te doen als je zelf niet gelooft? Tenslotte zou ze anders maar doen alsof. In principe bespot ze het geloof van hen die wel geloven dan alleen maar. Ze besluit gewoon stil te blijven zitten tot de anderen klaar zijn.
‘Heer,’ spreekt de monseigneur zacht, ‘ik dank U dat Gij deze reizigers aan mijn tafel hebt gebracht. Moge Gij in Uw wijsheid mij degene gezonden hebben waar ik al zo lang op heb gewacht. Laat hen hoe dan ook, Heer, aansterken door deze spijs, waarvan ik U vraag dat Gij hem zegent. Amen.’
Hij slaat een kruis en opent zijn ogen. Eva en Christiaan doen hetzelfde.
‘Eet, eet,’ zegt de monseigneur. ‘En brandt de bek voorzichtig.’
Hij lacht ontdeugend. ‘Grapje. Dat zei een oude vriend uit Ommen altijd.’
Het is een grappig mannetje, deze hulpbisschop. Mädchen weet niet goed wat ze van hem moet denken. Maar eerst zal ze zich tegoed doen aan deze heerlijke soep. Wel tien minuten lang is in de kleine keuken alleen geslurp te horen met afwisselend goedkeurende ‘mmmmhhh’s.
Als de borden leeg zijn, nodigt de monseigneur zoals het een goed gastheer betaamt zijn gasten uit tot een volgende ronde. Geen van drieën zegt nee. Alleen de monseigneur heeft genoeg gehad. Hij zit met een vergenoegd gezicht zijn gasten gade te slaan terwijl ze hun buiken verder vullen. Als iedereen zijn bord leeg heeft en genoeg van het brood uit het mandje verdwenen is, staat hij op.
‘Nou nog een bakje koffie zetten en dan gaan we eens gezellig kletsen over wat jullie kwamen doen bij onze St. Bavo.’

42

De monseigneur maakt de beloofde koffie, schenkt ieder een kop vol en gaat weer zitten.
Eva kan haar mond niet houden. ‘Mädchen is de Verlosser,’ begint ze.
De monseigneur gaat rechtop op zijn stoel zitten, maar zegt niets. De vrolijkheid is van zijn gezicht verdwenen en heeft plaats gemaakt voor zware ernst.
‘Ze heeft ons gered. Het klinkt allemaal heel fantastisch, maar het is allemaal echt waar.’
Mädchen zegt niets, ze kijkt strak voor zich uit. Ze laat Eva vertellen. Af en toe bromt de monseigneur nadenkelijk. Van tijd tot tijd kijkt hij met verbazing naar de vrouw in de roze jurk die met hem aan dezelfde tafel zit.
‘Nou, en nu zitten we hier,’ besluit Eva haar verhaal. ‘En wij volgen Mädchen waar ze maar gaat. Al mag ik zeggen dat wij haar dit keer hierheen geleid hebben, hè Chris?’
Christiaan knikt. ‘We zouden voor voedsel zorgen. En dat hebben we gedaan. Met uw hulp, monseigneur.’
De monseigneur kijkt Mädchen onderzoekend aan. ‘En jij? Wat is jouw idee over je rol als …’, hij aarzelt even, ‘… Dochter van God?’
Mädchen begrijpt de ernst van de vraag.
‘Ik zou het eerlijk gezegd niet weten. Maar ik geloof geeneens in God. Er gebeuren vreemde dingen met me sinds ik op het graf van Kimberley…’ Het rood stijgt haar naar de wangen. ‘Ik bedoel, opeens bevond ik me in die vreemde trein. De fanfareman heeft me vreemde dingen verteld. En dan die mensen in Antwerpen. Wat Eva en Christiaan me verteld hebben dat die mensen over me zeiden. Maar ik weet zelf van niets. Ik heb nergens om gevraagd. Allerminst nog om anderen te Verlossen. Ik ben een normale vrouw met een normaal leven, behalve dan dat het een hopeloze puinzooi is.’
‘Uiteraard geloof ik in God,’ zegt de monseigneur rustig, terwijl hij Mädchen vriendelijk aankijkt. ‘En jij zegt dat je niet in hem gelooft. Maar laten we om reden van deze discussie er eens even van uitgaan dat ik gelijk heb. Dan zou ik kunnen zeggen dat Jezus ook maar een eenvoudige timmermanszoon was, zoals jij een normale vrouw bent. Er gebeuren dingen rondom jou die moeilijk in gewone termen te verklaren lijken. Je hebt Eva en Christiaan gered. Maar dat an sich hoeft geen wonder te zijn. Hoewel het wel al opvallend is dat beiden zo’n in bijbelse zin beladen namen hebben. Eva, de eerste vrouw op aarde. En Christiaan, genoemd naar onze Heer Jezus Christus.

Je bent op weg gestuurd, als je tenminste bent gestuurd, met de belangrijkste man die op aarde ooit bestaan heeft en de belangrijkste vrouw, die aan het begin stond van alle nakomelingen. En misschien zijn sommige van de vreemde dingen die je overkomen zijn, te verklaren met de invloed die de drugs op jullie gehad kunnen hebben. Maar ook Jezus heeft wonderen verricht die heden ten dage zouden kunnen worden verklaard vanuit onze kennis van wetenschap en geneeskunde. Wetenschappers hebben bewezen dat speciale gevallen van psychische storing, extreme huidziekte en zelfs verlamming en blindheid door een zeer simpele vorm van hypnose in razendsnel tempo geheeld kunnen worden, wanneer deze op de juiste manier wordt toegepast. En hypnotiseurs kunnen mensen die water drinken, laten geloven dat het wijn is en zelfs laten denken dat ze dronken zijn. Dat soort dingen hebben we allemaal wel vaker op tv gezien.
Maar ik denk dat er veel meer bij Jezus' grootheid komt kijken dan een paar wonderen. En het is natuurlijk niet gezegd dat als God een nieuw kind op onze wereld zet, dat het dan allemaal weer op dezelfde manier moet gaan als bij Jezus. Ik zou bijna zeggen, integendeel. Niet dat Jezus niet heeft volbracht waarvoor hij op aarde is gekomen. Jezus heeft ons Verlost van onze zonden, zodat wij na ons leven bij God de Heer het eeuwige leven kunnen leiden. Maar hij heeft ons niet bevrijd van de vele kwellingen die ons tijdens dit aardse leven zo tormenteren.'
Het gezicht van de monseigneur vertrekt terwijl hij dit zegt in een pijnlijke grimas, alsof hij aan zijn eigen lijf heeft ervaren wat die kwellingen inhouden.
'Misschien is het wel God's tweede plan om ook onze wonden hier van ons weg te nemen. Als het ware een definitieve terugkeer naar het paradijs. Zodat ieder mens vanaf zijn geboorte nooit meer pijn zal voelen.'
De hulpbisschop kijkt omhoog door het plafond van zijn keukentje heen en glimlacht.
'Het eeuwige geluk, beginnend bij de geboorte. Iedereen gezond en gelukkig. Het ware paradijs. Niet pas na de dood, begrijpen jullie, maar nu al. In dit leven.'
Hij richt zijn ogen weer op Mädchen.
'En wie zou dit beter kunnen inleiden dan een vrouw, een moeder? Zij is constant bezorgd om haar kinderen. Probeert een leven lang de pijn en de zorgen van haar kinderen te voorkomen en indien nodig te verlichten. Een moeder zou ideaal zijn om de pijn en de zorgen van de hele mensheid te verlichten. Zij baart, zij weet wat pijn is. Zij weet dat pijn en

geboorte met elkaar verbonden zijn. En zij staat, omdat ze baart, met beide benen in het leven geplant. De man stort zijn zaad buiten zichzelf en buiten hem wordt de vrucht ontwikkeld en geboren. Jezus was een man en hij heeft de hemelse Verlossing na het leven voor ons veroverd. Een vrouw, met haar binding aan het leven, zou bij uitstek degene kunnen zijn die de Verlossing in het aardse leven kan veroveren. Waarom geen vrouw? Ten tijde van Jezus had de vrouw een ondergeschikte positie. Nu, in deze tijd, is het heel anders. De vrouwen worden steeds zelfstandiger en sterker. En jij, Mädchen, hebt bewezen dat je sterk bent. Je hebt deze twee arme zielen,' hij wijst naar Eva en Christiaan, 'gered. Met inzet van je eigen leven. In een zeer gevaarlijke situatie. En toch ben je kwetsbaar. Je weet wat lijden is. En je draagt een gewaad van kwetsbaarheid, een roze zomerjurk met ruches.'
Mädchen denkt bij zichzelf: hij moest eens weten hoe kwetsbaar. Met m'n spleet open en bloot onder mijn jurk. Maar dat zal ik deze celibataire monseigneur maar beter niet vertellen. Onwillekeurig drukt ze haar dijen onder de tafel dichter tegen elkaar aan.
'Ik heb lang gebeden dat er zo iemand zou komen,' gaat de monseigneur verder. 'Ik heb persoonlijk nooit geloofd dat Jezus het laatste antwoord van God op onze gebeden zou zijn. Ik wist dat hij meer dan zijn Zoon naar ons zou sturen. Tenslotte hebben we ook zijn heiligen en zijn engelen in ons midden gehad. Ik wist dat hij nog iemand machtiger achter de hand hield. En het gaat niet goed met de wereld. Met de mensen met hun oorlogen en het milieu. We vernietigen onszelf. Dus waarom zou de tijd niet aangebroken zijn dat hij ons een nieuwe redder stuurt?'
'Maar waarom zou ik dat zijn?' Er klinkt verzet in Mädchen's stem.
'Er is geen waarom op deze vraag anders dan dat God het zo wil,' antwoordt de monseigneur. 'Hij heeft in zijn almachtige wijsheid jou gekozen omdat jij zijn taak kunt vervullen. Jezus heeft zichzelf ook in moeilijke momenten die vraag gesteld. En Jezus heeft ook gevraagd of de beker aan hem voorbij mocht gaan. Maar hij was geboren om de mensheid te redden en misschien zul ook jij het juk dat op je schouders is geplaatst, moeten dragen.'
'En hoe zit het dan met de mensen die ik zogenaamd moet doden om anderen te redden?'
De monseigneur denkt diep na.
'Misschien kun je de lijdenden redden uit hun lijden, zodat ze een gelukkig leven krijgen, maar kun je van de slechten alleen de ziel redden, door ze aan God in de hemel toe te vertrouwen.'

‘Ja, dat is wel allemaal mooi en fraai, monseigneur,’ zegt Mädchen dan, ‘maar we zijn er nu alleen maar even van uitgegaan dat jullie drieën gelijk hebben. Ik geloof dus echter niet in God.’
‘Maar misschien gelooft God wel in jou,’ antwoordt de monseigneur.
‘Ja, da’s wel een hele makkelijke, meneer de gelovige,’ zegt Mädchen spottend. ‘Jullie gelovigen denken altijd maar dat jullie gelijk hebben. Dat deden die fascisten in Antwerpen trouwens ook met hun levensfilosofie. En hadden ze gelijk? Ik dacht het niet. Als we ervan uitgaan dat ik gelijk heb, bestaat er echter geen God en geen Zoon van God en dan is die hele Verlosser-onzin en die Dochter-van-God-onzin dus inderdaad onzin.’
Eva reageert boos op Mädchen’s opmerkingen. ‘En alles wat je hebt meegemaakt dan? Hoe verklaar je dat dan?’
‘Ik weet het niet,’ zegt Mädchen, ‘misschien ben ik wel gewoon gek geworden.’
De monseigneur legt zijn hand op Mädchen’s arm.
‘Jij bent beslist niet gek. Jij hebt een grote gave gekregen. Een roeping. Ik heb zo lang gewacht en nu weet ik dat jij het bent. Jij moet het zijn.’
Hij grijpt Mädchen’s arm nu steviger vast.
‘Ik wil graag dat jullie vannacht in mijn huis blijven slapen. Alsjeblieft. Er is genoeg plaats voor jullie in dit huis om te slapen. Ik wil vannacht bidden in mijn kerk dat de Heer zo onmetelijk genadig zal zijn mij het licht te laten zien en mij te vertellen dat alles waar is wat ik zo vurig hoop. Wil je dat doen? Wil je vannacht hier blijven en mij de Heer om raad laten vragen?’ Zijn ogen smeken haar. Ook Eva’s en Christiaan’s ogen zijn vol verlangen op Mädchen gericht.
‘Maar eerst wil ik weten hoe het met deze vreemde kleine kerk hiernaast zit,’ stelt Mädchen haar eisen. ‘En bent u nou wel of niet een echte bisschop?’
De monseigneur kijkt voor zich naar het tafelblad.
‘Ik ben ooit getrouwd geweest. Met een geweldige vrouw. God hebbe haar ziel. Ze is jong van me heen gegaan. Ik hield zoveel van haar dat ik het dochtertje dat ik met haar had in een nonnenklooster heb gegeven en ik mijn eigen leven heb proberen te nemen. Ik heb het overleefd, maar ik heb op de drempel van de dood gestaan. Daar heb ik het licht gezien. Toen ik beter was, ben ik zelf in het klooster van de paters ingetreden. Lange tijd heb ik de Heer en de kerk gevolgd. Maar op een gegeven moment ervoer ik dat beide wegen, die van de Heer en die van de kerk, uiteen liepen. Omdat ik de weg van de kerk te hevig bekritiseerde, ben ik uit het instituut en haar wereld verstoten. Na lange tijd gedoold te

hebben, vond ik het juiste pad van de Heer weer terug. En omdat ik een plaats wilde hebben waar ik hem zou kunnen eren, heb ik in mijn huis deze plek gebouwd. Wat is gastvrijer tenslotte dan God in je eigen huis uit te nodigen? Mi casa es su casa, heb ik tegen hem gezegd.'
Hij glimlacht even.
'En ik heb hem in mijn huis een eigen kamer gegeven, waar hij zich thuis kan voelen. Een paar meter kleiner op menselijke schaal dan zijn gebruikelijke heiligdommen. Het zal hem niet uitmaken. God is zo onmetelijk groot. En al zal er niemand zitten in de kleine bankjes, ik reserveer ze voor de zielen van de mensen, zodat ik toch voor hun heil kan bidden. Het is ook niet altijd de poort van de grote kathedraal, die leidt naar de hemel. Jezus zei zelf: Neemt de smalle poort om naar binnen te gaan. Want er is een grote ingang en een brede weg die naar de ondergang leidt en er zijn velen die van die ingang en die weg gebruik maken. Weet dat het de smalle poort is en een lastige weg, die tot het leven leidt, en er zijn maar weinigen die hem vinden.'
'Maar wat dan met wat u eerder zei over uw huldiging tot bisschop?' onderbreekt Mädchen hem. 'En hoe kunt u überhaupt hulpbisschop zijn als u niet bij de kerk hoort?'
Het hoofd van de monseigneur kleurt rood. 'Nou ja. Misschien wel een beetje kinderachtig van me. Maar ik vond het toch wel oneerlijk dat ik titelloos door het leven moet gaan, terwijl ik God toch probeer te dienen zo goed als ik kan. Dus af en toe promoveer ik mezelf als het ware. Dan hou ik een plechtige ceremonie en nodig ik in gedachten mannen van het geloof uit die hun leven aan God hebben gewijd. Dan vraag ik God mij in zijn grote genade waardig te vinden om hem nog meer en beter te dienen in een nog zwaardere functie.'
De monseigneur kijkt naar zijn handen die verlegen met elkaars vingers spelen.
'Ooit hoop ik paus te worden.'
Mädchen bekijkt deze vreemde, wat komische man met een mengsel van het medelijden dat men met een gek heeft en de sympathie die men voor een oude vriend heeft. Wat kan ze hierop zeggen?
Dan kijkt hij Mädchen weer aan. 'Misschien ben ik een beetje raar, maar ik dien God zo goed ik kan en als je het mij toelaat, wil ik jou even goed proberen te dienen.'
'Ik hoef niet gediend te worden,' zegt Mädchen. 'Maar ik zou niet weten waar we vannacht naar toe zouden moeten, zonder geld en alles. Dus als we kunnen blijven slapen, graag. Alleen, morgen gaan we verder. En u weet wat we in Antwerpen hebben meegemaakt. Dus ik wil dat er

absoluut geen gekke dingen gebeuren. We slapen hier en in de ochtend gaan we gewoon weer weg. We zijn u zeer dankbaar voor de heerlijke soep en persoonlijk wil ik u ook danken voor uw interesse in mijn lot. Maar ik houd het er toch liever bij dat ik een gewone vrouw ben die wat vreemde dingen meemaakt. Ik kom er wel uit. Ik zal toch eens weer thuis moeten komen. En als ik dood ben en dit is de hel… nou ja, dan is er toch niets aan te doen. Dan zal ik het wel verdiend hebben. Maar laat me dan op z'n minst vannacht nog een keer rustig slapen.'
De monseigneur kijkt haar vaderlijk aan. 'Arm kind. Als ik kon, zou ik je kruis voor je dragen. Ik ben echter bang dat ik jou niet waardig ben. Maar je bent je apostelen nog aan het kiezen. En wie weet, in de morgen, neem je mij wel mee op je reis.'
Hij kijkt Mädchen niet aan, te bevreesd om hoopvol te zijn. Dan verandert hij snel van onderwerp voor Mädchen een eventueel antwoord op zijn vraag kan geven.
'Maar rusten zullen jullie. Ik zal de bedden maken, zodat jullie het comfortabel hebben vannacht. Zelf zal ik opblijven en bidden. En in de morgen zie ik je weer. Als je wakker bent, zal ik een stevig ontbijt klaarmaken.'
'U bent zeer gastvrij,' zegt Christiaan dankbaar.
Mädchen schaamt zich bijna voor haar wat stuurse houding tegenover deze vriendelijke, oude man. Het is ook allemaal gewoon teveel geweest de afgelopen dagen. Geen wonder dat ze kribbig is. En ze is moe. Ze verlangt ernaar haar hoofd op een kussen te leggen en te verdwijnen in een diepe slaap.
De monseigneur gaat weg om de bedden op te maken. Als hij terug komt, leidt hij het drietal naar boven naar de tweede verdieping, waar twee kleine kamertjes zijn belofte van rust lijken te gaan waarmaken. In de kamer van Eva en Christiaan liggen een herenpyjama en een damesnachthemd. Op het nachtkastje ligt een stapeltje boeken.
'Voor jou Eva,' zegt de monseigneur, 'een bijbel en wat andere boeken over God. Je mag ze lezen en je mag ze ook meenemen. Ik hoop dat ze je helpen op je reis.'
Ook in Mädchen's kamer ligt een nachthemd klaar. Mädchen vindt het wel vreemd dat deze geestelijke dameskleding heeft, maar ze denkt dat hij misschien wel vaker onderdak aan gasten biedt. Iedereen wenst elkaar een goede nacht en een kwartier later is uit de slaapkamers niets meer te horen dan een licht gesnurk van Christiaan.

43

Midden in de nacht schrikt Mädchen wakker. Eerst weet ze niet waarvan. Dan hoort ze het weer. Het geblaf van een hond. Ze luistert. Enthousiast klinkt het. Alsof zijn voerbak gevuld wordt en hij niet kan wachten tot hij zijn bek erin kan begraven. Af en toe, door het geblaf heen, hoort ze echter nog een ander geluid.
Mädchen gaat rechtop in bed zitten om beter te kunnen horen. Een vreemd geluid. Het is zwakker dan dat van de hond. Het lijkt alsof ze een vrouw hoort huilen en jammeren. Maar de geluiden zijn ver weg. Alsof ze van een paar etages lager komen. Mädchen blijft zo een aantal minuten zitten luisteren. Maar ze kan haar nieuwsgierigheid niet meer bedwingen.
Ze trekt zonder na te denken haar nachthemd uit en haar roze jurk aan. Ze loopt het gangetje in. Boven aan de trap blijft ze even staan luisteren. Het is nu duidelijk dat het een vrouw is die ze hoort. Ze loopt de trap af. Op de eerste verdieping komt ze bij de deur die naar de kleine kerk toegang geeft. Ze hoort de monseigneur eentonig maar intens murmelen. Het lijkt alsof hij aan een eindeloos gebed bezig is dat bij het ochtendkrieken zijn absolutie moet brengen. Ze opent heel voorzichtig de deur totdat ze door een kier naar binnen kan kijken. Mädchen ziet de monseigneur als een enorme reus tussen de kleine bankjes knielen. Misschien is dat wel de reden dat hij zijn kerkje zo klein heeft gebouwd. Misschien wil hij zichzelf wel als God zo groot voelen.
Zijn gezicht is in trance gericht op het kruisbeeld dat achter het kleine altaartje hangt. Zijn hoofd knikt heftig heen en weer terwijl hij onverstaanbare woorden spreekt. Hij moet daar al vele uren op zijn knieën zitten. De Jezus aan het kruis kijkt hem spottend aan terwijl hij zich van het kruis duwt als om de monseigneur in het gezicht te grijnzen. Niets lijkt meer over van de oude, vriendelijke man die de monseigneur bij hun ontmoeting leek. Hij is veranderd in een autist, die in zichzelf geabsorbeerd continue fanatiek zijn mantra opzegt. Het hele tafereel is door het maatverschil van de knielende mens en zijn verkleinde omgeving grotesk. Mädchen bekruipt een angstig gevoel. Ze sluit de deur weer zachtjes.
Een verdieping lager hoort Mädchen de vrouw nu duidelijk schelden en huilend klagen. Voorzichtig loopt ze verder naar beneden.
Op de begane grond bevindt zich een stuk gang met aan het einde een deur. De houten deur heeft een geel, ondoorzichtig raam met een kruis

in. Achter het glas hangt een gordijntje. Mädchen hoort dat de geluiden van achter deze deur vandaan komen. Plots is het stil.
Maar even later hoort Mädchen de vrouw zacht tegen de hond praten. Haar stem klinkt gebroken. Mädchen twijfelt of ze zich hier wel mee mag bemoeien. Maar wat als er iets mis is met de vrouw? Als de hond haar heeft aangevallen? Ze durft de monseigneur nu echter niet te storen. En van Eva en Christiaan verwacht ze ook geen hulp. Ze kan terug naar boven gaan alsof ze niets gehoord heeft. Maar misschien is de vrouw gewond. Mädchen besluit voorzichtig de deur te openen.

Als ze andermaal die nacht door de kier van een deur kijkt, ziet ze een tafereel dat in heftigheid het tafereel in de kerk vele, vele malen overtreft. Oh God, zegt Mädchen bij zichzelf. Houdt het dan nooit op? Zoveel drama's heeft Mädchen de laatste tijd meegemaakt, dat het bijna lijkt alsof zich hetzelfde drama steeds weer voor haar ogen afspeelt, alleen is het steeds in een iets andere vorm, met andere mensen. En hoeveel keer moet ze het nog meemaken? Ze weet nu dat ze zich in de hel bevindt. Misschien is deze kwelling eeuwig en zal ze er nooit meer aan kunnen ontsnappen. Zoals dat verhaal dat ze ooit heeft gelezen, van die man die aan het rotsblok geketend is. Elke nacht komt een grote adelaar die de man's lever uit zijn lijf pikt en scheurt. Overdag groeit alles weer aan. En 's nachts komt de vogel. Onder helse pijnen wordt de man's lever er weer uitgescheurd. Mädchen begint te vermoeden dat haar eenzelfde lot is overkomen. Want het volgende drama heeft zich alweer aangediend.

44

Een jonge vrouw laat haar bloed met schokkende stralen uit haar doorgesneden polsen spuiten, terwijl ze een grote beigebruine hond neukt die op zijn rug op het vloerkleed ligt. Ze zit op de hond, haar gezicht naar Mädchen toe, haar ogen gesloten, de hond achterstevoren op zijn rug onder haar.
Met beide handen heeft de jonge vrouw de achterpoten van de hond vastgegrepen, terwijl ze haar onderlichaam op en neer beweegt en de hondenpik steeds in haar lichaam verdwijnt en weer een stuk te voorschijn komt. Overal zit bloed. Het gutst uit haar polsen. Haar handen zijn rood van het natte bloed, de haren van de hondenpoten plakken.

Vegen bloed zitten op haar naakte, witte lijf en op haar gezicht, dat vertrokken is van smart.
Plots opent ze haar ogen, alsof ze Mädchen's aanwezigheid voelt. Ze richt zich op. Mädchen ziet hoe het geslacht van de hond uit haar vagina glipt. Alsof ze Mädchen wil laten zien wat haar pijn is, strekt ze haar armen zijdelings van haar lichaam naar voren. Terwijl ze op haar knieën boven de hond zit, toont ze Mädchen haar bloedende wonden. Ze houdt haar hoofd wat schuin. Haar blik toont een groot innerlijk lijden. Maar Mädchen kan het niet meer aanzien. Haar oogleden trekken een gordijn over haar ogen als ze de kracht in haar benen voelt wegtrekken.

45

Als Mädchen bijkomt, ligt ze op haar buik op de grond in een kamer met gordijntjes en planten op de vensterbanken. Er staat een bed langs de muur met een mooie, bonte sprei. Boven het bed hangt een schilderij van een berglandschap met een riviertje en een waterval. Een klein keukentje is ingebouwd langs een andere muur. Bij de ramen staat een lichtgele tafel met oranje keukenstoelen. De vrouwelijke hand is duidelijk te herkennen in de inrichting van het keurige, kleine appartementje.
Mädchen voelt dat er iets vreselijk fout is met haar lichaam. En hoe ligt ze erbij, wat ligt er aan weerszijden van haar hoofd. Dat niet! Dit kan haar toch niet aangedaan worden!? Ze wil schreeuwen, maar er komt alleen maar een geblaf uit haar keel. Haar staartbeen lijkt heen en weer te zwiepen. Haar oren zitten boven op haar hoofd. Ze heeft vier poten. En overal haar. Mädchen wil wel huilen, maar de enige manier waarop honden huilen is wanneer ze hun kop in hun nek gooien en de maan aanroepen. Ze wil zich verzetten, ze wil uit dit lichaam, maar ze kan zich niet bewegen..
Ineens gaat er een deur in de kamer open. Uit de badkamer stapt een jonge vrouw van Mädchen's leeftijd. Ze is naakt. Ze staart apathisch voor zich uit, terwijl ze naar het bed loopt en erop gaat zitten. Mädchen ziet dat ze een scheermesje in haar hand houdt.
Mädchen's hondenlichaam staat op van het tapijt waarop het ligt en loopt naar zijn bazinnetje op het bed toe. Zijn staart gaat heen en weer. Hij legt zijn kop op haar blote knie.
'Neeeee,' gilt Mädchen, maar haar stem heeft geen bestaan.
Ze voelt naast haar angst en frustratie de vriendschap en liefde die de hond voelt voor de vrouw op het bed. De enige troost die Mädchen zal

vinden in wat gedoemd is te gebeuren. Mädchen huilt zachtjes voor zich heen. Want zij weet wat er gaat gebeuren. Zij heeft dit al eerder meegemaakt. En ze wil dit niet. Ze kan dit niet meemaken. De jonge vrouw aait Mädchen zachtjes over haar hondenkop. Ook zij huilt.
‘Baasje gaat je verlaten, lieve Bobby. Jij bent mijn enige vriend, maar waar ik nu ga, kun je mij niet volgen, trouw beest. Waarom ben jij geen mens? Waarom ben ik geen hond? Dan was het allemaal gemakkelijker geweest. Maar als jij een mens was, dan was je mijn vriend niet. Dan was ik net zo alleen geweest als nu. Kut. Klotewereld! Ik haat deze wereld.’
De vrouw duwt de kop van Mädchen ruw van haar been. Ze staat woest op. ‘Kuthond ook, ik haat jou ook. Je bent maar een stom beest. Wat moet ik nou met jou?’
De hond denkt dat het een spel is dat het bazinnetje wil spelen. Hij blaft. Mädchen voelt een vrolijke onstuimigheid in haar komen. Haar lichaam springt op en neer op zijn poten. Haar staartbeen gaat steeds harder heen en weer. Ze springt tegen de vrouw op, maar deze duwt haar ruw van zich af.
‘Rot op!’
Dat is een leuk spel. Ze springt weer tegen de vrouw op en probeert haar speels te bijten. Leuk, leuk, leuk. ‘Woef, grrr.’ Wat een plezier.
Mädchen springt en blaft inwendig mee, maar ze wil niet tegen de vrouw opspringen uit vreugde, ze wil tegen de vrouw zeggen dat ze het niet moet doen. Maar de vrouw duwt haar steeds weer weg.
Terwijl de hond blaft, schreeuwt Mädchen uit frustratie. En de vrouw scheldt: ‘Ga weg, stom beest, wat weet jij nou? Met een hond moet ik het doen. De enige die me wil is een hond, een stomme, vuile, stinkende hond. Niemand wil mij. Ik ben de grootste mislukkeling die er rondloopt. Geen enkele man wil mij hebben.’
Ze valt op haar handen en knieën. Haar hele lichaam schudt onder haar snikken. Ze huilt zo hard dat Mädchen niet begrijpt dat niemand in het huis haar hoort. Dan likt Mädchen de vrouw in het gezicht. Ze rent springend om de vrouw heen. Mädchen wordt in het hondenlichaam meegesleurd. Ze voelt zich vertwijfeld over de vreugde van de hond. Het beest weet niet wat er gaat gebeuren.
Plots voelt ze een andere emotie bij de hond. Nee, niet dat! Mädchen walgt van wat ze voelt. Ze voelt zich geil worden. Maar niet zomaar geil, zoals ze dat van zichzelf kent. Niet mensengeil, maar gigantisch hondengeil. Haar neus ruikt de vaginale lucht van de vrouw. Zo sterk heeft ze nog nooit iets geroken. Haar hondenneus snuift de lucht naar

binnen en het maakt haar zo geil dat haar hele lichaam ervan trilt. Neeeee, ze wil niet. Maar haar hondensnuit boort zich al in het achteruitgestoken geslacht van het bazinnetje dat daar zo op handen en knieën op de grond zit als was ze zelf een hond. Mädchen voelt dat haar lange tong door de spleet en over de anus van de vrouw likt. Ze likt en lebbert en slurpt. Ze barst haast van geilheid. Ze proeft de geslachtssmaak van de vrouw.
Mädchen wordt meegereten door de alles overheersende supergeilheid van de hond. Ze voelt zich vernederd tot op het bot door wat de hond haar laat doen, maar ook door de geilheid en het genot dat ze zelf voelt. Haar mensengeest wordt overspoeld door de intense, primitieve hondengeest. Ze voelt haar hondenpik gigantisch zwellen en uit zijn schacht schieten. Mädchen gaat deze vrouw bespringen met de heftigheid en de lust van een hond.
En ze wil het! Ze wil zichzelf niet meer houden al zou ze het kunnen. Ze bespringt de naakte vrouwenbillen. Haar voorpoten om de blanke taille geklemd. Haar hondendijen schokken, ze trilt door haar hele hondenlichaam als ze haar hondenlul in de vrouw duwt. Ze stoot en stoot en stoot in een razend tempo, terwijl ze hijgend haar lange tong uit haar bek laat hangen. Sneller, sneller, sneller. Kwijl druipt op het witte vlees. Mädchen schaamt zich voor de ongeremde wildheid, voor het perverse van deze scène. Mädchen huilt en schreeuwt en ze spuit en spuit. Ze spuit en het is het heerlijkste, meest ongeremde, meest beestachtige orgasme dat ze ooit gehad heeft. Ze hoort de vrouw schreeuwen en huilen van innerlijke pijn. De vrouw wordt genomen door een hond, de enige die haar wil nemen. De enige waarmee ze al jaren lang de liefde bedrijft. De liefde! De vrouw huilt het uit van deze liefde en Mädchen komt in haar klaar zoals nog nooit een mens is klaargekomen. En de vrouw draait zich om en stoot haar van zich af. De vrouw gaat op haar rug liggen met haar armen over haar ogen. Mädchen drukt haar snuit in het kruis van de vrouw om haar eigen sperma te ruiken. Ze likt aan de schaamlippen. Dan kijkt ze voldaan naar de vrouw en loopt ze naar haar gezicht toe. Ze wil de vrouw in het gezicht likken, maar deze heeft haar gezicht verborgen onder haar armen. Mädchen ziet de littekens op de polsen van de vrouw en op haar armen. Ze ziet dat deze vrouw al vaker geprobeerd heeft zichzelf te verminken en te doden. Het lijden van deze vrouw is niet pas van vandaag.
‘Ik ben niet waard te leven,’ snikt de vrouw. ‘Was ik maar nooit geboren. Met een hond doe ik het. De vuile, vieze slet die ik ben. Niet eens de eer aan mezelf heb ik kunnen houden.’

De hond zit naast haar en kwispelt met zijn staart om de aardige woorden die vast en zeker voor hem bestemd zijn. Bazinnetje heeft altijd aandacht voor hem. Dan staat de vrouw op. Ze veegt de tranen uit haar gezicht. Het scheermesje had ze op het bed laten vallen. Ze pakt het op en kijkt ernaar.
‘Lisa, stomme Lisa, zielige slet, die het niet waard is dat enig mens van haar houdt.’ Ze moet spottend lachen door haar tranen heen. ‘Ik heb er geen zin meer in, Bobby.’
Bobby spitst zijn oren en kijkt haar aan.
‘Ik ben vies. En ik zal uit het leven stappen zo vies als ik ben. En niemand kan me tegenhouden. Niet mijn zielige vader, die in God gelooft, de armoedige gek. Hij heeft mij verlaten toen ik hem het meeste nodig had, toen mijn moeder dood was. Hij heeft mij verlaten voor die God van hem. Hij hield nooit van me, net als alle andere mannen veracht hij me. Hij veracht me omdat hij weet dat zijn dochter het met een hond doet. Omdat zijn dochter telkens weer dat kostbare geschenk van zijn belachelijke God wil weggooien. Geschenk. Ha!’
Mädchen herkent de pijn van de vrouw. Mädchen’s vader had haar ook in de steek gelaten. Haar moeder was ook gestorven toen ze jong was. De vrouw praat tegen de domme hond, maar Mädchen voelt het alsof ze tegen haar praat.
‘Nu bidt hij in zijn belachelijke kerk dat ik gered mag worden. Hij gelooft in een belachelijke redder die de wereld zal verbeteren. Maar als die redder komt, zal het te laat zijn. Ik zal mezelf al gered hebben. Geen Verlosser hoeft mij meer te redden. Kom Bobby, ik neuk je de laatste keer en dat is mijn afscheidsgroet aan de wereld.’
Als Mädchen ‘kom Bobby’ hoort, loopt ze naar de vrouw toe.
‘Zit!’
Bobby gaat zitten. De vrouw neemt het scheermesje. Ze zet het op haar pols. Ze staart ernaar. Ze gaat helemaal op in het mesje en het zachte vlees. Haar beeld vernauwt zich tot ze niets anders meer ziet. Haar geest dwingt haar vlees het mes te ontvangen. Ze voelt niet dezelfde pijn als wanneer ze normaal zo’n ingreep in haar vlees zou voelen. Het is pijnlozer. De intensiteit van de daad overspeelt de prikkels van haar zenuwen. De vrouw ziet bloed opkomen. En ze geniet ervan. Ze huilt en ze geniet. En Mädchen kan haar niet helpen. Ze voelt met haar mee, ze voelt haar eigen eenzaamheid. Haar kwaadheid toen haar vader verdween en haar moeder zelfmoord pleegde. Ze ziet in de jonge vrouw haar moeder die zich het leven beneemt en Mädchen voelt plots dat ze de vrouw haat. Mädchen haat haar moeder omdat ze zichzelf het leven heeft

genomen en haar alleen heeft gelaten. Ze haat haar moeder's zwakheid en ze haat de zwakheid van de jonge vrouw.
De vrouw snijdt en snijdt en het bloedt steeds meer. De rode strepen op haar arm vermenigvuldigen zich. Dan raakt ze de slagader en het bloed spuit uit haar pols. Ze neemt het mesje over met haar andere, bloederige hand en snijdt in haar andere pols. Weer en weer, tot ook hier het bloed stroomt. Bobby is opgewonden. Hij voelt dat er iets met zijn bazinnetje aan de hand is.
'Hier Bobby, hier!' De vrouw grijpt de hond en gooit hem op zijn rug. En met de hond ligt ook Mädchen op haar rug. Terwijl het bloed uit haar polsen vloeit, grijpt de vrouw het geslacht van de hond in haar handen. Ze rukt eraan, ze smeert het bloed over zijn pik, en wrijft erover tot de pik van de hond in diens onstuitbare geilheid weer helemaal uit z'n omhulsel is geschoven en rechtop staat. Daarna gaat ze over de hondenlul heen zitten en neukt ze de hond tot ze haar leven uit zich voelt vloeien. En Mädchen hoopt in haar haat dat de vrouw maar snel zal creperen. Maar tegelijkertijd beseft ze dat ze niet wil dat haar moeder sterft. Het is niet de schuld geweest van haar moeder. Haar vader is schuldig. Het is de schuld van Mädchen's vader en van de vader van deze vrouw.
Op het moment dat leegbloedende lichaam het begeeft, richt de vrouw haar hoofd op en ziet ze Mädchen in de deuropening staan.

46

Mädchen zakt voor Lisa's ogen op de drempel ineen. Dan barst Lisa in een schreeuwend gehuil uit en op datzelfde moment schrikt Mädchen los uit haar hondenlichaam. Ze voelt zich eruit gescheurd worden en in haar eigen lichaam terugkomen.
Ze opent haar ogen en ziet Lisa boven op de hond zitten. Mädchen hijst zich aan de deurstijl omhoog. Dan rent ze naar Lisa. Paniek overvalt haar. Ze moet het bloeden stoppen. Ze rent naar het keukenblok. Ze vindt doeken waarmee ze terug naar Lisa rent. Ze wil ze om Lisa's bloedende polsen binden, maar… ze kan geen sneeën meer vinden! Er zijn geen wonden! Overal is bloed, maar er zijn geen wonden. Mädchen denkt dat ze nu definitief gek is geworden. Maar het bloed dan?
Lisa kijkt haar apatisch aan.
'Wat…, wat is dit in godsnaam?' stamelt Mädchen? 'Hoe kan dit?'
Ze rent de gang op.

‘Help! Help! Komt er dan niemand?’

De monseigneur is het eerst beneden. ‘Wat is er?’ Hij kijkt verward naar Mädchen. ‘Wat doe je hier beneden, wat is er gebeurd? Waar is Lisa?’
Op dat moment komen Eva en Christiaan eveneens naar beneden, met beslapen, verwarde hoofden.
‘Wat is er allemaal aan de hand hier? We hoorden je schreeuwen,’ zegt Christiaan. ‘Is er iets gebeurd?’
Mädchen gaat op de gang tegen de muur zitten. Ze duwt haar handen tegen haar ogen. ‘Is er wat gebeurd? Ik weet niet wat er gebeurd is. Ga zelf maar kijken.’ Ze wijst naar de deur waarachter ze een hond is geweest en een vrouw haar polsen heeft doorgesneden zonder wonden te hebben.
De monseigneur rent de kamer van zijn dochter binnen.
Lisa zit naakt en bebloed op het Perzisch kleed. Bobby zwaait met zijn staart als hij de monseigneur ziet. Hij rent naar hem toe en springt tegen hem op. Ha, leuk, nog iemand om mee te spelen.
De monseigneur duwt de hond opzij zonder iets te zeggen. Bobby merkt dat zijn speelkameraadje niet in de stemming is. De monseigneur kijkt naar zijn handen die onder het bloed zitten en naar de hond die het op hem gesmeerd heeft. Vervolgens kijkt hij naar zijn dochter. Zij zit daar op haar knieën en toont hem haar polsen die helemaal onder het bloed zitten. Maar er zijn helemaal geen wonden te zien.
De monseigneur doet een stap naar achteren. Hij loopt achterwaarts de kamer uit. Dan stapt hij de hoek om en blijft in de gang met open mond voor zich uit staren terwijl hij met zijn rug tegen de muur blijft staan. Christaan en Eva lopen langs hem heen maar stoppen in de deuropening. Ze staren naar Lisa.
De monseigneur staat als bevroren naast de deur. Hij herkent het wonder. Zijn dochter is gered. Ze heeft weer de doodzonde begaan te proberen haar leven te nemen. En hij weet dat ze andermaal door de duivel bezeten was toen ze zich door een hond heeft laten nemen. Hij haat de zonden van zijn dochter. Hoe kan ze zo laag gevallen zijn? Hoe kan ze Hem zo ontkennen? En tegelijkertijd weet hij dat hij aan dat alles schuld heeft. Maar de Verlosser is gekomen en heeft haar gered. Lisa bloedt maar ze heeft geen wonden. Hier heeft hij al die lange jaren om gebeden. De Verlosser is gekomen. Hij wist dat het in zijn huis zou gebeuren. Hij wist dat de Verlosser de enige was die zijn dochter zou kunnen redden. En hij is uitverkoren dat dit in zijn huis is gebeurd, met

zijn dochter. De Dochter van God die zijn dochter, de dochter van God's dienaar, redt.
Maar de monseigneur heeft de avond van tevoren goed geluisterd. Hij weet dat er een prijs betaald moet worden. De slechten moeten boeten voor de goeden. En zijn dochter is nu gered en van haar zonden Verlost. Ze heeft gebloed zonder wonden te hebben. Dat heeft haar gereinigd. Haar zondigheid is van haar geweken. Haar zondigheid heeft ze uitgebloed en ze is weer heel en rein geworden. Maar de zonden van de monseigneur zullen nooit meer uitgewist kunnen worden. En zelfs al zou de Verlosser hem ook kunnen redden, hij weet dat hij dat niet zou kunnen accepteren. Er moet betaald worden. Een leven voor een leven. Zo zal het geschieden.

47

De monseigneur loopt naar Mädchen toe. Voor haar blijft hij staan.
'Jij bent de Ware. Hij heeft me het licht laten zien. Ik die niet waard ben Zijn dienaar te zijn, ik ben door Hem uitgekozen om Haar te herkennen. In mijn eigen huis. Dit is de grootste eer die God mij kan toebedelen, onmeetbaar veel groter dan dat ik Hem mag dienen als simpele geestelijke.'
Mädchen kijkt hem aan vanaf de grond.
'Je kunt het nu niet meer ontkennen. Jij bent het. Jij zult de wereld Verlossen van het lijden. Ik ben gezegend jou te mogen kennen. Jij hebt mijn dochter laten sterven en haar uit de doden weer opgewekt. Zij heeft zich het leven genomen en jij hebt het haar terug gegeven. Zij heeft haar bloed uit zich laten stromen en jij hebt haar wonden geheeld en haar gevuld met het eeuwige leven. Zij heeft zich bezondigd aan de omgang met een hond en jij hebt haar de omgang met de Heer gegeven.'
De monseigneur knielt voor Mädchen neer. Hij buigt zijn hoofd.
'Nu moet ik naar mijn kerk terug om jouw Vader te danken voor jouw komst. Maar wil je mij hiervoor je zegen geven, Mädchen, Dochter van God? Wil je mij jouw zegen geven? Al ben ik het niet waard?'
Mädchen kijkt naar de knielende man voor haar op de vloer.
'Hoe kan ik…?'
De monseigneur heft zijn hoofd op.
'Ik begrijp het. Ik moet eerst boeten voor mijn zonden. Ik had het niet mogen vragen. Maar, Mädchen, grootste onder alle vrouwen, mag ik je één ding wel vragen? Wil je mijn dochter Lisa meenemen op je reis? Wil

je haar tot één van je apostelen maken en haar onderwijzen en op het rechte pad houden?’
Mädchen weet andermaal niet wat te antwoorden.
De monseigneur beschouwd haar zwijgen als een bevestiging op zijn vraag. Hij buigt zich voorover en kust haar blote voeten. Dan staat hij op. Hij draait zich om en loopt naar de trap. Voor hij naar boven loopt werpt hij een laatste blik op Mädchen die in haar roze jurk op de grond zit. Hij glimlacht.

Eva en Christiaan hebben zich ondertussen over Lisa ontfermd. Ze begrijpen niet waar al dat bloed vandaan komt. Eva neemt Lisa mee onder de douche, waar ze haar helemaal schoon wast. Als ze uit de douche komen, helpt Eva haar met aankleden. Christiaan doet op zijn beurt zijn best de douchekop op de tegenspartelende hond te zetten en hem met shampoo het bloed uit de haren te wassen. Zeiknat verschijnt hij na tien minuten met een zich schuddende Bobby.
Mädchen zit al die tijd op de gang. Hoe moet ze deze nieuwe gebeurtenissen verwerken? Zijn het tekenen, zoals de hulpbisschop denkt? Is zij dan werkelijk een Messias? Kan zij mensen redden? Dit keer is ze niet onder invloed van drugs geweest. Hoe lang kan ze zich nog verzetten tegen wat iedereen haar probeert te vertellen?
Maar het klinkt zo ongelofelijk. En moet ze dan niet een soort script krijgen van wat ze moet doen? En heeft ze Lisa wel Verlost? Ze heeft haar geneukt, als hond. Mädchen wordt rood in haar gezicht. Ze kan het intense genot dat ze heeft gevoeld toen ze het deed nog voelen. Maar dat was de hond in wiens lichaam ze zich bevond. Wat heeft zij nu zelf helemaal gedaan? Niets. Behalve dat ze er was. Dat ze het heeft aanschouwd. Is haar aanwezigheid dan genoeg om iemand te redden? Moet ze niet iets meer doen als ze mensen wil redden? Of is het feit dat ze in de mensen intreedt genoeg? Misschien werkt ze zuiverend voor hen die lijden. Omdat ze zelf geleden heeft. En ze merkte de vorige keer met Eva en Christiaan en hun kind, en ook dit keer met de dochter van de bisschop, dat zij zich kon identificeren met hen en hun lijden. Maar het is zo ontzettend heftig.
Mädchen is helemaal uitgeput. Ze heeft het gevoel alsof zij zelf het slachtoffer is geweest. Bij het woord slachtoffer moet ze plots weer aan Lisa denken. Hoe is het met deze vrouw die ze een half uur geleden nog niet kende en waarmee ze nu al zo intiem is geweest? Ze staat op en loopt naar de kamer waar Lisa, Eva en Christaan zijn.

Aan de deur schrikt ze van de hoeveelheid bloed die de kamer tekent als de plaats waar zich een bijzonder drama heeft afgespeeld. Het Perzische tapijt lijkt gedrenkt in rood en ook de rest van de kamer heeft haar vegen en spetters gekregen. Op het bed zit Eva met een arm om Lisa geslagen. Christiaan zit aan de keukentafel en streelt de hond. Lisa kijkt op naar Mädchen als zij in de deuropening komt staan. Haar blik is niet meer zo wanhopig als toen Mädchen haar de eerste keer ontmoette.

48

De bisschop doopt voor hij zijn kerk binnengaat gewoontegetrouw zijn rechterhand in de wijwaterbak. Voor hij een kruis slaat, wacht hij een seconde. Hij weet dat het de laatste keer zal zijn dat hij zijn kerk zal binnengaan. Dan tikt hij zijn hoofd aan, zijn borst, zijn linkerschouder en zijn rechterschouder. Hij gaat binnen in het heiligdom van zijn God en doet de deur achter zich op slot.
De bisschop is deze keer, als zo ontelbaar vele malen voorheen, alleen met zijn kerk en zijn God. Maar deze keer is anders. Hij weet nu dat zijn kerk door God geheiligd is. God heeft hem deze kerk laten bouwen om daar te wachten op de komst van Zijn Dochter. En in deze kerk zal hij boeten voor zijn zonden en zijn leven geven voor de definitieve redding van zijn dochter. En hij is gelukkig dat zijn dochter aan de zijde zal lopen van de Dochter van God. Dat moet hem zelf toch ook dichter bij God brengen. Hij is tenslotte de vader van een van de apostelen van Mädchen. Hij zal vanuit de hemel zijn dochter gadeslaan, in de directe nabijheid van de Heer. En hij zal zien hoe Mädchen en haar apostelen de wereld Verlossen van het lijden. Nu weet hij dat ook hij uitverkoren is. En hij voelt zich ver verheven boven de zogenaamde geestelijken, die niets vermoeden van het grote wonder dat al is geschied in deze wereld. Hij is een van de eersten die de Redder hebben mogen aanschouwen. En hij heeft Haar herkend. De hulpbisschop begrijpt nu dat alle kerkelijke titels ijdel zijn. Hij wil geen paus meer zijn. Hij is meer dan de paus ooit zal zijn. Zijn ambt is niet benoemd door mensen. Hij is uitverkoren door God. Nu begrijpt hij waarom zijn kerk kleiner heeft moeten zijn dan alle andere kerken. Omdat hij groter is dan alle andere dienaren van God. Hij torent hoog uit boven de banken waarin de zielen van de mensen plaats moeten nemen, omdat hij groter is dan de mensen. Hij is gekozen om de Verlosser te helpen in Haar grote taak. En daarom moet hij nu de opdracht vervullen die daarvoor nodig is. Hij moet sterven. Maar

daarmee zal de vervulling van zijn lot voltooid worden. Hij zal sterven om te redden, net als Jezus heeft gedaan. En net als Jezus zal het gereedschap van zijn dood het kruis zijn.
De gelukkige dienaar van God knielt een laatste keer voor het crucifix in zijn kerk. Hij slaat een kruis en staat op. Hij loopt naar het crucifix toe en neemt het zware beeld met grote inspanning van de ronde muur. De Christusfiguur is met echte nagels aan het kruis gespijkerd. De monseigneur neemt een van de kleine, maar zware metalen kandelaars die naast het altaar staan en wrikt een van de armen van het beeld los van het kruis. Dan maakt hij de andere arm los. Hij slaat met de hand van Jezus op de grond, zodat de eerste spijker uit de hand schiet. Hetzelfde doet hij met de andere spijker. Daarna legt hij het kruis ondersteboven op de grond. Op de plaats waar de spijkers aan de voorkant gezeten hebben slaat hij ze nu op de achterkant van het kruis door het hout heen, zodat de puntige kanten van de spijkers een aantal centimeters uit het kruis steken.
Als dat gedaan is, loopt de monseigneur met grote passen door zijn kerk naar de achtermuur. Hij geeft een krachtige trap naast de ingangspoort tegen de muur. De zachte blokken waaruit de muur is opgebouwd vliegen eruit. Een speling van een halve meter tussen de kerkmuur en de buitenmuur van het huis wordt zichtbaar. De monseigneur schopt nog een aantal keer tegen de valse muur en scheurt zoveel blokken met zijn handen weg dat een van de vensters die aan de straatkant van het huis zitten, haast helemaal vrij komt. Vervolgens loopt hij terug naar het kruis.
Hij tilt het kruis op, zet het tegen de muur en gaat er met zijn rug tegenaan staan.
‘Heer God,’ fluistert de hulpbisschop, ‘vergeef mij de vele zonden die ik in mijn leven begaan heb. Laat mij in Uw bijzijn waken over mijn dochter die naast Uw Dochter gekozen is om de mensen te Verlossen van hun lijden. Amen.’
Dan slaat de hulpbisschop hard met de achterkant van zijn rechterpols tegen de scherpe spijker in de ene arm van het kruis. De spijker stoot in één keer helemaal door het zachte vlees heen. De monseigneur kan een kreet van pijn niet onderdrukken. Toch slaat hij vervolgens ook zijn ander pols door de spijker die zich in de andere arm van het kruis bevindt. Straaltjes bloed sijpelen door de beide gaten in zijn polsen.
Hij tilt het kruis een stukje van de grond. Enorme pijnscheuten schieten door zijn polsen. Maar ook zíjn Verlossing is nabij. De hulpbisschop

loopt met het kruis aan zijn gespreide armen genageld, als wil hij vliegen, naar het midden van de kerk.
Hij hoort het bonzen op de deur niet. Zijn ogen zijn gericht op het raam, maar zijn innerlijke blik is gericht op de eeuwigheid. Hij staat nog een ogenblik stil en rent dan zo snel zijn oude benen hem met het zware kruis op zijn rug willen dragen richting het raam. Vlak voor het raam draait hij met alle kracht die hij bezit zijn armen in een schuine hoek alsof hij een vliegtuig is dat bezig is een bocht te maken. Als hij springt, versplintert zijn hoofd als eerste het glas. De dwarsbalk van het kruis, waaraan zijn polsen zijn gespijkerd, gaat door de hoek van zijn armen diagonaal door het raam.

49

Met ogen zo groot als schoteltjes van verbazing ziet Sjaak, de timmerman die een straat verder woont en die net dronken na een avond stappen met zijn maten uit de kroeg komt, de aan het kruis gespijkerde dienaar God's door het raam van de eerste verdieping naar buiten vliegen. Als ziet hij Jezus zelf die terug naar de aarde komt gevlogen om de mensen nogmaals te redden van hun zonden.
De hulpbisschop komt met een gigantische klap plat op zijn gezicht op de straatstenen terecht. Tussen de straatstenen en het kruis breekt zijn nek. Zo ligt hij aan de voeten van een lijkbleke, dronken timmerman.

Als Mädchen en de anderen het lawaai op de verdieping boven hen horen, rennen Mädchen en Christiaan de trap omhoog. Eva blijft beneden bij Lisa. De deur van de kerk blijkt afgesloten. Ze slaan op de deur, maar ze krijgen geen respons.
'Uit de weg,' zegt Christiaan. Hij neemt een aanloopje en trapt met volle kracht tegen de deur aan. De deur vliegt open en Mädchen en Christiaan snellen de kleine kerk in. Ze zien nog net hoe de monseigneur gespijkerd aan het kruis door het raam naar buiten vliegt.
Ze lopen naar het raam en zien hem plat op de straat onder het kruis liggen. Aan de voeten van een man die ongelovig naar het gekruisigde schepsel staart.
'Zie je wel dat het nooit ophoudt,' zucht Mädchen. 'De arme, oude man. Waarom moeten er toch steeds slachtoffers vallen?'
'Hij heeft het zelf gekozen,' zegt Christiaan, terwijl hij naar de man op straat kijkt die zich op zijn kont op de straatstenen laat vallen en als in

trance nog steeds de man aanstaart die met zijn kruis uit de hemel gevallen lijkt. ‘Hij heeft zich opgeofferd voor zijn dochter. Je weet toch dat elk leven dat je redt een ander leven vergt.’
‘Maar dat wil ik niet,’ schreeuwt Mädchen boos. ‘Dit was niet een van de slechten. Hij kon er niets aan doen dat zijn vrouw doodging. Of dat hij door zijn geloof werd meegesleurd.’
Christiaan zwijgt. Hij kijkt Mädchen aan.
‘Maar misschien kun je ervoor zorgen dat zijn dood niet voor niets is geweest. We kunnen zijn dochter meenemen met ons. Met de trein.’
Mädchen wendt zich af van het raam en kijkt de kleine kerk in. Achter in de kerk ligt de hinnikende Jezus zonder kruis op zijn rug. Hij lijkt zich met zijn gestrekte armen van de grond te willen duwen. Als is hij een lamme die uit zijn rolstoel gevallen is.
‘Het was het laatste dat hij aan me gevraagd heeft,’ zegt Mädchen tegen Christiaan.
‘Goed, we nemen zijn dochter mee met ons. Wat maakt het uit? Plaats genoeg in de trein. Kom, we gaan. Laat de politie zich maar om de monseigneur bekommeren. We kunnen niets meer voor hem doen. Haal jij jouw en Eva’s kleren van boven en pak ook mijn schoenen op mijn kamer en kom dan naar beneden naar Lisa’s kamer. We gaan hier zo snel mogelijk weg.’
Mädchen gaat naar Lisa’s kamer, waar Eva voor haar een kop thee heeft gemaakt.
‘We moeten gaan. Lisa, je moet met ons meekomen. Er is… iets vreselijks met je vader gebeurd. Maar hij heeft me gevraagd om je met ons mee te nemen. Ik weet nog niet waar we precies heen gaan, maar ik geloof dat je ook niet alleen kunt blijven.’
‘Ik weet wie je bent,’ zegt Lisa zacht. ‘Ik heb alles gehoord. Ik heb aan de keukendeur staan luisteren. Maar ik geloofde het niet. Totdat mijn wonden verdwenen waren. Nu geloof ik je. Ik ga met je mee. Waar je ook heen gaat.’
‘Goed, kom dan,’ antwoordt Mädchen gehaast. Ze heeft geen zin om aan de politie uit te leggen wat er allemaal in het huis is gebeurd. En ze heeft geen tijd om Lisa’s vanzelfsprekende geloof in haar aan te vechten. Christiaan is al beneden met de kleren en snel kleden hij en Eva zich om. Terwijl Eva zich nog half aankleedt rent ze naar boven. ‘Ik ben zo terug, moet even iets ophalen.’
Voor Mädchen kan protesteren, is ze al weg. De rest loopt al naar de voordeur. Bobby dribbelt achter hen aan.
‘En de hond?’ vraagt Christiaan. ‘Wat doen we met de hond?’

‘Bobby moet mee,’ zegt Lisa op een toon die geen tegenspraak duldt.
Wat nog? denkt Mädchen. Nu heb ik ook al een hond bij m’n apostelen. Als dat hitsige beest zich wel maar gedraagt.
Ondertussen komt Eva met een stapeltje boeken onder haar arm weer de trap af hollen.
‘Lisa,’ zegt Mädchen bezorgd tegen Lisa, ‘ik weet niet of ik je kan besparen wat er buiten te zien valt. Ik kan je alleen maar vragen of je je ogen wilt sluiten en op mij wilt vertrouwen. Dan loods ik je mee tot we een stukje verder zijn en weer zeg dat je je ogen kunt open doen.’
‘Wat is er dan op straat?’ vraagt Lisa angstig.
‘Dat leg ik je later nog wel uit. Vertrouw je me?’
Lisa knikt.
Christiaan doet de voordeur open en ze lopen naar buiten. Christiaan, Eva, en Mädchen met Lisa die als een blinde vertrouwt op haar geleider. Bobby rent achter het viertal aan.
Als Eva de monseigneur bloedend onder zijn kruis op de straat ziet liggen, slaakt ze een kreet. Lisa spert instinctief haar ogen open als ze de kreet hoort en hapt naar adem als ze haar vader daar zo neergestort ziet liggen. De dronken timmerman zit op zijn kont voor de monseigneur. Hij kijkt het viertal aan en heft zijn handpalmen omhoog.
‘Begrijpen jullie het? Hij komt zo uit de hemel gedonderd. Met kruis en al. Zou hij mot met zijn ouwe gehad hebben? Dat ‘ie ‘m d’ruit geflikkerd heeft? Maar ik dacht dat ze allemaal vliegen konden, daarboven.’
Mädchen pakt Lisa snel bij de schouder en voert haar mee weg van het gruwelijke tafereel. Ze ziet dat Lisa zich in een schoktoestand bevindt.
‘Kom maar, het komt allemaal goed. Wij zorgen voor je. Ga maar mee. De politie zal zo wel komen. Ze zorgen wel voor je vader. Wij kunnen niets meer voor hem doen. Ga maar mee.’
Zo lopen Mädchen, Eva en Christiaan andermaal door de donkere straten van een stad op weg naar hun trein, die hen moet wegvoeren van vreselijke gebeurtenissen. En weer brengt Mädchen een nieuwe passagier mee aan boord.
Als ze op het station komen, zien ze tot hun grote opluchting de trein staan. De motor draait al. Chantal Herman staat ook dit keer op hen te wachten.
‘Stelletje nachtbrakers zijn jullie. Zo krijgt een mens geen fatsoenlijke nacht slaap. Ah, en alweer een nieuwe passagier. Het wordt nog druk.’
Lisa reageert niet. Ze laat zich nog steeds door Mädchen meevoeren.
‘Maar wacht even,’ zegt Chantal Herman plots, ‘die hond, die hond moet toch niet mee aan boord?!’

‘Hij gaat mee,’ zegt Mädchen kortaf. ‘Maar als hij dan in de trein schijt en piest?’
‘Nou jij speelt hier toch de conducteur,’ zegt Eva, ‘dan ruim jij het toch lekker op.’
Chantal Herman’s hoofd wordt rood van boosheid.
‘Ik speel geen conducteur en ik ruim helemaal niks op. En als dit zo doorgaat pik het niet langer meer. Dan vertrek ik.’
‘Nou, mooi,’ antwoordt Mädchen, ‘misschien kunnen we dan allemaal eindelijk naar huis.’
Het viertal loopt met de hond achter hen aan de eerste de beste coupé in. Als ze zitten, vertrekt de trein. Ze hebben geen idee waar ze naartoe gaan.

50

‘Zalig, die wenen; want ze zullen worden getroost. Zalig, die hongeren en dorsten naar gerechtigheid; want ze zullen worden verzadigd. Zalig, die vervolging lijden om…’
‘Wat is dit weer?’ Mädchen wordt wakker. ‘Wat doe je?’
Ze rekt zich uit. Al haar spieren doen pijn. Het is onmogelijk om in zo’n trein te slapen. Je probeert in allerlei houdingen op zo’n veel te korte bank te liggen of te zitten. Alles trilt en schudt. In het middenpad op de grond liggen is nog het beste, maar dat is zo hard. Dit is toch geen leven. En dan wordt ze helemaal verkreukeld wakker en het eerste wat ze hoort is dat Eva uit de bijbel voorleest.
‘De genade zij met allen, die een onverwoestbare liefde toedragen aan Mädchen onze…’
Ja, alsof Mädchen daar zin in heeft. Ze gaat rechtop zitten. ‘Wat doe je?’
‘Ik lees uit de boeken die ik van de monseigneur heb gekregen,’ antwoordt Eva. ‘Hij heeft gezegd dat jij de Verlosser bent en wij jouw apostelen. Dus ik vind dat we moeten weten wat God de vorige keer heeft gezegd. Via Jezus dan. En dat we dat dan zo ongeveer op jou zouden kunnen toepassen. Dus ik dacht, ik vul af en toe eens jouw naam in. In plaats van die van Jezus.’
Mädchen kijkt uit het raam en ziet het landschap in het vleeskleurige ochtendlicht aan haar voorbijtrekken.
‘Met alle respekt voor die aardige, oude man, maar hij was toch niet helemaal goed bij z’n hoofd,’ zegt ze dan. ‘Zichzelf aan het kruis

spijkeren en zich dan uit het raam donderen. En zijn kleine kerkje met die gekke Jezus. Als je het mij vraagt was hij volkomen geschift. Doorgedraaid, zoals al die godsdienstfanaten. Kijk maar uit.' Mädchen kijkt Eva aan.
'Maar hij deed het om te boeten,' zegt Eva. 'Hij heeft zijn eigen leven gegeven om zijn dochter te redden. Net als Jezus zijn leven heeft gegeven om ons te redden.'
'Apropos dochter,' onderbreekt Mädchen haar voor haar betoog weer van start kan gaan, 'waar is die meid?'
'Ik heb haar vannacht op zien staan,' zegt Christiaan. 'Ze zei dat ze ergens alleen wilde gaan slapen.'
'Alleen slapen?' Mädchen kijkt hem geërgerd aan. 'En wat als ze zichzelf weer wat heeft aangedaan? Zeker nu ze ook nog eens haar vader heeft verloren. Ik ga haar zoeken. Ze kan nergens naar toe in deze trein, behalve naar voren of naar achteren.'
Christiaan wijst een kant op, 'naar achteren is ze gegaan.'
Mädchen staat op. 'Ik ga wel naar haar toe, blijven jullie maar hier de bijbel bestuderen.'
Haar hele lichaam voelt stijf als ze een paar passen zet.
Helemaal achter in de trein, in het laatste halletje, vindt Mädchen Lisa terug. Ze staat aan de achterste vensters van de trein op het landschap en de rails, die door de trein achtergelaten worden, uit te kijken. Lisa draait zich om als de laatste twee schuifdeuren van de trein opengaan om Mädchen door te laten.
'Het heeft altijd iets vreemds, vind je niet,' zegt Mädchen. 'Die ramen die aan de achterkant zitten, zodat je recht op het spoor kijkt. Je ziet precies de weg die je aflegt. Het heeft iets melancholieks zoals je de plek ziet verdwijnen waar je vandaan komt. En steeds weer verdwijnt elke plek. Je gaat maar verder en verder weg. En je ziet niet waar je naartoe gaat. Alsof je een heel leven achter je laat, zonder te weten wat je er voor in de plaats krijgt.'
De dochter van de hulpbisschop staart uit het venster. Mädchen staat naast haar en legt een arm om haar schouder. Het voelt heel vreemd.
Nog maar een aantal uren geleden heeft Mädchen haar geneukt. Weliswaar als hond en buiten haar eigen wil om, maar toch. En ze heeft haar zaad in haar gespoten. Zo voelt ze het echt. Alsof het uit haar eigen ballen is gekomen, ook al heeft ze die niet echt. En ze heeft niet alleen de vrouw genomen, ook heeft de vrouw Mädchen genomen. Ze heeft haar op haar hondenrug gegooid, is op haar geslacht gaan zitten en heeft

haar geneukt. Mädchen voelt zich verward en verscheurd zoals ze daar staat, met een vrouw in haar arm waarmee ze intiem is geweest.
Ze heeft nooit seksuele gevoelens voor een vrouw gehad. Maar nu ze zo dicht bij Lisa is en haar aanraakt en Lisa's lichaamsgeur in Mädchen's onderbewuste een echo oproept van de geur die Mädchen rook toen ze een hond was, lijkt hun samenzijn heel natuurlijk. En Mädchen voelt dat ze Lisa kent. Ze kent Lisa's emoties, omdat ze zo dicht bij haar zwartste moment is geweest. Toen heeft Mädchen haar gehaat. Maar ze heeft ook intens met haar mee geleden. En ze moet toegeven dat ze ook genoten heeft van Lisa's lichaam. De extase van de hond werd haar eigen extase. Het zaad van de hond werd haar eigen zaad. En meer. Haar zaad is meer geweest dan het normale zaad van een hond, of van een man. Het was het zaad van een vrouw, van Mädchen. Het was zaad dat nooit bestaan heeft op aarde. Onmenselijk zaad. Het was magisch zaad, zou Eva vast zeggen. Nee, sterker nog, Goddelijk. Een vrouw die zaad produceert is bijna als Maria die een kind heeft gebaard zonder met een man te zijn geweest. Mädchen's zaad moet Lisa gered hebben, moet haar bloed gestelpt hebben en haar wonden hebben genezen. Mädchen betrapt zich erop dat ze zelf bijna gaat geloven wat iedereen haar probeert te vertellen. Dat ze Goddelijk is.
Mädchen kijkt de vrouw in haar arm aan. En Lisa draait haar gezicht naar dat van Mädchen. Ze kijkt haar recht in de ogen. Mädchen ziet in Lisa's ogen een heel andere blik dan toen ze daar in dat huis op haar knieën over de hond zat met haar bloedende polsen. De blik die ze nu ziet is die van bevrijding. En hoop.
Lisa glimlacht. Dan kust ze Mädchen vol op haar mond. Ze draait zich naar Mädchen toe en slaat haar beide armen om haar heen. Mädchen schrikt. Hoewel ze deze vrouw heeft geneukt, lijkt deze kus van vrouwenmond op vrouwenmond ineens toch nog veel intiemer.
Maar de schrik smelt weg met de toenemende warmte van deze zoen. En het valt haar niet zwaar dat het een vrouw is die haar tong zacht tussen haar lippen schuift.
Toen Mädchen Lisa had genomen, kende ze geen remming die veroorzaakt werd door het feit dat ze beiden van hetzelfde geslacht waren. Ze gaf zich zo volledig over aan haar gevoel, als ze zich nog nooit had overgegeven aan haar gevoel. En het lijkt bijna alsof ze daar iets van geleerd heeft. Mädchen laat deze vrouw in zich binnen. Ze beantwoordt de tederheid van de vrouw met haar eigen tederheid. Twee vrouwen die elkaar beminnen terwijl het landschap en hun verleden achter hen uit het zicht verdwijnen.

51

De jonge vrouw trekt haar trui uit, terwijl ze Mädchen blijft kussen. Dan haar BH. Haar zachte, witte borsten hangen bloot. Ze streelt Mädchen's gezicht. Haar haren. Zacht lopen haar vingertoppen over Mädchen's sleutelbeenderen. Haar wijsvingers lopen naar elkaar toe tot waar de sleutelbeenderen op Mädchen's borst bij elkaar komen en volgen dan langzaam het borstbeen naar beneden. Mädchen volgt ze met haar ogen, hoe ze naar de plek tussen haar borsten gaan, onder het stof van haar jurk. En weer omhoog en naar de zijkant, rond haar borsten, en verder naar beneden over het roze stof van haar jurk tot op haar heupen, en lager tot aan de zoom van de dunne jurk. Lisa pakt het stof vast en tilt het op. Hoger. Tot de jurk over Mädchen's hoofd wordt getrokken. En Mädchen staat daar. Naakt. Tegenover een vrouw die haar glimlachend aankijkt. Lisa trekt haar broek uit. En haar slip. Zo staan de beide vrouwen naakt tegenover elkaar.
Geen van hen spreekt. Lisa knielt voor Mädchen en buigt zich voorover. Ze kust Mädchen's rechtervoet. Elke teen. De wreef, de enkels, de binnenkant van de kuit, de knie, de binnenkant van de dij. Mädchen's zachte, warme buik. Ze duwt haar wang tegen Mädchen's buik en slaat haar armen om haar onderlichaam. Mädchen wrijft door Lisa's haar. Dan gaat ook Mädchen op haar knieën zitten.
Als de beide vrouwen zich kussen, laten ze zich zachtjes op de ritmisch bewegende treinvloer zakken. Lisa dwingt Mädchen op haar rug en gaat boven op haar liggen. Ze bewerkt Mädchen's hals met warme, natte zoenen. Als ze aan haar oorlel likt en zachte geluiden maakt, merkt Mädchen dat ze beneden nat begint te worden en alsof Lisa het voelt laat ze zich daar naartoe glijden om Mädchen met haar tong te verwennen. Mädchen kreunt en hijgt als Lisa's mond over haar schaamlippen beweegt en haar tong bij haar naar binnen glijdt. De treinvloer golft zachtjes heen en weer. Lisa laat haar vingers in Mädchen in en uit bewegen. Dan draait ze zich om, zodat ze Mädchen haar eigen geslacht aanbiedt.
Mädchen heeft deze vagina al een keer eerder van zo dichtbij gezien. Toen ze een hond was. Ze ruikt de typische geur bijna weer zo sterk als toen. En ze herinnert zich de geilheid die ze als hond voelde. Mädchen voelt dezelfde sterke geilheid weer in zich opkomen. Ze gromt van genot. Ze tilt haar hoofd wat op en steekt haar tong uit.

Zo liggen de twee vrouwen elkaar te beminnen, terwijl de sensatie van de voortdenderende trein en het vleeskleurige licht door de ramen hun geilheid nog vergroot.
Als Mädchen klaarkomt, kan ze haar schreeuwen niet tegenhouden. Het is alsof ze het treingeluid met alle macht wil overtreffen. Daarna laat ze haar tong ervoor zorgen dat ook Lisa's genot eindigt in een orgasme. Als Lisa zich weer omdraait en Mädchen een tongzoen geeft, proeft Lisa haar eigen sappen.
Zonder nog een woord gesproken te hebben sinds ze begonnen te vrijen, gaan de twee vrouwen naast elkaar liggen. Hun kleren om hen heen over de vloer verstrooid. Zo liggen ze daar. In elkaars armen. Hun naakte lichamen tegen elkaar aan. De Verlosser en de geredde.

‘Ik ben van jou, dat weet je nu,’ zegt Lisa.
Mädchen zwijgt.
‘Op meer dan één manier. Je hebt mij gelost van mijn verleden.’
Mädchen kijkt haar aan. ‘Volgens mij kun je nooit gelost worden van je verleden. Je bent je verleden. Je bent je man, je kind, je ouders. Je bent alles wat je is overkomen.’
Lisa schudt haar hoofd.
‘Niet in mijn geval. Niet als je door de Verlosser gelost wordt. Ik heb jullie gesprek in de keuken gehoord. Ik weet dat mijn vader zijn leven heeft gegeven om mij door jou te laten redden. Dat mijn ouders me hebben verlaten, of verstoten zoals ik het altijd zag, heeft me zwaar getekend. Ik voelde me niet goed genoeg, voor niemand, voor mezelf niet. Het feit dat ik alleen moest opgroeien, bij de nonnen, maakte dat ik een negatief zelfbeeld kreeg. En mijn negatieve zelfbeeld deed me tegen alle bewijzen in geloven dat niemand mij wilde of ooit zou willen. Ook al was er af en toe, niet vaak, dat niet, een man die me het hof maakte, ik stond het gewoon niet toe. Ik geloofde het gewoon niet. Ik haatte mezelf. En ik geloofde en eiste dat anderen me ook zagen als lelijk en mislukt. Ik wilde dood. Dat was voor mij de enige oplossing voor mijn probleem.’
Mädchen kust Lisa zacht op haar wang.
‘Je bent een mooie vrouw. En een intelligente vrouw.’
Lisa lacht.
‘Ik geloof je. Het is harstikke gek, maar ik geloof je. En ik wil dat je me mooi en lief vindt. Ik heb er geen enkele moeite meer mee. Daarom weet ik dat je mij hebt veranderd. Je hebt me een nieuw leven gegeven. Daarom zeg ik dat jij mij hebt gelost van mijn verleden. Mijn moeder is dood, mijn vader heeft geboet en Bobby…’

‘Ja, waar is de hond eigenlijk?’ vraagt Mädchen.
‘Ik heb hem opgesloten in de wc,’ zegt Lisa. ‘Ik moest alleen zijn. En… Bobby moet ook sterven.’
‘Wat? Waarom?’ Mädchen richt zich half op.
‘Begrijp je dan niet dat hij het laatste is dat van mijn verleden nog over is? Bobby is het symbool van mijn falen. Met Bobby heb ik…,’ Lisa aarzelt, ‘met Bobby…’
‘Nou en,’ zegt Mädchen boos, ‘ik weet wat je met Bobby gedaan hebt.’
Ze herinnert zich de onvoorwaardelijke liefde die het beest voor zijn baasje voelde. En ze herinnert zich dat ze één is geweest met de hond. Al was het maar een hond. Toch was ze even met hem versmolten geweest. Hoe kon ze toestaan dat hij afgemaakt zou worden als een… hond?
‘Bobby was er voor jou toen je niemand anders had. Toen was die hond goed genoeg voor je.’
Lisa gaat rechtop zitten.
‘Maar begrijp je het dan niet? Die hond was er niet alleen om mij te bevredigen. Hij was tegelijkertijd mijn martelwerktuig, mijn beul. Ik liet mezelf vernederen door een hond. Zijn gore hondenpik liet ik toe mijn vrouwelijkste, mijn heiligste te besmetten. Ik heb dat vieze, obscene ding in mijn mond genomen. Hij heeft me bereden terwijl ik op mijn knieën voor hem op de grond zat als was ik zelf niet meer dan een hond. Ik heb zijn zaad uit zijn vieze, stinkende hondenpik gezogen met mijn lippen. Mijn tong heeft zijn eikel gelikt. En zijn zaad heeft dat beest gespoten in de plek die enkel en alleen bestemd was voor het zaad van een man. Zijn zaad!,’ roept ze wanhopig uit, terwijl ze haar handen opheft.
‘Mijn zaad,’ roept Mädchen. ‘Mijn zaad!’
Lisa kijkt haar niet begrijpend aan.
‘Het was mijn zaad. De laatste keer althans. Gisternacht was het mijn zaad. Je hebt het verhaal van Antwerpen gehoord?’
‘Ja, wat Eva vertelde in de keuken,’ antwoordt Lisa.
‘Hoe ik in Eva en Christiaan en het kind gegaan ben. En dat we dachten dat het door de drugs kwam. Maar gisternacht, in jouw kamer, ben ik in de hond gegaan. Toen ik je zag, viel ik flauw. Toen was ik plots in hem. Hij besprong je van achteren en ik besprong je mee. Ik kon hem niet tegenhouden. Ik neukte je mee. Ik voelde alles wat hij voelde. Daarna sneed je je polsen door en je pakte mijn lul, want zo voelde het, en je stopte hem in je en je bereed me.’
Lisa’s ogen beginnen te sprankelen.
‘Mijn God, was jij in Bobby?’
Ze gooit haar hoofd in haar nek en lacht hard.

Mädchen kijkt haar verbaasd aan. Wordt ze gek?
‘Wat heerlijk,’ lacht Lisa, ‘oh, wat heerlijk. Weet je, ik voelde eigenlijk al dat er wat anders was. Was jij dat? Oh, wat heerlijk. Dat jij me geneukt hebt, de Dochter van God, met een hondenlul. Daarom kon ik niet sterven. Jouw zaad heeft mijn lichaam gezuiverd. Misschien ben ik nu wel onsterfelijk, onverwondbaar.’
Ze grijpt Mädchen’s bovenarmen vast. Dan fluistert ze. ‘Ben jij onsterfelijk?’
Mädchen kijkt haar aan. ‘Ik…, ik weet het niet. Ik dacht in het begin wel dat ik dood was. Maar alles gaat maar door en ik weet het niet. Al die rare dingen die er gebeuren. En deze trein. Door die verdomde getinte ramen lijkt alles wel een droom.’
‘Maar begrijp je het dan niet?’ Lisa is helemaal opgewonden. ‘Waarom accepteer je gewoon niet wat iedereen je zegt; Eva, Christiaan, mijn vader? Je bent het. Jij bent een superwezen. Hoe kun je anders doen wat je gedaan hebt? Oh, wat heerlijk. Niemand wilde me ooit. En nu, nu vrij ik met een godin. Eerst in de vorm van een hond en daarna als mens. Dat is typisch iets van de goden. Ik heb thuis veel over mythologie gelezen. De goden kwamen vaak op aarde als dieren. Zo verleidde Zeus Leda, in de gedaante van een zwaan.’
‘Denk je?’ vraagt Mädchen onzeker. ‘Denk je niet dat dat hele idee absurd is? Ik geloof helemaal niet in een God of goden en die hele mythologie, dat zijn toch ook maar fabels.’
‘Heb je dan ooit geloofd dat je in een hond zou kunnen zitten en een andere vrouw neuken?’ vraagt Lisa. ‘Het blijkt gewoon dat de dingen anders zijn dan jij geloofde of dacht. Waarom accepteer je dat feit niet gewoon en laat je je niet meenemen door dit nieuwe bestaan? Ik zou zeggen; pik in, ’t is winter. Doe er je voordeel mee. Denk je eens in wat een macht je hebt. Als je tenminste weet hoe je die moet gebruiken. En als er een bijbel over jou wordt geschreven, gaan ze vertellen dat je in een dier kon veranderen. Dat je in mensen kon gaan en hun gedachten kon lezen, hun gevoelens kon voelen en letterlijk met hen kon meeleven. En dat je bloedende wonden kon doen sluiten, zelfmoordenaars weer van het leven kon laten genieten. Zelfhaters van zichzelf laten houden. Dat je een vrouw was die aan haar eigen lichaam een lul kon laten groeien. Dat je als enige vrouw ter wereld zaad kon produceren en in een vrouw spuiten.’ Lisa lacht ondeugend. ‘Dat je mensen kon doden om anderen te redden.’ Ze kijkt dreigend. ‘Mensen zichzelf kon laten opofferen om anderen te laten leven.’

‘Hou op, hou op!’ Mädchen drukt haar hand op Lisa’s mond. Dan neemt ze haar hand weg en kust ze Lisa zachtjes op de lippen.
‘Hou op, ssst. Je maakt me bang. Ik wil niemand doden en niemand zo manipuleren dat ze hun eigen leven opgeven. Ik wilde niet dat jouw vader… Het moet je wel veel verdriet doen. Ik heb nog geprobeerd je de aanblik te besparen van je vader, toen hij op straat…’
Lisa glimlacht naar Mädchen. ‘Geeft niet. Het was een zachte man, een goede man. En uiteindelijk was het misschien een goede vader. Maar zijn geloof heeft hem gek gemaakt. Eerst de dood van mijn moeder, en toen het geloof. Ik heb het altijd gemeden in zijn kerk te komen. Af en toe dwong hij me. Als hij me betrapte met Bobby. Of als ik weer eens zelfmoord had proberen te plegen. Dan sleepte hij me mee naar zijn Madurodamkerk en dan dwong hij me uren achter elkaar op mijn knieën voor die vreselijke Jezus van hem te zitten om te bidden en vergeving voor mijn vreselijke zonden te vragen. Hij geloofde dat Satan in me gekomen was. Maar hij was het zelf die de oorzaak van mijn ongeluk was. Die mij in mijn jeugd de wonden had toegebracht die mijn hele leven lang ondraaglijk in mij brandden. Hij heeft mij ongeluk gebracht en ik bracht hem ongeluk. Daarom bleef hij maar bidden in die kerk van hem en bleef hij maar hopen op een nieuwe Heiland. En uiteindelijk heeft hij nog gelijk gehad ook. Jij bent gekomen. Ik ben niet treurig dat hij je heeft mogen zien. En dat hij het wonder heeft mogen meemaken dat jij zijn dochter hebt gered.
Hij heeft gekozen voor zijn dood, omdat hij geloofde in jou en mij. Ik hoop alleen maar dat hij nu zijn geluk en zijn God gevonden heeft. Ik laat hem achter me. Mijn oude leven schud ik van me af. Van jou heb ik een volkomen nieuw leven gekregen. En wat jouw twijfels over jezelf aangaat,’ Lisa neemt Mädchen’s handen in de hare, ‘wat kun je verliezen? Je hebt je man verloren. Je hebt je dochtertje verloren. Je was de kluts kwijt. Sorry dat ik het zeg, maar je zat op het graf van je dochtertje te schijten.’
Mädchen bloost.
‘Dat is verdomd foute boel. Je was ver weg, geloof me. Ik ben er geweest. En nu gebeuren er waanzinnige dingen. Ik zou zeggen; what the hell, wat geeft het allemaal, je kunt toch niets verliezen. Ga d’r gewoon voor, joh. Kan jou het schelen. Neem de uitdaging aan en zie wat er van komt. Als ik jou was, zou ik me d’r vol ingooien. Ik zou ze leren, allemaal. Wie weet wat voor krachten je allemaal nog hebt. Speel mee. Ik sta helemaal achter je. Samen gaan we d’r op uit. We veroveren de wereld, meid.’

Mädchen kijkt haar aan.
‘Ja joh, wat maakt het uit of je het nu werkelijk bent of niet? Het kost je toch niets. Schijt aan de wereld, schijt aan God. Nooit heb je iets cadeau gekregen. Toch?! Heeft de wereld jou goed behandeld, of God?’
Mädchen voelt dat ze boos wordt. Lisa heeft gelijk. Slechter dan het was kan het niet meer worden. Ik ben alleen op de wereld. En als ze dan een spel met me willen spelen, dan kunnen ze het krijgen ook. Ik speel mee. Tot het einde. Wat dat ook moge zijn.
‘Je hebt gelijk, verdomme.’ Mädchen springt op.
Daar staat ze, naakt, met haar benen ferm op de bewegende treinvloer geplant. ‘Ik ben Mädchen, de Dochter van God. Dan kunnen ze het krijgen ook. Ik ben het zat.’
‘Halleluja!’ roept Lisa, die nog op de vloer zit. Ze springt op. Naakt als kleine kinderen dansen ze allebei in het halletje rond. ‘Halleluja, amen!’
‘Halleluja, amen!’
Mädchen grijpt Lisa’s ene hand en legt haar andere hand om haar middel. Ze doet de coupédeur open en zo dansen ze de coupé binnen, langs de rijen banken en weer terug richting halletje. Op de laatste bank laten ze zich hijgend en lachend neervallen.
‘Halleluja!’ roept Lisa, ‘de Verlosser is geboren.’
Mädchen lacht. ‘Zo naakt als een pasgeboren baby.’
‘Moeten we niet wat kleren aan, voor de anderen misschien deze kant op komen om te kijken waar we zijn,’ zegt Mädchen als ze allebei uitgehijgd zijn.
‘Goed idee,’ zegt Lisa en kust Mädchen op haar mond. ‘Kom op, we kleden ons aan. We gaan avonturen beleven. Jij en ik.’

52

‘Tataaaa, ziehier Mädchen de Verlosser,’ roept Lisa, terwijl ze haar armen spreidt als een circusdirecteur.
Eva en Christiaan kijken op vanuit de bijbel waar ze naast elkaar uit zitten te lezen. Mädchen wordt plots toch weer een beetje verlegen.
‘Deeeee Dochterrrrrr van Goooooood!’
‘Lisa, toe,’ fluistert Mädchen.
Lisa draait zich om naar Mädchen en pakt haar armen vast. Ze kijkt Mädchen strak in de ogen. Ze praat zachtjes zodat Eva en Christiaan het niet horen.

‘Denk eraan hoe het een moment geleden was met ons twee. Ik hou van jou. Maar zorg dat je de woede van daarstraks vasthoudt. Verdomme, laat het ze zien. Begin met deze twee slappelingen hier. Jij bent de baas. Jij speelt het spel. Okee?’
‘Ja,’ zegt Mädchen. ‘Ja, je hebt gelijk.’
Als Mädchen en Lisa bij Eva en Christiaan willen gaan zitten, schiet Mädchen ineens te binnen dat ze Bobby vergeten zijn.
‘Oh, Lisa, we zijn Bobby helemaal vergeten. We moeten hem gaan halen.’
Lisa reageert niet op de opmerking, maar draait haar hoofd weg naar het venster.
‘Ik ga wel,’ zegt Mädchen, die er niets van schijnt te merken. Ze staat al op en loopt weg. ‘Op welke wc heb je hem gelaten?’ Ze wacht echter niet eens op Lisa’s antwoord. ‘Oh, laat maar, ik vind hem vanzelf wel.’ En Mädchen is al weg.

‘Wat is dit allemaal?’ vraagt Christiaan als Mädchen weer verdwenen is. ‘Het lijkt wel een theateract wat je opvoerde.’
Lisa gaat tegenover het stel zitten.
‘Geen act. Wel een nieuw hoofdstuk in de geschiedenis van de mensheid. Ik heb Mädchen helpen inzien dat zij inderdaad de Verlosser is, de Dochter van God.’
‘Nou, ik heb het haar al veel eerder gezegd,’ zegt Eva gepikeerd. ‘Wij waren de eersten die haar dat verteld hebben. Van ons heeft ze alles gehoord. En ze heeft ons het eerste gered en ons kind. Wij zijn haar eerste apostelen.’
‘Ja, maar jullie heeft ze niet geloofd,’ bijt Lisa terug. ‘Ik heb haar het licht doen zien. En van mij houdt ze. Ik heb haar liefde gegeven zoals ze nog nooit ervaren heeft. En dezelfde liefde heeft ze mij terug gegeven.’
Eva en Christiaan kijken elkaar aan. Ze begrijpen niet helemaal wat Lisa bedoelt met die liefde. Maar Mädchen is van hen. Zij hebben haar ontdekt.
‘Ik zal Mädchen leren wat het is om de Dochter van God te zijn,’ zegt Eva boos, terwijl ze met haar handpalm op de bijbel klopt. ‘Jouw vader heeft zijn eigen leven genomen, dat is een doodzonde in het zicht van de Heer. En jij hebt dat ook geprobeerd, dus hoe kan Mädchen dat goedkeuren? Ze wil alleen maar aardig tegen je zijn.’
Lisa laat zich echter niet kleineren, hoewel de woorden haar niet onberoerd laten. ‘Ha! Ik ben genezen, mijn wonden zijn gesloten door

Mädchen en daarmee zijn al mijn zonden vergeven. Jullie moeten eerst nog maar eens bewijzen dat jullie kind gezond ter wereld gaat komen.'
Bij Eva komt de klap hard aan. Ze weet inderdaad niet zeker dat haar kind genezen is door de handoplegging van Mädchen. Ze dacht altijd van wel, maar Lisa's woorden zaaien nu nieuwe twijfel in haar. En het duurt nog zo lang eer ze zekerheid zal hebben. Ze is pas in de zeventiende week. Nog niet eens op de helft. En ook Christiaan kreeg verwoord wat hijzelf al de hele tijd gedacht had maar niet had durven uitspreken om Eva niet te kwetsen. Wat als hun kind toch gehandicapt geboren zal worden?
'Jij, jij…' Eva barst in snikken uit.
Christiaan slaat een arm om haar schouder en kijkt Lisa kwaad aan.
'Vals kreng. Hoe durf je zo'n onschuldig, ongeboren kind te gebruiken voor jouw plannen om Mädchen voor je te winnen?'
'Okee, sorry,' zegt Lisa. 'Het spijt me. Ik bedoelde het niet zo. We moeten eigenlijk samenwerken. Mädchen heeft ons allemaal nodig. Jullie kunnen haar helpen te weten wat een Verlosser moet weten en ik ben er voor haar persoonlijke steun en welbevinden.'
Christiaan en Eva kijken allebei nog zuur naar Lisa.
'Jullie kunnen als het ware haar pr-mensen zijn. Je kunt meehelpen haar imago vorm te geven.'
'Dat was ik allang aan het doen,' pruilt Eva nog steeds beledigd.
'Ik denk dat we zelf van Mädchen een nieuw type Verlosser moeten maken. Een postmoderne Verlosser,' gaat Lisa verder.
Eva begrijpt niet wat ze bedoelt.
'Een beetje uit de bijbel, een beetje uit de mythologie, een beetje van haarzelf, een beetje van onszelf. In ieder geval zijn wij het die haar leiden moeten. Jullie en ik. En waarschijnlijk komen er nog anderen die haar volgen moeten. Maar jullie en ik staan aan het begin van haar weg. Onze rol is van het grootste belang.'
Eva knikt. Maar ze is niet erg gelukkig met Lisa's bemoeienis met Mädchen of met het feit dat Lisa zich ineens zo op de eerste plaats stelt. Want Eva voelt zich de belangrijkste voor wat Mädchen aangaat.
'En als haar geliefde wil ik ervoor zorgen dat het haar niet aan het belangrijkste ontbreekt; aan liefde.'
Haar geliefde? Christiaan en Eva kijken elkaar andermaal aan. Lesbisch, de Dochter van God? Maar ze heeft toch een kind? En ze had een man? Ze besluiten er niets op te zeggen. Liever willen ze het van Mädchen zelf horen. Ze merken dat ze goed moeten blijven opletten op die Lisa. Ze is

er net bij en nu al eist ze de belangrijkste plaats op. En dan ook nog als geliefde. Daar kunnen ze nooit mee wedijveren.
‘Nou ja,’ zegt Eva dan, ‘ik zal haar wel op de juiste weg leiden en haar terzijde staan met alles wat ze weten moet.’
‘Van ons kan ze op aan,’ zegt Christiaan.
‘Ja,’ vult Eva aan, ‘wij zijn er vanaf tijdstip nul voor haar geweest en wij zullen altijd voor haar blijven zorgen.’
Christiaan knikt.
Lisa denkt aan hoe zij en Mädchen de liefde hebben bedreven en hoe zij Mädchen heeft horen roepen ‘ik ben de Dochter van God, verdomme, ik ben Mädchen de Grote Verlosser’. Zij, Lisa, was erbij, bij het tijdstip nul, toen Mädchen naakt boven haar stond en haar rol als Heiland aanvaardde. Lisa zit aan de rechterhand van de Dochter van God, en niet deze twee onbenullen hier met hun bijbel. Maar het is verstandig ze te gebruiken voor haar en Mädchen’s doelen en ze nog niet tegen zich in het harnas te jagen.
‘En? Heb je al een paar aardige spreuken gevonden,’ vraagt ze, terwijl ze Eva vriendelijk aankijkt.

53

‘Bobby, Bobby,’ roept Mädchen bij elke wc-deur die ze tegenkomt. Dan hoort ze plots geblaf. Ze doet de deur open en Bobby springt vrolijk blaffend tegen haar aan. Mädchen aait hem over zijn kop.
‘Zo, ouwe, geile rakker, ben je daar weer? Weet je wel wie ik ben?’
Bobby kwispelt met zijn staart.
‘Je kunt je vast niet herinneren wat wij twee samen hebben meegemaakt.’
De wc stinkt. Bobby heeft een flinke drol naast de post neergelegd en in een andere hoek van het kleine hok ligt een flinke plas. Tja, denkt Mädchen, een hond op een trein, da’s niet zo handig. Misschien moeten we dit maar tot hondentoilet verklaren. Misschien kan Christiaan of de fanfareman de wc-pot eraf schroeven. Dan kunnen we steeds alles zo in het gat vegen.
‘Kom op, jongen, we gaan naar de anderen. Ik ben benieuwd hoe het baasje op je zal reageren. Maar ik laat je beslist niet afmaken. Niets daarvan.

Als Mädchen de coupé binnenkomt waar het drietal zit, rent Bobby meteen op Lisa af. Lisa schrikt. Bobby springt met zijn voorpoten op haar schoot en begint haar in haar gezicht te likken.
‘Ga weg! Af, Bobby!’
Ze houdt haar armen voor haar gezicht en probeert de hond af te weren.
‘Zit!’
Bobby kwispelt met zijn staart en blaft.
‘Haal die hond van me af, haal hem van me af,’ huilt Lisa bijna hysterisch.
Christiaan trekt met een verbaasd gezicht de hond van haar af.
‘Waarom doe je me dit aan?’ huilt ze naar Mädchen. ‘Je houdt toch van me? Je weet wat die hond voor me betekent. Ik wil dat hij afgemaakt wordt.’
Mädchen is geschokt door de reactie van de vrouw waar ze nog een uur geleden de liefde mee heeft bedreven. ‘En jij weet wat hij voor mij betekent. Ik heb een band met dit dier die verder gaat dan een normale band tussen een mens en een dier. Ik hoef hier toch niet uit te leggen hoe dat zit?’
Lisa kijkt schuin naar Eva en Christiaan. Zij hoeven niet te weten wat Lisa zo vaak met Bobby heeft gedaan.
‘Ik dacht dat je je leven van je af had geschud,’ zegt Mädchen. ‘Waarom kun je dan ook niet dit deel verwerken? Je zegt dat je een volkomen nieuw leven bent begonnen. Laat deze hond dan ook een nieuw leven lijden. Lisa, sta niet meer stil bij het verleden. We beginnen allemaal opnieuw.’
Lisa zegt niets meer. Ze kruipt in een hoekje van de bank en staart naar de vloer.
‘Trouwens,’ mengt Christiaan zich ongevraagd in het gesprek, ‘je zei zelf gisteravond dat we de hond mee moesten nemen.’
‘Bemoei jij je d’r niet mee,’ sneert Lisa. ‘Gisteren was gisteren. Vandaag is alles anders. Ik wil die hond niet in de buurt hebben.’
Mädchen komt tussenbeide. ‘Christiaan, wil jij misschien de hond een paar coupés verder brengen, tot Lisa wat gekalmeerd is?’
Lisa kijkt op. Dan lijkt het of ze zich vermant. ‘Nee, nee, dat hoeft niet. Sorry. Je hebt gelijk, Mädchen. Ik ben hysterisch. Ik weet niet wat me bezielde. Waarschijnlijk een flashback naar m’n oude leven. Je hebt gelijk, ik wil opnieuw beginnen. Maar ik heb nog even tijd nodig.’ Ze staat op en loopt het gangpad in. ‘Ik breng hem wel. Bobby, kom.’ Ze loopt naar de deur.

Bobby rent vrolijk kwispelend achter zijn bazinnetje aan. Misschien gaan ze wel wandelen. In ieder geval uit die trein, dat lijkt hem wel wat. Hij houdt niet zo van het wiebelen van de grond waar hij op loopt. Treinen zijn niets voor honden.

Lisa en Bobby doorkruisen een viertal treinstellen. Bobby rent steeds vooruit en wacht bij elke deur en kijkt dan om naar Lisa die de deur opendoet naar het volgende stuk. Plots stopt Lisa. Ze roept Bobby bij zich en gaat zitten aan het raam.
‘Kom maar,’ zegt ze. Ze klopt op haar been. Bobby springt op haar schoot en wil haar in haar gezicht likken.
‘Hou op,’ zegt ze, terwijl ze zijn kop wegduwt.
De hond gaat met zijn hoofd op Lisa’s schoot liggen, terwijl zijn tong uit zijn bek hangt. Af en toe kijkt hij haar liefdevol aan. Ze aait hem op zijn kop.
‘Lief beest. Je kunt er ook niets aan doen. We hebben het altijd goed gehad samen. Jij was mijn enige vriend. Het spijt me wat ik je heb laten doen. Het hoort niet. Jij wist niet beter, maar wat we gedaan hebben moet bestraft worden. Het doet mij evenveel pijn als het jou gaat doen. Je kunt gewoon niet langer bij me blijven. Je mag me niet meer zien als jouw gelijke. Jij bent een beest. En ik, ik ben nu weer een mens, na lange tijd. Ik kan niet langer met een hond neuken, lieve Bobby.’
Ze streelt de hond onder zijn kin. Er komt een brok in haar keel. Bobby geniet van de aandacht die hij eindelijk weer van haar krijgt.
‘Jij bent mijn slechte verleden, Bobby. Je mag nooit meer je geilheid op mij projecteren. Je bent een hond. Begrijp je dat?’ Ze tilt zijn kop op, zodat hij haar aankijkt. Tranen komen in haar ogen. ‘Begrijp je dat Bobby? Ik mag het niet laten gebeuren dat je je hondensnuit in mijn kruis duwt of dat je tegen mijn been oprijdt. Je bent een hond.’ Ze duwt haar gezicht tegen zijn kop. Zo zit ze daar een tijdje. Als ze haar hoofd optilt, laat zij haar tranen achter in de vacht.

54

‘Ik hoop dat je niet lijdt, lieve vriend. Vergeef me.’
Lisa schuift Bobby naast zich op de bank en staat op. Ze doet het raampje open. Bobby tilt zijn hoofd meteen omhoog. Eindelijk frisse lucht. Lisa tikt tegen de rand van het raampje. ‘Kom, Bobby.’

Bobby kijkt omhoog, terwijl hij op zijn kont gaat zitten. Lisa schuift een hand onder zijn borst en tilt hem op zodat hij zijn voorpoten in het raamkozijn kan hangen. Zijn neus snuift de naar binnen waaiende lucht op. Hij voelt hoe de wind langs zijn neus gaat als Lisa hem nog hoger optilt. Bobby spartelt wat met zijn achterpoten en duwt zijn kop wat verder uit het raam. Zijn oogleden knipperen als de wind in zijn ogen waait.
Het geluid van het denderen van de trein over de rails en de voorbijrazende palen langs het traject maken hem echter plots bang. Hij wil zijn hoofd weer naar binnen trekken, als Lisa zijn hele lichaam een zet geeft. Hij schiet tot aan zijn middel uit het raam naar buiten. Hij spartelt wat hij kan met zijn achterpoten. De angst spuit in zijn hondenaderen.
Hij begrijpt niet wat zijn baasje doet. Hij voelt het grote gevaar. Hij ziet de grond onder hem voorbijrazen en hij wil terug, terug naar binnen. Hij wil niet vallen. Zo'n sprong zal zelfs zijn sportieve hondenlichaam niet veilig kunnen maken. Zijn beperkte hondenbrein vult zich nu met paniek. Hij wil alleen maar verder leven, als Lisa met een hand onder zijn kont hem verder door het raam duwt. Ze duwt nog een laatste keer tegen de hopeloos spartelende achterpoten en ziet dan hoe hij probeert toch nog van de val een sprong te maken.
Lisa ziet de hond uit het raam naar beneden verdwijnen, ze kijkt snel weg, schuift het raampje met een harde, felle ruk dicht en laat zich op de bank neervallen.
Als ze de handen voor haar ogen drukt, ziet ze tegen haar gesloten oogleden de voorpoten en de nek van Bobby tegen de grond in stukken slaan. Ze hoort zijn gejank en ze voelt haar eigen pijn. 'Vergeef me, lief dier,' zegt ze. 'Ik kon niet anders.'

55

'Ah, eindelijk, daar ben je weer, Lisa,' zegt Mädchen als Lisa weer binnen komt. 'Het heeft lang geduurd.'
'Ja, ik heb nog wat met hem gespeeld,' zegt Lisa. Ze probeert zo vrolijk mogelijk te doen. 'En jullie, hebben jullie nog wat bekokstoofd?' Ze loopt naar Mädchen toe en geeft haar een zoen op haar wang.
Mädchen kijkt wat beschaamd weg. Eva geeft Christiaan een blik die getuigt van enige afkeuring.

‘We hadden het er over waar we nou weer naartoe onderweg zouden zijn,’ zegt Mädchen, als ineens de trein begint af te remmen. Iedereen kijkt gelijk naar buiten. Nergens ook maar het begin van een stad of dorp te zien. Dan staan ze stil.
‘Waar zijn we?’ vraagt Eva.
‘Laten we naar buiten gaan,’ zegt Mädchen.
Ze heeft het nog niet gezegd of de trein zet zich alweer in beweging. Alleen rijdt hij nu achterwaarts naar waar ze vandaan gekomen zijn. Mädchen steekt haar hoofd uit het raam. Ze kijkt links. Rechts. Weinig verschil.
‘Geen idee waarom we nu terug rijden.’
Gestaag gaan ze steeds iets sneller. Zo rijden ze tien minuten op volle snelheid als de trein weer begint af te remmen. Plots stopt hij. Ze kijken uit het raam. Niets. Aan de andere kant ook niets. Weilanden, dat is alles. Dan horen ze hoe de deuren van de trein opengaan.
‘Laten we naar buiten gaan,’ zegt Christiaan. ‘Het zal wel een reden hebben dat we hier gestopt zijn en dat de deuren open zijn gegaan.’
‘Goed, laten we uitstappen.’ Mädchen loopt als eerste naar de openstaande buitendeur.
Er is geen verhoogd perron. Ze moet van de tree springen om naast het spoor te belanden. Vervolgens springt Christiaan. Hij helpt Eva, die zwanger is, voorzichtig van de tree naar beneden.
‘Heerlijk, weer eens in de buitenlucht te staan.’ Eva ademt diep in. Ineens horen ze gejank achter hen. Als ze zich omdraaien treft hen een vreselijke aanblik. Een bloedende Bobby ligt jankend met zijn lichaam in een vreemde bocht om de voet van een ijzeren paal gebogen. Zijn ene oogkas is volkomen ingeslagen. Een bloedende brei loopt uit de kant van zijn gezicht die de paal heeft geraakt. Een aantal ribben steekt uit zijn borstkast naar buiten. Zijn achterpoten hangen in een ongewone houding aan zijn rood bevlekte achterlijf. Hij ademt zwaar.
Eva slaakt een kreet en draait zich om met de handen voor haar ogen. Mädchen loopt naar de hond toe. Zachtjes jankt hij als hij haar ziet.
‘Arm beest, wat is er gebeurd?’
Ze kijkt naar de trein. Achter het vleeskleurige raam ziet ze het gezicht van Lisa dat haar aanstaart. Mädchen voelt haar maag verkrampen van plotselinge haat tegenover die vrouw de ze daarvoor nog heeft liefgehad. Van walging wendt Mädchen haar gezicht af. Ze kijkt weer naar Bobby en knielt bij hem neer. Ze durft hem niet over zijn gewonde kop of lichaam te aaien. Het doet haar pijn hem zo te zien lijden.

Bobby tilt met zijn laatste kracht zijn kop een centimeter op naar het gezicht van de vrouw die hij herkend heeft achter het raam en die hij nog steeds lief heeft. Zijn hondenbrein begrijpt niet dat zij hem dit heeft aangedaan. Als hij ziet dat zij zich van het raam terugtrekt, laat hij zijn kop weer naar de grond zakken. Dan verlaat zijn laatste adem zijn lichaam.

Mädchen kijkt weer omhoog naar het raam waarachter het gezicht van Lisa niet meer te bekennen is. Ze is razend. Christiaan kijkt ook om. Ook hij begrijpt wat er gebeurd moet zijn. Alleen de reden van deze brute daad ontgaat hem.
‘Nu is het genoeg! Nu ben ik het zat. Van mij hoeft het niet meer.’
Mädchen kijkt woest naar Christiaan en Eva. ‘Jullie zijn allemaal volslagen ziek. Ik wil niets meer met jullie te maken hebben. Ik vertrek. Rot maar allemaal op. Mädchen is Verlosser af.’ Ze loopt met grote passen langs de rails weg van hen. Een eind voorbij de trein loopt een landweggetje tussen de weilanden in. Zonder nog om te kijken slaat ze het weggetje in.
‘Wat nu, Christiaan, wat moeten we nu doen?’ vraagt Eva onthutst.
Christiaan kijkt naar de dode hond die om de paal gevouwen ligt. Vervolgens kijkt hij naar Mädchen die steeds verder weg van hen raakt.
‘Achter haar aan gaan, wat anders? We kunnen haar toch niet alleen laten gaan. Wat als er iets gebeurt?’
‘Die stomme trut ook,’ zegt Eva. ‘We hadden die Lisa nooit moeten meenemen. Eerst ontfermen we ons over haar, en dan doet ze opeens of zij de belangrijkste van ons is. Dat zal nu wel voorbij zijn. Volgens mij heeft ze sowieso gelogen. Mädchen lesbisch, belachelijk. Alleen het idee al. Maar Mädchen lijkt nu ook op ons kwaad te zijn. Terwijl wij helemaal niets verkeerd hebben gedaan. Integendeel. Wij willen haar alleen maar helpen. Nou ja, misschien is het haar allemaal nog een beetje teveel. Laten we haar inderdaad maar na gaan voor we haar kwijt zijn. En laat die Lisa maar stikken.’

56

Mädchen loopt langs kale velden met hier en daar een verdwaalde boom en wat bij elkaar trossende bomen die elkaar gezelschap houden. Ondanks haar zomerse uitdossing heeft ze nog steeds geen last van de kou. Het loopt alleen minder prettig op haar rode hoge hakken. Maar het

kan haar niks verdommen. Waarom had Lisa Bobby vermoord? Ze had het haar nog uitdrukkelijk verboden. Ze had gedacht in Lisa een vriendin gevonden te hebben. Misschien meer dan een vriendin. Ze hadden samen haar nieuwe weg gevierd. En nu loopt ze hier alleen midden in een troosteloos landschap. Ze weet niet waar ze is en ze weet niet waar ze naar toe moet. Er zit niets anders op dan maar door te lopen. In een land als Nederland moet je binnen een paar uur altijd wel ergens bij een dorp of stad uitkomen.
Af en toe komt ze op een kruispunt van landweggetjes. Dan staat ze even stil. Ze kiest dan zoals iedereen kiest op zo'n moment. Welke weg is iets breder dan de andere? Aan welke horizon verwacht je eerder menselijke bebouwing vinden? En dan sla je maar een weg in en bij elke stap twijfel je of je niet toch de andere had moeten nemen. Maar uiteindelijk telt alleen maar of je vooruit gaat.
Ze komt langs een heggetje dat een boomgaard met fruitbomen omrandt. Ze denkt aan de kleine appeltjes die ze wel eens geplukt heeft tijdens een wandeling. Van die heerlijke harde maar zoete appeltjes. Of sappige peren. Maar de takken zijn kaal. Dus ze moet verder.
Af en toe ziet ze een betonnen drinkbak voor koeien. Het water dat erin zit ziet er smerig uit.
Kutweggetjes ook! Ze zwikt bijna om met haar hakschoenen. Overal kuilen en stenen. Ik heb geen zin meer. Ze blijft staan. Maar hier zal niemand langs komen. Het enige dat ik kan doen is doorlopen. Kom op, hup, Mädchen. In het leger. Een, twee, een, twee, een, twee. Zo dwing je jezelf door te lopen. Nergens aan denken, alleen aan je benen die per stuk vooruit moeten. Binnen een paar uur kom ik wel ergens aan. En dan? Geen geld bij me, niets. Misschien moet ik maar ergens aanbellen. En wat moet ik dan vertellen? De waarheid is te absurd. Dat gelooft niemand. Dat ik ben beroofd? Dan krijg ik met de politie te maken, dat is helemaal niks. Dat mijn man me uit de auto heeft gezet. Ja, da's een goeie. We hebben ruzie gekregen toen we op weg gingen naar een feestje en toen heeft die vuile schoft me zomaar uit de auto gezet, zonder jas, zonder beurs, de hond. Dan kan ik vragen of ik even mag bellen. Dan bel ik Corrie of zij en haar man me kunnen komen ophalen. Dat is het, dat werkt.
Het nieuwe plan geeft Mädchen nieuwe energie. Nu maakt het niet meer uit. Doorlopen en alles heeft een einde, elke weg komt uiteindelijk ergens uit.

‘We blijven een beetje achter haar. Het heeft geen zin om haar nu aan te spreken.’ Christiaan voelt zich net een indiaan die zijn prooi volgt.
‘Maar het is zo koud,’ moppert Eva, die helemaal rilt in haar truitje. Terwijl ze het in Antwerpen op straat helemaal niet koud hadden zonder jas, schijnt het vreemde fenomeen hier helemaal niet te werken. Misschien werken de wonderen alleen maar in Mädchen’s nabijheid, denkt Eva.
Christiaan heeft geen tijd voor gejammer. ‘We mogen haar niet verliezen, anders vinden we haar misschien nooit meer terug.’
‘Maar ik krijg pijn aan mijn voeten. Kunnen we niet gewoon terug naar de trein gaan en op haar wachten?’
‘En als ze dan niet terug komt?’ vraagt Christiaan geërgerd. ‘Dan gaan we zeker gewoon weer naar huis? Naar Nieuwnamen. Nadat we de kans hebben gehad de eerste apostelen te worden van de nieuwe Verlosser? En ons kind dan? Wie weet of Lisa niet gelijk heeft, wie weet of ons kind nu wel gezond is? We hebben Mädchen misschien nog wel hard nodig voor ons kind.’
‘Ja maar loop dan niet zo hard,’ zeurt Eva. ‘Ik ben zwanger, weet je wel?’
‘Ja, dat weet ik,’ antwoordt Christiaan nijdig, ‘ik ben erbij geweest, weet je nog wel? Of is het soms van Hans, onze “o zo leuke buurman” waar jij het altijd zo goed mee kunt vinden en die sinds hij in de ziektewet loopt zo vaak een kopje koffie bij jou komt drinken?’
‘Nou en, hij heeft tenminste tijd voor mij. Hij werkt niet van ’s ochtends tot ’s avonds laat en in de weekenden.’
‘Nee, die vuilak doet of hij wat aan zijn rug heeft. En ondertussen klust hij overal zwart bij. Eerdaags verlink ik hem nog eens bij de uitkeringsinstanties. En dat zeg ik je, als ik nog eens hoor dat hij bij jou koffie is komen drinken, dan zal ik eens een bezoekje aan zijn huis brengen en dan zorg ik ervoor dat hij de eerste maanden geen koffie meer door zijn strot kan krijgen. En nou doorlopen, ik ga me door jou de kans niet laten ontnemen eindelijk wat van mijn leven te maken. Wij hebben haar ontdekt. Wij hebben voor haar moeten lijden door die hufters in Antwerpen. Als het niet voorbestemd was dat we haar hadden moeten ontmoeten dan waren we nooit ontvoerd en bij die beulen terechtgekomen. Dus ik ga haar nu niet kwijtraken.’
‘Weet je wat jij bent, Christiaan?’ zegt Eva kwaad, ‘je bent een vuile egoïstische klootzak. Je denkt alleen maar aan jezelf. Jij en je stomme baan. Ik had nooit met iemand moeten trouwen die een belastingadviesbureau heeft.’

‘Je was anders maar wat blij toen ik mijn eigen bedrijfje oprichtte. Je hebt het overal rond verteld. Dat je man nu zijn eigen bedrijf heeft. Chique hoor. En je wist toen ook verdomd goed dat dat zou betekenen dat ik heel veel moest overwerken. En van het geld dat ik binnen breng, ben je toch niet vies, of wel? Je kunt er goed genoeg mee overweg.’
Eva briest. ‘Lul! Ga maar alleen verder. Ik ga terug naar de trein. En je geld kun je in je reet steken. En het kind dat in mijn buik zit is wel degelijk van jou. Misschien is het daarom wel gehandicapt.’
Het is eruit voor ze het beseft. Ze draait zich om en loopt hard weg, terug in de richting van waar ze gekomen zijn.

57

Christiaan kijkt haar na. Dat was een vuile opmerking. Dat had hij niet van haar verwacht. Alsof hij zichzelf niet al vaak de schuld heeft gegeven van het feit dat zijn kind niet gezond is. Hij weet ook wel dat hij er niets aan kan doen. Maar toch. Een man voelt zich nou eenmaal in zijn mannelijkheid aangetast als hij geen gezonde nakomelingen kan verwekken. Althans zo voelt Christiaan het soms. Hij had een zoon willen hebben waarmee hij kon voetballen en waarmee hij het over sport zou kunnen hebben. En nu. De artsen hadden gezegd dat het kind niet alleen zwaar lichamelijk gehandicapt zou zijn, maar zelfs minstens even zwaar geestelijk gehandicapt. Als je dat tenminste helemaal tegen elkaar kon afwegen. En wat had je dan over? Wat moest dat voor een kind worden? Wat voor een mens moest dat worden?
Christiaan had altijd hoge eisen aan zichzelf gesteld, zowel op sportief als op intellectueel gebied. Hij had zijn lichaam altijd in een goede conditie gehouden en goed verzorgd. En hij was trots op zijn georganiseerde geest. Hij had hard gestudeerd, maar hij was dan ook de beste van zijn klas geweest. En zijn bedrijf liep uitstekend. Het kostte inderdaad veel tijd en werk, maar hij had in de laatste jaren flink kunnen uitbreiden en nieuw personeel aannemen. Christiaan had zich verheugd op een nakomeling. Misschien wel iemand die straks zijn bedrijf kon overnemen. Zoon of dochter maakte hem niet veel uit wat dat betreft. Hij was geëmancipeerd genoeg. Al had hij op het vrijetijdsvlak wat minder geëmancipeerde ideeën; voetbal was toch nog steeds wel iets voor mannen.
Maar nu, wat krijgt hij nu? Iemand die noch de geringste geestelijke capaciteit heeft om wat dan ook van zijn of haar leven te maken, noch de

lichamelijke capaciteit om ook maar enigszins zelfstandig door het leven te kunnen. Iemand waar je nooit op een volwassen manier mee zou kunnen communiceren, iemand waar hij de rest van zijn leven voor zou moeten zorgen. En als zij dood zouden zijn, hij en Eva, wie zou er dan voor moeten zorgen? Christiaan had al menige nacht wakker gelegen, zich afvragend hoe het nu verder moest. En wat Mächen had gezien en beleefd in Antwerpen, had de sociëteit hem en Eva ook laten beleven. Het kinderhoofdje en de bijl. Het was niet echt gebeurd, maar het had vaak genoeg door zijn hoofd gespeeld. Niet met een bijl natuurlijk, maar op een nette, medische wijze. En op de één of andere manier had de sociëteit het uit zijn hoofd weten te destilleren en het tegen hem gebruikt. Keer op keer hadden ze hem de gruwelijke moord laten begaan. En dat niet alleen. Ze hadden hem laten zien hoe zijn kind eruit zou zien als het in leven zou blijven. En hij had gegruweld, keer op keer. Van zijn eigen kind. En hij had toegeslagen, in zovele stadia van volgroeiïng van het kind. Als pasgeboren kind, als peuter, als tiener, als volwassene. Elke keer had hij toegeslagen. De ogen van zijn kind hadden hem steeds smekend aangekeken, maar hij had toegeslagen. En elke keer was hij daarna ingestort door de schuld en de pijn.
Maar plots, na zoveel herhalingen van zijn moord, kwam er iemand en die maakte een einde aan de nachtmerrie. Zij bevrijdde hem en Eva, zij haalde hen weg uit die gevangenis met folteraars. En zij kon misschien zelfs zijn kind wel gezond maken.
Maar wat Christiaan de hele vorige nacht had wakker gehouden nadat ze met Lisa weer op de trein gestapt waren, was dat hem de genezing van zijn kind eigenlijk minder interesseerde dan dat hij zelf er direct beter van zou kunnen worden. Niet eens zag hij zichzelf als een apostel van haar. Zijn ambities lagen veel hoger. Heimelijk zag hij zichzelf al als de minnaar van Mächen, als haar man. Hij zag zichzelf naast haar op een Goddelijke troon zitten. Hoe meer hij geloofde in het feit dat Mädchen de Verlosser was, hoe meer hij begreep dat dit zijn grote kans was om zijn leven een onverwachte wending te geven in de richting van onmetelijke rijkdom en geluk.
Hij had een baan van getallen en cijfers en eigenlijk had hij altijd gedacht dat dat was wat hij wilde. Zijn droom was een eigen bedrijf op te richten en redelijk vroeg genoeg geld verdiend te hebben om te stoppen met werken. Maar nu kwam de ware grootte van zijn ambitie plots aan het licht. Hij wilde aanbeden worden. Hij wilde leiden. Christiaan was nooit een man van veel emoties. Hij kon zijn personeel goed leiden en van zijn bedrijf een succes maken. Meer had er eigenlijk

nooit ingezeten. Maar nu hij geconfronteerd werd met ware grootte en macht, nu begon zijn cijferbrein te rekenen. Hij telde de ene mooie illusie bij de andere op. En aan het einde van de optelsom stond een man die heel anders was dan hij ooit geweest was. En de roes van de afgelopen weken van foltering en hallucinaties zette zich door in een verlangen dat hij voor die tijd nooit gekend had; een bijzonder iemand te zijn. Iemand die boven alle andere mensen stond. Iemand die geen lijden meer zou kennen. Iemand die het eeuwige geluk in petto had. Hij besefte niet dat dat precies datgene was wat de leden van de sociëteit nastreefden.
In ieder geval is degene die zijn droom zou kunnen verwezenlijken al een heel eind verder in het landschap van velden en weilanden verdwenen. Ach barst, zegt hij bij zichzelf tegen Eva. Zoek jij het maar verder uit. Ik moet Mädchen volgen voor ik haar kwijt raak. Christiaan begint met grote passen de voetsporen van Mädchen verder te vervolgen. We zullen zien wie aan het langste eind trekt.

58

Als Mädchen door een bocht in de weg om een groepje bomen heenloopt, ziet ze in de verte de torenspits van een kerk. Eindelijk, denkt ze. Ze schat het toch zeker op drie kwartier lopen. Nu is tenminste het einde in zicht.
Als Mädchen even later weer op een splitsing aankomt, lijkt de keuze gemakkelijk. Rechtdoor in de richting van de torenspits. Na een paar kilometers begint de weg echter weg te draaien van de kerk. Mädchen blijft doorlopen, hopend dat de weg slechts een slinger maakt en uiteindelijk weer richting torenspits loopt. Maar hoe verder ze loopt, hoe verder ze uit de buurt lijkt te komen. Als ze begint te denken aan teruggaan op haar stappen om bij het kruispunt een andere weg te nemen, ziet ze voor zich in de verte een groot bos of park met grote gebouwen her en der verborgen tussen de bomen. Ze kan alleen de eerste vijf of zes gebouwen zien, maar ze schat dat er nog meer moeten zijn. Een vreemde gecultiveerde plek hier midden in het landschap. Mädchen denkt niet lang na. Erop af.

Als ze bij de entree van de enclave komt, ziet ze dat er een geasfalteerde weg naartoe loopt vanaf een andere kant dan waarvan zij gekomen is. De

weg slingert helemaal door de velden heen, waarschijnlijk naar het dichtstbijzijnde dorp.
Het terrein ziet er zeer goed onderhouden uit. Als een soort Centerparcs, maar dan met grote huizen in plaats van bungalowhuisjes. Met veel gras, struiken en bomen en verharde wegen voor auto's. Een slagboom verspert de weg naar het terrein. Naast de slagboom staat een huisje, waarin een portier zit. Op het huisje hangt een grote plaquette. Prinses Irene Kliniek voor Algemene Heelkunde en Psychiatrie. Mädchen loopt naar het venster van de portier.
'Goeiedag mevrouw, waar kan ik u mee helpen?' De portier is een wat oudere man met grijs haar en een blauw uniform aan. 'Zag ik dat nou goed?' zegt hij voordat Mädchen kan antwoorden. 'Komt u nou helemaal over de landweg aangelopen, zo in uw jurkje?'
'Ja, ik weet helemaal niet waar ik ben, ik heb ruzie met mijn man gehad,' zegt Mädchen. 'Hij heeft me uit de auto gezet, zonder jas en alles. We wonen in Amsterdam en ik heb geen idee waar ik hier ben. Is er iemand die ik zou kunnen spreken hier, ik wil graag bellen, zodat iemand me kan komen ophalen?'
De man schudt zijn hoofd. 'Fraaie man, mevrouwtje. Ik zou hem aangeven bij de politie, als ik u was. D'r zou u wel wat gebeurd kunnen zijn. Ik ga meteen voor u de directeur bellen. Als u wilt doorlopen naar het tweede gebouw aan de rechterkant. Hij zal u dan wel aan de deur ontvangen.'
Mädchen bedankt de portier vriendelijk en loopt langs de hefboom naar het grote huis toe. Als ze naar de deur toeloopt, zwaait deze al open. Een keurig uitziende heer begroet haar.
'Ik heb het verhaal van de portier vernomen, komt u binnen, komt u binnen. U moet het vast vreselijk koud hebben.
Wat een vreselijk verhaal,' begint de directeur als Mädchen achter hem aan loopt naar zijn kantoor. 'Gaat het wel met u?'
'Ja, het gaat goed met me, dank u wel.'
Mädchen krijgt een zitplaats aangeboden in een deel van het kantoor waar een gemakkelijke bank en twee fauteuils staan.
'Zegt u het eens, hoe kan ik u precies helpen?'
'Nou,' antwoordt Mädchen , 'u zou me al heel erg helpen als ik hier mocht telefoneren. Dan kan ik mijn buurvrouw bellen en haar vragen of zij of haar man me hier kunnen komen ophalen.'
De directeur kijkt haar vriendelijk aan. 'Dat is geen enkel probleem. U kunt deze telefoon hier gebruiken in mijn kantoor. Hij wijst naar het toestel op zijn bureau. Zal ik ondertussen koffie voor u laten komen of

heeft u misschien zin in ons café koffie te gaan drinken, dan kunt u tevens wat eten. En als u met iemand wilt praten. We hebben hier deskundige mensen.'
De directeur is professioneel. Hij is zelf psychiater. Je kunt nooit weten of zo'n vrouw niet ook misbruikt of mishandeld wordt door haar man. Van de andere kant zou het ook gewoon een uit de hand gelopen ruzietje tussen echtgenoten kunnen betreffen. De vrouw lijkt wel wat in de war.
'Nee, dank u wel, het is gewoon af en toe een klootzak, mijn man, maar normaal is het een goede man hoor. Verder hebben we geen problemen. Alleen zijn we allebei nogal stijfkoppig.'
Het woord psychiatrie op het ingangsbord heeft Mädchen voorzichtig gemaakt. Ze weet dat als ze hier haar verhaal van de Verlosser zou vertellen, ze misschien zo snel niet meer weg komt. En ze zou het geeneens gek vinden.
'Nee, het was een beetje mijn eigen schuld ook. Eigenlijk ben ik zelf uit de auto gestapt. Ja en dan wil hij zich niet laten kennen ook niet.' Ze probeert te glimlachen. 'Tja, mannen hè?! Als ik thuis ben, zal hij het wel merken hoor. Hij is nog niet klaar met me. Waarschijnlijk rijdt hij op dit moment de hele omgeving af op zoek naar me. Misschien blijf ik vanavond wel bij de buren slapen. Dat zal 'm pas aan het schrikken maken.' Ineens moet Mädchen gapen.
'Moet u niet toch iets eten?' vraagt de directeur vriendelijk.
'Oh, misschien zou ik wel iets willen eten, maar ik heb geen rooie cent bij me.'
De directeur staat op. 'Geen enkel probleem, mevrouw, geen enkel probleem. Als u me toestaat eerst de telefoon te gebruiken, zal ik even naar ons restaurant bellen om te laten weten dat u eraan komt. Ik laat ons dagmenu voor u reserveren, dat wordt algemeen erg gewaardeerd hier. En terwijl u eet, zal ik een warme jas voor u regelen.'
'U bent erg vriendelijk, dank u wel,' zegt Mädchen dankbaar. 'Ik voel me net een beetje een schooier, die voor eten en kleren komt bedelen.' Ze schaamt zich echt. Niet alleen voor het bedelen, maar meer nog voor de leugens die ze aan deze gulle man vertelt.
'Ach, geeft niet mevrouw, zoiets kan ons allemaal eens gebeuren. We zijn allemaal te zeer gewend voortdurend geld tot onze beschikking te hebben. Maar zonder geld lukt in deze wereld haast niets meer.' Hij belt het restaurant en bestelt het eten voor Mädchen. 'Gaat uw gang,' zegt hij dan, terwijl hij haar de telefoon toeschuift.
Mädchen kent gelukkig het nummer van Corrie uit haar hoofd. Als Kimberley bij Corrie bleef slapen, belde Mädchen altijd even op om haar

voor ze ging slapen welterusten te wensen. Maar dit keer neemt er niemand op. Ze probeert het nummer nog eens, maar tevergeefs.
‘Weet u wat?’ zegt de directeur, ‘gaat u nu maar eerst eten, en dan probeert u het nog eens. En als het echt niet lukt, kan ik u wat geld lenen en naar het station laten brengen. Dan kunt u altijd zelf nog terug naar huis.’
‘Ik schaam me voor zoveel vriendelijkheid,’ zegt Mädchen. ‘Wat is het hier eigenlijk voor kliniek?’
‘Deze kliniek is in 1953 opgericht als kliniek voor psychiatrische patiënten,’ vertelt de directeur. ‘Maar toen we plaats overhielden omdat er minder patiënten kwamen, hebben we ook lichamelijk gehandicapten die constante verzorging nodig hebben, opgenomen. Op het moment zitten hier 110 patiënten. Eén gebouw is voor administratie en bestuur. Eén gebouw is voor de zwaardere gevallen, die niet zonder begeleiding over het terrein mogen lopen. Dan hebben we nog gebouwen voor therapie en voor ontspanning. Eén gebouw is woonruimte voor het personeel en de rest is voor de patiënten.
We liggen hier erg afgelegen van de buitenwereld. Dat geeft de patiënten een sterk gevoel van rust. Toen het hier allemaal is gebouwd, is er rekening gehouden met de aanleg van een natuurlijke omgeving met veel groen. Ik moet zeggen, als ik hier niet zou werken, zou ik hier op vakantie willen komen voor mijn eigen rust.’ Hij lacht. ‘We stimuleren echter de laatste tijd toch wel het bezoek van mensen van buitenaf. Het contact van onze patiënten met mensen uit de omgeving zien we als nodig in een tijd waarin niemand meer geïsoleerd van de maatschappij zou mogen zijn. We liggen weliswaar zeer afgelegen, maar er komen toch vaak wandelaars door de velden aanlopen, die hun wandeling voor een kort moment over ons terrein voortzetten en hier even rusten op een bankje tussen de bomen of een kopje koffie komen drinken in ons café-restaurant. We houden met kerst bijvoorbeeld ook een kerstmarkt, waarin kunstzinnige voorwerpen die door onze patiënten gefabriceerd zijn, worden verkocht. Zo hebben we wel vaker evenementen waarbij de familie van onze patiënten en de mensen uit de omliggende omgeving worden uitgenodigd. Dat contact vinden de mensen die hier verblijven erg leuk, maar ook voor hen die van buitenaf komen wordt onze enclave iets minder vreemd. Want we hebben gemerkt dat vroeger, toen er bijna geen contact naar buiten toe was, de mensen toch wel met veel vooroordelen naar onze kliniek keken. En tenslotte is daar geen enkele reden voor. Het betreft hier simpelweg een tehuis voor mensen met een

lichamelijke of geestelijke tekortkoming. Maar verder zijn het mensen zoals u en ik.
Maar genoeg nu over onze kliniek, ik heb u een kop koffie en een maaltijd beloofd. Ik zal u naar ons restaurant brengen.'

59

Het restaurant ziet er erg aangenaam uit. Net als een commercieel restaurant. Alles is erop gericht dat men hier gezellig een paar uurtjes kan doorbrengen. Vloerbedekking, mooie stoelen met bekleding van stof met een aardig bloemenpatroon. Sommige tafels zijn gedekt voor diner, anderen nodigen uit voor een kleinere consumptie. Op alle tafels staat een vaasje met een bloemetje. Planten langs de muren en aan het plafond, schilderijen en posters fleuren de boel op. Een rustig muziekje uit twee speakers doet de rest om Mädchen een plezierig gevoel te geven.
In een hoek van de ruimte zitten een drietal mensen aan een tafeltje. Ze kijken op van hun koffie en thee als de directeur met Mädchen binnen komt.
'Goeiemiddag samen,' zegt de directeur.
'Goeiemiddag,' echoot het terug. De drie staren nieuwsgiering naar Mädchen.
'Gaat u maar zitten waar u wilt,' zegt de directeur tegen Mädchen. 'Ik laat even weten dat u er bent.' Hij loopt naar het bargedeelte van het café toe.
Mädchen ziet iemand achter de bar verschijnen. De directeur praat even met haar en komt dan terug bij Mädchen. 'Het is allemaal geregeld. Ik hoop dat het u smaakt. Ik kan helaas zelf niet blijven, ik heb het vreselijk druk op het moment. Maar als u gegeten hebt en uitgerust bent, komt u maar terug naar mijn kantoor. Dan proberen we uw buren nog eens te bellen. En anders regelen we wat anders, ja? Maakt u zich vooral geen zorgen. Het komt allemaal goed.' Hij glimlacht vriendelijk. 'Eet smakelijk.' Dan verdwijnt hij door de deur.
De wat dikke vrouw achter het buffet komt naar Mädchen toe om te vragen wat ze wil drinken. Als ze de koffie even later heeft gebracht, verdwijnt ze weer in de keuken. Mädchen kijkt haar na. Zouden dit nou patiënten zijn, vraagt ze zich af, of personeel van buiten. En de drie die aan het tafeltje wat verder weg zitten, zijn dat gestoorden of verpleegkundigen? Ze durft niet goed te kijken. Ze hoopt maar dat ze

haar met rust laten. Ze heeft in de afgelopen dagen al met genoeg gekken te maken gehad.
Langzaam roert ze met haar lepeltje in haar koffie. Zou ze nu eindelijk verlost zijn van de anderen? Zou het mogelijk zijn dat ze naar huis gaat en dat het toneelstuk afgelopen is? Ze kan het niet geloven. Ze is er ondertussen wel gewend aan geraakt dat elke nieuwe plek waar ze komt een nieuw avontuur aankondigt. Ze realiseert zich plots dat ze ook nu weer met een haar onbekende, maar normaal uitziende man meegenomen is naar een op de eerste blik gewone plek. Jean had haar meegevoerd naar een huis in Antwerpen, de vriendelijke, oude monseigneur naar zijn huis in Haarlem. En nu de uiterst aardige en beleefde directeur naar een gezellig café. Al vindt ze het hele kliniekterrein, ondanks de prettige parkachtige omgeving, toch wel wat engs hebben.
Haar hart gaat plots wat sneller kloppen. Zal ze opstaan en snel verdwijnen? Maken dat ze wegkomt voor er iets kan gebeuren? Maar als het zo voorbestemd is dat er bij elke nieuwe plek iets staat te gebeuren, heeft het dan zin weg te gaan? Loopt ze dan niet slechts van het ene weg om het ergens anders tegen te komen? En als ze blijft? Wat zal ze hier vinden? Zielepoten genoeg hier, denkt ze. Tenslotte is het scenario blijkbaar dat ze de een of andere zielepoot moet zien te redden. Maar ze wil niemand ervoor laten boeten. Zij, laten boeten? Maar zij is het toch niet die anderen wil laten boeten. Toch is zij het die het veroorzaakt.
Ja, ze had geaccepteerd dat ze de Verlosser was. Voordat Lisa de hond vermoord had. Ze was gezwicht voor de druk van de anderen en voor het onbegrijpelijke van alles wat ze had meegemaakt. Maar nu ze hier zo alleen achter haar bakje koffie zit, lijkt het hele verhaal van de afgelopen dagen weer voor een moment volkomen absurd. Even lijkt het leven bijna weer normaal als ze zo met beide handen haar kopje vasthoudt en in de vloeistof staart die het alledaagse en het huiselijke symboliseert.

60

Christiaan is Mädchen al een tijdje geleden uit het zicht verloren als hij bij het terrein van de kliniek komt. Ze is hier vast naar binnen gegaan, denkt hij. Boos of niet, ik moet haar vinden. Hij ziet het portiershuisje. Als ze hier op het terrein is, zal de portier haar vast binnen hebben zien gaan. Christiaan loopt naar het raam van het huisje. De portier zit net zijn krant te lezen, maar kijkt op als hij Christiaan ziet staan.

‘Waar kan ik u mee helpen, meneer?’
‘Eh, ja, heeft u misschien een jonge vrouw hier langs zien komen? Roze jurk aan, lang roodblond haar.’
‘Aaaah, meneer is zeker de echtgenoot?! Schaamt u zich niet? Ik zou de politie moeten bellen, meneer.’
Christiaan staart de man aan, die zich helemaal begint op te winden.
‘Wat, waar heeft u het over?’
De portier wordt helemaal rood in het gezicht. Hij is nog een ouderwetse man met ouderwetse normen en waarden. Die staan tenminste ergens voor.
‘Ja, ontken het maar. Een lafbek bent u ook nog, meneer. Zo’n aardige vrouw. Hoe kun je zo’n schoft zijn? Je vrouw uit de auto gooien. In dit weer. Zonder jas. Ze kan wel een longontsteking oplopen. En met alle tuig dat tegenwoordig rondloopt. Er had haar nog wel iets ergers kunnen zijn gebeurd. Ik begrijp jullie niet. Vijfendertig jaar, meneer, vijfendertig jaar ben ik al met mijn vrouw samen. En nooit, nooit zou ik haar zoiets aandoen. Maar jullie jong volk, jullie weten niet meer wat houden van betekent. Jullie flitsen van de ene naar de andere. Opoffering voor de ander, meneer, dat is liefde. Mijn vrouw is zwaar ziek, meneer. En ik zorg voor haar wat ik kan. En u, meneer, heeft nog een gezonde, jonge vrouw. En u weet haar niet te waarderen. U verdient haar niet. En nu komt u haar zoeken. Nou, ik hoop dat ze u goed de les zal lezen. En een tip van mij, meneer; ik zou maar eens wat beter voor haar zorgen. Anders zou u haar wel eens kunnen kwijtraken op een mooie dag. Neemt u dat maar van mij aan.’
Christiaan luistert zwijgend naar de tirade van de portier, die alweer wat begint te kalmeren. Hij begrijpt dat Mädchen hem een verhaal verteld moet hebben dat ze verzonnen heeft. Hij besluit dat hij maar het beste mee kan spelen.
‘U heeft gelijk, meneer,’ zegt Christiaan. ‘Het was stom van me. Ik ontplofte. We hadden ruzie, u weet vast wel hoe dat kan gaan. U bent zelf vijfendertig jaar getrouwd. Het ene woord brengt het andere mee.’
Tja. De portier ziet nu dat de zondaar berouw toont. Berouw is de halve ommekeer. ‘Ja, tuurlijk hebben mijn vrouw en ik in die vijfendertig jaar ook wel eens een ruzietje of twee gehad.’ Hij lacht nu naar Christiaan. ‘Vrouwen zijn niet altijd de makkelijkste mensen, dat weten wij mannen wel.’ Dan spreekt hij bijna vaderlijk tot Christiaan. ‘Maar wat u gedaan heeft, dat kan toch echt niet. De volgende keer moet u zoiets niet meer doen. Weet u wat ik altijd doe, als mijn vrouw het weer eens op haar heupen heeft? Gewoon niets meer terugzeggen, meneer, gewoon haar

laten schelden. Vrouwen, meneer, die moeten het gewoon van hun hart af kunnen praten. Die zijn niet zo rationeel als wij, meneer. Vrouwen, die moeten af en toe ons de schuld van alles kunnen geven, meneer. Ja, ik kan u natuurlijk best begrijpen. Vijfendertig jaar. We hebben het ook niet altijd makkelijk gehad.'
Christiaan knikt begripvol.
'D'r waren tijden meneer. Ik had ze ook wel zo uit de auto willen gooien.' Hij lacht. 'We hadden alleen geen auto.' Hij lacht nog harder om zijn eigen grap. 'Maar, meneer,' gaat hij weer vaderlijk verder, 'we moeten ons dan maar inhouden, hè?! Tenslotte zijn zij het zwakke geslacht. De man moet de vrouw beschermen.'
Christiaan knikt weer.
'Weet u wat,?' zegt de portier, 'als ik u was zou ik haar straks maar eens goed verwennen. Met een bloemetje en zo. Dat werkt altijd bij vrouwen. Dan komt het vast weer goed.' Hij geeft Christiaan een knipoog.
'Zal ik doen,' zegt Christiaan quasi-dankbaar, 'bedankt voor de tip.'
'Ja, vijfendertig jaar, meneer, dan weet je wel wat van vrouwen.'
'En mijn vrouw?' vraagt Christiaan, 'waar kan ik haar vinden?'
'Oh ja, ik zal even voor u bellen. Ik heb haar naar de directeur van onze kliniek gestuurd. Moment graag.'
Hij neemt de hoorn op en toetst een driecijferig nummer in. Er neemt niemand op. Dan toetst de portier een ander nummer in.
'Weet je waar de directeur is? Ja. Ja. Is goed.'
Dan legt hij neer.
'Meneer, de directeur heeft uw vrouw naar het café-restaurant gebracht. Misschien kunt u daar naartoe gaan.'
'Is goed,' zegt Christiaan, 'waar kan ik het vinden?'
De portier wijst met zijn vinger richting terrein. 'U gaat hier de weg af en volgt hem helemaal naar links. Aan het einde van de weg is een T-splitsing. Daar gaat u naar rechts. En dan neemt u de tweede straat links.'
Christiaan kijkt in de aangewezen richting. 'Dus…'
'Deze weg links aanhouden,' herhaalt de portier, 'bij de T naar rechts en dan tweede straat links.'
'Bedankt,' zegt Christiaan en wil al weg lopen.
'En meneer,' roept de portier hem na, 'denk eraan, bloemetje, houden ze van.'
Christiaan zwaait naar de portier ten teken van dank en glimlacht. Oude idioot, denkt hij.

Christiaan kijkt al lopend om zich heen. Mooie plek, af en toe een bankje. Mooie gebouwen ook. Gigantisch. Waarschijnlijk Jugenstil. Maar wel vrij strak. Elk huis heeft een groot stuk grond eromheen. Hier en daar staan auto's geparkeerd voor de huizen. Zeker van het personeel. Sommige gebouwen hebben een bordje; gebouw A, gebouw B, Gebouw voor Revalidatie en Therapie, Administratie. Een auto passeert hem en verdwijnt weer. Dan komt er uit de tegenoverliggende richting iemand aanlopen.
Het is een magere, oude vrouw. Ze lijkt helemaal in zichzelf gekeerd. Als ze langs Christiaan loopt, kijkt ze even op. Christiaan groet haar; 'goeiedag.' Ze zegt niets, kijkt weer naar de grond voor haar voeten en loopt door. Christiaan kijkt haar na. Vast en zeker een van de inwonenden hier. Dat ze zomaar los mogen rondlopen, denkt hij. Vreemd.
Bij de T-splitsing aangekomen, twijfelt hij. Was het nou links of rechts? Verdomd, ik ben het weer vergeten. Het is hier veel groter dan ik dacht. Nou ja, ik vind het wel. Hij besluit naar links te gaan. Het was vast links.

61

Als Mädchen haar koffie op heeft, komt de dikke vrouw uit de keuken met een heerlijk uitziend bord eten. Schnitzel, gefrituurde aardappelkroketten, broccoli met saus, en doperwtjes.
'Dankuwel,' zegt Mädchen vriendelijk tegen de vrouw. 'Ziet er heerlijk uit.'
Ze neemt het bestek dat naast haar bord ligt. Wat een feest. Zo iets heerlijks heeft ze al lang niet meer gegeten. Dit moesten de anderen zien. Ze valt gelijk aan. Wat goed dat ze hier naartoe is gekomen. Ze zou haar linkerarm willen geven voor zo'n fantastisch bord eten, als het niet al voor haar stond. Als ze weer terug in Amsterdam is, moet ze beslist een dankkaartje naar de directeur sturen.
Mädchen gaat helemaal op in haar feestmaal, zodat ze in eerste instantie niet eens opmerkt dat er iemand naast haar tafel komt staan. Mmmh, verrukkelijk. Dan wordt ze zich plots de vrouw aan haar tafel gewaar. Ze kijkt omhoog. Het is een jonge vrouw, die haar zwijgend aanstaart. Ze heeft zwart haar, een krijtwit gezicht en donkeromrande ogen. Haar blik is wezenloos. Het heeft iets heel droevigs. Ze staat daar in een zwarte jurk met rode maillots, met haar armen langs haar lijf afhangend.

Mädchen stopt onwillekeurig met kauwen. De halfgemalen aardappelkroket, schnitzel en broccoli hangen stil tussen haar gehemelte, haar tong en haar wangen als ze ziet dat uit de mond van de vreemde vrouw een wit touwtje naar buiten hangt. Dit moet een van de gekken zijn, flitst het gelijk door Mädchen's hoofd. Mädchen kijkt van het witte touwtje naar de trieste ogen en weer terug naar het touwtje.
Haast mechanisch brengt de jonge vrouw haar rechterhand naar haar mond. Haar hand pakt het touwtje. De kaken van de vrouw kauwen vijf keer op datgene wat er aan het touwtje schijnt te hangen. Dan opent de vrouw haar lippen een beetje en trekt ze aan het touwtje.
Mädchen voelt haar maag omdraaien als ze ziet dat de vrouw een van bloed opgezwollen tampon uit haar mond haalt. De vrouw houdt de van speeksel en bloed natte tampon een moment voor Mädchen's gezicht en laat hem dan op haar bord in de witte saus tussen de broccoli en de aardappelkroketten vallen. Mädchen's hele eten en koffie komen bij die aanblik van de bebloede tampon in de witte saus in één stoot omhoog door haar slokdarm. Ze kotst haar mondvol eten tegelijk met de resten in haar maag over haar bord.
Mädchen duwt zich met haar stoel van de tafel weg en springt op. Met een vies gezicht kijkt ze naar de vrouw, die haar alleen maar aanstaart. Mädchen veegt haar mond met de achterkant van haar hand af.
Ze wil weglopen, maar iets in de blik van de vrouw houdt haar tegen. De vrouw heeft een wat dommig gezicht, maar Mädchen kan zien dat ze niet alleen maar dom of gek is. Er steekt een reden achter wat deze vrouw heeft gedaan. Mädchen heeft het idee dat deze vrouw niet alleen op een tampon kauwt en hem vervolgens op haar bord gooit omdat ze een zieke geest heeft die haar vreemde dingen laat doen. Ze kijken elkaar aan. Het is bijna alsof ze gehypnotiseerd wordt door deze vrouw.
Mädchen wil zich losrukken van de vrouw, ze wil wegrennen. Maar ze blijft staan. De ogen van deze vrouw zijn vol van een soort verwachting dat Mädchen iets voor haar kan doen. Zo vol van hoop. En Mädchen's weerstand breekt.
Ineens neemt de vrouw Mädchen's hand. De vrouw loopt naar de uitgang van het café en trekt Mädchen zacht met zich mee. En Mädchen laat haar begaan.
Zo lopen ze naar buiten. De vrouw steekt de weg over naar een ander groot gebouw. Daar belt ze aan. Ze kijkt door een raampje in de deur naar binnen. De deur gaat open. Als ze naar binnen gaan, ziet Mädchen een grote trap. De vrouw leidt haar naar boven.

Door een smalle gang met vrolijke schilderijen en tekeningen aan de muur lopen ze langs een zestal deuren. Bij de zevende deur blijven ze staan. De vrouw steekt een sleutel in het slot en neemt Mädchen mee naar binnen. Het is een vriendelijk ogend, klein kamertje met een bed, een tafel, wat stoelen, een wasbak en een tv.
Als Mädchen door de half openstaande deur naar de wc-ruimte kijkt, ziet ze tot haar verbazing dat er een touw gespannen is tussen twee muren. Ze herkent gelijk wat de dingen zijn die aan het touw hangen te bungelen; gebruikte tampons, een stuk of tien. Ze kijkt vragend naar de vrouw. Deze gaat voor Mädchen staan en neemt haar beide polsen vast. Mädchen is niet bang. Ze heeft zichzelf en de situatie dit keer onder controle. Ze heeft besloten in de vrouw binnen te gaan om te ontdekken wat haar geheim is. Omdat ze voelt dat deze vrouw lijdt en omdat ze Mädchen nodig heeft. Ze weet dat, wat ze gaat zien en meemaken misschien weer verschrikkelijk zal zijn, maar dit keer is ze gewaarschuwd. Ze zal zich schrap zetten. Ze kijkt de vrouw diep in haar ogen. Ze kijkt er dieper en dieper in en merkt dat ze ontvangen wordt, dat ze opgewacht wordt door de vrouw. Ze voelt een vriendelijke, warme ziel die haar onthaalt en mee naar binnen leidt.

62

Mädchen voelt gelijk dat de geest waarin ze zich bevindt een onvolkomen vorm heeft. Het brein is dat van een kind. Maar dan zonder de mogelijkheid zich nog verder te ontwikkelen. Ze voelt ook dat een kinderlijke vrolijkheid wordt verduisterd door pijnlijke angsten. Dit kind begrijpt het leven niet. Mädchen voelt echter dat dit niet de oorzaak is van de kwelling. Deze kindergeest kan genoegen vinden in het simpele bestaan en in de vele wonderlijke dingen die zij meemaakt. Haar potentieel om liefde te schenken is misschien wel veel groter dan dat van de meeste mensen met een volgroeid intellect. De kwelling komt van dingen die deze kindergeest heeft meegemaakt, die anderen haar hebben aangedaan om haar pijn te doen. Dat is wat zij niet begrijpt. Dat de ene mens de andere pijn kan doen.
Mädchen wordt meegenomen door de vrouw naar een dorp dat Mädchen niet kent, naar een tijd voor de pijn. Ze lopen door straten en langs huizen die ze nog nooit gezien heeft. Uiteindelijk lopen ze een kleine speeltuin binnen. De kindergeest ziet de schommel staan en verheugt zich op het heen en weer zwaaien. Mädchen wordt meegenomen en op

de schommel geplaatst. Ze voelt hoe ze van plezier lacht als ze omhoog en omlaag gaat. De prikkeling in haar buik is bijna eng, maar dat is er juist zo leuk aan. Ze voelt zichzelf weer kind worden. Omhoog tot je voeten de lucht raken, en dan weer helemaal terug. Dan weer in volle vaart omhoog zodat je buik helemaal kriebelt. Zo schommelt ze een tijdje hard.
Dan laat ze het rustiger gaan. Haar gedachten zweven ongestuurd langs de wolken. Zachtjes neuriënd pendelt ze langzaam heen en weer. Naar voren, naar achteren, naar voren, naar a…, hee, ze schrikt als opeens haar schommel bruusk van achteren wordt gegrepen en wordt gestopt. Ze kijkt om.
Een zevental jongens van een jaar of veertien staan achter de schommel. De twee grootste hebben haar schommel gestopt en houden het meisje met schommel en al naar achteren getrokken in de lucht. Het meisje schrikt er wel een beetje van.
‘Hee, Francine, kippekop,’ zegt een van de grote jongens, ‘ben je hier niet een beetje te oud voor?’
De anderen moeten hard lachen. ‘Kippekop, kippekop’, roepen ze.
‘Kippebrein, kippehersenen, kippekop, kippekut,’ roept de kleinste die erbij is. Hij moet zich nog steeds bewijzen binnen de groep.
‘Hahaa.’ Iedereen lacht haar uit.
‘Jongens, kippehersenen-Francine is een debiel,’ roept een jongen met een leren jack aan. Hij gaat voor haar staan. ‘Ben jij een debiel?’ vraagt hij aan Francine.
Mädchen wil de jongen een schop geven, maar zij kan de benen van Francine niet sturen. Ze voelt dat Francine bang begint te worden.
‘Laat me alsjeblieft los,’ hoort ze haar tegen de jongens zeggen.
‘Jongens, onze debiel kan praten,’ zegt de jongen in het jack. ‘Wil je dan niet meer schommelen, kippekop? Wij kunnen jou heel erg goed laten schommelen, nietwaar jongens? Bart, Fred, helpen jullie onze debiel eens een beetje.’
De twee grote jongens die de schommel nog vasthouden, trekken deze zo ver naar achteren als ze kunnen.
‘Geef het teken maar, Jeroen,’ zegt Bart tegen de jongen in het jack die ogenschijnlijk hun leider is.
Jeroen heft zijn hand omhoog en laat hem weer snel vallen. ‘Go!’
Bart en Fred laten los en duwen tegelijkertijd Francine hard in haar rug. Francine geeft een gil en houdt zich krampachtig aan de touwen van haar schommel vast. En terug zwaait ze weer naar achteren waar de jongens haar al opwachten. Ze geven nog een hardere duw. De schommel schiet

naar voren en ver omhoog. En nog een keer. Francine schreeuwt het uit van angst.
‘Stop haar,’ zegt Jeroen autoritair.
Bart en Fred proberen haar weer op te vangen, maar de schommel heeft een flinke vaart. Ze worden nog een stukje meegesleurd, maar houden de schommel heldhaftig vast. Bij dit soort dingen staat steeds je eer en je positie in de groep op het spel. Ze zouden niet sterk genoeg lijken voor de anderen als ze de schommel niet in één keer zouden kunnen stoppen. Maar het lukt en Francine hangt stil op haar schommel. Ze is doodsbang voor deze bende.
Jeroen gaat weer voor haar staan. ‘Ohh, was je bang, sorry hoor. We wilden je alleen maar helpen,’ zegt hij met een quasivriendelijke stem. ‘We willen gewoon met je spelen, we vinden je aardig.’
Francine kijkt verlegen naar de grond.
‘Nietwaar, jongens?’
De jongens lachen en roepen. ‘Ja hoor, heel erg aardig. We willen je vriendjes zijn.’
Jeroen tilt met zijn hand Francine’s kin omhoog. ‘Vind je mij ook een beetje aardig?’
Francine knikt. Misschien heeft ze zich vergist. Misschien zijn deze jongens best wel aardig.
‘Ga je met ons mee?’
Francine knikt nee. Haar ouders hebben haar geleerd niet zomaar met iedereen mee te gaan.
‘Nee? Maar dan vind je mij dus helemaal niet aardig. Dan worden mijn maten en ik dus heel erg boos, Francientje. Wij willen graag dat je ons aardig vindt. Begrijp je?’
Francine knikt. Ze wil niet dat ze boos op haar zijn. Francine wil altijd alleen maar dat iedereen haar aardig vindt en vriendelijk tegen haar is.
‘Waar naartoe?’ vraagt ze dan om te laten zien dat ze wel mee wil.
Mädchen wil nee roepen, ga niet mee, maar ze weet dat het niets zal uithalen. Ze kan alleen maar ondergaan wat Francine ooit ondergaan moet hebben.
‘Dat is beter,’ zegt de jongen. ‘Naar het bos hier achter. Daar is het heel mooi. En daar kunnen we hele leuke spelletjes doen, nietwaar, jongens?’

63

Het kleine bos ligt een stukje van de speeltuin vandaan. Het achttal loopt de struiken in. Jeroen heeft een arm om Francine heen gelegd. Hij is zestien jaar oud. Even oud als Francine. Niemand zegt iets, de spanning heeft ze allemaal in de greep. Ze stoppen op een kleine open plek die afgesloten wordt door hoge, dichte struiken en bomen. Niemand kan hen hier zien.
‘Zo, debiel,’ zegt Jeroen plots ruw. ‘Nu hebben we je, nu ben je van ons.’
Hij gooit haar op de grond.
Een naar hard takje drukt precies in haar rug, maar ze durft niet te bewegen.
‘Niemand kan je hier horen. Je moet nu precies doen wat wij zeggen, anders vermoorden we je.’
Francine staart hen totaal verschrikt aan.
‘En dan begraven we je hier en dan zal niemand je ooit nog vinden.’
De jongens gaan allemaal om haar heen staan. Hou vol, hou vol, zegt Mädchen tegen het meisje. Je zult het overleven. Hou alsjeblieft vol.
‘Laat haar tieten zien,’ roept de kleinste jongen vol bravoure om te laten zien aan de rest dat hij ook al wat van vrouwen weet.
‘Wat weet jouw kleine kleuterpikkie nou van tieten?’ roept een jongen met sproeten en rood haar.
‘Meer dan jij en ik heb een ontzettende grote piemel,’ zegt de kleine, maar lang niet meer zo vol bravoure, want hij weet dat hij het kleinste piemeltje van allemaal heeft.
‘Ja,’ zegt Jeroen, ‘laat ons je tieten zien, debiel, kippekop.’
Francine begrijpt niet wat deze jongens van haar willen. Ze wil naar huis. Ze is doodsbang. Ze kruist haar armen over haar borst.
‘Nou, komt er nog wat van?’ roept Bart. ‘Of moeten we je slaan?’
Francine begint te huilen. Ze is helemaal stijf van angst.
‘Help haar eens een handje, jongens.’ Op Jeroens commando storten alle zes de jongens zich op het huilende meisje. Vier man houden haar armen en benen tegen de grond gedrukt, terwijl twee van de jongens haar blouse open maken. Knoopje voor knoopje maken ze voorzichtig los, terwijl Francine huilend maar onbeweeglijk op de grond ligt.
Francine heeft al flinke borsten en als een van de jongens haar bh naar beneden geschoven heeft, kijken de zes die haar vasthouden ademloos naar haar ontbloot bovenlijf. De meesten van hen hebben zoiets nog nooit in het echt mogen aanschouwen.
‘En nu haar rok omhoog en haar slipje uit,’ commandeert de jongen in het leren jack. Voor hem is dit allemaal al lang geen nieuws meer. Hij

heeft genoeg vriendinnetjes vrijwillig en tegen hun wil al zo ver gekregen hem hun meest geheime delen te laten zien.
Twee jongens graaien gelijk onder Francine's rok en trekken haar slip naar beneden. De jongens die haar benen vasthouden, halen het van haar benen. De jongen met de sproeten duwt zijn neus in het kruis van de slip en snuift. 'Bah, stinkt.' Hij gooit het weg in de struiken.
De anderen lachen.
'Hee, ze heeft een touwtje uit haar kut hangen,' zegt de dikke Fred verbaasd. 'Wat is dat?'
'Als je daaraan trekt,' zegt de kleine jongen, 'gaan haar armen en benen op en neer.'
Iedereen lacht. Behalve Jeroen. 'Dat betekent dat ze ongesteld is, sufferds.'
De kleine jongen heeft geen idee wat dat betekent, maar hij durft het niet te vragen, om niet dom en kinderlijk te lijken.
'Verdomme, die debiel bloedt,' zegt Jeroen. 'Ik ga mijn leuter niet in die mongool steken als ze ook nog eens bloedt.'
De rest trekt een teleurgesteld gezicht naar hun leider, maar eigenlijk zijn ze vooral opgelucht. Ze zijn nog bijna allemaal maagd. Het is niet niets om je dan daar ter plekke te moeten bewijzen waar alle maten bij zijn. Dat zou wel eens op een enorm gezichtsverlies kunnen uitlopen.
'Laat haar los,' beveelt Jeroen.
De jongens laten haar los en gaan in een kring om Francine heen staan. Mädchen slaakt een zucht van opluchting. Gelukkig. Ze gaan dat arme, weerloze meisje niet verkrachten.
'Jij.' Jeroen wijst met een doodernstig gezicht naar de jongen met de sproeten. 'Jij, sproetgezicht, jij haalt die tampon uit haar kut.'
De sproetenkop kijkt benauwd naar het touwtje dat tussen de schaamlippen van het meisje hangt. Hij wil echter niet dat de anderen denken dat hij het niet durft. Hij knielt naast Francine.
Francine heeft nu een arm over haar borsten geslagen en duwt met de andere angstvallig haar rok naar beneden. De sproetenkop kijkt wanhopig naar zijn leider.
'Ze, ze wil niet.'
'Ze wil niet? Rund dat je bent.' Jeroen duwt de sproetenkop ruw opzij. Hij grijpt Francine's hand, maar deze drukt met alle kracht haar rok naar beneden. Jeroen haalt echter uit en slaat Francine met de vlakke hand in haar gezicht.
Francine en Mädchen springen de tranen in de ogen van deze harde klap. Mädchen wil hem aanvliegen. Ze zal dat kleine rotjong leren. Zij is vele

jaren ouder dan hij. In haar eigen lichaam had ze hem aangekund. Ze had hem tegen de grond gesmeten, ze had hem zijn eigen tong door zijn keel geduwd en hem erin laten stikken voor wat hij dit arme, geestelijk gehandicapte meisje aandoet. Maar ze kan niets. Ze is zichzelf niet. En wat er nu gebeurt, is allemaal al lang geleden gebeurd. Er is niets meer aan te veranderen. Ze was er toen niet bij, toen er nog iets te veranderen viel. Nu kan ze alleen maar meevoelen met het arme kind.

64

Na de klap van de jongen durft Francine zich niet meer te verzetten. Haar bloes wordt opengelegd, haar rok wordt opgetild. De jongen grijpt ruw tussen haar benen. Hij trekt hard aan het touwtje, zodat de tampon grof uit haar binnenste getrokken wordt. Triomfantelijk houdt hij de tampon, die flink gevuld is met bloed, omhoog. Zijn bende juicht. Hun leider heeft een trofee voor hen bemachtigd. Een bewijs van hun mannelijke macht. Overwonnen op de vrouw.
Jeroen gaat op Francine's buik zitten. Hij opent haar kaken ruw met zijn vrije hand. Hij laat als een vis aan een touwtje de tampon boven haar open mond bungelen. Zijn jongens lachen. Dan laat hij de tampon langzaam zakken. Tot hij bijna haar tong raakt. En in haar mond. Als hij met beide handen haar kaken op elkaar duwt, vertrekt Francine's gezicht van walging.
'Kauwen!' schreeuwt Jeroen, terwijl hij haar kaken op elkaar heen en weer duwt. De arme Francine begrijpt het niet.
'Kauwen!' Hij doet alsof hij zelf kauwt.
Francine begint te kauwen. Ze proeft haar eigen bloed en ze voelt dat ze bijna moet overgeven, maar ze kauwt uit angst voor erger.
Mädchen wordt ziek in haar maag. Maar ze heeft het gevoel dat ze sterk moet blijven voor Francine. Als zij moet overgeven, moet het meisje misschien ook overgeven, en dan krijgt ze misschien weer een klap. Het is misschien maar het beste te doen wat de jongens willen.
De jongen staat op. Hij gaat boven haar gezicht staan en doet zijn gulp open.
'Kauwen tot ik je zeg op te houden, kippebrein-Francine,' zegt hij dreigend. 'Je weet wat we anders met je doen.'
Bijna ziek van de smaak van het bloed en de angst kauwt Francine verder.
Jeroen haalt zijn geslacht uit zijn broek. Het is helemaal stijf.

Francine kijkt met grote, bange ogen naar iets dat ze nog nooit eerder gezien heeft. Ze heeft wel al eens vaker een jongenspiemeltje gezien, maar dit apparaat is heel anders.
Hij wrijft erover en kijkt dan uitdagend en bijna commanderend de andere jongens één voor één aan.
Bart en Fred halen gelijk ook hun deel uit hun broek. De anderen volgen een beetje verlegen.
‘Stomme idioot,’ scheldt Jeroen naar Francine en hij spuugt haar in het gezicht, terwijl hij zich boven haar aftrekt.
De andere jongens beginnen ook te spugen en te schelden. Ze worden opgehitst door hun gemeenschappelijke daad. Ze trekken en spugen en roepen ‘stomme idioot, kippekop, gek.’

Jeroen spuit als eerste over Francine heen. ‘Aaaaaah, jaaa, zo, vuile mongool.’
Mädchen voelt de klodders in haar gezicht komen. Ze huilt, dat ze zo wordt vernederd door zo’n klootzakje van maar zestien jaar oud. Maar veel erger vindt ze het voor die arme Francine, die op dit moment nog niet helemaal begrijpt wat de jongens bezielt en wat zij daar doen met die dingen uit hun broek, maar die door deze aanranding haar verdere leven achtervolgd zal worden. Ze voelt hoe de ene na de andere jongen op haar klaarkomt. En ze kauwt op de tampon en huilt.
Als de jongens allemaal klaargekomen zijn en hun piemels weer in hun broek opgeborgen hebben, hurkt Jeroen naast Francine neer.
Ze kijkt hem angstig aan. Wat gaan ze nu nog doen?
‘We gaan je laten leven,’ zegt Jeroen. ‘Maar denk eraan dat we terug komen. We weten je te vinden. En dan spelen we weer leuke spelletjes, wij en jij. En als je het aan iemand durft te vertellen …’ Hij haalt zijn hand langs zijn keel. ‘Dan vermoorden we je. En denk eraan. Jij bent een idioot, en wij zijn normaal. Wij zij veel slimmer dan jij. Wij krijgen je altijd te pakken. Van nu af aan ben jij van ons.’ Hij grijpt haar kin vast. ‘Begrijp je, kippekop?’
Francine knikt angstig.
‘Jij komt hier naartoe als wij dat willen en dan speel je met onze piemels. Wij hebben nog veel meer spelletjes voor zo’n meisje als jij.’ Dan duwt hij ruw haar hoofd tegen de grond. ‘Kom op, jongens, we gaan.’
Hij loopt weg van het gehandicapte meisje op de grond, dat daar half naakt ligt. De anderen lopen langs haar, achter hun leider aan. Sommigen voelen zich toch wat schuldig en vermijden haar nog eens aan te kijken.

Anderen grijnzen haar aan. Dikke Fred tuit zijn lippen tot een zoen.
‘Bye, bye, tot binnenkort, gekke Francine.’
Zo blijven Mädchen en Francine alleen met zijn tweeën achter op de grond van het bos, nog steeds kauwend op de tampon. Onmachtig haar verder te helpen, besluit Mädchen dat ze het lichaam en de geest van Francine weer moet verlaten. Ze wil er niet meer bij zijn al die keren dat Francine nog door de bende zal worden misbruikt en verkracht.

65

Hè, verdomme, denkt Christiaan als hij merkt dat hij verdwaald is. Ik moet de verkeerde weg hebben genomen. Al die wegen en huizen lijken hier ook op elkaar. Ik ga gewoon ergens aanbellen en vragen hoe ik bij dat café terecht kom.
Als hij naar huis “J” loopt, zwaait net de deur open. Een jongen met de ziekte van Down blijft in de deuropening staan.
‘Heb jij een auto?’ vraagt de jongen op ernstige toon.
Christiaan kijkt hem verbaasd aan.
‘Heb jij een auto?’
‘Oh eh, ja, maar ik ben nu te voet.’
‘Waar is je auto?’
‘Eh, die is thuis,’ antwoordt Christiaan weer.
‘Waarom?’
‘Nou, ik ben met de trein.’
‘Waarom?’
‘Eh, nou, eh, omdat ik een lange reis aan het maken ben.’
‘Waarom?’
‘Mijn auto is kapot,’ antwoordt Christiaan dan maar om van de autovragen af te komen.
‘Is je auto kapot?’
‘Ja, maar weet jij…?’
‘Wat is er dan kapot aan jouw auto?’
‘De banden zijn lek, maar weet…?’
‘Zijn je banden lek?’
‘Ja.’ Christiaan probeert langs de jongen heen naar binnen te kijken of hij nog iemand anders ziet.
‘Wat heb je dan voor auto?’
‘Een BMW,’ antwoordt Christiaan, ‘maar mag ik even binnen…?’
‘Mag ik dan eens mee in jouw BMW?’

‘Ja goed, een andere keer.’
‘Want je banden zijn nu lek, hè?!’
‘Ja precies. Mag ik even langs?’ Christiaan duwt de jongen een stukje opzij en loopt langs hem heen de hal van het huis binnen.
‘Hoe komen je banden dan lek?’
Christiaan loopt een openstaande deur door en een gang in. ‘Is hier iemand van de leiding?’ vraagt hij aan de jongen.
‘Mijn vader heeft ook een auto.’
‘Mooi, heel mooi,’ zegt Christiaan ongeduldig. ‘Maar is hier een zuster of een broeder of zo?’
‘Hoe komen je banden dan lek?’
‘Over glas gereden,’ zegt Christiaan, terwijl hij begint een trap omhoog te lopen. De jongen volgt hem.
‘Hoe gaat het met jou?’ vraagt de jongen.
‘Met mij gaat het goed. En met jou?’
‘Met mij gaat het goed. En met jou?’
Christiaan begint zijn geduld nu definitief te verliezen. Eerst verdwalen en dan dit nog. ‘Goed, en ga nu maar iemand anders naar zijn auto vragen, ja?’
‘Wat voor kleur heeft je auto?’
Christiaan draait zich kwaad om. ‘Ik heb geen auto, okee? Ik heb hem net verkocht. Hij is weg, ik heb er geen, foetsie, weg.’
‘Wat voor kleur heeft jouw trein?’
Christiaan geeft het op. ‘Ik zeg niks meer, laat me met rust, ga ergens anders spelen.’
Hij klopt aan een aantal deuren aan en voelt dan of ze open zijn. Allemaal dicht. Nog een deur. Open. Christiaan doet de deur half open. Als hij ziet dat het binnen donker is, wil hij de deur weer dicht doen. Hij wordt echter hard in zijn rug geduwd, zodat hij naar binnen struikelt. Hij hoort de deur dicht gaan en een sleutel in het slot omgedraaid worden. Plots gaat het licht aan. De jongen staat breed glimlachend bij de deur met de sleutel in zijn hand omhoog gestoken.
‘Hahaha,’ de jongen lacht van plezier. Hij steekt de sleutel in zijn mond en slikt hem door.
‘Wat is dit nu weer, doe onmiddellijk die deur open, hoor je me?’
Op dat moment barst achter Christiaan een wild geschater en gekakel los.

Christiaan draait zich om en ziet tientallen patiënten in een zaal gevuld met bedden. Sommigen zitten op de bedden, anderen staan of zitten in

rolstoelen. Het is een mix van jong en oud. Ze wijzen naar hem en slaan zich op de knieën van het lachen.
‘Ja, leuk,’ zegt Christiaan ongemakkelijk. ‘Leuk spel, maar nu laat me maar weer naar buiten. Is hier een verpleger, weet iemand waar het café is?’
Ze schateren nog harder dan eerst en slaan elkaar op de schouders. Gekken, denkt Christiaan, allemaal gekken.
‘Hij heeft een auto met lekke banden,’ zegt de jongen bij de deur, terwijl hij naar Christiaan wijst.
Nu doen enkele patiënten het zelfs van het lachen in hun broek.
‘Wat is hier nou zo verdomd leuk aan?’ vraagt Christiaan boos. ‘Laat me hier uit.’
De jongen imiteert het in zijn mond duwen en doorslikken van de sleutel. Hij kijkt Christiaan met lachende ogen aan. ‘Kan niet. Jij moet nu bij ons blijven. Jij kan niet weg. Net als wij.’
Christiaan wil naar de ramen lopen, maar een meisje in een elektrische rolstoel rijdt hem voor de voeten. Haar hoofd hangt scheef op haar nek. Haar gezicht is verwrongen. Haar lijf ziet er stram uit, alsof ze het niet kan bewegen. Alleen haar vingers, die op een paneel met knoppen en een hendel rusten, beweegt ze om de rolstoel te besturen. Het meisje maakt vreemde geluiden die Christiaan schrik aanjagen; ‘Eueuau, oeuwoeweuageweuweueu, aarghheeuumeueuemeueumeueu.’
Christiaan blijft staan. ‘Wat willen jullie van me?’
De rest van de patiënten komt als een haag om hem heen staan, een deel van hen met krukken en in rolstoelen.
‘Ik ben Patrick,’ zegt de jongen van de autovragen. ‘En wij wonen hier allemaal. Jij moet met ons spelen. Jij bent ons bezoek.’
‘Maar dat kan helemaal niet,’ zegt Christiaan paniekerig, ‘ik moet weg, ik heb een afspraak, ik moet naar iemand toe.’
Patrick gaat voor hem staan en steekt zijn handen in zijn zij. ‘Ik ben sterk.’
‘Mooi, mooi, heel fijn voor jou.’ Christiaan voelt dat hij begint te zweten.
‘Ik ben sterk,’ zegt Patrick nog eens. ‘Wil je mijn spierballen voelen?’
‘Eh, nee, nee dank je.’
‘Ben jij sterk?’
‘Ja, gaat wel,’ zegt Christiaan. ‘Maar ik moet nu echt gaan.’
‘Ik kan boksen,’ zegt Patrick weer. ‘Kan jij boksen?’
‘Ja, een beetje,’ antwoordt Christiaan, die zich in het geheel niet prettig voelt.

‘Ik wil jou niet slaan,’ zegt Patrick, terwijl hij Christiaan lief lachend aankijkt.
‘Mooi,’ antwoordt Christiaan enigszins ongerust, ‘ik jou ook niet.’
Ondanks dat Christiaan denkt dat hij de jongen wel aankan, is hij toch een beetje bang voor hem. Je weet nooit wat zo’n geestelijk gehandicapte aan kracht heeft. Of misschien wordt hij wel wild. En dan de rest. Tegen zoveel van hen kan hij nooit op.
‘Wil jij mijn vriend zijn?’ Patrick vraagt het even lief als toen hij zei dat hij Christiaan niet wilde slaan. Dreigen en vriendschap sluiten gaat blijkbaar op dezelfde manier bij de jongen.
‘Ja, ja natuurlijk, ik wil best je vriend zijn.’
‘Wil je dan ook met mijn vrienden vrienden zijn?’ Hij kijkt naar de anderen, die allemaal met nieuwsgierige blik naar Christiaan kijken.
‘Ja natuurlijk wil ik dat.’
Op het moment dat Christiaan dat zegt, begint iedereen te juichen. Iedereen vliegt Christiaan om zijn nek. Ze kussen hem en drukken hem bijna plat. Christiaan wordt bedolven onder de lichamen.
Opeens wordt er achter in de zaal druk met een lepel op een ijzeren pan geslagen. Christiaan hoort zijn redding opdagen. Eindelijk een verpleger die ze tot de orde roept.

66

Zo goed hij kan, duwt Christiaan zijn uitbundige belagers van zich af. Maar wat hij ziet is niet een lid van de verpleging dat hem komt verlossen uit deze ellende. Het is een vrouw van, naar hij schat, wel drie of vierhonderd kilo liggend op een laag bed zonder poten.
Ze slaat driftig op de pan. ‘Ie.ome. .ij.’
Christiaan kijkt haar onthutst aan.
‘Hierkomen jij, zegt ze,’ fluistert Patrick, ‘hihihi. Ze kan niet goed praten en ze kan niet horen.’
Christiaan doet een paar passen in haar richting.
‘.ij. .a., .ij. .a.’
‘Wat?’
‘Mijn man, zegt ze.’
‘Wat bedoelt ze daarmee? Ik ben al getrouwd, sorry.’
‘.ij. .a.m ijijijij an.’ De dikke vrouw begint schril te schreeuwen.
‘.ijijijijiji…aaaaaaaannnn.’
Christiaan schiet de schrik in zijn benen. Hij spurt naar de deur en rammelt als een gek aan de klink. Maar de deur blijft dicht. Hij slaat op

de deur en roept: ‘Hulp, hulp,’ terwijl de hele zaal weer in lachen uitbarst.
Patrick loopt naar Christiaan toe en legt een hand op zijn schouder. Hij kijkt hem liefdevol aan, met z’n hoofd schuin en een dikke, welgemeende glimlach op zijn gezicht. ‘Jij bent onze vriend nu, wil jij met dikke Mina trouwen? Wij hebben dan feest en we eten taart en limonade. Wij gaan spelen. Kan jij toneel? Kom, ik stel je aan iedereen voor.’
Hij pakt Christiaan’s hand. Christiaan houdt zich nog aan de deurklink vast.
‘Ben jij sterk?’
Christiaan begrijpt ondertussen wat de jongen daarmee bedoeld. ‘Okee, okee, ik ga wel mee.’
Christiaan wordt langs alle aanwezigen geleidt. Hij schrikt van de zwaarte van de handicaps bij de meesten. Sommigen slaan spastisch met hun hoofd of met hun ledematen of maken onverstaanbare geluiden. Anderen kunnen bijna niet bewegen. Christiaan realiseert zich ineens dat wat hij voor zich ziet het schrikbeeld is van zijn nog in een foetale stadium verkerende vaderschap. Dit alles zou zijn kind kunnen worden, of erger. Zijn kind! Opgesloten tussen de levenslange zieken en de gekken. Dit wil hij niet voor zijn kind. Dit kan hij zelf niet aan. Nu weet hij het zeker.
‘Dit is Ronald,’ zegt Patrick, terwijl hij Christiaan aan een jongen van een jaar of dertien voorstelt. De jongen is blind. Een golf van speeksel loopt uit zijn mond. Christiaan vraagt zich af of de jongen het zelf niet merkt.
‘Ronald is mijn beste vriend,’ zegt Patrick. ‘Nu is het ook jouw vriend.’
‘Hallo Ronald,’ zegt Christiaan wat beschroomd.
De vreemde, verdraaide ogen van de jongen lijken door Christiaan heen te kijken. Het kwijl drupt van zijn kin naar beneden. De jongen steekt zijn handen uit en betast Christiaan’s gezicht. Christiaan vindt het niks om de handen van de vreemde jongen over zijn gezicht te voelen bewegen, maar hij durft er niets van te zeggen.
‘Dit is Audrey, mijn vriendin,’ zegt Patrick, als hij Christiaan meetrekt naar de volgende. Christiaan ziet dat Audrey ook het syndroom van Down heeft.
Patrick geeft haar een kleine kus op haar mond en een kneepje in haar wang. Hij glimlacht naar haar en zij glimlacht verlegen terug. Audrey doet een kniebuiging zoals ze wel eens in een film heeft gezien. ‘Dag.’ Christiaan knikt.

‘Hoe heet jij?’
‘Christiaan.’
‘Oh.’
‘En dit is Ralf,’ gaat Patrick verder.
Ralf zit in een rolstoel. Hij slaat spastisch met zijn hoofd en zijn armen en benen. Zijn ogen rollen vreemd heen en weer.
‘Ik heet Angela,’ zegt een meisje zonder armen, dat niet kan afwachten om voorgesteld te worden. Ze heeft alleen een paar stompjes. ‘En ik heb geen armen. Maar ook mijn hoofd is niet helemaal goed.’ Ze tilt een van haar stompjes omhoog.
Christiaan weet niet goed wat hij moet doen. Het lijkt wel of ze hem een stomp ter begroeting aanbiedt. Met flinke walging en een beetje angst pakt Christiaan het stompje vast en schudt het langzaam op en neer. Het voelt warm aan. Op de een of andere manier had Christiaan verwacht dat het misschien ook vochtig zou zijn.
Dan is Roeland aan de beurt. Roeland is een man van een jaar of vijftig. Hij zit in een rolstoel en wiegt monotoon met zijn hele lijf naar voren en naar achteren. Zijn handen friemelen zenuwachtig aan zijn mond, terwijl brommende geluiden zijn keel verlaten. Mijn God, denkt Christiaan, zijn dit mensen?
Eindelijk is vette Mina aan de beurt. Patrick heeft dikke pret. ‘Hahaa, jij bent geschrokken. Dikke Mina wil een man hebben. Wil jij met dikke Mina trouwen?’
Christiaan schudt heftig nee. Hij moet er in zijn wildste dromen niet aan denken. Zo’n berg vlees. Ze geeft de indruk dat ze nooit van dat bed komt. Waarschijnlijk kan ze door haar gewicht niet meer lopen.
‘Ij.a.ebbe.ie, hihihihihiiii.’
Ze kirt het uit. Maar dan moet ze plots vreselijk hoesten. Al haar vetrollen schudden terwijl ze de vreselijkste geluiden maakt alsof ze stikt.
Jezus, denkt Christiaan, en dan ook nog doof en halfstom. En wie weet, normaal ziet ze er ook niet uit. ‘Ik ben al getrouwd,’ zegt hij snel, met zijn hand op zijn hart.
‘Jammer,’ zegt Patrick glimlachend. ‘Geen feest en taart en limonade voor ons.’ Hij lacht hard en slaat Christiaan op zijn rug. ‘Jammer, Christiaan.’
Christiaan wordt nog aan een aantal anderen voorgesteld. De een nog een grotere zielepoot dan de andere, nog zieker, manker of gekker. Het lijkt een rariteitenshow uit het circus. Hoe gemakkelijk kan er bij onze totstandkoming een drukfoutje ontstaan, waardoor we als dit soort

misprodukten ter wereld komen, denkt Christiaan. Hij begrijpt dat zij er niets aan kunnen doen, maar hijzelf kan er ook niets aan doen dat ze hem angst aanjagen. Dat hij niet kan kiezen tussen walging en medelijden. Hij weet dat het mensen zijn die om hem heen staan en zitten. Maar hij voelt zich hier in een andere wereld, een vreemde, onnatuurlijke wereld. Zo hoort de mens niet te zijn. Zo hoort het leven niet te zijn. Hij voelt dat hij bang is voor de confrontatie met deze gepersonifieerde tekortkomingen. Misschien weten deze mensen niet beter. Misschien zijn sommigen zelfs wel gelukkig. Maar Christiaan kan dit niet aan. Niet nu zijn kind gehandicapt geboren gaat worden. Niet nu, in dit stadium van zijn vaderschap. Misschien zou hij vroeger anders gereageerd hebben. Zou hij veel minder geschrokken zijn. Dit toekomstbeeld laat het zwart worden voor zijn ogen.
‘Ik, ik moet even zitten,’ zegt Christiaan.
Iemand schuift hem gelijk een stoel toe. Met een hand over zijn ogen wrijvend, gaat Christiaan zitten.
‘Nu gaan we toneel doen,’ zegt Patrick enthousiast als Christiaan net een paar seconden zit.
‘Heeft er iemand misschien een glaasje water?’ vraagt Christiaan.
Patrick loopt weg naar een wasbak en komt terug met een papieren bekertje met water voor het bezoek.
‘Nu gaan we toneel doen,’ zegt hij weer. ‘Kom mee.’
‘Maar ik kan geen toneel,’ antwoordt Christiaan vermoeid.
Patrick stopt zijn vuisten in z’n zij en zet zijn benen stevig uit elkaar. ‘Jij bent het bezoek. Jij bedenkt wat. Kom mee.’ Hij pakt Christiaan’s hand en trekt hem van zijn stoel af achter zich aan.
In de zaal bevindt zich een deur waar ze naar toe lopen. Patrick haalt een sleutel uit zijn zak en doet de deur open en het licht in de kleine opslagruimte aan. Ze gaan verder naar binnen.
‘Kostuums,’ zegt Patrick.
Christiaan kijkt om zich heen. Overal langs de muren ziet hij planken met dozen. Hier en daar puilt kleding tussen de flappen van de deksels uit. Hij ziet maskers hangen en plastic zwaarden in een hoek staan. Tegen de achtermuur staan de delen van wat diverse decors moeten zijn.
‘Ik heb de sleutel gestolen,’ lacht Patrick ondeugend.
‘Waar is dit alles voor?’ vraagt Christiaan.
‘Toneel.’ Patrick kijkt trots rond.
‘Spelen jullie toneel?’

‘Ik ben koning,’ zegt Patrick, terwijl hij een kroon op zijn hoofd zet. ‘Soms. Dan komt bezoek en dan spelen wij toneel. Met kerstmis. En met zomer.’
Patrick pakt een rubberen clownskop en trekt hem over Christiaan’s hoofd. ‘Hahahaaa. Nu speelt het bezoek toneel. Jij denkt na en wij wachten.’
Hij stapt uit de ruimte en doet de deur achter zich dicht.
Christiaan blijft achter met zijn hoofd in het clownsmasker gestoken in de ruimte met kostuums en rekwisieten.

67

Mijn God, hoe kom ik hier weer uit? Ik ga beslist geen toneelstukje opvoeren voor die imbecielen daarbuiten. D’r moet toch elk moment een verpleegkundige komen kijken.
‘Klaar?’ Christiaan hoort Patrick buiten roepen.
‘Nee, het duurt nog wel even.’ Hij trekt het clownsmasker van zijn hoofd en kijkt ernaar. Een verbaasd kijkende clown staart hem aan. Zijn mond vormt een opening en lijkt ‘oooohhhhh’ te zeggen. Rooie neus, rooie clownsmond, knalrood haar.
In de hoek staat een grote kist. Christiaan doet hem open. Er ligt een babypop in. Christiaan moet denken aan zijn eigen kind. Zelfs deze pop ziet er normaler uit dan dat zijn kind er straks zal uitzien. Normaler dan degenen die zich aan de andere kant van de deur bevinden. Hij kijkt het plastic modelkind aan. Hij wordt kwaad over het onrecht dat zijn kind wordt aangedaan. Waarom hij? En waarom moet hij hier opgesloten zitten met die gekken daarbuiten? Hoe durven ze hem hier te dwingen voor hen een toneelstukje op te voeren? Maar, goed. Als ze dan een voorstelling willen, zullen ze hem krijgen ook.
Hij graaft verder in de kist. Hee, wat is dat? Hij trekt een hele plaat van een namaak borst en een buik onder de troep uit. Een gek carnavalsding is het. De voorkant van een zwangere vrouw; bolle buik, borsten met enorme tepels. Dit gebruiken ze zeker voor het kerstspel, om de zwangere Maria uit te beelden, denkt Christiaan ironisch. Hij kijkt om zich heen. Op een plank liggen plastic wapens; revolvers, messen, een bijl. Hij neemt de bijl van de plank en gaat op een doos zitten.
In een flashback ziet hij hoe Eva in Antwerpen het kopje van zijn kind baart. Hij voelt de zwaarte van de bijl als hij hem optilt. En de scherpte ervan als het nekje van de baby doorkliefd wordt. Alle emoties schieten

weer door hem heen. Het kind moet dood, het kind moet leven. Het kind moet dood, het kind moet leven. Hij ziet al die gehandicapte mensen voor zich aan de andere kant van de deur. Zijn hoofd bonst. Dan springt hij op.
‘Als ze het zo willen, kunnen ze het krijgen ook.’ Hij praat hardop tegen zichzelf. Hij trekt de rubberen clownskop weer over zijn hoofd. Hij voelt gelijk hoe hij gaat zweten onder het rubber. Voor hij het zelf goed beseft, heeft hij zijn poloshirt uitgetrokken. Zijn schoenen, broek en onderbroek volgen. Hij trekt zijn schoenen weer aan. Aan de borstplaat hangen touwtjes. Hij gespt het ding om zijn lijf terwijl hij moeizaam in het masker hijgt. De plaat bedekt zijn hele voorkant, de buik hangt laag over zijn geslacht heen. Hij maakt een scheur onder in zijn plastic buik.
Het masker belemmert hem af en toe het zicht. Christiaan kijkt om zich heen. Waar is de pop? Daar ziet hij hem liggen. Hij pakt de pop en met een woest gebaar trekt hij het hoofd van het lichaam. Het lichaam smijt hij op de grond en het hoofd wringt hij in de scheur in zijn plastic onderbuik, zodat het daar blijft hangen. Hij pakt de bijl in zijn rechterhand en draait zich om naar de dichte deur toe.

68

Christiaan voelt zich als een gladiator, die zijn harnas en zijn sandalen heeft aangegespt en zijn wapen ter hand heeft genomen. Daar staat hij. Het moment voordat hij het hete zand van de arena zal binnenstappen. Het publiek popelt in afwachting van het gevecht dat geleverd zal gaan worden. Het publiek is hongerig. De massa wil bloed zien. En hij, Christiaan, de gladiator, zal de massa geven wat ze wil. Bloed en spelen. Hij stoot de deur met een klap open. Dan stapt hij naar buiten in de arena. Het publiek raast. In Christiaan’s hoofd.
Want in werkelijkheid is het stil. Iedereen staart naar deze vreselijk uitziende clown. Zelfs Rolf heeft zijn spastische bewegingen voor een moment gestaakt. Dit hadden ze niet verwacht.
Maar ineens komen ze allemaal los. Sommigen beginnen uit schrik voor dit naakte, wilde, tweeslachtige wezen te huilen en willen weg. Anderen houden hun handen voor hun ogen. Patrick begint luid te lachen en naar Christiaan te wijzen.
‘Hahahaahaaa. Gekke clown. Hahaahaaa.’
Patrick’s vriendinnetje Audrey wilde eerst gaan huilen, maar nu ze haar vriendje zo hoort lachen, vindt ze het zelf eigenlijk ook wel komisch.

Meer en meer beginnen er te lachen. Patrick ziet het als zijn taak, als aanstichter van het geheel, om de bangen te troosten. Hij neemt het gezicht van een oud vrouwtje tussen zijn handen en lacht haar met zijn gezicht dicht bij het hare toe. ‘Leuk,’ zegt hij, ‘kijk. Een gekke clown. Christiaan is leuk.’
‘Niet leuk,’ antwoordt het oude vrouwtje. Het vrouwtje kijkt schichtig langs Patrick heen naar Christiaan.
‘Gek,’ zegt Patrick en hij wijst met een vinger naar zijn voorhoofd. Dan begint het oude vrouwtje ook te lachen. En het duurt niet lang of Patrick heeft met zijn lach iedereen aangestoken en uiteindelijk kakelt het hele gezelschap weer door elkaar.
Als Christiaan plots zijn bijl omhoog heft, wordt het weer stil. Iedereen kijkt hem aan. Het poppenkopje bungelt tussen zijn benen. Christiaan beweegt zijn hoofd met de verwonderde clownsblik heen en weer als hij het gezelschap aankijkt. Zijn ogen kijken door de gaten in het masker iedereen aan, stuk voor stuk. Hij ademt zwaar in het masker en voelt hoe de condens op de rubber en op zijn gezicht druppels vormt. Maar meer nog dan van de binnenkant van het masker, is hij zich bewust van de buitenkant. De clownskop maakt hem voor zijn gevoel daadwerkelijk een clown. En hij weet waarom hij zich zo heeft verkleed. Hij is uit zijn eigen werkelijkheid moeten stappen om in de werkelijkheid van zijn gehandicapte kind te stappen. Hij staat daar nu als de clown, die meer bij de uitgestotenen dan bij de normalen thuis hoort. Hij kan lachen om ongeluk en hij kan reageren op zaken zoals het de evenwichtige mens nooit zou doen. Hij mag spotten met de verworpenen. Hij mag als een kind zijn en als een idioot.

Het is een perverse situatie, zoals hij daar staat in de zaal van de kliniek, uitgedost als een zwangere, naakt, verbaasde clown, die een kind baart. Maar hij is er met een reden. Zijn toneelstuk draait maar om één ding, één vraag. En die vraag gaat hij stellen aan zijn welgeëerd publiek. Christiaan spreidt zijn benen, zodat het kopje dat uit zijn baarmoeder hangt goed los bungelt. Hij heft zijn bijl hoger.
En hij spreekt: ‘Wel kinderen, clown Koekkoek krijgt een gehandicapt kindje. Gehandicapt!’ Hij spreekt het woord extra hard, langzaam en duidelijk uit, terwijl hij de patiënten aankijkt en met zijn wijsvinger naar het bungelende kopje wijst. De volgende zinnen spreekt hij woord voor woord duidelijk articulerend en vooral heel dreigend uit. ‘Wat zullen we ermee doen? Zullen we het dood maken?’ Hij wacht even als om zijn publiek beslist goed te laten nadenken. ‘Of zullen we het laten leven?’

Het blijft stil. Iedereen is onder de indruk van de dreigende, zware toon van Christiaan's opvoering.
'Zijn jullie dan te stom om over jullie eigen bestaan te oordelen?' schreeuwt Christiaan met harde, toornige stem. 'Te stom? Stel blinde, kreupele idioten!'
De aanwezigen begrijpen dat hier geen grap wordt gemaakt. Dit is serieus. Dit is bedreigend. De stem die uit het masker komt maakt sommigen weer aan het huilen. Ook Patrick heeft zijn eeuwige glimlach verloren. Hij kijkt geschrokken naar Christiaan. Deze zwaait de bijl naar het kopje tussen zijn benen en weer terug. 'Dood of leven?' galmt zijn stem. 'Dood of leven? Willen jullie dood of willen jullie leven?'
Christiaan loopt rond door de zaal terwijl hij met de plastic bijl om zich heen zwaait. Hij voelt zich een beul, een rechter, een God. Als hij langs de spastische patiënt loopt, begint deze wild met zijn armen en benen te slaan. Schuim loopt uit zijn mond. De dikke vrouw gilt schril als ze besprongen wordt door twee andere patiënten die zich in haar overvloedig vlees duwen om zich te verstoppen.
'Dood of leven? Waarom krijg ik geen antwoord? Wie moet het dan weten, als jullie het zelf niet weten?'
Christiaan grijpt Patrick bij zijn kraag. Deze is lijkbleek. 'Wat-moet-ik-doen?' Hij duwt zijn gemaskerd gezicht in het gezicht van de jongen. Patrick weet van schrik niets te zeggen.
Weer schreeuwt Christiaan. 'Wat-moet-ik-doen?'
Als hij weer geen antwoord krijgt, laat hij Patrick los. Christiaan trekt zijn masker af en zegt dan plots zacht als spreekt hij tot zichzelf: 'Wat moet ik in godsnaam doen?'
Hij ziet er moe en verslagen uit. Zweet stroomt langs zijn gezicht. Hij kijkt Patrick aan alsof deze de oplossing voor zijn probleem zou kunnen leveren.
'Wat moet ik als vader van zo'n kind doen?'
Patrick zwijgt. De jongen steekt zijn hand in zijn zak en haalt er een sleutel uit.
'Truc,' zegt hij met een ernstig gezicht. 'Truc. Ik heb de sleutel niet ingeslikt. Hier is hij.'
Hij loopt naar de deur, steekt de sleutel in het slot en draait hem om. Als hij de deur opent, rennen verschillende van de patiënten zo snel ze kunnen naar buiten, direct gevolgd door de rolstoelers. Degenen die niet van hun bed kunnen, blijven bang naar Christiaan kijken.
Met hangende schouders gaat Christiaan terug naar het berghok om zich te verkleden. Het toneelstukje is afgelopen.

Als Christiaan even later de zaal binnen komt, staat Patrick hem alweer glimlachend aan te kijken. Patrick wijst naar z'n voorhoofd.
'Je banden zijn lek, Christiaan.'
Christiaan kijkt hem aan.
'Je hebt gelijk. Mijn banden zijn lek. Ik ben net zo gek als jullie.'
Patrick legt een hand vriendschappelijk op Christiaan's schouder. 'Dag, Christiaan. Je was mooi toneel.' Hij glimlacht.
Christiaan draait zich om en loopt de gang in. Hij loopt de trap af, de gang door naar buiten. Hij heeft niet het gevoel weer vrij te zijn. Integendeel. Hij voelt zich opgesloten in zichzelf.

69

Mädchen's besluit om weer uit Francine te treden blijkt genoeg te zijn om haar ook daadwerkelijk te verlaten. Mädchen vindt zichzelf terug in de kamer van Francine, in de exacte houding waarin ze zich bevond toen ze in Francine binnengetreden was. Haar polsen worden nog steeds door de jonge vrouw vastgehouden.
Mädchen ziet in Francine's ogen dat ze weet wat Mädchen heeft meegemaakt.
'Help jij mij?'
Het is voor het eerst dat Mädchen de vrouw werkelijk hoort praten. De stem klinkt niet eens zo veel ouder dan toen ze zestien was. Mädchen twijfelt. Hoe moet ze haar helpen?
'Help jij mij?' Francine kijkt Mädchen wanhopig aan. 'Jij bent ook Francine,' zegt ze. Ze wacht op een reactie van Mädchen.
'Ik weet het,' zegt deze, 'ik ben inderdaad Francine geweest. Ik weet wat je is aangedaan. Het is vreselijk. Mensen kunnen zo wreed zijn. Maar ik weet niet hoe ik je kan helpen.'
'Voel me,' zegt Francine.
'Je voelen? Ik voel met je mee, geloof me.'
Mädchen begrijpt dat deze vrouw ongelooflijk eenzaam moet zijn, opgesloten in haar beperkte wereld. Een wereld waarin monsters de hele tijd op de loer liggen om weer en weer toe te slaan. Mädchen weet dat Francine weerloos tegen deze aanvallen is. Haar verleden komt continue terug en foltert haar. Elke dag weer beleeft ze in haar hoofd de vernederingen en de verkrachtingen die ze jaren lang in werkelijkheid heeft doorstaan. Totdat men het ontdekt moet hebben. Misschien zijn de

jongens er niet eens voor gestraft. Misschien ook wel. Wat maakt het voor Francine uit? Zoals Mädchen het heeft meegemaakt en gevoeld toen ze in Francine was, op dezelfde manier maakt Francine het nog elke dag mee. Alleen heeft Francine de keuze uit diverse herinneringen. Diverse kwellingen om uit te kiezen. Haar folterrepertoire is in die jaren van misbruik heel rijk geworden. Maar de allereerste keer, de keer dat Mädchen getuige was, toen ze gedwongen werd op haar eigen bebloede tampon te kauwen, heeft haar blijkbaar het meeste getraumatiseerd. Dat was de keer dat monsters met scherpe, happende tanden voor het eerst haar onschuldige, kinderlijke geest kwamen bewonen, om zich in haar brein in te vreten en nooit meer weg te gaan.
Wanneer Francine ongesteld is, kauwt ze op haar gebruikte tampons. Ze bewaart ze allemaal. Ook als al het bloed eruit gezogen is, kauwt ze erop door. De dokters in de kliniek hadden geprobeerd haar geen tampons meer te geven, maar in plaats daarvan maandverband. Maar elke keer raakte ze dan in een dagenlang durende aanval van hysterie. Francine was doodsbang dat als ze niet meer zou kauwen en kauwen totdat de jongens zeiden dat ze mocht stoppen, dat ze haar dan zouden vermoorden en in het bos begraven. Uiteindelijk werd er maar vanuit gegaan dat Francine op dit punt niet te genezen was en men liet haar haar gang gaan.
Francine had in het café haar tampon op Mädchen's bord gegooid, niet om haar te shockeren. Nee, ze had de tampon waarop ze kauwde aan Mädchen gegeven. Dat had ze nog nooit bij iemand gedaan. Ze had gevoeld dat Mädchen bijzonder was en haar kon helpen. Ze vertrouwde haar tampon aan Mädchen toe, zoals een kind zijn lievelingsbeer alleen diegene in handen geeft die het volledig vertrouwt. Het was een groot gebaar van Francine. Mädchen begrijpt dat nu.
'Jij moet ze wegjagen,' zegt Francine tegen Mädchen terwijl ze in haar polsen knijpt. Mädchen begrijpt dat ze de monsters van het verleden bedoelt.
'Ik weet niet hoe ik ze kan wegjagen.'
'Je moet ze wegjagen,' zegt Francine dit keer met pure wanhoop in haar stem. Francine kan Mädchen niet zomaar laten gaan. Zij is haar enige redding
'Maar de dokters dan,' begint Mädchen, 'helpen zij je nie…?'
'Jij! Jij moet ze wegjagen.'
Mädchen begrijpt uit de toon van de vrouw dat ze al haar hoop op haar gevestigd heeft. Het is waar, de psychiaters hebben deze vrouw niet kunnen helpen. Mädchen denkt aan de vleeskleurige trein. Aan de

anderen die in haar geloven. In haar rol als Verlosser. Misschien zou de trein de herinneringen van deze vrouw kunnen wissen. Maar zij is op weg naar huis. Ze heeft eindelijk een kans om te ontsnappen. Corrie zal vast vandaag nog thuiskomen. Dan komen ze haar halen. Dan is ze weer thuis.
Ze kijkt in de ogen van Francine. Of komt ze weer niet thuis? Is ze alleen maar weer naar een volgende apostel geleid? Een zwakzinnige apostel dit keer. Maar zo'n verschil met de anderen is dat nou ook weer niet, denkt ze cynisch. Is het wel de bedoeling dat ze al naar huis kan? Moet ze eerst niet nog meer doen? Het lijkt er in ieder geval wel op. Wat is het doel van dit alles tot nu toe anders geweest, als ze nu opeens weer thuis is? In Mädchen begint zich onderhand een beetje het gevoel te nestelen dat deze reis toch wel naar een bepaald doel leidt. Goed, het gebeuren met de hond had haar danig van streek gemaakt. Ze had besloten iedereen en alles te laten stikken, maar inwendig begon ze toch te voelen dat ze ergens naartoe op weg was. Waarheen wist ze absoluut niet, tenzij het zou moeten zijn wat haar al eerder beloofd was; een gelukkig leven met haar dochtertje aan haar zij. En ze moet toegeven dat alles veel weg heeft van een test. Als ze nu opgeeft en naar huis gaat, heeft ze dan niet gefaald? Laat ze dan de hoofdprijs aan zich voorbij gaan? U gaat direct door naar de gevangenis en u ontvangt geen duizend euro.
Het is duidelijk dat er op dit moment weer een beroep op haar gedaan wordt om iemand te redden. Misschien is ze te zelfzuchtig geweest in haar leven en moet ze nu anderen redden om zichzelf te redden. En haar dochter. Maar moet ze dan weer teruggaan naar de trein? Haar onbestemde reis voortzetten? Het idee alleen al is zo vermoeiend. Moet ze weer terug door de velden? En deze gehandicapte vrouw, moet ze die meenemen? Maar de kliniek zal haar niet zomaar laten gaan. Wie is zij tenslotte? Een vrouw die door haar man uit de auto is gezet. Ze zouden kunnen wegsluipen. Het terrein is niet afgezet met een versperring. Alleen auto's moeten langs de portier. Wil zij wel de verantwoordelijkheid op zich nemen voor een geestelijk gehandicapte?
Francine kijkt Mädchen nog steeds indringend aan.
'Okee, misschien krijg ik er wel spijt van, maar ik neem je mee. Ik kan je niets beloven. Ik weet niet of ik je kan helpen. Maar we gaan het proberen. Pak je spullen in. We vertrekken gelijk.'
De jonge vrouw krijgt voor het eerst sinds Mädchen haar kent een vrolijke trek op haar gezicht. Ze laat Mädchen's polsen los en valt haar om haar nek. Mädchen klopt haar zachtjes op haar rug.
'Het is goed. Het is goed.'

Mädchen duwt haar zachtjes van zich af. Ze glimlacht naar Francine.
‘Heb je een tas of een koffer voor je spulletjes? Je moet wat kleren meenemen en andere dingen die je nodig hebt.’
Francine knikt. Ze loopt gelijk naar haar bed toe en haalt er een koffertje vanonder vandaan, wit met rode lieveheersbeestjes erop gedrukt en afgezet met rode randen. Ze legt het op het bed en doet het open. Dan loopt ze naar de wc.
Mädchen kijkt om zich heen. Is het wel verstandig Francine deze knusse, welgeorganiseerde omgeving in te laten ruilen voor het chaotische bestaan dat zij de laatste dagen leidt? Francine is tenslotte een zeer labiel iemand. Waarschijnlijk zou Mädchen haar beter hier kunnen laten, maar hier is ze ook niet geholpen met haar probleem. En Mädchen kan op dit moment van zichzelf niet eens beweren dat ze zo stabiel is.
Als Francine van de wc komt heeft ze een touw in haar handen met een tiental tampons, die donkerrood zien van het geronnen bloed. Ze legt het in haar openstaande koffertje.
‘Oh nee,’ roept Mädchen als ze het ziet. ‘Geen kauwen op tampons meer.’
Ze haalt de tampons uit het koffer en gooit ze in een vuilnisemmertje dat in de hoek van de kamer staat.
Francine kijkt haar met grote ogen aan. Ze rent naar de wc en komt ze terug met een doosje nieuwe tampons.
‘Nee, geen tampons meer, hoor je me?’
Mädchen wil haar ook deze tampons afnemen, maar Francine verbergt ze achter haar rug. Ze schudt nee met haar hoofd en wijst met haar hand naar haar schaamstreek. Dan begrijpt Mädchen het. Francine is op dit moment ongesteld.
‘Oh, sorry, ik begrijp het,’ zegt ze. ‘Neem deze maar mee. Maar denk eraan: niet meer in je mond stoppen! Als ik je moet helpen, moet je daarmee ophouden. Begrijp je?’
Francine zegt niets maar stopt het doosje snel in haar koffertje. Ze haalt wat kleren uit een la en stopt die bij de tampons. Als laatste pakt ze een foto waar ze zelf met haar ouders op staat en sluit ze het koffertje.
‘Trek maar een dikke jas aan,’ zegt Mädchen. ‘We moeten ver lopen eer we bij de trein zijn.’
‘De trein?’ Francine’s ogen glinsteren. Treinen vindt ze tof.

70

Mädchen en Francine gaan de gang door en de trap af. Als ze bijna bij de voordeur zijn, horen ze plots een stem.
‘Mag ik vragen waar jullie naar toe gaan, dames?’
Mädchen’s hart slaat over, ze draait zich om. Een tiental meters van hen verwijderd, zit een jongen in een gemotoriseerde rolstoel.
‘Twee zulke mooie vrouwen, daar hoort een lekkere vent bij, vinden jullie niet? Dat kan toch niet alleen op straat gaan. Stel je voor dat jullie aangerand worden.’ Hij bestuurt de rolstoel met een hendel bij zijn rechterhand en rijdt tot vlak voor de twee vrouwen. ‘Kijk, dan kan ik jullie beschermen,’ zegt hij lachend. ‘Ik sla ze helemaal kreupel.’
Mädchen ziet dat zijn lichaam grotendeels verlamd is. Hij is vrij mager. Zijn benen zijn enigszins vervormd. Zijn voeten zitten raar aan de benen vast. Hij draagt geen schoenen, alleen sokken. Zijn armen en handen kan hij blijkbaar bewegen, ook al buigen zijn polsen in een wat vreemde hoek. Zijn hoofd en gezicht functioneren blijkbaar normaal. En zo te horen werkt vooral zijn mond goed.
‘Hoi, ik ben Adje.’ Hij steekt een kromme hand uit naar Mädchen. ‘Zo, wat schrok jij, zeg. Nooit een spast in een rolstoel gezien?’
Mädchen staat in eerste instantie een beetje met haar mond vol tanden.
‘Nee, eh… ik dacht dat…’
Mädchen schudt de wat slappe hand.
‘Jullie gaan toch niet op de loop, hè? Gaan jullie naar buiten, wandelen, naar het café? Ik ga mee. Hoe heet jij?’ Hij bekijkt Mädchen.
‘Eh, Mädchen.’
‘Gekke naam. Lekker jurkie heb je aan trouwens.’ Hij neemt Mädchen van top tot teen op. ‘Feesie?’
Mädchen begrijpt niet wat hij bedoelt. ‘Feesie?’
‘Feesie ja, ga je naar een feestje toe?’ herhaalt de jongen. ‘Met je jurk?’
‘Oh, nee. Ik heb mijn jas ergens anders. Maar we gaan nu. Je kunt niet mee.’
‘Ben je familie van Francine?’ vraagt de jongen als hij merkt dat hij afgescheept gaat worden.
‘Dat gaat je niks aan, kom Francine, we gaan.’
Francine kijkt bang naar de jongen in de rolstoel. Hoewel ze hem kent, is ze altijd op haar hoede bij mannen. Zelfs als ze in een rolstoel zitten.
‘Waar ga je naar toe met je koffertje, schat, ga je op reis?’ vraagt hij dan aan Francine.
Francine, die gewend is dat ze jongens altijd moet gehoorzamen, antwoordt hem braaf.

‘Zij neemt me mee, weg van hier, we gaan naar de trein lopen. Ze gaat me helpen. Zij kan me genezen.’
‘Hela,’ zegt Adje, ‘weg van hier, genezen? Zo’n mooie vrouw als jij, Mädchen, je ziet er niet uit als een psychiater. Ik wist niet dat psychiaters zulke roze jurkies droegen.’
‘Kom,’ zegt Mädchen tegen Francine. Ze neemt haar hand en wil haar meetrekken, maar de jongen rijdt met zijn rolstoel langs hen en verspert hen de weg.
‘Het lijkt mij niet dat jij haar zomaar mag meenemen van hier. Als ik nou eens een verpleger roep?’ Hij kijkt Mädchen grijnzend aan. Mädchen weet even niet wat ze moet doen.
‘Hoezo kun jij haar genezen?’ vraagt de jongen nieuwsgierig. ‘Als je geen psychiater bent, wat ben je dan? Ben je een gebedsgenezer?’ Mädchen vindt dat niet eens zo ver naast de waarheid.
‘Ja, zoiets.’
‘En kun je het? Ben je goed? Heb je al veel mensen genezen?’
‘Ja, wel wat,’ antwoordt Mädchen aarzelend.
‘En genees je alleen psychisch gehandicapten of ook lichamelijk gehandicapten?’ De jongen wacht het antwoord van Mädchen niet eens af. ‘Je moet me meenemen,’ zegt hij resoluut. ‘Ik wil dat je mij ook geneest.’
‘Dat is onmogelijk,’ zegt Mädchen haastig, ‘ik kan je niet meenemen. Wij gaan met de trein, je kunt niet mee in je rolstoel. En Francine is een speciaal geval. Ik kan jou niet genezen.’
‘Onzin,’ roept de jongen brutaal. ‘Je moet het proberen. Ik zit al mijn hele leven aan deze kloterolstoel gebonden. Je zou eens moeten weten wat dat betekent. Ik moet constant geholpen worden. Ik moet aangekleed worden, gewassen, noem maar op. Weet jij wat het betekent om je hele leven lang van anderen afhankelijk te zijn? Om de hele tijd als een baby in je nakie te liggen terwijl vreemden je verzorgen. En seks, ho maar. En ik moet mijn hele leven in deze kutkliniek blijven. En dat ik hier met lichamelijk gehandicapten moet leven is nog daar aan toe, maar met deze geestelijke gevallen…, met sommigen kun je niet eens praten. Ik ga met je mee, je moet maar wat proberen. Jij bent mijn enige kans, begrijp je dan niet? Ik wil weer lopen. En in een trein kom ik wel met mijn rolstoel. Da’s geen probleem.’
‘Nee, je kunt niet mee,’ zegt Mädchen weer. ‘Ik zou je graag willen helpen, maar ik kan niet. Laat je ons nu langs?’
De jongen kijkt haar aan met een gemene trek op zijn gezicht. ‘Je zult me meenemen, anders roep ik alles hier bij elkaar. Dan vertel ik wat

jullie van plan zijn. Dan wordt jij van het terrein gegooid, en Francine blijft lekker hier.'
Francine kijkt Mädchen wanhopig aan. 'Ik wil niet hier blijven. Jij moet ze wegjagen.'
'Verdomme,' zegt Mädchen boos, 'godverdomme.'
Moet ik nu ook nog een rolstoelrijder meenemen, denkt ze bij zichzelf. Van de regen in de drup. Het wordt steeds fraaier. Maar wat moet ze dan? Francine achterlaten? Ze kijkt de jongen boos aan.
'Godverdomme. Maar ik wil geen enkele last van je hebben. En ik beloof je nu al dat ik je niet kan genezen.'
'Ik heb vertrouwen in je,' zegt de jongen. 'En als het niets wordt, misschien leer je mij dan gewoon beter kennen als een geweldige vent. Wie weet worden we nog eens minnaars, hee, wat denk jij?'
'En je houdt op met die flauwekul,' antwoordt Mädchen boos, 'Als je je niet normaal kunt gedragen, laat ik je onderweg stikken.'
'Ik ben hartstikke lief, dat beloof ik,' zegt Adje snel. 'Maar eh, ik moet ook wat spulletjes meenemen. Het duurt wel een half uurtje eer ik klaar ben. Ik moet nog een verse uritip.'
'Een euritip?' vraagt Mädchen, 'wat is dat?'
'Uritip, u, uritip. Da's iets dat gaat over mijn pik, een soort condoom. En dan met een slang eraan en een plastic zak, die om mijn been gesnoerd wordt. Daar kan ik dan in pissen. Hoef ik niet gelijk naar de wc.'
'Ja, dan gaan wij wel alvast vooruit,' zegt Mädchen, 'en dan wachten we wel op je bij het café.'
De jongen denkt na.
'Goed, maar één ding. Als je erover denkt om 'm te peren, dan moet je weten dat ik alsnog de directeur zal waarschuwen. En dan hebben ze jullie zo, hoor. D'r is hier geen station direct in de buurt. Dus eer jullie een half uur ver zijn te voet, hebben ze jullie al te grazen. Ik ga mee! Duidelijk?'
Mädchen begrijpt dat ze geen kant op kan. De trein is inderdaad te ver weg. En de portier weet uit welke richting ze gekomen is. Ze zullen vast wel iemand die kant op sturen.
'Maar schiet wel op, verdomme.'
'Trouwens,' zegt de jongen, 'misschien heb ik wel een beter idee. Kun jij rijden?'
Mädchen schudt haar hoofd.
'Is niet zo moeilijk. D'r is een busje hier, daar kan ik in met mijn rolstoel. Rijden is niet zo moeilijk, hoor. Kun je zo leren. En een paar

krasjes en deukjes maken ook niet uit. De sleutels liggen zo voor het grijpen. Laat maar aan mij over.'
Mädchen zucht. Jezus, wat heb ik me nu weer op mijn hals gehaald, denkt ze.
'Schiet nou maar op met je eurotip, we willen snel weg.'
'Ik zie jullie dadelijk bij het café,' zegt de jongen terwijl hij er in zijn rolstoel vandoor zoeft.
Mädchen zucht nog eens diep, dan doet ze de deur open. Ze kijkt of er niemand van het personeel buiten te zien is.
'Kom mee.' Mädchen en Francine steken de straat over naar het café.
'Luister,' zegt Mädchen tegen Francine voor ze naar binnen gaan, 'als we binnen zijn moet jij maar even alleen gaan zitten. Ze moeten ons niet met elkaar zien, begrijp je?'
Francine kijkt Mädchen vragend aan.
'Doe maar gewoon wat ik zeg. Jij gaat aan een tafeltje zitten en ik aan een ander.'

71

Als Adje weer op zijn kamer is, belt hij een verpleegster. Hij hoopt maar dat Brigitte vandaag geen dienst heeft. Een goor pokkewijf. Bloedmooi, dat wel. Maar een ontzettende bitch van een vrouw. Gisteren was ze bij Adje langs gekomen om zijn piszak te verschonen. Ze had hem twee uur laten wachten nadat hij haar gevraagd had. 'Wat moet jij, manke?' had ze gezegd.
Ze had haar lange blonde haar ietwat slordig opgestoken. Ze droeg een nauwsluitend wit verpleegstersjurkje, beslist te kort en te sexy om te behoren tot de collectie van voorgeschreven werkkleding. Haar decolleté liet de volle, blanke aanzet van een zeer ruime boezem zien. En ze droeg zeer onverpleegsterachtige zwarte, hoge schoenen. Ja, kon Adje het helpen dat hij ook seksuele gevoelens had en dat die door Brigitte's uiterlijk op hol sloegen?
Brigitte wist verdomd goed wat ze bij de mannelijke patiënten aanrichtte. Toen ze bij het verwisselen van Adje's uritip haar tieten in zijn gezicht had gehangen, had Adje het niet langer gehouden.
'Wil jij niet eens effe lekker de plaats innemen van mijn uritip?' had hij gevraagd. Waarop Brigitte had geantwoord: 'Zal ik jouw uritip eens zover door je strot duwen dat je je in je reet kunt laten neuken zonder dat je een condoom nodig hebt?' Daarna was ze zo zijn kamer uitgelopen en

had ze hem halfnaakt, met zijn broek op zijn enkels, in zijn rolstoel laten zitten.
En nu wacht Adje op degene die vandaag zijn urinezak zal leegmaken en hem een nieuwe uritip zal omdoen. De deur gaat open.
‘Hou je smerige praatjes vandaag maar beter voor je, mankepoot.’
Brigitte heeft ook nu weer dienst. En ze lijkt in een sadistische bui vandaag.
‘Kijk maar uit, met je vuile mond, anders zet ik je onder de douche met je elektrische rolstoel. Als je maar één kik geeft, mannetje, elektrocuteer ik je. Wat moet je nou, ik heb niet de hele dag de tijd.’
Adje weet dat hij het zich nu niet kan permitteren Brigitte tegen zich in het harnas te jagen.
‘Wil je mijn piszak leegmaken en me een nieuwe uritip geven?’
Brigitte kijkt hem aan.‘Waarom zou ik dat doen? Als je zak vol is, loopt het vanzelf wel terug je blaas in. En als je maar lang genoeg wacht, komt het door je oren wel weer naar buiten.’
‘Ach kom op nou, Brigitte,’ pleit Adje, ‘help me nou even.’
Zonder iets te zeggen loopt Brigitte naar Adje toe. Ze tilt hem uit zijn rolstoel en legt hem op zijn bed.
‘Wat doe je nu, waarom moet ik uit mijn stoel?’ protesteert Adje. ‘Ik hoef alleen maar een nieuwe uritip en een nieuwe zak, daar hoef je me toch niet helemaal voor uit te kleden.’
‘Mond dicht,’ zegt Brigitte streng, ‘ik bepaal hier wat er gebeurt, begrepen?’
Ze houdt ervan als ze de patiënten in hun nakie kan zetten, dat maakt hen extra kwetsbaar. Ruw ontdoet ze Adje van zijn kleren. Een tel later is hij naakt, op zijn uritip en de zak aan zijn been na. De zak is gevuld met urine, die geel door het doorzichtige plastic heen schijnt.
Wat een belachelijke wurmpie? Jongen toch! Je zou je moeten schamen voor zoiets. Je bent zelfs daar beneden niet eens een man. Wees maar blij dat je gehandicapt bent. Heb je er tenminste een excuus voor dat geen vrouw je wilt. Je wurmpie is al even zielig als jij bent, mankepoot.’
Ze maakt de zak van Adje’s been los en houdt hem boven Adje’s hoofd.
‘Zal ik deze pis eens over je hoofd gieten, mannetje?’
Adje weet dat ze het nog doen zou ook. Soms laat Brigitte de patiënten uren in hun ontlasting in hun bed liggen als zij dienst heeft en er niemand is om haar te controleren. Of ze laat ze veel te lang in te koud badwater liggen zodat ze onderkoeld raken. Of ze vult juist het bad met veel te heet water. En dan bedreigt ze de patiënten zodanig dat ze niets tegen het hoofd of tegen de directeur durven te zeggen.

En Adje kan zich vandaag al helemaal niet verweren. Hij durft geen grote mond te hebben, omdat hij zijn enige kans op ontsnapping uit deze hel niet mag verspelen.
‘Oh, dat zou ik denken, dat je je bek houdt,’ zegt Brigitte. ‘Het is je geraden ook. Want je weet wat ik met jullie soort kan.’
Ze loopt naar de wc en laat ze de zak leeglopen., komt terug, sluit een nieuwe uritip op de slang aan en rolt het condoom over Adje’s piemel. Vervolgens kleedt ze hem ruw aan.
‘Zo, armzalig, lastig ventje. Je hebt weer een nieuwe piszak om. Zal ik je zo nog wat op je bedje laten liggen?’
‘Nee, nee, ik moet weg, zet me in mijn rolstoel,’ zegt Adje paniekerig. Hij moet naar het café, hij moet. Dat is zijn enige kans om te ontsnappen aan deze plek. En misschien aan zijn handicap. En zelfs als hij voor de rest van zijn leven gehandicapt blijft, hij wil hier van deze vreselijke plek vandaan. En als het hem zijn leven kost. Het maakt hem niets meer uit.
‘Moet jij weg?’ Brigitte kijkt de jongen spottend aan. ‘Waar moet jij dan zo dringend heen? Wat heb jij nou helemaal voor belangrijks te doen hier? Moet je gaan armworstelen met die meid zonder armen? Zou je misschien ook eens ergens mee kunnen winnen. Of ga je je wurmpie door een blinde laten afzuigen? Adje-milimeterlatje.’
Adje weet dat hij moet toegeven.
‘Als jij dat wilt, ga ik vette Mina neuken, maar help je me nou in mijn rolstoel, alsjeblieft?’ zegt hij in de hoop dat als hij haar vernederingen slikt, zij hem zal helpen.
‘Ach, ik heb ook geen tijd voor jou,’ besluit Brigitte geïrriteerd. Ze tilt Adje van zijn bed, propt hem in zijn rolstoel en loopt zijn kamer uit. Adje rijdt de badruimte in, haalt een doos uritips uit de la van een kastje, stopt ze in zijn hemd en gaat op weg naar het café.

72

Mädchen en Francine lopen het café binnen, waar Mädchen tot haar verbazing Christiaan achter een kop koffie ziet zitten.
Hij ziet er verward en depressief uit. Als hij Mädchen ziet, springt hij echter op.
‘Eindelijk, daar ben je, ik heb je gezocht, je weet niet wat ik allemaal heb moeten meemaken.’

Mädchen kijkt naar Francine en maakt een heimelijke beweging met haar hand naar een tafeltje langs de muur. Francine gaat aan het tafeltje zitten.
‘Christiaan, wat doe jij hier? Ik wist niet dat je me gevolgd was.’
‘Eva is terug naar de trein,’ antwoordt Christiaan. ‘Maar ik ben verder achter je aan gelopen. Ik dacht dat je boos op ons was, dus ik durfde je niet in te halen. Ik wil hier weg. Het is een vreselijke plek hier. Kunnen we weggaan?’
Mädchen gebaart hem dat hij weer moet gaan zitten. Zelf neemt ze ook plaats aan Christiaan’s tafeltje. Francine blijft hen aanstaren vanaf haar plek.
‘We moeten nog even wachten, Christiaan. Ik neem twee nieuwe passagiers mee op de trein. De vrouw die daar aan het tafeltje zit gaat mee. En er komt nog iemand.’
Christiaan kijkt naar Francine. ‘Maar zij is gehandicapt?’
‘Ja.’
‘En wil je haar gaan meenemen? Zij zal ons een hoop last bezorgen. Haar kun je toch niet helpen. En ze zal vast niet de kliniek mogen verlaten. Ze is niet goed bij haar hoofd, dat zie je zo.’
Christiaan moet er niet aan denken weer met gehandicapten opgescheept te raken. Zijn avontuur met Patrick en de anderen heeft hem volkomen overstuur gemaakt. En dan zijn eigen kind. Hij wil niet meer met de handicap van zijn kind geconfronteerd worden.
‘Waarom wil je ze meenemen, Mädchen? Alsjeblieft laat ze hier.’
Mädchen kijkt Christiaan verbaasd aan. Waarom is hij zo emotioneel over Francine?
‘Christiaan, hou op!’ Ze kijkt hem streng aan. ‘Deze vrouw is een slachtoffer, net als jullie toen. Zij wil dat ik haar help. Het is waar dat ze geestelijk gehandicapt is, maar het is een lieve meid. Je hebt geen idee hoeveel vreselijks ze in haar leven heeft moeten meemaken. Maar hoe dan ook, ik heb geen zin mijn acties te verdedigen, ik ben de baas op deze reis. En ik bepaal dat ze meegaat. Basta!’
Christiaan kijkt Mädchen geïrriteerd aan. Hij is beledigd. Zijn plan was, als hij haar eenmaal had ingehaald, zich bij haar in te werken. Zonder Eva in de buurt die zich overal mee bemoeide, had hij veel meer kans Mädchen te bespelen zoals hij het wilde. Maar nu zet ze hem botweg op zijn plaats. Dat is bitter. Toch moet hij zijn trots voor het moment inslikken. Ik moet haar niet tegen me in het harnas jagen, denkt hij. Ik moet haar voor me winnen.

‘Ja, je hebt gelijk, sorry, ik ben een beetje in de war. Het is voor mij ook niet allemaal makkelijk, weet je? Tussen Eva en mij gaat het de laatste tijd niet zo geweldig. En dan ons kind. Misschien moet ik Eva maar een beetje met rust laten. Misschien kan ik jou beter helpen. Jij kunt mijn hulp goed gebruiken.’
Mädchen luistert niet naar Christiaan. Ze heeft haar eigen problemen.

Na een tijdje gaat de deur van het café open. Adje komt met een zenuwachtige blik binnenrijden.
‘Ah, jullie zijn er nog. Goed. Gaan we? Wie is hij?’
‘Dit is Christiaan,’ zegt Mädchen. ‘Hij hoort bij mijn team.’
‘Kun jij rijden?’ vraagt Adje aan Christiaan.
‘Ja.’
‘Mooi, ik heb de sleutels van de bus gejat. Kun jij mooi rijden.’
Mädchen staat op en beduidt de anderen haar te volgen.
Een straat verder staat een busje van de kliniek. Adje legt uit hoe de hydraulische lift werkt. Hij rijdt erop, wordt omhoog getild en rijdt verder de bus in. De anderen stappen in en ze rijden op aanwijzing van Adje naar een uitgang van het terrein die nog net berijdbaar is voor de bus maar niet via de portier gaat.

73

‘We moeten over de stoep en dan een stuk tussen wat bomen en struiken door en dan een hek omver rijden,’ zegt Adje. ‘Maar dat is de enige manier om met de auto hier ongezien vandaan te komen.’
‘Maar als je hen wilt meenemen,’ zegt Christiaan plots tegen Mädchen, ‘wat doe je dan met de twee zielen die je moet nemen?’
Mädchen had er nog helemaal niet aan gedacht. Maar ze wil helemaal niemand meer vermoorden.
‘Flauwekul,’ zegt ze, ‘onzin. We zitten toch al in de auto. Straks zijn we buiten en dan houdt niemand ons meer tegen. Trouwens, het is toch niet eens bewezen dat het zo werkt. Waarom zou ik me aan zo’n idiote regel houden die die fascisten in Antwerpen bedacht hebben? Rij maar door. Ik wil er niets meer over horen.’
Een stukje verder zien ze in de verte twee figuren aan de linkerkant van de straat lopend in hun richting komen. Ik moet haar voor me winnen, flitst het door Christiaan’s hoofd. Als ik dit voor haar doe, zal ze me vast heel erg dankbaar zijn. Tenslotte ben ik haar beschermer. Ik moet het

doen. Ik moet het doen. Zijn hoofd bonkt. Zij is er zelf bang voor. Maar ik doe het voor haar. Ik moet het doen. Ik moet het doen. Hij trapt uit volle kracht het gaspedaal van de bus in. Hij versnelt. Ineens stuurt hij in bruusk naar de linkerkant van de weg.
‘Wat doe je?’ schreeuwt Mädchen ontzet, als ze begrijpt wat hij doet. ‘Neeee! Niet doen!’
Maar het is al te laat. Christiaan ziet de glimlach van Patrick en van Audrey als ze hem herkennen. Ze lopen gearmd als een verliefd paartje. Hij ziet Patrick recht in zijn ogen kijken en hij ziet Patrick’s mond glimlachend opengaan. Hij ziet zijn lippen de naam Christiaan vormen. Zijn hand zwaait omhoog om Christiaan te groeten.
Dan verplettert de bus de gezichten en de lichamen van het verliefde stel met een enorme smak.
Mädchen heeft haar armen voor haar ogen. De bus slingert maar rijdt in volle vaart door. Christiaan trekt de bus recht. Hij houdt zijn voet op het pedaal. ‘Het moest, het moest, het moest,’ herhaalt hij steeds. ‘Waar naartoe?’ schreeuwt hij naar achteren, naar Adje.\
‘Naar…, naar links hier,’ stamelt Adje. ‘En dan de stoep op.’
Christiaan stuurt de bus met een bonk de stoep op, vliegt door struiken en rakelings langs bomen en ziet een laag, houten hek. Hij ramt de planken doormidden en komt op een landweg terecht die hij hobbelend en springend af rijdt op weg naar hun trein.

74

Christiaan denkt veel te veel aan zijn reputatie, denkt Eva boos. Hij is bang dat zijn kind gehandicapt is omdat hij dan niet met zijn kind kan showen bij zijn vrienden en zakenrelaties. Maar ik weet zeker dat Mädchen ons kind genezen heeft. Ze wrijft glimlachend over haar buik. Jij wordt een extra mooi kindje, want jij bent gezegend en gezond gemaakt door Mädchen onze Vrouwe. Want als ze je dan toch al gezond maakt, waarom dan niet gelijk blakend van gezondheid. En gezondheid is schoonheid. Maar zeggen dat ik zijn geld opmaak. Tss, ik wou dat hij wat minder verdiende en dan meer thuis was. En dat ik het met de buurman doe. Nee, als hij avondenlang met zijn secretaresse doorwerkt, moet ik zeker niet jaloers zijn.
Boos schopt ze een steen weg die op het pad ligt. Haar voeten doen pijn. En ze is zwanger. Hij had met haar mee terug naar de trein kunnen gaan om te wachten op Mädchen. Maar als Mädchen dan niet terug was

gekomen? Christiaan had wel een beetje gelijk. Iemand moest achter haar aan gaan om haar terug te halen.
Eigenlijk vond ze het wel een beetje onverantwoordelijk van Mädchen om hen zomaar in de steek te laten. Maar ja, de wegen van de Verlosser zijn ondoorgrondelijk. Wie weet waar haar weg haar nu naartoe zou leiden. Misschien moest ze nieuwe apostelen ophalen. Als het dan maar niet weer zo'n type als die Lisa zou zijn. Daar had ze haar buik al vol van en ze kende haar pas sinds gisterennacht.
Had ik m'n boeken maar bij me, dan rustte ik even uit in de berm en dan las ik wat bij voor wanneer Mädchen terugkomt. Als ik weer bij de trein ben, ga ik verder studeren in de bijbel. Ik moet hem eigenlijk altijd bij me dragen, dat is beter, dan kan ik ook dingen opzoeken als het nodig is. Misschien staat er wel iets in over dat Jezus ook eens zijn apostelen heeft achtergelaten. Was er niet iets met een kudde achterlaten om een verdwaald schaap te gaan zoeken? Is dat niet net zoiets als Mädchen nu heeft gedaan? Ze heeft Eva en de anderen achtergelaten, en nu komt ze vast straks terug met een verdwaald schaap. Dus doorlopen nu, Eva. Niet klagen, maar dragen en smeken om kracht.

Lisa is ondertussen bezig geweest met het begraven van Bobby.
Het had haar zeer geraakt de hond daar te zien liggen lijden en toen hij haar had aangekeken, was ze ineengekrompen van schuldgevoel en medelijden. Maar ze kon niet anders. Ze had het moeten doen. En ze zou het weer doen als ze moest. Maar waarom had Mädchen dat niet begrepen? Waarom had ze haar zo aangekeken toen ze bij de hond stond? Alsof ze haar haatte. Terwijl ze het haar toch had uitgelegd. En terwijl ze hadden gevreeën en hadden besloten samen de wereld te veroveren. Was dit dan de dank? Om die stomme hond zou Mädchen haar weer verstoten? Had ze niet genoeg geleden in het verleden? Had ze zichzelf niet genoeg gehaat? Alsof zij het niet erg had gevonden van Bobby. Ze had het zelf niet kunnen aanzien.
Toen ze weer naar buiten had gekeken, na een hele poos, was iedereen plots verdwenen. Alleen Bobby lag daar nog, om de paal gevouwen, dood. Waar zijn ze allemaal naartoe, had Lisa verschrikt gedacht. Ze hebben me allemaal in de steek gelaten. Ze had zich plots zo alleen gevoeld. Alsof er niemand meer bestond op de wereld. Ze was uit de trein gesprongen en naar Bobby toe gelopen. Haar vader dood, Bobby dood, de anderen hadden haar verlaten.
Ze keek automatisch naar haar polsen, zoals altijd als ze zich slecht voelde. Haar polsen waren haar uitweg uit het leven. Haar polsen waren

haar troost. Op haar kamer had ze vaak uren naar de dunne huid zitten kijken, naar de kloppende ader eronder. Dan wreef ze met haar duim over de plek tussen het bot en de spieren, daar waar ze haar leven voelde pulseren. En soms kon ze het verlangen niet weerstaan bloed uit die huid te zien druppelen.
Als voorproefje op de zelfmoord sneed ze wel eens met een scheermes in haar huid, puur om de zoete pijn te voelen en het prachtig rode bloed te zien ontsnappen aan haar lichaam. Dan nam ze een kleine aanloop naar de dood. Soms was dat genoeg om haar gerust te stellen. Het was mogelijk om aan het leven te ontsnappen. Andere keren ging ze in haar totale wanhoop de hele weg. Zoals die laatste keer toen ze haar aders had weten door te snijden en het bloed gulzig uit haar stroomde.
Ze was al vaker halfdood gevonden door haar vader. Elke keer was ze echter weer tot leven gebracht. De laatste keer was ze ervan overtuigd dat ze zou ontsnappen. En toen kwam Mädchen. Mädchen bracht haar met haar wonder de gehele heling, niet alleen van haar wonden, maar ook van haar verleden. Maar zou het kunnen dat dat nu niet waar bleek te zijn? Had Mädchen zich tegen haar gekeerd? Haar afgestoten, zoals voorheen alle mannen hadden gedaan? Ze had haar verlaten. Was het dan toch Bobby alleen, die als enige van haar gehouden had, onvoorwaardelijk, die haar niet beoordeeld had? Bobby, die zij wreed van zich gegooid had, om wat zij hem zelf toegestaan had te doen? Om waartoe zij hem zelfs had aangezet zoveel keren? Zij had de enige ziel vermoord die van haar gehouden had zonder ooit aan haar te twijfelen of haar te bekritiseren. Zelfs tot het moment dat ze hem uit het raam had geduwd. En zelfs tot het moment dat hij zijn kop naar haar had opgetild en zij zich van hem had afgewend.
Lisa knielde naast Bobby. Ze probeerde zich voor te stellen hoe vrolijk hij nog kort daarvoor had rondgesprongen. Maar zijn verminkingen waren te erg. Ze kon niet naar hem kijken. Lisa stond op. Een eindje verderop groef ze met haar handen een kuil om hem in te leggen en met aarde te bedekken.
En zo vindt Eva, die terugkomt van haar lange wandeltocht, haar.

Eva ziet Lisa naast een bergje aarde zitten. Ze begrijpt wat er onder dat bergje ligt.
‘Waarom heb je het eigenlijk gedaan?’
Lisa kijkt niet op en zegt niets.
‘Mädchen is flink boos op je.’
Lisa zegt weer niets.

‘Nou, dan moet je het maar zelf weten, hoor. Als ze straks terug komt met Christiaan zul je het wel merken. Ik ga binnen in de trein zitten lezen. Ik ga een redevoering voor haar opstellen.’
Ze loopt naar de trein en hijst zich met moeite op de eerste tree, om dan verder naar binnen te klimmen.
Lisa kijkt op. ‘Komt ze dan terug?’
Eva draait zich om in de deuropening. ‘Natuurlijk komt ze terug. Wat dacht jij dan? Ze is alleen maar een nieuwe apostel halen. En Christiaan helpt haar daarmee.’
Een vleugje hoop springt op in Lisa’s hart. Misschien heeft ze zich vergist. Misschien is Mädchen niet werkelijk kwaad op haar. Misschien was ze alleen maar geschokt door Bobby’s dood en daarom wat boos op haar. Dat kan ze eigenlijk ook wel begrijpen.
Ze moet op haar best zijn als Mädchen terugkomt. Jezus, ze zal er vast niet uitzien. Ze moet zich gaan optutten. Maar ze heeft geen spullen bij zich. Nou, op z’n minst haar gezicht wassen, haar haren wat fatsoeneren en de aarde van haar kleren afkloppen. Ze zal haar excuses aan haar aanbieden en bijzonder lief voor haar zijn. Ze houdt nog steeds van me, ze houdt van me. Ik weet het zeker.

75

Eva heeft haar boeken weer gevonden. Ze begint te bladeren.
Matteus, 18. De apostelen als herders der kerk. Waarschuwing tegen eerzucht. 1 Tezelfder tijd kwamen de leerlingen bij Jesus en zeiden: Wie is wel de grootste in het rijk der hemelen? 2 Jesus riep een kind naar Zich toe, plaatste het in hun midden, 3 en sprak: Voorwaar, Ik zeg u: Zo gij u niet bekeert en als kinderen wordt, zult gij het rijk der hemelen niet binnengaan.
Ze stopt met lezen. Mijn kind zal dus nadat het geboren is, de grootste in de hemel zijn. Daarom zijn Christiaan en ik door Mädchen gered. Daarom zijn we hier. Ons kind is uitverkoren. Zie je wel, ik wist het. Mijn kind is door Mädchen gezegend. En ik als haar moeder, zal dan ook gezegend zijn. Ze leest verder.
4 Wie zich dus vernederen zal als dit kind, zal de grootste zijn in het rijk der hemelen.
Hmm, daar kan ze even niets mee. Verder.
Waarschuwing tegen ergernis. Mark. 9: 41-48, 5 En wie zulk een kind opneemt in mijn naam, neemt Mij op.

Zie je. Dat moet wel zoveel betekenen als dat… hmmm, zoiets als dat wie het voor dat kind opneemt, die neemt het voor Mädchen op, en dat dat kind dan bijzonder is.
6 Maar wie ergernis geeft aan een van deze kleinen, die in Mij geloven, het ware hem beter, dat hem een zware molensteen om de hals werd gehangen, en hij in de diepte der zee werd verdronken.
Nou, daar heb je het. Wie tegen haar kind is, moet beslist oppassen. En het is haar kind. Dus Mädchen zal wel extra waarde aan haar hechten, gezien het feit dat zij de moeder van het kind is en het straks zal baren. Maar het gaat toch nog wel wat maandjes duren. Wat zouden ze nog allemaal meemaken in die tijd? Enfin, een goede tijd om de campagne voor te bereiden.
Laat ons naar de omliggende dorpen gaan, om ook daar te preken; want daartoe ben Ik gekomen.
39 Zo trok Hij heel Galilea rond; hij preekte in hun synagogen, en dreef de duivels uit.
Zou Mädchen ook overal rond moeten gaan om te preken? Vast wel. En wonderen verrichten. Gelukkig hoefden zij niet te voet te gaan. Zij hadden hun trein. Maar dan moet Mädchen wel zeker van haar zaak zijn. Dan moet ze in zichzelf geloven. En het is mijn rol om haar daarbij te helpen. Misschien kunnen we als we zoveel tijd hebben wel een tijdje naar ons huis gaan in Nieuwnamen. Dan kunnen we daar alles voorbereiden.
Oh, wat zou het heerlijk zijn om weer thuis te zijn. Eindelijk weer in haar eigen bed slapen. En dan zouden ze wel zien waar de anderen konden blijven. Ze zouden wel een plekje vinden. Eerst even in hun huis en dan misschien wat huren in de buurt of zo. Misschien konden ze zelfs wel wat langer over de voorbereidingen doen. Misschien tot haar kind een half jaar is, of eventueel een jaar of iets ouder. Tot Eva hem of haar handig overal mee naar toe zou kunnen nemen. Tenslotte zal het met de wereld nu ook niet meer op een jaartje komen, met redden en al.
Ze moest het er toch eens met Mädchen over hebben. Want Mädchen is ook wel aan rust toe. Het zal haar ook niet slecht doen er wat tijd voor te nemen. Dan kunnen ze goed zien wie van de apostelen die Mädchen op het moment vergaart, nu wel werkelijk de moeite waard is om bij zich te houden. Zoals die Lisa… Ik ga eens opzoeken hoe het ook weer zat met Petrus, die Jezus drie keer verloochend had en dan vooral ook die Judas, die de Heer verraden heeft.

76

‘Daar staat ie, daar staat de trein,’ roept Christiaan uitbundig, terwijl hij fanatiek het stuur van het busje vastklemt en het gaspedaal met zijn voet dieper intrapt.
‘Hee, ik ben al invalide genoeg, kan het wat rustiger?’ roept Adje van achteren uit de bus. De wagen hobbelt als een gek over de kuilen en bobbels in de landweg en laat een flinke stofwolk achter zich.
‘Ik zei toch dat ik de weg terug wel zou vinden,’ roept Christiaan.
Mädchen zit in zichzelf verzonken naast Christiaan en kijkt uit het raam. Francine zit op de bank achter hen. Ze is bang voor die man achter het stuur. Hij heeft iets heel naars in zijn ogen, vindt ze. En ook die jongen in de rolstoel achter haar vertrouwt ze niet helemaal, ook al kent ze hem wel enigszins. Ze klampt zich helemaal vast aan de vrouw voor haar, in wie ze haar hele vertrouwen gesteld heeft.
Weer twee mensen dood of gewond. Mädchen piekert al de hele tijd dat ze onderweg zijn. Christiaan leek haar eerst een nogal stabiel mens, maar nu lijkt hij ook al helemaal te zijn doorgedraaid. Wie denken ze allemaal niet dat ze zijn? De monseigneur bepaalt in zijn eentje dat hij zijn eigen leven moet opofferen om zijn dochter te redden. En nu Christiaan weer die zomaar meent twee mensen dood te moeten rijden om een paar anderen buiten de kliniek te kunnen smokkelen. Wat een gekkenwereld. En wie waren het eigenlijk? Het ging te snel voor haar om het te zien. Ze dacht in een flits te zien dat één van hen naar Christiaan wenkte en lachte. Kende Christiaan ze? Ze meende ook te hebben gezien dat ze geestelijk gehandicapt waren. Patiënten zeker. De armen. Twee gehandicapten gedood voor twee andere gehandicapten.
En waarvoor? Hoe kan zij hen nou helpen? Het lijkt eerder alsof ze iedereen die ze tegenkomt verder in het verderf stort. En al dat geweld baseert zich allemaal op wat Christiaan en Eva hebben horen vertellen door die gekken van de sociëteit. Fantastische bron. Wie zijn die mensen eigenlijk, dat ze met die verhalen komen? Misschien hebben ze Christiaan en Eva wel met opzet een verzonnen verhaal laten afluisteren om ze te manipuleren. Ik wou dat ze me de verdomde spelregels hadden meegegeven, denkt Mädchen.
Pas één keer heb ik zelf mensen aangevallen. Dat was in Antwerpen. En dat was om me te verdedigen. Die goorlappen wilden me verkrachten en ze hadden ons zeker nog meer gemarteld en uiteindelijk vermoord. Maar daarna was het niet meer nodig. Daarna zijn het steeds de betweterige

mensen om me heen die voor God menen te moeten spelen. Dat moet stoppen. Dat ga ik van niemand meer accepteren.
Maar wat had de fanfareman gezegd, toen, aan het begin van haar reis? Dat het een spel was. Maar met werkelijke consequenties in de echte wereld. Dus vermoorden was vermoorden. En met een echte bonus; Kimberley. En dat er allerlei rare dingen konden gebeuren. Nou, die waren er de laatste dagen wel gebeurd. Zoals met de wonden van Lisa, en met Eva en Christiaan in Antwerpen. En ze had het nooit koud, ondanks het feit dat ze een zomerjurk aan had en geen slip. En wat had de fanfareman nog meer gezegd? Dat ze, hoe noemde hij het, zieligerts moest Verlossen. Nou ze had onderhand wel een aardig hoopje zieligerts bij elkaar verzameld. Dus die voorspellingen klopten wel. Alleen vertelde dat nog niks over de zin van dit alles.
Wat mij betreft zijn er drie mogelijkheden, denkt Mädchen. De eerste twee zijn dat ik of gek ben, of dood. In beide gevallen zou ik zeggen dat het allemaal niets uitmaakt wat ik doe. In het eerste geval is alles een hersenspinsel. In het tweede geval ben ik in de hel en zal ik wat ik ook doe gefolterd gaan worden.
Optie drie is dat het een spel is met werkelijke consequenties. In dat geval ben ik dus in werkelijkheid de Verlosser. Want mijn acties hebben een uitwerking in de reële wereld en als ik iemand red, is hij in werkelijkheid gered. Maar duren mijn krachten dan maar tot het einde van de reis? En kan ik ondertussen de hele wereld Verlossen? Hoe het ook zij, ik moet accepteren dat dit op dit moment mijn enige werkelijkheid is. Het is hoe het is. Vroeger was ik gewoon Mädchen, een simpele meid met een simpel leven. En nu ben ik de Verlosser, die onderweg is met een stel mafkezen. Ik zou niet weten hoe ik me tegen deze werkelijkheid moet verzetten. Ontkennen lijkt me geen zin te hebben. Conclusie: ik speel het spel van nu af aan mee.

En zo rijdt Mädchen recht op de rails af waarop de trein, haar trein, op haar staat te wachten. Christiaan trapt op de rem en toetert. Eva en Lisa komen in de dichtstbijzijnde deuropening van de trein staan. Ver weg in een andere deuropening zien ze Chantal Herman staan. Hij verdwijnt in de trein en duikt even later achter Lisa en Eva weer op. Christiaan stapt uit de bus, loopt naar achteren en laat met de hydraulische lift Adje met zijn rolstoel eruit. Mädchen helpt Francine uitstappen. Eva, Lisa en Chantal Herman kijken nieuwsgierig en verbaasd naar de nieuwe passagiers.

‘Jongens, dit zijn Francine en Adje. Zij gaan met ons mee. Francine, Adje, dit zijn Eva, Lisa en onze fanfareman Chantal Herman.’
‘Moet hij mee?’ vraagt Chantal Herman? ‘Hoe moeten we hem in die rolstoel naar binnen krijgen? We hebben hier geen hydraulische lift.’
Mädchen wijst naar de bus. ‘We kunnen de bus achteruit tot aan de trein rijden, dan kan hij zo de trein in rijden. En later zien we dan wel. En als we bij een station komen, kunnen we daar wel zo’n lift lenen.’
‘En zij?’ Chantal Herman knikt met zijn hoofd naar Francine.
‘Wat is er met haar?’ vraagt Mädchen.
‘Nou, kan zij wel mee? Is zij niet…?’
Mädchen kijkt Chantal Herman geïrriteerd aan. ‘Geestelijk gehandicapt? Ja, ze is niet zo intelligent als jij bent, maar we kunnen niet allemaal met stofzuigers en tuba’s om onze nek rondsjouwen, of wel?’
Chantal Herman kijkt haar beledigd aan. ‘Dan moet je het zelf maar weten. Jij bent verantwoordelijk voor wie je meeneemt.’
‘Hebben jullie wat te eten meegenomen?’ vraagt Eva vanuit de deuropening.
‘Nee, we hebben geen kans gehad eten te zoeken,’ zegt Christiaan.
‘Misschien bij de volgende stop.’
‘Luister effe allemaal,’ zegt Mädchen, ‘ik heb jullie een aantal dingen te zeggen. Maar ik stel voor dat we eerst instappen en als de trein rijdt, wil ik dat we allemaal bij elkaar komen. Goed, we zetten eerst Adje met z’n stoel op de trein. Adje, rijd maar weer op de laadklep. Christiaan rijd jij de bus tot bij de deur.’

77

Iedereen kijkt Mädchen vol spanning aan. Adje is uit zijn rolstoel gehaald en op de bank gezet. Mädchen kijkt Adje en Francine aan.
‘Adje en Francine, jullie zullen niet helemaal begrijpen waar ik het over heb, maar ik zal het jullie later nog wel wat preciezer uitleggen. Goed, het volgende wil ik zeggen.’
De zes zitten verspreid over vier banken. Eva en Christiaan aan de ene kant van het gangpad tegenover Lisa. Francine en Adje tegenover Chantal Herman aan de andere kant. Mädchen staat in het gangpad ertussen.
‘D’r is in een paar dagen tijd heel wat gebeurd. Ik weet niet hoe het jullie vergaat, maar ik heb persoonlijk het gevoel dat ik al weken onderweg ben. We hebben al heel wat vreemde dingen gezien en vreemde verhalen

gehoord. Met de meesten van jullie heb ik het gehad over die verhalen die mijn persoon aangaan. En ik heb flink getwijfeld aan de functie, als je het zo wilt noemen, die mij is toebedeeld door jullie of door anderen. Maar ik wil jullie nu laten weten dat ik mij neerleg bij mijn lot. Ik speel het spel mee. Ik twijfel niet meer. Ik ben de Verlosser.'
Eva klapt blij en opgewonden in haar handen. 'Ik wist het, ik wist het. Oh, ik ben zo blij dat jij het nu zelf ook accepteert.'
Maar ook Lisa is blij. Ze voelt het als een persoonlijke overwinning. Tenslotte heeft zij Mädchen zover gekregen. Ze was in eerste instantie nog beschroomd, toen Mädchen van haar uitstapje was terug gekomen en haar niet persoonlijk had begroet. Ze was bang dat Mädchen nog steeds boos op haar was. Nu staat ze op en omhelst Mädchen voorzichtig. 'Ik ben blij voor je,' fluistert ze in Mädchen's oor, 'ik hoop dat je niet meer boos op me bent.'
'Wij staan voor honderd procent achter je,' zegt Christiaan.
'Goed,' zegt Chantal Herman droogjes, 'het werd tijd. Ik heb het je toch al aan het begin van de reis allemaal verteld.'
'Okee,' gaat Mädchen verder. 'Dat betekent dat ik de baas ben. Ik bepaal wat er gebeurt.' Ze kijkt Christiaan dreigend aan. 'En ik bepaal dat er geen slachtoffers meer worden gemaakt. Denk daaraan. Die flauwekul van mensen opofferen om anderen te redden wil ik niet meer horen. Wat mij betreft is het niet meer dan een gerucht. Ik weet niet in wat voor soort wereld we beland zijn, maar moord is moord. Ik keur ten volle af wat jij hebt gedaan, Christiaan. Dat moet je weten. Misschien ben je het slachtoffer geworden van de manipulatie die we allemaal ondergaan. En misschien is het allemaal mijn schuld wel. Maar wie voortaan niet doet wat ik zeg, flikkert maar op. Begrepen?'
'Jij bent Mädchen Onze Vrouwe,' zegt Eva blij. 'Wij zijn er om jou te helpen. Jij bepaalt wat er gebeurt.'
'Goed,' zegt Mädchen. 'Mijn doel is blijkbaar het redden van mensen die in nood zijn. Geestelijke of lichamelijke nood, al heb ik het gevoel dat iedereen die hier is op dit moment voornamelijk in psychische nood verkeerde of verkeert. Althans, als er al lichamelijke gebreken zijn, dan staan die aan de basis of aan het einde van geestelijke noden.'
'Ik begrijp niet wat je bedoelt,' zegt Christiaan. 'Ik heb geen geestelijke problemen. Het enige is dat wij gekidnapt waren door de sociëteit, maar daar heb jij ons van bevrijd. En dat ons kind gehandicapt is.'
'Was,' corrigeert Eva hem. 'Maar Christiaan en ik hebben inderdaad geen psychische problemen.'

‘Nee, jullie zitten goed in jullie vel,’ spreekt Lisa bits. ‘We hebben allemaal problemen.’
‘Jij misschien, met je idiote vader en je zelfmoordneigingen,’ scheldt Eva terug.
‘Jongens, ik duld geen ruzie.’ Mädchen’s kijkt de beide vrouwen streng aan.
Eva geeft Lisa een verwijtvolle blik en richt zich dan tot Mädchen. ‘Ik ben ondertussen al bezig geweest om uitspraken voor je te bedenken,’ zegt ze enthousiast over Mädchen’s wedergeboorte. ‘Wil je ze horen?’ Zonder af te wachten begint ze. ‘Wat vind je hiervan; Tot dit vonnis ben ik gekomen: dat de falenden succes zullen hebben, en de succesvollen zullen falen. En deze; Voorwaar ik zeg u: Alle pijn zal van de mensenkinderen worden weg genomen; zelfs alle zorgen die ze ooit hebben gehad. Maar wie lastert tegen Mädchen de Vrouwe, krijgt in eeuwigheid geen vergiffenis, maar hij zal eeuwig pijn lijden in de hel. Of deze; Alleen wie een kruis te dragen heeft, mag Mij volgen. Goed hè?! Maar ik heb er nog veel meer.’
‘Ja, ho maar, Eva,’ zegt Mädchen. ‘Bedankt. Ik zal ze later met je doornemen.’
Eva glimt van trots.
Mädchen gaat verder, terwijl ze ieder één voor één aankijkt. ‘Een Verlosser heeft helpers nodig. En naar wat ik begrijp, willen jullie dat zijn. Anders waren jullie hier niet. Het lot heeft mij op jullie pad geworpen en jullie op het mijne. Dus ik denk dat we er samen het beste van moeten maken. Ik heb geen idee waar onze reis ons naartoe brengt of wat de toekomst ons te bieden heeft. Met zoveel onzekerheid kan noch ik jullie iets beloven, noch jullie mij.
Wie weg wil, kan elk moment gaan. Aangezien de rol van Verlosser echter aan mij is toebedeeld, neem ik hierbij tevens de rol van leider op mij. Het schijnt mijn reis te zijn. Als jullie mij willen begeleiden op die reis, vind ik dat goed, mits jullie onderling geen ruzie maken en er vooral geen moorden meer worden gepleegd. Noch mens, noch dier hoeft slachtoffer te worden van mijn reis.
Als jullie denken antwoorden te hebben op de vele vragen die onze reis en onze opdracht, of hoe je het ook wilt noemen, ons stellen, deel ze dan alsjeblieft met me. Het schijnt dat we het zonder Goddelijke stem, die ons vertelt hoe alles in elkaar zit en wat er precies van ons verwacht wordt, doen moeten.’
Op dat moment horen ze de deuren van de trein sluiten en voelen ze hoe de trein zich weer in beweging zet. Mädchen houdt zich vast aan een

bank. ‘Tenzij dit plots vertrek als reactie op mijn opmerking gezien kan worden,’ zegt ze terwijl ze naar boven kijkt.
Inwendig huivert ze een beetje. Het blijft vreemd dat de trein zonder zichtbare machinist rijdt of dat er verhalen over haar de ronde doen zonder dat de bron van die verhalen haar bekend zijn.
Mädchen kijkt Chantal Herman aan. ‘Ik wil ook dat we open en eerlijk tegen elkaar zijn. Jij, bijvoorbeeld. Jij zat al op deze trein voordat ik aankwam. Wie ben je? Hoe kom je op deze trein verzeild? Hoe weet je van mij en mijn reis af, van het spel, van het Verlossen en alles? Je zei dat je het van de stem hebt gehoord, maar hoe zit dat allemaal precies? Waarom heeft de stem jou dat allemaal verteld? En waar zit je de hele tijd?’
‘Ja,’ roept Eva snel tussendoor, ‘en waarom zeul je steeds met die stofzuigers en die tuba rond?’
Chantal Herman begint enigszins rood aan te lopen.
‘Mijn persoonlijke gedragingen gaan niemand wat aan.’ Hij kijkt Eva boos aan. ‘Ik heb toch ook niet aan jullie gevraagd waarom Mädchen jullie heeft meegenomen, of waarvan ze jullie heeft Verlost.’
‘Wij hebben het jou verteld,’ zegt Eva, ‘maar jij trekt je steeds van iedereen terug.’
‘Ieder heeft zijn eigen geschiedenis,’ antwoordt Chantal Herman op de beschuldiging. ‘Maar als jullie dan toch zo nieuwsgierig zijn, dan kan ik jullie vast vertellen dat alle antwoorden op de raadselen rond mijn persoonlijke verhaal uit de doeken gedaan zullen worden tijdens onze volgende stop. Ik heb iets georganiseerd waarvoor ik jullie bij deze allemaal uitnodig.’
Iedereen kijkt hem nieuwsgierig aan. Vooral Mädchen is verbaasd dat de volgende stop al bekend schijnt te zijn. ‘Kun jij de trein dan ergens naar toe sturen?’ vraagt ze Chantal Herman. ‘Weet jij hoe het werkt met waar de trein naartoe rijdt?’
‘Eh, nee, weet ik niet, maar de trein volgt beslist niet het spoortraject van de NS. We komen wel aan in echte steden of dorpen en we rijden de meeste tijd door het Nederlandse landschap. Maar soms zijn we uren onderweg in één richting, tussen steden die dichter bij elkaar liggen of helemaal niet op hetzelfde traject. En we hoeven zogezegd nooit over te stappen. De trein rijdt volgens zijn eigen wetten zo te merken.
Wat mijzelf betreft, zo zal ook ik moeten erkennen dat ik net als elk van jullie zogenaamde apostelen in dienst van Mädchen sta op deze reis.’ Hij kijkt uit het raam. ‘En ook ik moet toegeven, hoewel ik in het verleden

gezegd heb geen hulp nodig te hebben, dat een zekere Verlossing ook bij mij niet misplaatst zou zijn.'
Chantal Herman kijkt de anderen weer aan. 'Ik ben één van jullie, of ik wil of niet. Ook ik ben, wat ik noem, een zieligert en een stumper.'
'Spreek voor jezelf,' reageert Christiaan beledigd.
'Ach hou toch op, Christiaan. Denk je dat ik niet weet hoe jullie worstelen met de handicaps van je ongeboren kind? Het raakt jou heel anders dan je vrouw, maar jullie lijden er allebei onder. Voor jou is het je eigen falen en lijden dat je kind niet sterk en gezond in de wereld zal staan. En voor je vrouw is het de tragedie dat het kind zelf moet lijden.'
'Wat weet jij daarvan?' snauwt Christiaan.
'Niets, niets, behalve dat ik weet wat falen is. Vertel me er niets over. Maar zeg me niet dat jij, Christiaan, erboven staat. Niemand hier in deze trein staat daarboven.'
Mädchen knikt. 'Da's waar. Ieder van ons weet wat lijden is. We dragen allemaal ons kruis. Eva's laatste spreuk is wat dat betreft wel toepasselijk. "Alleen wie een kruis te dragen heeft mag Mij volgen". En daarom moeten we geen ruzie met elkaar maken. Maar ik heb nog steeds geen antwoord gekregen op de vraag hoe jij op deze trein komt en wat nu precies de verhouding tussen jou en die stem is. Of je mij of een ander je persoonlijke verhaal wilt vertellen, moet je zelf weten, maar op de andere vragen wil ik een antwoord.'

78

'Goed, ik zal het je vertellen,' begint Chantal Herman zijn verhaal.
'Ik was bezig… met iets…, met iets gevaarlijks. Ik zeg nu niet wat. Dat zullen jullie later nog horen. Maar in ieder geval zou het me lichamelijk verwoesten, waar ik mee bezig was. Vaak had ik op die drempel gestaan. Dagelijks stond ik op die drempel, en nog. Maar die dag. Zo'n drie maanden geleden. Het lijkt wel drie jaar.'
Hij ziet er plots uitgeput uit.
'Ik was eindelijk zover mijn lichaam en mijn leven te vernietigen. Verwoest was mijn leven al. Het raasde. Het trok en scheurde. Mijn ingewanden leken uit mijn lijf gereten te worden. Ik wilde schreeuwen, maar mijn stembanden waren uit mijn keel gerukt. Alleen mijn innerlijke stem kon het uitgillen. "Mijn vader, waarom heb jij mij dit aangedaan? Mijn vader, waarom heb jij mij dit aangedaan," riep ik.
Dat was het laatste wat ik mij uit mijn normale leven herinner.'

Hij plaatst met zijn vingers het woord normale tussen aanhalingstekens.
‘Ik moet zijn flauwgevallen en ik kwam weer bij in een roze wolk. Ik nam aan dat ik dood was, en ik hoorde een stem, die ik aan de duivel toeschreef. De stem sprak en de mist trok op. Ik merkte dat ik in een trein zat. En de stem sprak via de intercom van de trein.’
Mädchen is gaan zitten en luistert net als de anderen ademloos naar het verhaal van Chantal Herman.
‘De stem zei: “Luister en kijk naar het verhaal, waar deze trein jou doorheen zal voeren. Het is niet jouw verhaal en toch zal het ook jouw verhaal zijn.” Ik vond het vanaf die eerste keer al een nare stem. En nog steeds. “Wie, wie ben je?” zei ik, “waar ben ik?” “Je bent op reis,” zei de stem. “Je bent gemaakt en je bent wat je van jezelf gemaakt hebt. Jij bent de eerste, anderen zullen volgen. En allen zullen jullie de Ene volgen. En de Ene komt gelijk na jou. En jij zult de Ene ontvangen en begeleiden. Want de Ene zal de Verlosser zijn. Maar jij zult de Verlosser eerst moeten leren kennen. Jij zult door haar leven reizen en haar verhaal zien.”
Nu moet ik zeggen dat ik helemaal niet van dat soort vage, mystieke praatjes hou. Dus ik zei: “Ja, ho effe, de Ene, de Verlosser. Bespaar me die bijbelse bullshit. Ben ik dood, zeg het dan gewoon.” Maar de stem zei: “Kijk!” Ik keek door het raam naar buiten en het voorbijglijdende landschap veranderde en ik zag een jonge man en een jonge vrouw bij een wieg staan en hoorde hoe ze hun kind bij de naam Mädchen noemden. Ik zag de vader, toen het kind zes jaar was, het kind en de vrouw verlaten.’
Mädchen voelt zich helemaal naar worden.
‘Ik zag de moeder uit wanhoop … het was een vreselijke film.’
Mädchen sluit haar ogen.
‘Ik zag een ongelukkige jeugd en een mislukt huwelijk en een feest in een nichtenbar en na afloop…’
‘Hou op!’ schreeuwt Mädchen plots. ‘Hou op! Je hoeft mijn hele leven niet te beschrijven.’
Chantal Herman kijkt haar aan. ‘Sorry. Het spijt me, maar ik heb dat alles drie maanden lang moeten aanzien. Al die tijd dat ik hier in deze trein opgesloten zat. Een marteling! En ik zag zoveel van jouw leven, Mädchen, dat het bijna voelde alsof het mijn eigen leven was. Ik moet zeggen, af en toe viel er wel wat te beleven. Sjongejonge, dat met die Sjon, dat was wel heftig hoor. En ik heb gehuild toen het ongeluk met je dochtertje gebeurde. En daarna in het ziekenhuis ...’

Mädchen's gedachten dwalen een kort moment af naar toen ze met haar dochtertje in haar armen lag en ze het leven uit haar voelde vloeien. En naar de dagen dat ze thuis lag opgebaard en ze zoveel met haar had gepraat.
'Ja, het was een zeer aangrijpende film,' gaat Chantal Herman verder. 'Ik hoop dat je het me niet kwalijk neemt, maar uiteindelijk had ik ook mijn eigen problemen nog. Dus ik dacht bij mezelf wel eens: kolere, wat moet ik hier allemaal mee? Heb ik hierom gevraagd? De trein stopte nooit. Ik had nooit last van honger of dorst of warmte of kou, en ik hoefde me nooit te scheren, maar het was een lange hel, waarin ik zat. Ik heb vaak genoeg aan de noodrem getrokken of geprobeerd een raam in te slaan, maar niets lukte. Ik zat gevangen in deze kuttrein. En ik begon steeds meer de pest aan jou te krijgen, Mädchen. Ik gaf jou er de schuld van dat ik hier in deze ellende zat. Ik zag hoe je steeds meer doordraaide na de dood van je dochtertje. Met die kurk weet je wel, en uiteindelijk op het graf.'
Het lijkt Mädchen of hij het zegt om haar te kwetsen. En als het zo is dan slaagt hij er goed in. Mädchen wendt zich af en staart naar buiten.
'En ik had geen zin meer in jouw, sorry hoor, deprimerende verhalen. Zoals ik al zei, ik heb mijn eigen sores. Ik was het ondertussen spuugzat. Toen, één dag voordat jij eindelijk aan boord kwam, was de stem plots weer terug.
De stem vertelde me dat de trein op de dag dat jij zou arriveren dan heel even zou stoppen. Jij zou een korte stop krijgen om je trein van buiten te bewonderen. En hij zei dat ik me dan maar niet in mijn hoofd moest halen dat ik 'm dan zou kunnen peren want dat dat onmogelijk zou zijn. En inderdaad, de deuren gingen open en jij kon gewoon uitstappen.
Met jou verdween ook die stinkende rotmist die even van te voren in de trein was opgedoken. Maar voor mij was het alsof een onzichtbare muur elke deur voor me afsloot. Ik kwam er gewoon niet uit. En daar baalde ik goed van. Na drie maanden in deze gore kuttrein opgesloten te zitten, stopt hij eindelijk en dan mag jij een wandelingetje maken en ik zit nog steeds binnen als een rat in een experimenteerkooi. En ook in Antwerpen en in Haarlem mocht ik mooi binnen blijven, terwijl jij, Mädchen, op pad ging.
Maar goed, de stem vertelde dus dat ik jou een beetje wegwijs moest maken. Hij vertelde dat jij een missie zou leiden om mensen op te speuren die gefaald hebben. Om de een of andere reden schijn jij uitgekozen te zijn uit reden van je eigen falen of om je relatie met je dochtertje en dat moment op het graf of zo. Ik weet ook niet alles.'

Chantal Herman pauzeert een tel.
‘Ik meende minachting in de stem te bespeuren als hij het over mensen had die falen. En de stem vertelde over deze trein. Weet je wel, je man’s lul.’
De anderen kijken hem vragend aan.
‘Ja, jullie hebben de trein nooit gezien zoals hij d’r aan het begin uitzag,’ verklaart Chantal Herman.
‘Hoef je ook niet uit te leggen,’ zegt Mädchen snel.
‘Nou,’ gaat Chantal Herman weer verder, ‘en toen heeft de stem nog wat dingen verteld, die ik jou ook heb verteld. Dat we in de buitenwereld zitten, maar dat we ons ook in de echte wereld begeven als we buiten de trein stappen. En dat er vreemde dingen kunnen gebeuren. En dat het voornaamste doel is mensen op te pikken. Ik heb hem veel vragen gesteld, maar de stem zei dat we het meeste zelf moesten uitzoeken. En dat we, als we wilden, het als een soort spel moesten opvatten, maar wel een spel met echte inzetten. Dat jij, Mädchen, de hoofdrolspeler bent. En dat als alles goed gaat je aan het einde je dochter terugkrijgt en verder gelukkig zult leven en dat als het mis gaat, iedereen het zal bezuren en dat je dochtertje dan op een gruwelijke wijze zal sterven. Op mijn vraag wat “als alles goed gaat” betekent, kreeg ik geen antwoord. En op de vraag wat er met mij gebeurt aan het einde van de reis, kreeg ik evenmin een antwoord.
Ik voelde me verdomme gebruikt. En nog steeds trouwens.’
Chantal Herman kijkt Mädchen kwaad aan.
‘Ik begreep niet waarom jouw falen belangrijker is dan het mijne. Waarom ben ik niet de Verlosser, als ik dan al eerder aan boord was? Ben ik dan verdomme gewoon een ontvangstdame of wat? Of is het mijn beloning om gewoon wat extra gekweld en gefolterd te worden?’
‘Mooie Verlosser zou jij zijn,’ lacht Lisa, ‘met je stofzuigers en je tuba om je nek. Wat wil je doen, ze Verlossen van huismijt of ze als de rattenvanger van Hamelen met je toeter achter je aanlokken?’
‘Jaja, spot maar,’ reageert Chantal Herman, ‘jullie weten ook niet waarom je hier zit, of wat er verder met jullie gaat gebeuren.’
‘Maar wie of wat denk je dan dat die stem is, Chantal Herman?’ vraagt Mädchen.
De fanfareman kijkt nadenkend. ‘Tja, wie zal het zeggen? God? De duivel? Ik ben nooit erg gelovig geweest. Of misschien zijn we allemaal onderwerp van een maf experiment en beleven we alles alleen maar in ons hoofd. Ik probeer d’r al drie maanden achter te komen wat er met me

gebeurt, maar ik wordt er alleen maar doodmoe van. Ik heb in feite geen idee.'
'En de sociëteit, heeft die er iets mee te maken misschien? Zij wisten ook dingen van me.'
'Daar weet ik niks van,' antwoordt Chantal Herman. 'Over de sociëteit heeft de stem het niet gehad. Voilá, dat is het. Meer weet ik niet.'
'Maar hoe weet je waar onze volgende stop is?'
'Ja, ik had dat al geregeld voordat ik überhaupt wist dat ik op deze trein zou aanlanden. De derde november zou ik optreden in een klein plaatsje in Limburg. In een kleine club. Met nog een paar anderen. Ik heb een aantal contacten opgebouwd via internet, chatboxen en zo, met lotgenoten. Dat is uitgegroeid en om ons eenjarig bestaan te vieren hebben we een bijeenkomst georganiseerd.
De stem heeft me laten weten dat de vierde stop mijn stop zou worden en dat de bijeenkomst gewoon doorgang zou vinden. Vandaar. Dus de trein zal dan wel daar naartoe onderweg zijn nu. Het is vandaag de derde. Dus vanavond moeten we er zijn. En ik zou het op prijs stellen als jullie meegaan. Maar misschien is dat sowieso de bedoeling van de stem. In ieder geval ben ik blij dat ik ook eindelijk eens naar buiten mag. Ik begin al helemaal zeebenen te krijgen.'

79

Mädchen kijkt Chantal Herman aan. 'Nou vriend, het spijt me dat je zo gekweld bent met het verhaal over mijn leven. Ik kan me voorstellen dat je er beroerd van werd. Ik word er zelf ook beroerd van. Het blijft een vreemd gebeuren allemaal. En die stem. Ik vind het vreselijk om zo gemanipuleerd te worden. Maar wat kunnen we doen tegen een vage stem?'
Eva steekt haar vuist omhoog. 'We moeten er gewoon voor gaan. We moeten een strijdplan opstellen.'
'Wacht even Eva,' reageert Mädchen. 'Ik weet niet of ik nou een wereldwijde campagne op touw wil zetten om alle mensen die lijden te gaan Verlossen van hun lijden. Ik heb eerder zoiets van; laten we onze reis maar effe vervolgen zoals hij gaat. Onze eerstvolgende stop is bekend. En wie weet ben ik aan het einde van de reis wel helemaal geen Verlosser meer. Tenslotte zou ik een fantastisch, gelukkig leven kunnen winnen. Toch!? En het blijkt dat de falenden op mijn pad geworpen worden. Tot nu toe heb ik ze nog niet hoeven te zoeken. En als ik de

trein toch niet zomaar overal kan laten stoppen of naartoe kan laten rijden, kan ik sowieso nog geen kruistocht beginnen om lijdende mensen te zoeken. Logisch?'
Niemand ontkent de juistheid van Mädchen's conclusie.
'Maar ik wil even alleen zijn om alles wat we nu hebben gehoord te verwerken. Lisa, Eva, willen jullie je een beetje ontfermen over Francine?'
Francine zit een bangig in de hoek van haar bank.
'En Christiaan, Chantal Herman, willen jullie Adje helpen als hij iets nodig heeft? Ik ga even een stukje wandelen. Ik zie jullie straks allemaal wel.'

Als Mädchen weg is, wordt er door de achterblijvers flink gezucht.
'Wat een gekke boel is het hier,' zegt Adje. 'Ik vind het wel leuk. Heel wat leuker dan die saaie bende in de kliniek. Hè Francine, wat zeg jij?'
Francine zwijgt en kijkt weg.
'Ik vind dat Mädchen teveel problemen maakt,' zegt Eva. 'Ze moet gewoon haar rol op zich nemen en d'r op uit gaan. Mensen Verlossen.'
'Ach, hou toch eens op, jij,' sneert Christiaan. 'Mensen Verlossen. Alsof het zo gemakkelijk is. Doe jij het dan.'
'Nou,' pruilt Eva, 'dank je dat je achter me staat. Mijn eigen man blaft me af waar mensen bij zijn.'
'Ja, verdomme, jij denkt maar dat alles koek en ei is. Jij weet niet wat ik heb meegemaakt in die kliniek. Ik weet wat er van ons kind terecht kan komen.' Hij kijkt enigszins schichtig naar Adje en Francine. 'Ik ben er helemaal niet van overtuigd dat ons kind normaal wordt.'
Chantal Herman staat op. 'Ik ga, ik heb nog dingen te doen voor onze volgende stop. En van jullie gebakkelei word ik ook niet vrolijk.'
Lisa gaat tegenover Francine zitten.
'Gaat het een beetje met jou?'
Francine reageert niet. Christiaan staat ook op. Hij heeft geen zin verantwoordelijk te zijn voor het welbevinden van Adje. Laat de wijven er maar voor zorgen, denkt hij.
'Waar ga jij naartoe?' vraagt Eva.
'Nergens naartoe, pissen,' antwoordt Christiaan, terwijl ook hij de coupé verlaat.

80

Mädchen loopt tot aan de laatste coupé en gaat daar zitten. Ze kijkt een poosje uit het raam. Een auto op de weg die parallel aan het spoor loopt, rijdt mee met de trein. Een witte volvo, niet al te nieuw. Een dikke, apathisch uitziende vrouw kijkt Mädchen aan. Ze ziet er even ongelukkig uit als de man die naast haar aan het stuur zit. Hoelang zouden ze al zwijgen, denkt Mädchen. Dan buigt de weg af en de droefheid op wielen verdwijnt langzaam uit het zicht.
Plots komt Christiaan de coupé binnen.
‘Ik zei toch dat ik even alleen wilde zijn,’ bijt Mädchen hem toe. ‘Is dat nou zoveel gevraagd?’
‘Sorry, maar ik wilde toch even met je praten. Het is belangrijk.’ Hij gaat tegenover Mädchen zitten. ‘Ik begrijp dat je het zwaar hebt.’ Hij strijkt met zijn hand Mädchen's haar naar achteren.
‘Wat doe je?’ Mädchen schrikt ervan.
‘Niets, niets, maar ik geef om je. Heel veel, weet je dat?’
Mädchen voelt zich er ongemakkelijk bij.
‘Je hoeft je niet te generen, weet je. Jij bent dan wel de Dochter van God, maar je bent ook een vrouw. En ik ben een man.’
‘Wat? Wat bedoel je?’
‘Nou, ik vond je gelijk al een geweldige vrouw, vanaf het eerste moment dat ik je zag. En je bent in mij geweest. Dat voelde fantastisch. Dat schept een band tussen ons.’
‘Christiaan, doe niet zo belachelijk, dat was…, nou ja, dat had niks te betekenen.’
‘Jawel, Mädchen, dat betekende heel veel en… het is misschien stom dat ik het zeg, maar… ik ben verliefd op je.’
Mädchen weet niet wat ze hoort. Ze springt op. ‘Ben je helemaal gestoord? Je bent getrouwd. Je vrouw is in verwachting. Wat ben jij voor een man?’
Ze had wel vaker gehoord van mannen die vreemd gaan als hun vrouwen zwanger zijn, maar dat ze zelf het object van een poging tot vreemdgaan zou worden had ze nooit gedacht. Wat een schoften zijn mannen toch.
‘Ik weet dat ik een vrouw heb,’ antwoordt Christiaan, ‘en ik weet dat ze zwanger is. En ik zal ook zeker voor het kind zorgen. Maar het gaat al heel lang niet goed meer tussen ons. We dachten dat het kind ons huwelijk zou redden, maar het werkt nu al niet. En toen ik jou zag, begreep ik dat er meer kan zijn dan Eva en ik ooit hadden.’
Christiaan pakt Mädchen’s hand.

‘Ik weet dat jij ook geen gelukkig huwelijk hebt gehad. Dat je man je slecht heeft behandeld. Maar niet alle mannen zijn zo. Ik geef echt om je.’
Mädchen gaat weer zitten.
‘Luister Christiaan. Dat is je reinste flauwekul. Je kent me helemaal niet.’
‘Jawel,’ antwoordt Christiaan weer, ‘ik heb je goed genoeg leren kennen in de afgelopen dagen. Ik bewonder je. En je hebt iemand nodig, die je bijstaat. Een man.’
Christiaan gaat naast Mädchen zitten en legt een arm om haar heen. Mädchen zwijgt. Het voelt goed weer een sterke arm om haar schouder te voelen. Maar dit is niet goed. Ze zou nooit iemands man stelen. En zeker niet die van Eva. Ze was in Antwerpen ook in Eva’s lichaam geweest en ze had haar smart gevoeld. Al moet ze toegeven dat Eva haar sindsdien op haar zenuwen werkt met haar naïeve geloof en haar spreuken. Het begint zelfs een beetje op obsessief gedrag te lijken. Nee, Mädchen heeft Eva beslist niet Verlost. Integendeel. Eva is eerder verstrikt.
Ze heeft me niet van zich gestoten, denkt Christiaan bijna koortsig. Nu moet ik doorzetten. Ik moet Mädchen voor me winnen.
‘Met Eva is nu helemaal niet meer te praten,’ begint hij. ‘Sinds ze de bijbel heeft ontdekt. Mädchen, ik kan niet meer. Weet je hoe lang we al geen seks meer gehad hebben?’
‘Dat wil ik niet weten, Christiaan,’ antwoordt Mädchen.
Ze probeert te achterhalen hoe lang het geleden is zijn dat zij nog seks heeft gehad met Sjon. Natuurlijk, ze heeft nog gevreeën met Lisa. Maar het is toch anders met een vrouw. Ze heeft behoefte aan een man.
‘Mijn God,’ spreekt Christiaan vertwijfeld, terwijl hij met de onderkant van zijn handpalmen in zijn ogen drukt. ‘Mijn God, ik weet het zelf niet eens meer. Weet je dat een man gek wordt zonder de liefde van een vrouw?’ Zijn ogen zijn rood als hij zijn handen weer naar beneden laat zakken. Hij lijkt uitgeput.
Christiaan zucht diep en buigt zich voorover, zijn ellebogen op zijn knieën, zijn handen in zijn haar. Zijn rug staat krom. ‘Ik kan gewoon niet meer. Ik kan niet meer.’ Hij ademt diep in en laat de lucht met een lange zucht weer uit zijn longen.
Mädchen aarzelt. Dan legt ze een hand op zijn rug en wrijft ze zachtjes heen en weer.
Christiaan voelt dit blijk van genegenheid als een kleine overwinning. Nu doorgaan. Hij richt zich op en kust Mädchen vol op haar mond.

‘Christiaan ik…,’ probeert Mädchen te protesteren, terwijl ze hem geschokt van zich af wil duwen. Maar het is te lang geleden dat ze de lippen van een man op de hare heeft gevoeld. Dan voelt ze Christiaan’s hand over de binnenkant van haar been strelen.
‘Nee!’
Ze duwt Christiaan van zich af. Het is niet goed. Christiaan laat zich gelijk van de bank af op de grond glijden. Hij omklemt haar benen.
‘Mädchen, Mädchen, ik houd van je. Laat me tot je toe. Alsjeblieft. Stoot me niet weg. Je maakt me gek. Je bent alles voor me. Zeg me wat ik moet doen. Ik doe wat je maar wilt. Ik ben je dienaar, je slaaf, je vriend.’
Hij begint te snikken. Zijn hoofd tegen Mädchen’s knieën, zijn handen grijpen om haar lichaam.
‘Alsjeblieft Mädchen, redt me, Verlos me zoals je anderen Verlost.’
Mädchen ziet hem huilen als een klein kind. Hij trekt zich aan haar omhoog en valt tegen haar aan met zijn armen om haar middel en zijn gezicht verstopt in haar borsten.
Met verbazing kijkt Mädchen naar het snotterende wezen dat zich aan haar boezem geworpen heeft. In haar relatie met Sjon was zij steeds de onderworpene. Zij moest vleien en smeken om een vriendelijk woord. Zij was het die het Sjon steeds maar naar de zin moest maken. En hoe vaak had ze niet tranen moeten laten? Nu, voor het eerst, begrijpt ze iets van het gevoel van macht dat het Sjon gegeven moet hebben. Als zij voor hem kroop. Al die keren dat hij haar vernederde en zij gedwongen was hem te plezieren. Het verbaast haar wel, maar nu voelt ook zij iets van het genot dat iemand kan beleven aan de macht die je over een ander hebt. Ze begrijpt misschien zelfs iets van het sadisme dat Sjon ten toon spreidde. Het gaat allemaal om het gevoel van macht dat ermee samengaat. Het gevoel dat iemand van jou afhankelijk is en jij degene bent die kan geven of onthouden. En onthouden betekent zoveel als nemen. Geven of nemen. Dit keer staat zij aan de andere kant. En het is niet alleen Christiaan waar dat voor geldt. Het hele groepje volgt haar en is afhankelijk van haar.
Ze kan Christiaan van zich stoten of hem als een hond aanhalen. En ze merkt dat ze ervan geniet dat het een man is die bij haar bedelt. Sinds ze de macht aan heeft genomen, is zij de baas. En dat begint haar te bevallen. Vooral nu haar macht haar vervollediging lijkt te vinden in het feit dat het mannelijk ras in de personifiëring van Christiaan zich aan haar onderwerpt. Mädchen voelt zich steeds vrijer worden. De heteroseksuele banden heeft ze al van zich af geworpen toen ze met Lisa sliep. Tweemaal zelfs. Ze heeft haar als hond genomen, zoals een man

een vrouw neemt. Terwijl Lisa vernederd werd door de hondenpik. En ze heeft als vrouw met haar gevreeën. Toen heeft ze zich vrijwillig aan haar gegeven, als geschenk. Ze heeft genomen en ze heeft gegeven. Ook toen al. Zoals het me pleziert, denkt Mädchen een beetje trots. Ik neem en ik geef. Eerst de vrouw en nu de man. En ook hem zal ik gebruiken als ik dat wil. Ik zal hem nemen. Maar niet zoals hij het graag zou willen. Ik zal hem niet toelaten dat hij mij neemt. Ik ben de Verlosser en ik zal hem, de man, zijn plaats wijzen.
Mädchen legt een hand op Christiaan's kruis. Christiaan, die nog aan Mädchen's borst lag te snotteren in de hoop haar te overtuigen van zijn armoedige lot met Eva en om Mädchen's medelijden te winnen, staakt gelijk zijn magere gehuil. Hij blijft Mädchen nog omklemd houden als een kind zijn moeder. Maar innerlijk springt zijn hart van vreugde. Dit is meer dan waar hij op gehoopt had. Mädchen maakt langzaam zijn gulp open. Ze steekt haar hand naar binnen en streelt over de bult die ze aantreft.
Ze beweegt onder de elastiek van Christiaan's onderbroek en naar binnen. Christiaan voelt haar warme hand. Zijn lid begint zich te vullen met bloed. Nog beweegt hij zelf niet. Alleen zijn lul wordt groter en begint te steigeren. Mädchen haalt het ding omhoog uit de broek. Langzaam schuift ze haar hand omhoog en omlaag, terwijl Christiaan begint te hijgen van genot. Langzaam omhoog langs het gezwollen vlees en weer omlaag. Christiaan laat zijn hand nu van Mädchen's middel naar haar heup glijden, en verder naar haar kruis.
'Nee!'
Mädchen's bevel klinkt onverbiddelijk als ze zijn arm wegduwt. Dan beweegt ze sneller en sneller over de rechtopstaande pik. En nog sneller. Christiaan's lust zwelt en zwelt. Hij gaat helemaal in zich. Hij vindt het heerlijk dat Mädchen over hem de macht heeft. Het prikkelt hem. En hij denkt dat Mädchen het expres doet, als een spelletje. Dat zij er net zo van geniet als hij.
Ze moet wel nat zijn in haar kruis denkt hij als hij zijn hand naar de plek tussen haar benen toe beweegt. Als ze zijn arm ruw wegduwt, verhoogt dat nog zijn genot. Wacht maar. Ik zal je dadelijk, als je helemaal glibberig bent van je eigen geil, zo hard neuken dat je gelijk weer weet dat de man uiteindelijk de baas is.
Maar Christiaan vergist zich. Mädchen is niet nat in haar kruis. Ze geniet. Dat wel. Maar ze geniet van haar superioriteit. Ze heeft zojuist een begin gemaakt met zich te realiseren dat ze mensen kan gebruiken. En dat besef bevalt haar. Ze wil zich niet langer voor alles dat ze doet

emotioneel verantwoordelijk voelen. Ze heeft te lang schuldgevoelens met zich mee gedragen voor alles wat er mis ging in haar relatie en in haar leven. Het besef begint haar nu te dagen dat ze niet alleen gebruikt kan worden, maar dat zij ook anderen kan gebruiken. En ze wil zich vooral niet meer laten gebruiken door mannen als Sjon. Ze kijkt naar Christiaan. Of door mannen als Christiaan.
Mädchen's gezicht straalt minachting voor Christiaan uit. Hier, mannetje, denkt ze, ik maak je klaar. Ik trek aan je krampachtige, pathetische gevalletje en laat je spuiten, zoals ik een kind op de wc zet om te schijten. Niet meer dan dat. Jullie mannen zijn kinderen die door hun vrouw moeten worden bevredigd, anders gaan jullie huilen. Jullie mannen denken dat je Gods geschenk bent. Maar ik, ik, haha, ik ben Gods geschenk. God schonk zijn Zoon aan de wereld. Misschien zijn jullie daarom zo verwaand geworden. Maar nu heeft hij zijn Dochter geschonken. Wat vind je daarvan? En ik trek aan jouw gevalletje, maar denk niet dat ik je genot deel, min mannetje. Als een hoer verricht ik deze handeling, als een kouwe klus. Om jou te manipuleren, mannetje, en je trapt erin. Je smacht en kreunt alsof je leven ervan afhangt. En je begrijpt niet eens dat ik je kleineer. Jij bent niets met je verlangen. Ik geef je niets. Ik ben gekleed en verhuld en jij bent de enige die zich hier bloot geeft, jongen. Je komt knorrend en grommend klaar als een klein, obsceen varkentje. Je geeft je bloot en ik minacht je. Begrijp je dan niet dat ik je bij je pik neem en een zielig, kreunend, obsceen niets van je maak? Je komt bij mij voor liefde. Wie denk je wel dat je bent? Dat jij, ha, hoe zegt dat andere mannetje met z'n stofzuigers het, dat jij, een zieligert, een stumper, liefde kunt vragen aan de Dochter van God?
Maar Christiaan begrijpt niets. Hij denkt dat Mädchen hem bevrediging wil schenken. En dat ze vervolgens hem ook nog haar lichaam zal schenken. En net als alle domme mannen, denkt hij dat zijn geslachtsdeel, zijn absurd stuk vlees, zijn wurm, haar opwindt. Als een debiel ligt hij daar te rillen. Als een spast schokt en kreunt hij.
Mädchen ziet geen man, maar een beschamende idioot, die aan zijn worst opgehangen en uitgeschud wordt. En op z'n beroerdst ziet hij er uit als uit het gaatje in zijn paarse knop het stinkende vocht spuit en hij het uitschreeuwt alsof hij aan het mes geregen wordt. Zijn gezicht vertrekt alsof iemand hem de teennagels uit het vlees rijt. Zijn ogen gaan daarna dicht, terwijl de glimlach van een achterlijk kind zijn gezicht ontsiert als finissage van deze heerlijke performance. De man is klaargekomen.

Mädchen veegt haar hand af aan Christiaan's broek. 'Zo! Ik hoop dat het lekker voor je was.'
Voor Christiaan iets kan zeggen, duwt ze hem een stuk opzij. Ze staat op en loopt weg.
'Tot straks.'
Christiaan roept haar volkomen verbaasd na. 'Hee, waar ga je heen? Wacht, ik…' Zijn slapgeworden lul drupt slierten na op zijn ruiten broek.

81

'Heb jij Christiaan gezien?' vraagt Eva als Mädchen weer terug in hun coupé komt.
'Eh, nee, ben je hem kwijt?'
Mädchen voelt zich toch schuldig tegenover Eva, ook al is Christiaan naar Mädchen's gevoel het zwijn en heeft zij niets fout gedaan. Christiaan had Eva al bedrogen door zich aan Mädchen aan te bieden. Dat Mädchen had toegelaten dat Christiaan zich ook daadwerkelijk aan haar kon geven, was voor haar gevoel bijna om Christiaan's ware karakter als het ware manifest te maken. Nu kon zijn overspelige aard niet meer ontkend worden.
Lisa kijkt Mädchen aandachtig aan. Ze merkt dat Mädchen een merkwaardige blik in haar ogen heeft.
'Hoe gaat het met je, Mädchen?'
Mädchen kijkt Lisa aan. 'Met mij gaat alles goed. En met jou?'
'Gaat wel,' antwoordt Lisa.
Mädchen gaat tegenover Adje zitten. 'En? Al spijt dat je bent meegekomen?'
Adje zit met zijn manke lijf ongemakkelijk in elkaar gezakt op de bank. 'Nou, het is wel spannend. Dit had ik allemaal niet verwacht. Jij bent wel een tof wijf. Met dat Verlosser en alles. En lekker ben je daarbij ook nog. Ja, ik zeg het allemaal maar hoe het me uit de bek komt. Ik ben niet zo op preuts taalgebruik. Maar ik wil onderhand wel eens wat bewijzen zien. Wanneer ga je mij nou eens helen?'
'Jou helen?' antwoordt Mächen. 'Hm. Laat me eens even nadenken.'
Mädchen kijkt peinzend. 'Tja, ik moet dadelijk een blinde weer laten zien. Dan moet ik nog een dove laten horen. Oh ja, en dan moet ik nog een oud mannetje genezen van zijn reuma, en een alcoholist van zijn verslaving. En een pedofiel van zijn pedofilie. Tja, Adje, ik weet niet of

ik je voor half zeven vanavond nog kan laten lopen, jongen. Misschien moet je zelfs wel tot morgen wachten.'
'Jaja,' lacht Adje, 'je neemt me in de maling. Maar ik meen het, ik geef je het voordeel van de twijfel. Ik ga ervan uit dat je me weer aan het lopen krijgt.'
'En hoe denkt meneer dan dat ik dat moet doen?' vraagt Mädchen cynisch.
'Hoe, dat moet jij weten. Ik ben niet de heilige hier. En zij daar,' Adje knikt in de richting van Francine die in het blok naast hem tegenover Eva zit, 'hoe ga je haar genezen?'
Mädchen kijkt naar Francine. Ja, da's waar ook. Nu zit ze hier met die arme meid en wat moet ze nu met haar aanvangen? Ze heeft geen enkel idee. Het lijkt haar nu een vreselijk slechte ingeving waarin ze haar heeft meegenomen.
'Gaat het goed met je?' vraagt ze aan Francine.
'Ja,' antwoordt Francine, 'ik vind treinen leuk.'
'Tegen ons praat ze niet,' zegt Lisa. 'Ze heeft nog geen woord gesproken. En als we haar iets vragen, kijkt ze ons niet eens aan.'
Mädchen gaat naast Francine zitten en strijkt haar over haar haar.
'Laat haar maar, ze moet nog wat wennen. Hè, Francine?'
rancine knikt.
Even later komt Christiaan binnen. Hij lijkt wat in de war. Schuw kijkt hij eerst naar Eva en dan naar Mädchen. Ze zal haar toch niets verteld hebben.
'Waar ben jij geweest?' vraagt Eva.
'Nergens, naar de wc, wat lopen.'
Hij probeert haar blik te ontwijken. Hij begrijpt niet wat er is gebeurd. Waarom is Mädchen plots weggelopen? Hij moet proberen weer met haar alleen te zijn. Dan zal hij het haar vragen. En dan zal hij haar neuken. Dat belooft hij zichzelf. Maar tot dan zal hij zijn best doen niets van het gebeurde aan iemand te laten merken en vooral vriendelijk te zijn tegenover Mädchen.
'Zo, vanavond een feestje,' zegt Christiaan, terwijl hij in zijn handen wrijft. 'Hahaha, ik kan wel een verzetje gebruiken. Wat jij Mädchen, sta ik in je dansboekje opgeschreven?'
Eva kijkt jaloers naar Mädchen. Christiaan heeft haar sinds hij met Mädchen en de anderen is teruggekomen, helemaal links laten liggen. En in plaats van dat hij haar, zijn vrouw, ten dans vraagt, vraagt hij Mädchen.

‘Ik weet niet of ik in de stemming ben om te dansen,’ zegt Mädchen. ‘En moet jij niet met je vrouwtje dansen? Je wilt toch niet buiten de pot pissen, zeker?’
Christiaan lacht wrang. ‘Haha, nee hoor, maar met zoveel mooie vrouwen om me heen. Daar moet een man toch van profiteren. Met dansen dan bedoel ik, hè. Of wil je soms rolstoeldansen met onze jonge vriend Adje?’ Hij moet lachen om zijn eigen grapje.
‘Christiaan! Ik vind niet dat je daar mee mag spotten,’ zegt Eva.
‘Oh, laat hem maar,’ reageert Adje, ‘ik ben veel hardere grappen dan dat gewend. En trouwens, ik stap tenminste niemand op de voeten bij het dansen. Haha.’
‘Ik weet niet of het wel zo’n feestje wordt,’ onderbreekt Mädchen hen somber. ‘Tot nu toe is geen enkele stop van deze trein een feestje geweest, of wel?’
‘Da’s waar,’ zegt Lisa. ‘En ik vertrouw die Chantal Herman wat dat betreft ook niet zo. Hij had het over een club van lotgenoten. Lotgenoten in wat? In het stumper zijn, en zieligert? Nou, dat belooft wat moois. Een feestje met losers. Dat wordt lachen. Waarschijnlijk wordt Adje inderdaad nog gekozen tot de beste danser van de avond.’
‘En ze gaan wat opvoeren,’ zegt Eva. ‘Misschien gaan we eindelijk eens wat uit die tuba van hem horen.’
‘Ja,’ brengt Christiaan in, ‘of hij gaat een staaltje stereo-stofzuigen ten gehore brengen.’
‘Jullie geloven maar wat je wilt, ik voorspel dat het in ieder geval niet het relaxte avondje zal worden dat jullie je voorstellen,’ zegt Mädchen.
Lisa kijkt Mädchen aan. Ze hebben geen echt contact meer gehad met elkaar sinds hun vrijpartij en het gebeuren met Bobby. Mädchen is uiterst kil geweest naar haar toe. Dat heeft ze toch niet verdiend. Ze moet zien dat ze met Mädchen alleen kan zijn. Ze gaat naast haar zitten.
‘Mädchen, ik wil je even spreken, alleen.’
‘Moet dat? Ik heb nu geen zin,’ antwoordt Mädchen. ‘Ik wil even rustig zitten.’
‘Alsjeblieft, het duurt niet lang.’
‘Goed, even dan.’
Christiaan staart Mädchen en Lisa jaloers na terwijl ze de coupé verlaten. Tenslotte heeft Lisa verteld dat zij minnaressen geweest waren.
‘Zij gaat zeker weer bij Mädchen slijmen,’ zegt Eva, die het tweetal ook nakijkt. ‘Heeft ze wel nodig, na wat ze met de hond heeft gedaan.’
‘Hond?’ Adje kijkt haar vragend aan. ‘Is er een hond aan boord?’

‘Was,’ antwoordt Eva. ‘Zij heeft hem uit het raam geflikkerd. Morsdood. Nadat het arme beest nog een half uur of zo geleden heeft. En nu probeert ze zich in te likken bij Mädchen. En als ik zeg inlikken, dan bedoel ik inlikken.’
‘Nou, dat wordt steeds lekkerder hier,’ zegt Adje. ‘Pervers stel zijn jullie. Ik denk dat jullie nog maffer zijn dan de getikten bij ons in de kliniek.’
‘Ach, hou toch op, Eva,’ zegt Christiaan boos.
Hij is niet eens zover gekomen bij Mädchen. En die daar, dat wijf, die heeft weethijwat bij Mädchen gedaan. Misschien zou hij eens moeten gaan kijken. Misschien zit er wel een triootje in. Hmm, nu hij erover nadenkt. Hij zou best wel willen met die twee, hij zou …
‘En wat heb ik jou misdaan?’ onderbreekt Eva zijn gedachtestroom. ‘Mag ik dat misschien eens weten? Je behandelt me als vuil. Ik ben je vrouw, weet je nog wel? En ik draag je kind.’
‘Jaja,’ antwoordt Christiaan nors, ‘daar hoef je me niet aan te herinneren.’
‘Nou, wat heb je dan op je lever? Is het wat er gebeurd is bij die kliniek waar jullie waren?’
Christiaan gromt binnensmonds.
‘Hè, ben je je spraak verloren dan, wat is daar dan gebeurd, dat je mij geen fatsoenlijk woord meer gunt?’
‘Niet waar zij bij zijn, ik vertel het je straks wel.’
Adje begrijpt wat Christiaan wil zeggen. ‘Niet waar wij bij zijn? Ben je bang dat je onze gevoelens kwetst, vriend? Ik heb jou wel door. Je krijgt een gehandicapt kind. En nu ben je bang dat het zo’n mismaakt misbaksel wordt als Francine of ik. Hoor je dat Francine? Hij is bang dat hun kind zo’n idioot wordt als jij.’
Francine kijkt bedremmeld naar Christiaan.
‘Nee, nee, dat wil ik niet zegg…,’ stamelt Christiaan.
‘Oh nee, dan ben je bang dat het zo’n kreupele als ik wordt? Of misschien wel allebei. We hebben bij ons in de kliniek alle soorten hoor. Ook spastische idioten die in rolstoelen zitten, kwijlen en mensen aanvallen met messen en met tanden die uit hun neus groeien en de hele dag epileptische aanvallen krijgen en overgeven. Misschien wordt jullie kind wel zo iemand.’
‘Ja, ja precies. Daar ben ik bang voor, als je het dan wilt weten.’
Christiaan kan zich ineens niet langer beheersen. ‘Ik wil niet dat mijn kind zoals jullie wordt. Ik heb genoeg gezien bij die beestenbende van jullie. Jullie zijn geen mensen.’

‘Christiaan!’ roept Eva verontwaardigd.
‘Ach, hou jij je d’r buiten,’ schreeuwt Christiaan woedend. ‘Volgens jou is alles koek en ei. Kijk dan naar ze. Wil je dat ons kind zoals hen wordt? Nou?’
Eva kijkt beschaamd naar Adje en Francine. Ze kan niet ontkennen dat ze er niet aan zou moeten denken dat dat haar kinderen zouden zijn.
‘Nu zeg je niets meer.’
Hij steekt zijn wijsvinger uit naar Adje. ‘Ik heb er twee van jullie onder de bus gereden. En zal ik je eens wat zeggen, ik maal er niet om. Jullie zijn toch beter af als jullie dood zijn.’
Eva is krijtwit geworden bij Christiaan’s laatste opmerking. ‘Chris, wat heb jij gedaan? Vertel me dat het niet waar is.’
Christiaan schrikt van de blik op Eva’s gezicht. Hij had het eruit gegooid voor hij er erg in had.
‘Ik, ik moest wel. Om hen hier te redden. Er moesten twee zielen eraan gaan. Ik zweer het. Ik heb het voor Mädchen gedaan. En voor ons. Zodat ze ons het belangrijkste vindt.’
Eva slaat de handen voor haar gezicht.
‘Waar zijn we toch mee bezig? Ik weet niet meer wie we zijn of wat we doen. Ik dacht dat Mädchen ons de juiste weg toonde. Maar als mijn eigen man twee arme, gehandicapte mensen vermoordt …’
‘Eva, luister,’ zegt Christiaan paniekerig, terwijl hij naast Eva gaat zitten en een arm om haar schouder legt. ‘Ik kon er niets aan doen. Het moest. Voor ons.’
Eva schudt haar hoofd.
‘En voor ons kind. Begrijp je dan niet? Misschien is ons kind niet gezond. Dan moet Mädchen het nog gezond maken. We moeten Mädchen helpen. En als een paar anderen daarvoor … misschien waren ze niet dood. Ik heb ze maar licht geraakt. Ik weet het zeker. Ik zag het in de achteruitkijkspiegel. Ze stonden op toen we verder reden. Ik weet het zeker, ze leven nog.’
Eva kijkt op. ‘Weet je dat zeker?’
‘Ja, ja, natuurlijk,’ antwoordt Christiaan snel. ‘Maar anders was het nodig geweest voor ons kind.’
‘Denk je dat ons kind gezond gaat worden, Christiaan?’ vraagt Eva dan. ‘Je houdt toch van ons kind?’
‘Ja, ja, natuurlijk.’
‘En van mij, houd je ook van mij?’ Eva kijkt haar man aan. Uit haar ogen spreekt angst

‘Natuurlijk houd ik van je,’ antwoordt Christiaan, terwijl hij haar op haar wang kust. ‘Natuurlijk houd ik van je.’
‘Oh, kijk eens Francine, wat ontroerend.’ Adje kijkt de tortelduifjes spottend aan. ‘Jullie houden zozeer van elkaar, jullie “normalen”. Als maar alles normaal en gezond is, dan hoort het bij jullie. Maar wij gehandicapten, wij zijn beesten, abnormalen, wij horen niet in jullie mooie wereld thuis. Rij ons maar dood. Wat maakt het uit? Hop, een bus over ons heen en opgeruimd staat netjes. Toevallig heb ik uit het achterraam van de bus gekeken toen jij over ze heen bent gereden. En ze stonden helemaal niet op. En je hebt ze ook helemaal niet maar licht geraakt. Het was een gigantische klap. Maar wat maakt het uit? Een idioot en een kreupele minder. Zolang jullie kind maar gezond is. Leve de gezonden en weg met de kreupelen. Heb jij soms gestudeerd bij Hitler? Nee wacht, nu weet ik het. Jullie zijn natuurlijk Adolf Hitler en Eva Braun. De naam Eva klopt in ieder geval. Maar Adolf valt natuurlijk te zeer op. Oh, wacht effe; trein, gehandicapten? Trein, gehandicapten, Adolf. Nu weet ik het. Deportatie. We gaan naar een concentratiekamp, mein Führer. We worden vergast, Francine. Alle gehandicapten dood. Iedereen die te kreupel is om met zijn arm de Hitlergroet te brengen of te debiel om Heil Hitler te kunnen zeggen, wordt vermoord.’
Francine is angstig in het hoekje tegen de wand gekropen.
‘Nu moet je ophouden,’ roept Christiaan met een rood hoofd. Hij springt op van zijn bank.
‘Of wat?’ daagt Adje hem uit, ‘of je slaat me kreupel? Weet je wat, ik gun je dat je kind met een waterhoofd geboren wordt, zonder armen en benen en zo debiel als een fluitketel.’
‘Nee, nee, dat mag je niet zeggen,’ snikt Eva. ‘Christiaan bedoelt het allemaal niet zo. Jullie zijn natuurlijk mensen. Ik bedoel …’
‘Ik heb het helemaal zo bedoeld als ik het gezegd heb,’ schreeuwt Christiaan tegen Eva. ‘En so what als ik die twee heb doodgereden? Dan zijn ze beter af. En één ding zeg ik je: van mij mogen alle gehandicapten afgemaakt worden en als dat kind van ons werkelijk gehandicapt is, dan graaf ik zelf een kuil, en dan leg ik het er levend in en dan gooi ik het weer dicht.’
‘Christiaan,’ roept Eva huilend, ‘hoe kun je?’
Christiaan negeert haar en stormt de coupé uit.

82

‘Wat wil je van me?’ vraagt Mädchen als ze in de volgende coupé zijn.
‘Loop nog maar een paar coupés verder,’ zegt Lisa. ‘Ik wil niet dat de anderen er zich weer mee bemoeien.’
Twee coupés verder gaat Mädchen zitten. Lisa gaat naast haar zitten, zijdelings op de bank, met één been opgetrokken, zodat ze Mädchen aankijkt.
‘Ben je nog boos op me?’
‘Ach, er gebeurt zoveel,’ antwoordt Mädchen. ‘Ik weet ook niet meer precies wat nou goed of fout is. Ik weet alleen dat ik voor mezelf moet opkomen.’
Lisa krijgt weer hoop. ‘Dus je vergeeft me?’
Mädchen zegt niets.
‘Alsjeblieft, zeg dat je me vergeeft.’
Mädchen kijkt haar aan. ‘Goed, ik vergeef je. Ik begrijp nog steeds niet hoe je het kon doen, maar …’
‘Ik kwam ook alleen maar voor mezelf op,’ zegt Lisa. ‘Dat was alles. Ik moest wel.’
‘Nou ja,’ zegt Mädchen dan. ‘We hebben het er niet meer over. Het is gebeurd en dat was het.’
Lisa kust Mädchen op haar wang. ‘Dank je. Ik ben zo blij dat je niet meer boos bent. Ik was bang dat ik je kwijtgeraakt was. Maar nu weet ik dat het weer goed is.’ Ze begint Mädchen over haar hele gezicht te kussen.
‘Ja, ja, hou maar op,’ probeert deze zich onder de kussen uit te werken.
Lisa neemt Mädchen’s gezicht tussen haar handen. ‘Ik vind je geweldig. Nu kunnen we weer plannen maken. Wij samen tegen de wereld.’
‘Nee Lisa, niet wij samen. Ik. Het is mijn weg, Lisa.’
‘Maar dat begrijp ik wel, schat,’ zegt Lisa.
‘En noem me niet schat.’
‘Jaja, ik begrijp het. Je wilt nog niet dat de anderen het weten.’
Lisa legt haar hoofd tegen Mädchen’s borst.
‘Ik ben zo gelukkig dat we weer vriendinnen zijn. Ik was dood en nu leef ik weer. Dank zij jou.’
Mädchen zucht. Alweer een hoofd tegen haar borst, denkt ze, de tweede al vandaag.
Zo zitten de twee een tijdje. Langzaam begint Lisa Mädchen te strelen.
‘Lisa,’ zegt Mädchen, ‘niet doen. Ik heb geen zin.’
‘Ach, wat geeft het nou,’ zegt Lisa. ‘Een beetje knuffelen. We hoeven niet gelijk weer uit de kleren te gaan.’ Ze begint Mädchen in haar nek te kussen. ‘Ik wil alleen maar…’

Plots stormt Christiaan in volle vaart de coupé binnen.
‘Ah, daar zijn jullie.’
De twee vrouwen kijken Christiaan verbaasd aan. Hij gaat naast hun bank staan en zwaait boos met zijn armen. ‘Terwijl de dames hier lekker aan het knuffelen zijn, word ik achtergelaten met die… met die gehandicapten en met Eva. Waarom heb je die twee in godsnaam meegenomen? Wat hebben we daar nu aan? En je had ook wel eens aan mijn gevoelens kunnen denken, Mädchen. Tenslotte wordt mijn kind misschien ook zo.’
Mädchen kijkt hem geïrriteerd aan. ‘Hallo! Wat willen jullie allemaal van me? Het lijkt wel of jullie allemaal bij mij moeten komen uithuilen. Ik begin te geloven dat jullie zieligerts zijn. Kan d’r nou eens niemand hier zijn eigen problemen oplossen? En wat die twee aangaat, ik zou d’r maar beter aan wennen, Christiaan, dat je kind misschien zo wordt. Misschien moet je juist wat meer met deze twee mensen contact proberen te krijgen, zodat je je een beetje in hun wereld kunt invoelen. Misschien helpt dat als jouw kind dadelijk zo is, denk je niet? Of stop je het dan gewoon weg, in zo’n kliniek? En laat anderen er maar voor zorgen.’
Christiaan weet even niet wat hij moet zeggen. Hij wil tegenover Mädchen niet herhalen wat hij tegen Eva over hun kind gezegd heeft, over wat hij ermee zou doen als het gehandicapt ter wereld komt.
‘Ja, maar die Adje is gewoon onbeschoft. Dat is gewoon een bijdehand, vervelend mannetje. Als ‘ie gewoon was, zou ik hem een klap voor zijn hersens geven.’
‘Nou,’ zegt Mädchen, ‘misschien is hij wel obstinaat omdat hij zijn hele leven in die rolstoel zit en altijd maar van anderen afhankelijk is. Misschien moet je gewoon wat begrip voor hem hebben en valt hij dan wel helemaal mee. Wie weet, Christiaan, is het voor jou en Eva wel heel erg goed dat Adje en Francine aan boord zijn.’
‘Dan zal hij zich toch wel wat beter moeten gaan gedragen, dat zeg ik je wel,’ antwoordt Christiaan chagrijnig, terwijl hij tegenover Lisa en Mädchen gaat zitten. Hij merkt Lisa’s geïrriteerde blik niet op.

83

‘Is je man altijd zo’n hufter geweest?’
Adje buigt zich wat voorover in de richting van Eva, die aan de andere kant van het gangpad zit.

Eva veegt de tranen van haar wangen.
‘Christiaan is geen hufter,’ antwoordt ze nasnikkend. ‘Ik weet niet wat er de laatste tijd met hem is. Hij werkt teveel, en dan nog onze ontvoering en die beesten in Antwerpen. En dat hij een… gehandicapt kind krijgt, dat kan hij gewoon niet verwerken. Maar het is geen kwade vent. Je moet het niet zo persoonlijk nemen wat hij heeft gezegd. We hebben helemaal niets tegen jullie, ook nooit gehad. Maar iedereen wil toch dat zijn kind gezond geboren wordt, niet dan?’
De tranen stromen weer in haar ogen.
‘Is het dan zo fout om een gezond kind te wensen? Jij wilt toch ook liever lopen, niet dan?’
‘Ja,’ zegt Adje, ‘maar ik rijd er niemand dood voor.’
Eva kijkt hem aan met tranen in de ogen. ‘Denk je dat ze echt dood zijn?’
‘Nou, weet ik niet,’ zegt Adje, ‘maar het was wel een klap.’
Eva staart een moment uit het raam. Dan kijkt ze weer naar Adje.
‘Maar weet je, misschien komt het uiteindelijk allemaal wel goed. Misschien hoort het bij onze test.’
Ze kijkt Adje met een halve glimlach door haar tranen aan, als een moeder die haar kind iets vreselijks op een verzachtende manier wil uitleggen.
‘Want weet je, het hoort zo. Voor Mädchen. Zij moet mensen redden, maar dan moeten er ook sterven. Dat was bij ons ook zo. Mädchen heeft met haar eigen handen een paar mensen vermoord. En dat waren vreselijke mensen, die ons gemarteld hebben. Mädchen heeft ons gered. En misschien waren die mensen die Christiaan omver gereden heeft ook wel geen goede mensen. Misschien hadden ze ons anders wel verklikt of zo. En dan waren jij en Francine niet gered.’
‘Nou ja, dat moet ik allemaal nog zien,’ zegt Adje kritisch. ‘Dat met dat redden en zo. Ik ben in eerste instantie meegegaan omdat ik uit de kliniek weg wilde, en je weet maar nooit, misschien kan ze d’r wel wat van. Maar dan moet er wel eens wat gebeuren. Tot nu toe kan ik niet zeggen dat ik hier een vrolijk gered en genezen clubje mensen door de trein zie springen. Ik kan je wel zeggen dat ik dag en nacht door deze trein zou dansen en zingen als ik weer zou kunnen lopen. Het lijkt eerder dat jullie allemaal nog diep in de stront zitten. Weet je wel zeker dat die Mädchen van jullie wonderen kan doen?’
‘Volgende halte Elsloo. Station Beek-Elsloo,’ klinkt onderbreekt de stem uit de intercom abrupt het gesprek van Adje en Eva. *‘Deze trein zal*

voorlopig hier blijven staan. Aan alle passagiers wordt gevraagd deze trein te verlaten. Beek-Elsloo. Station Beek-Elsloo.'

84

'Ooit van gehoord?' Mädchen kijkt Christiaan en Lisa aan. 'Beek-Elsloo?'
'Hij zei eerst halte Elsloo,' zegt Lisa. 'Blijkbaar moeten we dan daar naar toe. We moeten Chantal Herman vinden. Die weet waar we moeten zijn.'
'We zullen hem zo wel zien,' zegt Mädchen. 'Als we uitstappen. Volgende stop. Ik benieuwd wat dat weer gaat brengen.'
'Nou, misschien valt het deze keer allemaal mee,' zegt Christiaan.
'Laten we het hopen. In ieder geval zal er vanavond wat te drinken zijn. Ik weet niet meer hoe lang ik al geen biertje meer heb gehad. Heerlijk. En in het zuiden is het Bourgondisch. Daar weten ze wel om te gaan met dorstige lui.'
Terwijl de trein vaart begint te minderen, zien ze de torens en installaties met ontelbare buizen en leidingen van een gigantisch fabriekscomplex.
'Dat moet de DSM zijn,' weet Christiaan te vertellen. 'Vroeger waren dat mijnen, de Dutch States Mines, maar nu is het een enorm chemisch concern. Plastic en zo maken ze er. Altijd als ik dat soort complexen zie, vind ik dat ze er uitzien als futuristische steden uit een of andere in een oude roman geschetste wereld, waarbij alles totaal geïndustrialiseerd is en de mensen slechts slaven zijn van hun machinale wereld. Toch vreemd dat zoiets juist in een provincie ligt met zo'n mooie omgeving. Maar ja, vroeger waren het de mijnen, en toen werkten ontzettend veel van de mannen onderin.'
De trein begint steeds langzamer te rijden en even later staan ze stil op een heel klein perron met slechts twee sporen. Een stukje verder staat een klein stationsgebouwtje. Iedereen stapt uit de trein, behalve Adje en Francine.
Chantal Herman is helemaal vooraan uitgestapt. Mädchen loopt naar hem toe. Lisa en Christiaan volgen. Chantal Herman lijkt tegelijkertijd opgelucht en zenuwachtig. Hij heeft zijn stofzuigers en zijn tuba uitgeladen en op het perron gezet.
'Hier zijn we dan,' zegt hij. 'Dit is het; Elsloo. Ongelooflijk, wat voelt het goed eindelijk eens uit die trein te komen. Ik heb het gevoel dat ik een zeereis van een jaar heb gemaakt.'

Hij strekt zijn armen wijd uit en ademt diep in.
‘Aaaaahhh, wat een ruimte. Ik weet nu hoe het voelt om een vis in een vissekom te zijn. Ik denk dat ik nooit meer in die trein stap.’
Mädchen onderbreekt hem: ‘Ken jij dit dorp, Chantal Herman?’
‘Kennen niet. Maar ik weet er wel wat van. Een klein dorpje is het maar. Heel oud. Ik heb wat informatie van het internet gehaald een tijdje terug. Het is zowat de oudste nederzetting van Nederland zelfs. Ze hebben er scherven gevonden van pottenmakers, Bandkeramiekers genaamd. En het is één van de drie eerste nederzettingen waar de Romeinen zich gevestigd hebben in Nederland. Er is een bos met planten die verder nergens in Nederland voorkomen. Elsloo, dat betekent bos van Elsbomen.’
‘Ja, dankjewel voor de geschiedenisles,’ mengt Christiaan zich in het gesprek, ‘maar weet je ook waar we precies naar toe moeten? Of gaan we zeldzame plantjes in het bos plukken?’
‘Eh, nee, we moeten de stationsstraat volgen en dan de oude dorpsstraat. Het zou niet zo moeilijk te vinden moeten zijn. Misschien moeten we straks iemand vragen.’
‘Goed,’ zegt Mädchen, ‘maar eerst moeten we Adje’s rolstoel buiten zetten en hem er weer in.’
‘Kunnen we hem niet beter in de trein laten?’ probeert Christiaan, ‘da’s misschien wel handiger.’
Mädchen kijkt hem bestraffend aan.
‘Goed, goed, we halen dat ettertje d’r wel uit.’
Als iedereen uit de trein is en Adje weer in zijn rolstoel zit, steken ze de twee sporen over. Ze volgen de weg een stukje tot ze aan een T-splitsing komen. Links gaat naar Beek, rechts naar Elsloo. Ze steken de rails weer over en nemen de eerste straat die het dorp lijkt in te voeren naar links. Dit blijkt gelijk al de stationsstraat te zijn. Ze passeren allerlei woonhuizen tot ze op een klein plein met huizen, winkels en een kerk komen.
Het plein staat vol met auto’s. Sommige mensen laden net hun kofferbak vol met gekochte boodschappen. Anderen nemen de plaatselijke roddels door of kopen vis bij de viskar die op het plein staat.
‘Ik wil vis,’ zegt Christiaan. ‘Verdomme, ik heb honger.’
‘Maar we hebben geen cent,’ zegt Mädchen. ‘Misschien moeten we gewoon wachten tot we bij Chantal Herman’s club zijn. Daar krijgen we toch wel wat te eten, nietwaar Chantal Herman?’
‘Ja, ja, zeker,’ antwoordt deze.

Adje is het echter niet eens met Mädchen's voorstel. 'Ik weet niet hoe het met jullie zit. Ik heb nu honger. Ik zal wel wat ritselen.' Hij rijdt er gelijk met zijn wagentje vandoor.

85

De visverkoper is een goedgemutste, wat mollige man. Hij maakt met iedereen een praatje. Zo te horen zijn het allemaal vaste klanten, die elke week op hun vaste dag hun visje bij hem komen halen. De meesten bestellen gebakken vis. De visverkoper gooit de stukken in het sissende vet en vist ze er na een tijdje met een zwiep weer uit om ze op een plaat met gaten te laten uitlekken.
'Tsjwè grwatte en eine kleine,' hoort Adje een jongeman bestellen.
'Jao, dat dach ich al,' zegt de visboer terug, 'ich zaoch dich al doe strak mit de mam in d'n ootoo van de pap langsrieje.'
'Jao, weer 'ns êffe op bezeuk, hè De paor mós weer óétgedaon waere in de moostem en het breer mós geverft waere en doe höb ich de sjörkar ouch mêr gelíék mitgesjildert,' antwoordt de jongen weer.
'Dat is sjwan van dich, jóng,' zegt de visboer, terwijl hij de jongen zijn vis ingepakt overhandigt. 'Dat is dan zeve víeftich, 't zeen 'n paar grwatte stökke gewoore.'
Adje begrijpt er helemaal niets van. Ik hoop maar dat ze ook normaal kunnen praten, denkt hij. Dan hoort hij een vrouw in het Nederlands bestellen. Ze praat weliswaar met een zachte g en een zwaar accent, maar deze is tenminste te verstaan.
'Doet u mij maar een klein stukje gebakken vis,' zegt ze.
'Hee visboer,' roept Adje gelijk erachteraan, 'gooi d'r dan ook maar één voor mij in, maar dan wel een grote.'
De visboer kijkt hem even aan. Hm, da's een nieuw gezicht, denkt hij. Aan het accent te horen een Hollander. Maar ja, elke klant is een goeie klant. De visboer heeft een zonnig gemoed. Hij kletst met iedereen.
'Jij bent zeker niet van hier hè?' vraagt hij aan Adje.
'Nee,' antwoordt Adje, 'ik ben hier op een dagtrip. Het schijnt hier zo ontzettend mooi te zijn in de buurt.'
De andere klanten knikken trots. 'Jazeker, jazeker,' bemoeit zich er gelijk een oud mannetje mee. 'Elsloo is prachtig. D'r komen heel veel Hollanders hier naartoe om te wandelen. Ben je al aan de knaal geweest?'
'De knaal?' Adje begrijpt hem in eerste instantie niet. 'Oh, het kanaal.'

‘Jazeker,’ vertelt het oude mannetje verder, ‘daar is het heel mooi wandelen, en dan zo naar Stein en verder. Of in het Kasteelpark, ben je daar al geweest? En dan door het bos naar Geulle.’
‘Ich bën bang tot dat lêstich weurt,’ mengt zich de visboer erin. ‘Dan zit er daalik mit zien raajer vas in de pratsj en dan sturft er mich dan dao van d’n hónger, bën ich ‘ne klant kwiét.’
De mensen voor de viskraam lachen.
‘Hier,’ zegt de visboer, ‘je vis is klaar.’ Hij pakt hem in en doet hem in een plastic zakje. ‘Gaef häöm de jóng êffe,’ zegt hij tegen het oude mannetje, terwijl hij hem de vis aanreikt.
Het mannetje hangt Adje de ingepakte vis aan zijn rolstoel.
‘Da’s drieëneenhalve euro,’ zegt de visboer.
‘Oh,’ zegt Adje tegen het mannetje, ‘wilt u zo vriendelijk zijn mijn beurs uit mijn broekzak te pakken?’
‘Maar zeker, jóng,’ zegt het mannetje vriendelijk, terwijl hij een beetje onhandig op zoek gaat naar Adje’s broekzak. Na wat gefriemel zegt hij: ‘Ik geloof dat hij hier niet in zit.’
‘Oh, misschien aan de andere kant,’ zegt Adje.
Ondertussen kijkt iedereen naar Adje en het oude mannetje.
‘Nee, ook niet,’ zegt het mannetje nadat hij de andere kant geïnspecteerd heeft.
‘Oh nee,’ zegt Adje dan triest. ‘Dan hebben ze me vergeten geld in mijn zak te stoppen in de kliniek. Ik dacht toch zeker dat ik het bij me had. En nu is de rest van hen naar het bos en ik heb pas over een paar uur met ze afgesproken. Want ik dacht dat ik geld bij me had en dat ik ondertussen iets te eten zou kunnen kopen. Want ik heb niks meer gegeten sinds we vertrokken zijn.
Kunt u de vis weer terug geven?’ zegt hij tegen het oude mannetje, ‘het spijt me heel erg. Ik heb geen geld bij me.’
Iedereen kijkt hem vol medelijden aan.
‘Ich betaal het waal,’ zegt dan een vrouw met een sjaaltje om haar hoofd. Ze is net naar de kapper geweest en ze wil niet dat al haar mooie krullen weer door elkaar waaien. ‘De êrme jóng, ich betaal waal veur de jóng.’
‘Nei, niks d’rvan,’ antwoordt de visboer. ‘Deze is van mij,’ zegt hij tegen Adje. ‘Van een visje meer of minder zal ik niet doodgaan.’ Hij lacht. ‘We moeten toch reclame maken bij de Hollanders, niet dan?’
Adje bedankt iedereen heel hartelijk en nadat hij nog gevraagd heeft waar de dorpsstraat is, snort hij er met zijn rolstoel weer vandoor. Terug bij de anderen, laat hij trots zijn buit zien.

Als het papier open gaat stijgt de heerlijk dampende geur iedereen in de neusgaten. De buitenlaag van de vis ziet er heerlijk krokant uit. Iedereen krijgt een stukje, maar hoewel Adje een grote, of “eine grwatte”, heeft besteld, is de vis binnen drie tellen op. Nagestaard door wat lokale huisvrouwen, die met volle boodschappentassen bij hun fietsen staan te kletsen, trekt het vreemde groepje verder.

86

Even later zien ze een kleine snackbar.
‘Jongens, zelfde truc,’ roept Adje.
‘Doe mij een frikandel,’ zegt Christiaan gelijk.
‘En een patatje met,’ valt Eva hem bij.
‘Ja, haal gelijk maar voor allemaal,’ roept Lisa hem na.

In de kleine snackbar treft Adje wat lokale jongeren aan, een stel met een kind en achter de balie een vriendelijke, jonge snackbarhouder, die blijkbaar net als de visboer gewend is met iedereen een leuk praatje te houden. Adje heeft bijna geen ruimte met zijn rolstoel.
‘Lökt het?’ vraagt hem de snackbarhouder hulpvaardig. ‘Jónges, laot hääm ins door,’ zegt hij tegen de andere klanten. ‘Zëk ‘t mêr,’ zegt hij dan tegen Adje.
‘Nou,’ zegt Adje, ‘ik wil graag, even kijken, zeven patat met, en een frikandel, nee twee frikandellen en vier kroketten en een kaassouflé.’
Terwijl de snackbarhouder met zijn vaste klanten kletst en het kind dat op een kruk is geklommen vraagt of het een zakje snoep wil, gooit hij Adje’s bestelling in het vet. Het kind neemt het zakje graag aan.
‘Wat zaeste dan?’ vraagt één van de ouders belerend aan het kind.
‘Danke,’ zegt het kind verlegen.
Eén van de jongeren wil afrekenen. De jongen begint zijn kleingeld op de balie uit te stallen. Nog voor hij het bedoelde bedrag bereikt heeft, zegt de snackbarhouder al tegen hem dat het zo wel goed is.
Vreemd, denkt Adje, hier geeft de patatbaas fooi aan de klant. Hier moet ik komen wonen. Je hoeft deze mensen niet eens te beduvelen. Je krijgt het zo al van hen.
Als de bestelling van Adje uiteindelijk uit het vet gehaald is en keurig in bakjes en zakjes is gestopt en in een lege doos geladen, loopt de patatzaakeigenaar om z’n balie heen en zet hij het in Adje’s schoot.
‘Wel een beetje veel voor jou alleen.’

‘De anderen wachten buiten,’ zegt Adje. ‘Oh, maar wacht, shit, ik heb het geld niet bij me. Dat heeft onze verzorgster. Die staat buiten. Wacht, ik zal het even halen.’
Hij stuurt zijn rolstoel al naar de deur.
‘Ik loop wel even met je mee,’ zegt de aardige patatbaas en hij opent snel de deur voor Adje. Verdomme, denkt Adje, dat is niet de bedoeling. Hij rijdt richting de anderen, die een stukje verderop staan te wachten. Wat moet ik nu doen? Zij hebben ook geen geld bij zich.
Op dat moment stopt er net een auto bij de patatzaak. De bestuurder steekt zijn hoofd uit het raam en roept naar de eigenaar van de patatzaak. ‘Hei, woo rênst doe zwa hêl heen, zeen de aerpel aan ‘t sjeete?’
De patatbaas draait zich om naar de auto. ‘Ich kóm zwa, êffe deze jóng hêlpe.’
Adje heeft ondertussen zijn kans schoon gezien. Als hij bij de anderen komt, fluistert hij snel: ‘Jullie zijn allemaal geestelijk gestoord. En de leiding zijn we kwijt.’
De eigenaar van de patatzaak ziet het vreemde stel staan. ‘Hoi allemaal,’ zegt hij vriendelijk, terwijl hij rond kijkt wie van hen dan de beurs moet hebben. Christiaan heeft het als eerste begrepen. Hij laat de spuug uit zijn mond lopen. ‘Heueueueumeu,’ brabbelt hij. Hij gooit zijn hoofd scheef op zijn nek, zet zijn benen mank, strompelt op de patatzaakeigenaar af en omhelst hem. Hij heeft blijkbaar goed opgelet tijdens zijn bezoek aan de kliniek.
Als Lisa ziet wat Christiaan doet, springt ze ook gelijk op de patatbaas af en begint ze hem te knuffelen. Mädchen pakt haar roze jurkje vast en begint in de rondte te dansen, terwijl af en toe haar blote billen een beetje te voorschijn komen en ze roept: ‘patat, patat, patat.’
Eva staat er hopeloos bij te kijken. Ze durft zich niet te laten gaan. Er is wel wat meer dan een patatje voor nodig om me voor idioot te laten spelen, denkt ze. Maar ze heeft toch wel honger. Ze besluit gewoon op haar hurken te gaan zitten en zich niet meer te bewegen. Dat moet al gek genoeg zijn, vindt ze.
Chantal Herman, met zijn bakkebaarden, zijn fanfare-uniform, zijn twee stofzuigers en zijn tuba, hoeft helemaal niets te doen. Hij lijkt zo al volkomen misplaatst in elke situatie behalve in een gekkenhuis. Francine lijkt eigenlijk nog de meest normale van het stel. Ze begrijpt niets van wat er gaande is en staat met verbazing toe te kijken hoe ineens iedereen zo is veranderd.
De patatzaakeigenaar moet lachen van al dat tumult om hem heen zo midden op straat.

‘Jongens, laat die man nou met rust,’ roept Adje. ‘Doe nou eens effe normaal, ja? Waar is de leiding, waar is Janine?’
‘Weet niet, weet niet,’ zingt Mädchen, terwijl ze rond danst. ‘Janine, ienemiene, Janine, wie wil er m’n kutje ziene?’
‘Nou, kom op jongens,’ zegt Adje weer alsof hij boos is.
‘Ze is die kant op,’ zegt Chantal Herman, terwijl hij naar het einde van de straat wijst.
‘Shit, hebben jullie haar weer gek gemaakt?’ vraagt Adje. ‘Het spijt me,’ zegt hij vervolgens tegen de patatzaakeigenaar. ‘Ik kan je niet betalen. Janine is er blijkbaar met de portemonnee vandoor. Weet je, deze idioten ook. Dit doen ze dus elke keer bij een jonge verzorgster. Ze maken haar gewoon zo gek, dat ze ervandoor gaat. En ik ben de enig normale van het stel. Kan ik er weer voor gaan zorgen dat ze thuiskomen.’
‘Patat, patat,’ roept Christiaan, terwijl hij zich op de zakken wil storten.
‘Nee, weg jij.’ Adje probeert hem weg te duwen. ‘Deze patat is niet van ons. Jullie krijgen niks. Verdiende loon, hadden jullie Janine niet weg moeten jagen. Sorry, meneer,’ zegt Adje tegen de patatzaakeigenaar. ‘Misschien kun je ze nog aan een andere klant verkopen.’
De patatbaas lacht. ‘Geeft niet jongen, geef ze hun patat maar.’
‘Hoi, hoi, hoi,’ roepen Lisa en Christiaan gelijk. Lisa geeft de patatbaas een kus op zijn wang.
‘Eet smakelijk, jongens,’ roept de patatbaas nog naar hen als hij terug naar zijn zaakje loopt. In de deur staan zijn klanten te kijken en te lachen.
‘Wat ’n teneelstök veur ’n paar fritte,’ zegt de patatbaas lachend, terwijl hij zich langs zijn klanten naar binnen wurmt om zich verder met zijn patat bezig te gaan houden.

87

Het clubje gekken valt elkaar schaterend om de hals.
‘Hahaaahha, hihihi, haahahahaha.’
Het duurt wel vijf minuten eer ze een beetje bijgekomen zijn.
‘Hoehoe, lang niet zo gelachen,’ zegt Mädchen, terwijl ze de tranen uit haar ogen wrijft.
‘Jezus, ik piste bijna in mijn broek,’ zegt Lisa, ‘toen ik jou, Mädchen, zo zag ronddansen. Ik zag je doos helemaal en je billen.’
‘Hihihi, en zag je hoe hij keek toen ik hem om zijn nek viel,’ lacht Christiaan.

‘Kom op,’ zegt Mädchen lachend, ‘we gaan verderop op dat muurtje zitten om onze patat op te eten. We hebben het wel verdiend, zeg.’
‘Goed gedaan, Adje,’ zegt Christiaan, terwijl hij hem een klop op zijn schouder geeft.
Francine begrijpt er nog steeds niets van. Ze loopt achter de anderen aan. Krijgen ze nou wel of niet iets te eten?
‘Dat was effe nodig,’ zegt Mädchen als ze de patat en de snacks op hebben.
‘Ja, ik had vreselijke honger,’ zegt Eva.
‘Nee, ik bedoel, die onzin,’ zegt Mädchen weer. ‘Dat lachen. Het lucht wel op, eindelijk het leven weer eens niet zo serieus te nemen. Hoe lang is het al geleden. Al die stress. Al die problemen. Eindelijk weer eens iets leuks.’
‘Oh.’ Eva vond het niet zo geweldig leuk eigenlijk, eerder ietwat beschamend.
‘Doe je dat soort dingen vaker, Adje?’ vraagt Christiaan.
‘Nou ja,’ antwoordt Adje, ‘het is zoals Johan Cruijff zegt; elk nadeel heb z’n voordeel. M’n handicap levert me ook wel weer het een en ander op.’
‘Gaan we verder?’ Chantal Herman gaat staan en veegt zijn handen af aan een grote rode zakdoek die hij uit zijn zak heeft gehaald. ‘Ik moet me nog voorbereiden en alles.’
Mädchen staat ook op. ‘Goed, we gaan verder. Adje, mag ik je in ieder geval namens iedereen bedanken voor dit heerlijke diner?’
‘Graag gedaan,’ zegt Adje. ‘Laat mij maar voor het eten zorgen. En als jullie je dan als debielen aanstellen, komt het allemaal goed.’
Iedereen lacht behalve Francine, die het niet begrijpt, en Eva, die er niet aan moet denken dat ze weer zo voor schut moeten staan.

88

Het zevental loopt de stationsstraat uit.
‘Kijk, je broer,’ zegt Lisa ineens. Ze volgen allemaal Lisa’s blik en zien op de hoek van de straat een groot stenen beeld van Jezus.
‘Dat is ‘t Heilig Hart Beeld,’ zegt een krom, oud vrouwtje dat langs schuifelt. Ze kijkt verder niet op of om naar het zevental, maar gaat in haar eigen tempo haar weg.
‘Mooi is dat wel,’ zegt Eva. ‘Dat ze hier zo gewoon langs de weg zo’n groot beeld neerzetten van hun Verlosser.’

‘Zie je jezelf al staan, in steen uitgehouwen, langs de weg?’ vraagt Lisa aan Mädchen.
‘Ah, waarom niet. In m’n roze jurkje. Zou ik er niet mooi staan? Kunnen ze zo in m’n stenen doos kijken als ze langs lopen en een gebedje spreken.’
‘Daar moet je niet mee spotten, Mädchen,’ zegt Eva met een boos gezicht.
Mädchen loopt weer verder. ‘Ach Eva, moet je nou altijd zo serieus zijn? We hebben net zo’n goeie zin. En als de dag zo doorzet, dan wordt het vast nog een leuk feest straks. Wat jij, Chantal Herman?’
Chantal Herman hoort haar niet. Hij sjokt alweer voorop met zijn stofzuigers en tuba, hijgend en puffend. ‘Het kan nou niet meer veel verder zijn,’ roept hij. ‘Dit is de dorpsstraat.’
De straat is belegd met kinderkopjes. Aan het begin stonden nog redelijke nieuwe huizen, maar hoe verder ze komen, hoe ouder de huisjes worden. De straat maakt een aantal bochten. Hier en daar zien ze een poort die open staat met een binnenhof, waaromheen het huis gebouwd is. Aan het einde van de straat vertakt de weg zich. Eén deel gaat steil en slingerend naar beneden tot aan de voet van de dijk die de afbakening van een kanaal vormt en loopt dan verder naar het Kasteelpark. Het andere deel loopt langs de balustrade boven de helling een stuk door en krult dan om een aantal huisjes heen en langs het kerkhof en de kerk die erachter liggen.
Chantal Herman staat stil bij de splitsing.
‘Dit is echt het oudste gedeelte van het dorp. Ik heb gehoord dat hier een klein museumpje ligt met onder andere de gevonden spullen van de Bandkeramiekers. Deze plek moet al onwaarschijnlijk vaak gefotografeerd en geschilderd zijn.’
De rest van de groep kijkt om zich heen.
‘Het is hier inderdaad prachtig,’ zegt Mädchen. Ze loopt een stuk verder over de bovenweg. Rechts van haar ziet ze een aantal brede treden en een pad naar een mooie, oude kerk. Aan weerszijden van het pad ziet ze een traliehek, waarachter graven liggen. Ze loopt verder over de bovenweg tot ze aan de bocht komt. Van daar kan ze heel ver over een schitterend landschap kijken met een kanaal en een rivier die vlak naast elkaar lopen in een kaal, plat landschap. Het kanaal strak en in een bocht weg draaiend en de rivier wat meer slingerend, als een dronken kameraad ernaast opgaand. In de verte vervagen ze in de koele mist.
Chantal Herman is puffend achter haar aan gekomen.

‘Dat is het Julianakanaal en de Maas. En daar naast de Maas is België. Trouwens Duitsland is hier ook maar tien minuten rijden met de auto vandaan. En ik heb gelezen dat als de Maas laag staat, dat je dan de torens van een kasteeltje moet kunnen zien liggen. Vroeger lag de Maas anders. Maar toen is de loop veranderd en is het kasteeltje onder water komen te liggen.’
‘Ik weet dat het onzin is,’ zegt Mädchen, ‘maar je stelt je voor dat de geesten van de bewoners nog in dat kasteeltje wonen. Dat ze door het water zijn verrast en nog steeds door hun kamers en hun gangen dwalen. Misschien zwaait er wel iemand vanaf de toren, als hij boven water uit komt. Wat een sprookjesachtig idee.’
‘Maar kom,’ zegt Chantal Herman, ‘we moeten terug naar de splitsing en dan het bergje af. Ongeveer midden op de helling moet het zijn.’

Als ze op de plek zijn, zien ze een gewone, groene, houten deur in wat er uitziet als een normaal woonhuis.
‘Moet het hier zijn?’ vraagt Mädchen. ‘Ik dacht dat het een club was. Ik vond het sowieso vreemd dat hier een club zou zijn.’
‘Ik weet het,’ zegt Chantal Herman, ‘het lijkt er niet op, maar het is het wel. Het wordt alleen maar gebruikt voor uiterst besloten bijeenkomsten. Zoals de onze. Het is alleen bekend bij enkelingen. En die spelen het adres alleen maar door naar mensen die ze volledig kunnen vertrouwen.’
‘Het is toch niks raars met zwarte missen en zo?’ vraagt Mädchen wantrouwend. ‘Want daar wil ik niks mee te maken hebben. En ook geen perversiteiten, hè? Of seksclubs. Het is toch geen seksclub of wel?’
‘Nee,’ reageert Chantal Herman beledigd, ‘waar zie je me voor aan? Denk je dat ik naar dat soort dingen toe ga. Zoals ik d’r uitzie.’
‘Nou je hebt anders aardig wat speeltjes bij je,’ mengt Adje zich in het gesprek. ‘Ik ken mensen die daar hele rare dingen mee zouden doen.’
Chantal Herman negeert hem en loopt tot bij de deur. ‘Ja, kom nou maar mee. Het is allemaal in orde.’

89

Als Chantal Herman op de deur klopt, doet een vrouw van een jaar of veertig open. Ze heeft een plezierig voorkomen.
‘Ah, nog meer artiesten. Een aantal van uw collega’s zijn er al. Komt u binnen, komt u binnen. Zo, u heeft heel wat spullen bij u, zie ik. Oh, en iemand in een rolstoel. Die moet u dan wel even over wat drempeltjes

heen helpen. We zijn hier nog niet aangepast. Welkom, welkom,' zegt ze tegen iedereen die achter Chantal Herman aan naar binnen gaat. 'Komt u binnen.'
Ze gaan door een smal gangetje. Af en toe moeten ze Adje even helpen over een bobbeltje heen te komen. Dan komen ze in een ruimte die als een gezellig café is ingericht.
'Zo,' zegt de vrouw als iedereen binnen is. 'Degenen die niet hoeven op te treden, kunnen hier gezellig wachten en wat eten en drinken. Ik kom zo terug om u te bedienen. En de artiesten kunnen met mij mee, dan gaan we naar de zaal waar de bühne is. Daar is ook al een aantal van de andere artiesten.'
'Ik ben de enige van deze groep, die optreedt,' zegt Chantal Herman.
'Oh, dan heeft u alvast heel wat publiek meegebracht, da's mooi,' antwoordt de vrouw. 'Kom maar, dan breng ik u naar de zaal.'

'Doe mij maar een biertje,' zegt Adje als de vrouw terug komt.
'Mag jij wel drinken?' vraagt Christiaan.
'Tuurlijk,' antwoordt Adje. 'Ik kan meer zuipen dan jij. Jij moet de hele tijd naar de wc, terwijl ik gewoon in de zak pis die aan mijn been hangt.'
Christiaan trekt een vies gezicht.
'Gewoon een extra blaas aan de buitenkant, da's alles. En luchtdicht. Het is niet zo dat ik de hele tijd naar pis ruik, of wel soms?'
Als iedereen heeft besteld, haalt de vrouw de drankjes.
'Willen jullie wat eten? Ik heb zuurvlees, een echte Limburgse specialiteit. Heel lekker bij de frites.'
'Ik ken iemand in Amsterdam,' zegt Mädchen, 'die komt uit Limburg oorspronkelijk, en die maakte wel eens zuurvlees. Hartstikke lekker, een soort suddervlees, in het zuur gezet. Zoetzuur smaakte het, met suiker, azijn, uien, schijfjes wortel, héérlijk.'
'Wortel?'
De vrouw spreekt het woord met afschuw uit.
'In het zuurvlees hoort geen wortel. Wat is dat voor een Limburger, uw vriend? Heiligschennis, een wortel in het zuurvlees!'
Ze begint zich helemaal op te winden.
'Wij maken zuurvlees zoals mijn moeder het maakte en haar moeder voor haar en haar moeder voor haar. Wortel! Als u mij kwaad wilt maken, moet u zoiets zeggen.'
'Ja, misschien…,' stamelt Mädchen een beetje geschrokken over de plotselinge stemmingsverandering bij de vrouw, 'misschien komt hij van een ander deel van Limburg.'

‘Onzin, het blijft verkeerd.’
Maar een seconde later lacht ze weer vriendelijk. ‘Of willen jullie soms brood met bloedworst of met húitfleisj, sorry eh, hoofdkaas heet dat in Holland.’
‘Nee, dank u,’ zegt Mädchen beleefd, ‘we hebben net al gegeten.’
‘Goed,’ zegt de vrouw, ‘ik zal wat kaas en pinda’s en worst op de tafeltjes zetten en dan knabbel je daar maar wat van. We hebben trouwens ook lekkere vlaai. Dat vinden jullie Hollanders toch altijd wel lekker. Vlaai, iemand?’
Ze knikken allemaal nee. Ze wisten niet dat de eetcultuur hier zo gevoelig lag. Liever houden ze zich maar bij de kaas en de pinda’s; dat kennen ze, daar kan weinig mee misgaan.

90

Chantal Herman wordt door de gastvrouw een kleine zaal binnen geleid. Het zaaltje is bescheiden. Ongeveer veertig zitplaatsen. Losse stoelen in vier rijen gezet. Voor in het zaaltje bevindt zich het toneel, nog verdekt door een rood, fluwelen gordijn. Het zaaltje is zo’n drieëneenhalve meter hoog. Aan het plafond hangen een paar spots. Het ziet er allemaal zeer provisorisch uit, maar voor Chantal Herman, die beslist geen professioneel performer of artiest is, ziet het eruit als een enorm theater, met gigantisch veel plaatsen voor het publiek. En dat publiek gaat hem dadelijk zitten aanstaren als hij zijn act gaat doen. Zijn knieën beginnen te knikken. Het zweet, dat al op zijn voorhoofd en onder zijn oksels kleeft, wordt aangedikt met nieuw zweet dat uit zijn poriën begint te stromen. Waar is hij aan begonnen?
Plots ziet hij een hoofd tussen de plooien in het midden van het doek verschijnen.
‘Ah, daar is geen twijfel mogelijk,’ zegt de man, die dan volledig uit het fluweel stapt. De man heeft een sympathiek gezicht, bruin krullend haar, een brilletje en een sportieve uitstraling. Chantal Herman denkt dat hij zo begin dertig moet zijn. De man loopt het trapje naast het podium af en loopt met uitgestoken hand naar Chantal Herman toe.
‘Jij bent Chantal Herman, hallo, ik ben Harrie. Tja, we hebben mekaar nooit gezien, maar van je beschrijving van je drama, met je tuba en je stofzuigers, weet ik genoeg.’
‘Hoi Harrie,’ zegt Chantal Herman. ‘Wie zijn er nog gekomen?’

‘Tot nu toe alleen Dominiqi,’ zegt Harrie. ‘Hij is wat aan het oefenen en zijn spullen in orde aan het brengen. Ik weet niet of er nog wel anderen komen. De meesten durfden uiteindelijk toch weer niet, heb ik gehoord. We hebben je nog proberen te bereiken, maar je leek van de aardbodem verdwenen de afgelopen drie maanden. Dominiqi en ik dachten al dat we alleen zouden moeten optreden. We hadden het er zelfs al over dat je misschien dood was.’
‘Nee, tijdelijk op reis,’ zegt Chantal Herman, terwijl hij de zaal inkijkt. ‘En ik had geen mogelijkheid om met jullie contact op te nemen. Sorry.’
‘Oh, geeft niet,’ reageert Harrie. ‘We zijn blij dat je d’r bent. En, al zenuwachtig?’
Chantal Herman staart naar de nog lege stoelen. ‘Eerst niet, maar nu ik hier ben… vreselijk! Waar zijn we aan begonnen? Waarom doen we dit ook alweer?’
‘Nou,’ zegt Harrie, die ineens een heel serieuze trek op zijn gezicht krijgt en de zaal in kijkt alsof hij alvast zonder publiek aan zijn optreden begint. ‘Omdat we uiting willen geven aan ons drama. Omdat ik moet. Als een langspeelplaat met een kras waarin de naald blijft hangen. En als een zieke kan ik niet eens anders willen. Ik drijf mezelf elke dag in mijn drama. Ik kan het niet anders uitdrukken. Elke dag klim ik weer op mijn krukje. Mijn vrouw heeft me verlaten. Begrijpelijk ook. Wie wil er nou met zo’n idioot leven. Zij gaat anders met haar falen om dan ik. Maar denk niet dat zij niet faalt. Alleen, zij verdringt het gevoel. Ik worstel erdoorheen als door een rivier van deeg. De plakkerige draden trekken mijn armen en benen terug in het deeg. De eerste keer dat ik mijn drama uitte, was het een spontane actie. Maar nu… Ik wil zelfs lijden. Maar het is geen vrije wil die me stuurt. Althans niet míjn vrije wil. Misschien is de wil wel vrij. Vrij van mij. Als een wil buiten mij, die mij dwingt. Die zich voordoet als mijn eigen wil, zodat ik hem gehoorzaam. Denk je dat dat kan?’
Harrie kijkt Chantal Herman verward aan.
‘Soms denk ik dat ik gek ben. Want ik ben bezeten. Ik ben bezeten door het falen. Hij snijdt als een mes door mijn leven en ik kan er niets tegen beginnen. Misschien vind jij het raar, maar ik zie het falen als een persoon. En als ik op mijn krukje sta, lijkt het wel alsof ik een SM-relatie met hem heb. Of denk jij dat het een vrouw is misschien? En het voelt alsof we seks hebben met elkaar. Ik verzet me, en hij slaat me neer. Telkens weer. Hij neukt me in mijn reet tot ik uitscheur.’
Chantal Herman staart met een pijnlijk gezicht naar Harrie bij diens plastische beschrijving.

‘En elke keer stap ik weer bij meneer Falen naar binnen om me in m’n reet te laten neuken en me te laten uitscheuren. Maar ik kan toch niet anders?! Ik kwel mezelf omdat ik niet met mezelf kan leven. Ik haat mezelf omdat ik meneer Falen niet heb kunnen tegenhouden toen hij mij mijn zoontje heeft afgenomen. Jij begrijpt dat toch?!
Toen ik contact zocht met lotgenoten, was dat niet om steun te krijgen, maar om mijn geloof te bevestigen dat meneer Falen een virus is dat iedereen aanvreet. Ik kwam erachter dat hij om elke hoek staat te loeren. En hij deelt kleine tikken uit aan iemand die nietsvermoedend de hoek omgaat, waarachter hij staat te wachten. Of grote klappen. Maar hij is een viezerik. Want hij is zelf onkwetsbaar. Hij loopt door de stad en laat iemand struikelen en als de gestruikelde opstaat, staat deze daar plots voor schut met bloedende, rode schaafwonden op zijn neus en op zijn kin, zijn lip is dik en een stuk van z’n tand is afgebroken. Of meneer Falen legt je woorden in de mond tegen vrienden, waardoor het je vrienden niet meer zijn. Of soms zet hij je helemaal voor schut als je bij iemand op bezoek bent en je hemdenslip beschijt tijdens de wc-gang. En dan, twee maanden later, duwt hij je dochtertje onder een tram en geeft hij je moeder een hartaanval, net voordat je haar had willen vertellen dat ze een goede moeder was.
Zo loopt hij door de levens van iedereen en deelt hij klappen uit. Soms tikt hij zo een glas uit je handen. Niets is hem te min. En niets is hem ook te veel. Van kleine pesterijtjes tot het verwoesten van hele levens. Hij gaat maar door, door hele generaties en hele culturen. Je probeert steeds beter bestand tegen hem te worden. Met wetenschap en medicijnen en verzekeringen en noem maar op. Maar hij staat te loeren. En hij krijgt je te pakken. Dat vertel ik je. Maar ik wacht niet op hem. Ik probeer hem ook niet te ontvluchten. Dat kan ik niet meer, al zou ik willen. Ik kan hem alleen nog maar omhelzen. Ik omklem hem zoals de ene bokser de andere omklemt en laat hem in mijn ribben slaan. Het doet pijn, geloof me, maar ik kan niet anders. Hij heeft me al knockout geslagen. Hij heeft al gewonnen. En van al mijn ambitie en hoop, die ik ooit had, is slechts deze ongelijke bokswedstrijd mij gebleven. Wat zeg ik, bokswedstrijd? Nee, het is geen wedstrijd. Het is een afranseling. Maar het is het enige dat ik nog ben, een afgeranselde.
Waarom ik mijn afranseling wil laten zien? Ik weet het niet zeker. Het is alsof het de enige positieve kracht is die nog in me rest. Als een daad, begrijp je? Als enige daad van aanwezig zijn. Alsof je een eencellig wezen bent dat zich alleen maar aan die ene cel kan vasthouden. Mijn celhuid wordt gevormd door die afranseling. En als die afranseling stopt,

dan is het alsof de celhuid barst en al het plasma uit de cel loopt. Dan loop ik leeg. Daarom wil ik afgeranseld worden en afgeranseld en afgeranseld. En iedereen moet het zien, want dan blijft het celplasma binnen. Begrijp je?'
Chantal Herman zegt niets. Hij weet niet of hij moet applaudisseren voor deze monoloog en bravo roepen of zwijgen. Want hij voelt zich verwant met deze eencellige die voor hem staat. En tegelijkertijd zou hij uit alle macht deze spiegel in duizend stukken willen breken. Hij haat deze confrontatie met zichzelf in een ander. En de weerzin die hij bij zijn eigen zwakheid voelt, maar nu geprojecteerd in een ander mens, maakt dat hij deze persoon zou willen slaan en schoppen totdat hij overlijdt. Maar Chantal Herman begrijpt dat dat geen zin heeft. Het zou het weerzinwekkende gevoel van falen in zichzelf niet doden.
Harrie lijkt uitgepraat over zichzelf. 'Maar ik sta hier maar te praten. Jij wilt je natuurlijk ook nog voorbereiden. En ik zal je even aan Dominiqi voorstellen. Die ken je natuurlijk ook alleen nog maar van internet.'
'Dominiqi? Help me even op weg,' zegt Chantal Herman, 'wat was zijn verhaal ook alweer?'
Harrie buigt zich naar hem toe en fluistert: 'De zwangere vrouw, weetjewel, van rubber? De travestiet?'
'Oh, ja, jaja, nou weet ik het weer,' antwoordt Chantal Herman.
Harrie loopt naar het toneel. 'Kom mee, hij is achter.'
Chantal Herman volgt hem met zijn stofzuigers en zijn tuba. Ze lopen het trapje van het podium op en door het gordijn.

91

Als Chantal Herman door het gordijn is, ziet hij in het midden op het toneel een mensgrote, rubberen pop liggen. Het moet een zo goed als naakte, zwangere vrouw voorstellen. Haar bolle buik vertoont een gigantische snee van wel zestig centimeter. Ze heeft haar benen gespreid en draagt een stukgesneden slip en bruine panty's. De pop is vrij realistisch gemaakt, maar eerder op een amateuristische, een beetje klungelige manier. De huid ziet eruit alsof het niet gelukt is de rubber mooi glad te strijken. De pruik, die de haren moet verbeelden, is van een goedkope kwaliteit. Het gezicht en de nek zijn beschilderd met blauw en paars om de indruk van gekneusde plekken te geven. De vagina is gedetailleerd uitgewerkt en het schaamhaar bestaat uit opgeplakt pruikhaar. Zoals ze daar ligt, werkt ze als een kruising tussen een

sekspop, een carnavalspop en een rekwisiet uit een horror-B-film, tegelijkertijd obsceen en belachelijk.
Chantal Herman voelt gêne opkomen bij het zien van de pop. Alsof hij bij iemand op bezoek is en per ongeluk een vibrator onder de kussens van de zitbank ziet uitsteken.
‘Hij moet achter zijn, in de kleedkamer,’ zegt Harrie.

‘Oh, hallo, ik ben Dominiqi,’ stelt deze zich voor als de twee binnenkomen in de kleedkamer. Dominiqi heeft een redelijk grof figuur en een niet onknappe kop met hoekige kaken en kortgeknipt, geblondeerd haar dat op het achterhoofd een kale plek laat zien.
Chantal Herman zet zijn spullen op de grond en kijkt om zich heen. Het lijkt op de kleedkamers die je op tv altijd ziet. Een lange make-upspiegel met lampjes eromheen langs de muur, met een even zo lange tafel ervoor en stoelen. Wat kasten en kapstokken. En een dienblad met flesjes cola, jus d’orange en spa en wat glazen.
Dominiqi draait zich weer om naar de spiegel waarin hij bezig is zijn gezicht in travestie te schminken. Hij draagt een roze badmantel. Om zijn hoofd zit een witte band.
‘Hallo, ik ben Chantal Herman.’
‘Oh, wat goed dat je toch nog gekomen bent,’ zegt Dominiqi enthousiast. ‘We waren al bang dat we het maar met z’n tweeën moesten doen. Weet je of er nog veel publiek komt?’
‘Nee, geen idee,’ antwoordt Chantal Herman. ‘Ik heb zelf zes mensen meegenomen.’
Dominiqi kijkt hem verrukt aan. ‘Zes? Oh, geweldig. Ik dacht even dat er misschien helemaal niemand zou komen. En wie zijn het? Zijn het lotgenoten?’
‘Oh, en of,’ antwoordt Chantal Herman, ‘en of het lotgenoten zijn.’
Dominiqi glimlacht.
‘Alleen, van eentje weet ik het niet zeker. Zij is een speciaal geval.’
Dominiqi en Harrie kijken hem nieuwsgierig aan.
‘Zij is een soort VIP, zou je kunnen zeggen.’
‘Een VIP?’
Dominiqi begint te glunderen. ‘Een VIP, oh, wat geweldig. En dat bij ons eerste optreden al. Wie is ze, wie is ze?’ roept hij ongeduldig. ‘Vertel!’
‘Ja,’ begint Chantal Herman, ‘het is nogal een lang verhaal.’ Hij gaat op een van de stoelen zitten en vertelt in het kort het verhaal van Mädchen. De twee anderen luisteren ademloos toe.

92

Als Chantal Herman klaar is, blijft het stil. Dan zegt Harrie: ‘Die stem in de trein, dat is het Falen. Hij daagt haar uit. Hij daagt haar uit hem te trotseren. Hij heeft haar tot het uiterste getergd. En nu geeft hij haar de macht de mensen te Verlossen van het lijden. Hij daagt haar uit de mensheid te Verlossen van hemzelf. Geen lijden meer en geen falen. Hij heeft haar uitgenodigd tot een tweegevecht. Geen afranseling, maar een bokswedstrijd dit keer. Hij heeft haar wapens gegeven. Zij kan wonderen verrichten.’
Harrie laat zich op een stoel zakken.
‘Dat dit mogelijk is. Dit had ik nooit verwacht. Een mogelijkheid om hem te verslaan. Om hem te vernietigen en voor eeuwig uit te bannen. Mijn God!’
Hij slaat de handen voor de ogen en begint te huilen.
‘Wat een eer,’ spreekt Dominiqi bijna fluisterend. ‘En ik mag de voorstelling openen. Nu moeten we wel heel erg ons best doen. Ik zal mijn beste geven. Dit is mijn kans. Misschien kan Mädchen mij wel veranderen in een vrouw. In een echte vrouw. Voor altijd. Een vrouw die kinderen kan baren. Kinderen!’ Hij kijkt zijn gezicht aan in de spiegel. ‘Nooit meer deze charade, nooit meer valse wimpers, valse haren, geen nepborsten meer. Geen verstoppen meer. En kinderen! Ik zal kinderen baren, vijf, nee zeven, nee tien, elf. Ik zal constant zwanger zijn. Mijn God, ik wordt moeder! En oma!’

‘Hoe laat begint de voorstelling eigenlijk, mevrouw Zuurvlees?’ roept Adje, die al een beetje dronken begint te worden. ’En doe nog maar een rondje pils en ander spul.’
‘Over een half uur,’ antwoordt de vrouw vriendelijk. ‘Maar beginnen jullie niet een beetje aangeschoten te worden? Straks moeten jullie nog de voorstelling zien.’
‘Ach, mevrouwtje,’ valt Christiaan Adje bij, ‘als u eens wist wat wij allemaal meegemaakt hebben. Wij hebben wel een verzetje verdiend. En geen angst, wij willen het optreden van onze dikke tubaspeler voor geen goud missen. Hè, jongens?’
Mädchen, die ook al een paar biertjes op heeft en steeds vrolijker wordt, beaamt dat. ‘Ja, misschien kunnen we wel op zijn muziek dansen.

Eindelijk begint dit reisje me een beetje te bevallen. Hè, Francine, nog een flesje kinderchampagne?'
Francine knikt grinnikend ja. Even zijn de monsters niet meer bij haar.

93

Zo zit het gezelschap jolig verder te drinken en te wachten tot ze geroepen worden om zich naar de zaal te begeven. Ondertussen komt af en toe ook ander publiek in het café binnen. Meestal zijn het mannen of vrouwen alleen. Soms is het een stel. Het valt Mädchen op dat ze allemaal op de een of andere manier triest of wanhopig kijken. Ah, denkt ze, waarschijnlijk allemaal van de club van de zieligerts. Nou, ik ben blij dat mijn troepje in ieder geval vanavond niet op deze depressievellingen lijkt.
'Mevrouw Zuurvlees, muziek!,' roept Mädchen, terwijl ze van haar stoel opstaat. 'We willen dansen.'
'Ja,' roept Adje met dubbele tong, 'Musik, sonst scheiss ich im Sahl, of hoe jullie namaakduitsers dat hier ook zeggen.'
'Hahahaha, namaakbelgen zul je bedoelen,' roept Christiaan hilarisch.
'Namaaknederlanders,' roept Lisa, 'namaaknederlanders zijn het.'
'Namaaknederlandseduitsbelgen,' gooit Eva er als topper tegenaan.
Ze slaan op de tafel van het lachen.
De vrouw ziet het grappige er wel van in. 'Jaja, lachen jullie maar, jullie Hollanders. Wij zijn tenminste internationaal.' Ze draait aan de knoppen van de stereo-installatie en zet een vrolijk muziekje op.
'Kom op Adje, dansen jongen!' Mädchen pakt Adje's kromme hand en begint om zijn rolstoel heen te dansen.
De overige mensen zitten vol verbazing naar het zestal te staren. Hier begrijpen ze niets van. Dit is toch de avond van de lotgenoten. Maar dit stel uitgelaten gekken lijkt in geen enkel opzicht op mensen zoals zij, die een onmogelijke last op hun schouders torsen. Schandalig. Dat deze gekken uitgenodigd zijn voor deze besloten avond. Een aantal van de mensen staat zelfs op en loopt naar buiten. Als ze dit geweten hadden, waren ze geeneens gekomen.
Even later wordt iedereen geroepen voor de voorstelling. De club van Mädchen begeeft zich lachend en pratend naar de theaterzaal. De andere lotgenoten die nog aanwezig zijn nemen zwijgend hun plaatsen in.

Dominiqi gluurt stiekem door de opening in de gordijnen. ‘Oh, zeker wel een man of vijftien, twintig. Tjongejonge, wat een geweldige opkomst. Jongens, de zaal zit bijna vol. En ik zie haar. Zij is het in de roze jurk?’
‘Kan niet missen,’ antwoordt Chantal Herman, ‘dat is ze.’
‘De Verlosser,’ fluistert Dominiqi tegen zichzelf, ‘de Verlosser.’ Dan draait hij zich snel om. ‘Ik moet zo op. Concentreren, Dominiqi, concentreren. Dit wordt de show van je leven.’

94

Ondertussen hebben Mädchen en haar vijf volgelingen plaats genomen op de eerste rij. Adje zit met zijn rolstoel in het gangpad. Daarnaast zit Christiaan, dan Mädchen, Lisa, Eva en Francine. De eerste vier hebben al aardig diep in het bierglas gekeken en roepen en lachen erop los en zelfs Eva heeft twee wijntjes op waardoor ze wat minder benepen is geworden.
‘Wij willen de dikke tuba, wij willen de dikke tuba,’ roept Adje luid.
‘Ja, let de sjow begin,’ schreeuwt Mädchen, ‘geef ons de zieligerts.’
‘Naakte wijven,’ schreeuwt Adje eroverheen.
‘Ja, naakte wijven,’ schreeuwt Christiaan, ‘wij willen naakte wijven.’
Eva kijkt nu toch een beetje bestraffend langs Lisa en Mädchen heen naar haar man. Dan bedenkt ze zich en krijst ze hard: ‘Neeeee, naakte kerels willen we.’
Lisa slaat Eva op de schouder, staat op en krijst mee: ‘Naakte kerels, naakte kerels.’
Mädchen valt ook in en zelfs Francine roept geheel tegen haar trauma in om naakte kerels.
Dan verschijnt Harrie voor het gordijn.
‘Dames en Heren! Dames en Heren, alstublieft!’
Het groepje kalmeert wat.
‘Tieten!’ roept Adje nog.
‘Dames en Heren, hooggeëerd publiek. En hooggeëerd mag ik wel zeggen. We hebben vanavond namelijk een heel speciaal iemand in ons publiek. Onze eerste avond, en nu al zo’n prominent bezoek.’
‘Jawel,’ roept Adje luid. ‘Ik ben d’r. Adje de kreupele is hier.’
‘Dames en Heren, onder ons vanavond, tijdens deze première, bevindt zich in ons midden: Mädchen, de Dochter van God, de Verlosser, de Redster van hen die falen.’

Iedereen in de zaal staart nieuwsgierig naar de bende op de eerste rij. Die zatlappen en herriemakers, daar moet iemand bijzonders tussen zitten? Een Verlosser?
‘De grote tegenstandster van meneer Falen. Eindelijk is ze gekomen. En zij zal het winnen, Dames en Heren, ik weet het. Het paradijs is gekomen. En wij zijn er getuige van, wij, die hier verzameld zijn. Dames en Heren, het zal de show zijn die de geschiedenis in zal gaan als Hét Optreden aller tijden.
Christiaan fluit op zijn vingers. ‘Hoera voor Mädchen,’ schreeuwt hij door de zaal, terwijl hij van zijn stoel opstaat en er weer op terug valt.
‘Wij, Dames en Heren, wij zijn maar amateurs in de performance. Maar wij zijn grote, hele grote, professionals in het falen. En het bewijs van onze professionaliteit wordt wel geleverd door de aanwezigheid van de grootste onder alle vrouwen. Wat zeg ik? Onder alle mensen. De vrouw die zal zorgen dat dit eerste optreden ook het laatste zal zijn. De vrouw die zal zegevieren voor ons allen.’
Hij buigt zich wat naar voren in de richting van Mädchen en spreekt haar persoonlijk toe. ‘Grote Verlosser, ik hoop dat onze show u zal mogen behagen.’
Het komt wel erg bekakt zijn strot uit, beseft hij zelf, maar tenslotte is hij niet gewend dit soort hoge mensen toe te spreken.
Mädchen moet een beetje giechelen van de drank, van het gedrag van haar apostelen en van deze belachelijke toespraak.
‘Dank u, dank u,’ spreekt ze deftig. ‘Wij hopen dat het een mooi optreden mag zijn. En wij wensen u veel succes en geluk.’
Dan proest ze het uit, terwijl ze helemaal dubbel buigt op haar stoel. De anderen lachen zich ook helemaal krom om haar vreselijke deftige uitspraak.
Harrie staat er een beetje beteuterd bij te kijken. Lachen ze hem nou uit? Hij maakt maar snel dat hij weer achter het gordijn komt. Misschien was zijn toespraak inderdaad een beetje stom.

‘Hier heb je mijn tekst.’ Dominiqi duwt Harrie een A-4tje in zijn handen. ‘Je moet me aankondigen.’
‘Weet je het zeker?’ vraagt Harrie onzeker. ‘Mijn optreden net was geen succes.’
‘Jaja,’ antwoordt Dominiqi trillend van de zenuwen, ‘schiet nou maar op.’
‘Maar dit is wel erg veel, moet ik dit dan allemaal voorlezen?’

‘Jaja, dat moet, dat is mijn aankondiging. De mensen moeten toch weten waar het over gaat. Ga nou.’
Zenuwachtig stapt Harrie met zijn velletjes papier andermaal voor de leeuwen. Hij schraapt zijn keel.
Mädchen sssjst de anderen tot stilte.

95

‘Hij is lelijk. Hij is mager.’
Harrie leest de tekst houterig voor.
‘*Hij heeft een zwemband rond zijn middel.’*
Harrie begrijpt er helemaal niets van. Waarom moet hij dit nou voorlezen? Het publiek begrijpt er evenmin al iets van.
‘*Zijn borstspieren zakken af en hij heeft vreemde grote tepelhoven voor een man. Op zijn achterhoofd zit een cirkel kaal vlees. Hij gruwt van zijn eigen lichaam. Niet alleen is het een mannenlichaam. Dat an sich is al reden genoeg te gruwen. Maar het is ook nog een lelijk mannenlichaam.’*
‘Hee, dit gaat over jou, Adje,’ zegt Christiaan lachend tegen Adje.
‘In niets kan het de vergelijking doorstaan met het fijne, schone vrouwenlichaam. En juist dat is waarnaar hij zozeer verlangt. Hij noemt zich Dominiqi, Dames en Heren.’
Dat Dames en Heren voegt Harrie er zelf tussen. Hij is tenslotte de aankondiger. Dan moet je ook een beetje vrijheid hebben om er wat flair in te gooien.
‘En Dominiqi is in het verkeerde lichaam geboren. Dominiqi is, wanneer hij zich thuis in zijn kleine appartementje bevindt, travestiet. Als niemand hem ziet, trekt hij vrouwenkleren aan en speelt hij het vrouwtje. Dominiqi wil wel transseksueel zijn, maar zoveel moed heeft hij niet. Hij durft zijn ouders niet te vertellen dat hij vrouw wil zijn. Hij verzwijgt het voor de buren en voor zijn kennissen. Dag in dag uit moet hij zich verstoppen, terwijl andere mannen en vrouwen in het openbaar hun gang kunnen gaan met man of vrouw te zijn.
Dominiqi, Dames en Heren, haat deze mensen. En vooral haat hij de vrouwen. Omdat het hun geen enkele moeite kost vrouw te zijn. Dominiqi daarentegen kan zich alleen in zijn eigen huis vrouw voelen. En dan nog ziet hij als hij naakt voor de spiegel staat dat lelijke mannenlichaam.’
Adje is stil geworden. Hij weet hoezeer hem zijn eigen lelijke, mismaakte lichaam kwelt. Ook hij kan zijn spiegelbeeld niet verdragen.

‘Hij ziet geen borsten. En hij ziet dat walgelijke ding tussen zijn benen hangen. Maar hij durft het er niet af te hakken. En zelfs al zou Dominiqi zich laten ombouwen, hij zal altijd een aantal belangrijke delen missen die elke vrouw bezit. Dat weet Dominiqi. En daarom haat hij het allermeest de zwangere vrouw.’
Eva gaat rechtop in haar stoel zitten. Wat moet dit nu weer worden?
‘Want een echte vrouw heeft een baarmoeder, Dames en Heren.’
Dit Dames en Heren, beseft Harrie, was eigenlijk een beetje overbodig.
‘Een echte vrouw kan kinderen in haar buik laten groeien. En dat zal Dominiqi nooit kunnen. Hoezeer hij zich ook vrouw voelt in zijn binnenste, dat zal hij nooit beleven. En daarom, Dames en Heren, haat hij deze dikbuikige, hoogzwangere wezens. Hij zou ze het liefste vermoorden.’
‘Wat is dit weer voor ziek gedoe?!’ zegt Eva boos tegen Mädchen. ‘Als hij niet ophoudt, ga ik weg. Christiaan, zeg jij d’r eens wat van.’
‘Maar vrees niet, Dames en Heren,’ gaat Harrie verder. *‘Mochten er al zwangere dames in de zaal zijn. Dominiqi is een schijter, een lafbek. Tot nu toe is hij te laf om zijn haat in daden om te zetten. Hij heeft nog geen zwangere vrouw vermoord. Misschien dat hij ooit werkelijk zo zal verzieken dat hij het zal gaan doen, maar nu droomt hij er alleen nog van. Het zijn de enige momenten dat hij zijn geslacht als man gebruikt. De enige momenten dat hij kan klaarkomen, Dames en Heren. Als hij alleen in zijn huis is en zijn dromen volgt.*
Het heeft hem maanden werk gekost, Dames en Heren. Met rubber en verf en plakband. Dominiqi heeft eerst zijn eigen lichaamsdelen afgeplakt. Stuk voor stuk. Dan de vormen, die stijf zijn van de plakband, opengeknipt, van zijn lichaam gehaald en opgevuld met kranten. Hij heeft alle stukken weer aan elkaar gezet tot een heel lichaam. Maar zo heeft hij een man. En dat wil Dominiqi niet. Dus heeft hij de heupen verbreed. En borsten gemaakt. En een dikke zwangere buik. Daarna heeft hij er rubber overheen gesmeerd. De vagina is nog niet veel meer dan een gat. Dan maakt hij de schaamlippen.
Hij zou willen dat hij zo zijn eigen lichaam zou kunnen veranderen, Dames en Heren. Modelleren tot een vrouwenlichaam. Hij geeft de vrouw een gezicht, een masker, en een pruik. En dan beschildert hij het hele lichaam zacht roze. Met donkerder roze voor de tepels en voor de binnenkant van de schaamlippen.
Met paars en blauw en rood voor haar gezicht. Ze heeft namelijk kneuzingen en schaafwonden in haar gezicht van de klappen van

Dominiqi, Dames en Heren, en wurgtekens in haar nek van als hij haar wurgt.'
'Ik blijf hier niet bij,' zegt Eva boos, terwijl ze opstaat. 'Als jullie al zo pervers zijn dit te willen aanhoren …'
Lisa trekt haar aan haar arm. 'Ga nou zitten. Het is toch maar theater. En trouwens, hij heeft toch ook recht op zijn frustratie. Stel je nou niet zo aan. Ze trekt harder aan Eva's arm.
Ook de anderen fluisteren haar geïrriteerd toe dat ze moet gaan zitten. Morrend geeft ze toe.
'En als de zwangere vrouw klaar is, en Dominiqi nog wat lak in haar kruis heeft gegoten alsof haar vliezen gebroken zijn, maakt hij nog de navelstreng en bijbehorende baby. Hij plakt de ogen van baby dicht en snijdt de onderbuik van de baby open tot een groot rond gat, waar Dominiqi's eigen lul in past. Vervolgens neemt hij een mes en snijdt hij de buik van de moeder open. Het wordt een snee van wel zestig centimeter, Dames en Heren. Tenslotte stopt hij het kind met z'n navelstreng in de buik.'
Dit was het, Harrie's A-4tje is voorgelezen. Hij kijkt even om naar het gordijn en vervolgens weer naar het publiek.
'En dan nu, eindelijk, Dames en Heren, hier is, waar we allemaal op hebben gewacht …'
'Jaja, stuur die gek nou maar op,' roept Christiaan.
'Hier is hij, Dominiqi!'
Harrie stapt van het podium af en de gordijnen gaan open.

96

Daar staat hij dan. Dominiqi. Als een parodie op een vrouw. Alleen zo is het niet bedoeld. Dominiqi is verdomd serieus. Dit is zijn grote dag, zijn grote optreden. Hij is een vrouw. Een pruik met krullende, bruine haren. Rode lippen. Oogschaduw, rouge, witte slip en bh, naaldhakken. Een echte vrouw. Alleen grof, onhandig, een bult in zijn slip, mannelijk. Zo mannelijk als de pest.
Zo paradeert hij heen en weer voor een op het toneel uitgestalde spiegel. Hij gooit zijn haar terug in zijn nek. Hij bekijkt zijn billen in de spiegel en loopt vervolgens met zijn heupen draaiend over het toneel. Koket is hij, deze verleider. Daarvan is hij overtuigd.
Christiaan fluit op zijn vingers en joelt. 'Boeoeoe.'

Adje schreeuwt: ‘Hee zus, heeft een mug je gestoken of ben je blij ons te zien?’
Mädchen en Lisa kunnen hun lachen niet houden.
Dominiqi stopt bij de zwangere vrouw die op de grond ligt. Hij pakt haar onder haar oksels en tilt haar op. Ze heeft haast geen gewicht. Haar dikke buik met de scheur steekt vooruit.
‘Zo dan, slet,’ spreekt hij zijn pop toe. ‘Heb je je weer zwanger laten maken?’
‘Misschien heeft ze gewoon maagkanker,’ roept Adje.
‘Heb je je weer zwanger laten maken?’ herhaalt Dominiqi enigszins gestoord door het brutale publiek. ‘En ben je d’r blij mee? Ben je gelukkig? Hè? Wat zeg je? Voelt het fantastisch om een kind in je te voelen groeien? Voel je je dan pas echt een vrouw? Wat zeg je? Lach jij me uit? Denk je dat je beter bent dan ik? Vuile zwangere sloerie. Hè? Vuile teef.’ Dominiqi schudt haar heftig heen en weer. Dan slaat hij haar met zijn vlakke hand in het gezicht en gooit haar op de grond.
‘Niets meer dan een vuile teef ben je. Omdat je je zwanger hebt laten schoppen. Met je gore kind in je buik. Je bent gewoon een vuil stuk vrouwenteef, niets meer.’ Hij staat boven de pop en scheldt haar uit.
‘Durf je wel, tegen opblaaspoppen,’ roept Christiaan.
‘Boeoeoe,’ roept Adje.
‘Ik zie dit niet langer aan,’ zegt Eva. Ze staat op en duwt zich met geweld langs de anderen heen en rent naar de uitgang van het zaaltje.
‘Ze heeft gelijk,’ zegt Mädchen, ‘hij is wel erg grof.’
‘Kijk dan naar mij,’ gaat Dominiqi verder. ‘Kijk dan naar mij, vuil stuk stront.’ Hij legt zijn vingertoppen op zijn schouders en draait helemaal om zijn as, zodat de zwangere pop hem kan bewonderen. Dan knielt hij naast haar neer en tilt haar gezicht op naar hem toe. Hij haalt zijn geslacht uit zijn slip. ‘Kijk dan!’
‘Boehoehoeoeoe,’ joelt Adje, ‘smeerlap, rot op met je gorigheid.’
‘Dit is mijn wapen. Ik ben een vrouw met een wapen. En met dat wapen ga ik jou een lesje leren. Hoor je? Teef!’
‘Dit is pathetisch,’ zegt Mädchen tegen Lisa. ‘Zielig en ziek.’ Toch blijft ze zitten kijken.
Dominiqi legt zijn handen om de hals van de pop. ‘Ik zal je trots uit je wurgen. En je baby gelijk mee.’ Hij doet alsof hij haar wurgt. Maar hard durft hij niet te duwen. Hij wil zijn kostbare pop niet stuk maken.
‘Wat haat ik ze, die zwangere teven. Ik zal ze leren.’ Hij staat op, loopt om haar heen en knielt tussen haar benen. Hij pakt een mes dat naast haar ligt. ‘Ja, stribbel maar tegen,’ zegt hij, terwijl hij haar over haar

bolle buik aait. Hij buigt zich weer naar haar gezicht toe en zet het mes op haar keel.
‘Heb je nu nog praatjes?’ Hij rijdt met het mes naar beneden en snijdt dan met een ruk de panty kapot en trekt hem over haar benen naar beneden. Vervolgens gaat het slipje dat ze draagt aan stukken.
‘Ben je al bang? Ben je al bang voor wat ik met je ga doen, teef? Ik ga je vermoorden. Ik ga je eerst verkrachten. Daarna vermoord ik je. Ja, krijs maar. Ik snijd je buik open en ik haal je dierbare vrucht eruit. Je bent al heel erg zwanger, hè teef? Ze is bijna klaar, je baby, bijna klaar om geboren te worden. Maar ik zal je helpen. Ik haal haar d’r wel uit voor je. En dan snijd ik je kind ook in stukken.’
‘Boeoeoeoeoe,’ joelt de hele voorste rij nu. Alleen Francine is stil.
‘Deze vent is helemaal geschift,’ zegt Lisa. ‘Ze zouden hem moeten opsluiten.’
‘Maar eerst ga ik je verkrachten. Hoor je?’ Dominiqi haat zijn geslachtsdeel, maar in zijn strijd tegen de zwangere vrouw is het zijn wapen. Hij stopt zijn lul in de rubberen vagina, maar het gaat moeilijk omdat hij de opening eigenlijk te nauw heeft gemaakt. En het rubber schuurt ook nog. Normaal gebruikt hij vaseline of shampoo of wat hij maar kan vinden, maar in alle stress heeft hij helemaal vergeten zijn glijmiddelen mee te nemen. Hij besluit dat hij dit stukje nu maar over moet slaan. Het lukt hem sowieso niet echt een stijve te krijgen nu al die mensen hem aanstaren.
‘En hoe was het?’ spreekt hij tegen de pop.
‘Het was klote,’ roept Adje luid.
‘Smeek je al om genade?’
‘Ja, genade, genade, spaar ons,’ roept Adje weer, ‘ga naar huis, genade!’
Dominiqi doet alsof hij Adje niet hoort. Hij pakt het mes weer en haalt het door de scheur in de buik van de pop. ‘Zo, dood,’ schreeuwt hij. ‘Dood! Ha! Nu lach je niet meer.’ Dan haalt hij de baby aan de navelstreng omhoog uit de buik. Hij houdt het popje boven het hoofd van zijn vrouw.
‘Kijk dan, hier is het, hier is je kostbare kroost. Huil maar, wijf, want jij zult haar nooit in je armen houden.’ Dominiqi gaat staan en schuift de babypop over zijn lul. ‘Kijk eens. Het is een meisje. Kijk eens, weer zo’n loeder. En ik, waarom ben ik niet zo geboren? Kijk dan wat ik met je dierbare dochtertje doe. Ik rijg jou en je dochtertje aan mijn mannenlul.’ Hij windt zichzelf op door met het popje heen en weer te schuiven. Langzaam aan lukt het hem zijn lid stijf te krijgen. ‘Da’s de straf ervoor dat jullie zo geboren zijn en ik niet. Jullie zijn allemaal teven.’

Hij stapt met zijn ene voet in de scheur in de buik van de vrouw en vervolgens met zijn andere voet. Zo staat hij daar, in de vrouwenbuik, met het babypopje op zijn stijve lul gestoken. ‘Kijk, nou ben ik je kind. Nou word ik geboren. En ik ben een meisje, mamma. Mamma, mamma,’ roept hij.
Francine zit verlamd te kijken naar Dominiqi. Dit is háár gebeurd. Zíj heeft dergelijke verkrachtingen vaak meegemaakt. Zíj was de vrouw op de grond. Ze was zich volkomen rotgeschrokken toen Dominiqi zo begon te schelden. Hoe vaak had zij niet dit soort woorden moeten horen. Ze had de handen voor haar ogen geduwd. Ze durfde niet te kijken. Maar toen had ze toch tussen de spleten van haar vingers gekeken. Ze begreep het niet helemaal. Dit was toch een vrouw?! Maar ze had zo’n ding dat mannen hadden. Waarmee ze haar zo vaak pijn hadden gedaan. Maar dit was een vrouw. En ze deed dat soort dingen met een andere vrouw. En toen kwam er een kind uit haar buik. Francine had als bevroren zitten kijken. Toen Dominiqi het mes in de buik van de vrouw had gestoken, had zij het mes in haar eigen vlees voelen gaan. De pijn had haar bijna flauw doen vallen.
Ze begreep het niet. Zij dacht dat alleen mannen haar zo pijn konden doen. Maar dit was toch een vrouw. En Mädchen, die zat gewoon maar te kijken. Die hielp de vrouw op de grond niet eens. Maar Mädchen zou de monsters toch wegjagen?! En nu was er zelfs een vrouwelijk monster dat vreselijke dingen deed met die vrouw daar voor en Mädchen zat alleen maar te kijken. Ze voelt zich verward en vreselijk bang. Eva was ook al weggerend. En nu zit ze daar, met niemand om zich aan vast te houden. Ze is te bang om te vluchten. Waar kan ze ook heen? Was ze maar in de kliniek gebleven. Haar bloed lijkt te bevriezen, nee te koken, nee te smelten. Haar hoofd lijkt wel te ontploffen. Ze begint rond te draaien in een draaikolk. Ze voelt zich misselijk.
‘Mammaaaaa,’ roept Dominiqi een laatste keer vanuit zijn amateuristische dramatiek. Dan kijkt hij naar het publiek. Hij voelt dat Mädchen hem bewondert. Hij durft haar echter niet rechtstreeks aan te kijken. Terwijl hij nog in de vrouw staat, maakt hij een diepe buiging,. Als hij weer omhoog komt, ziet hij nog net voordat de gordijnen voor hem dicht gaan, dat Francine met wegdraaiende ogen van haar stoel op de grond schuift.

97

‘Hij heeft de zaal wel plat gespeeld,’ zegt Adje als hij Francine tussen de stoelen ziet liggen.
Mädchen schuift gelijk voorbij Lisa naast Francine en legt een arm om de schouder van het arme meisje. ‘Ben je ziek? Wat is er? Jezus, ik had er aan moeten denken. Dit moet vreselijk voor je zijn geweest.’ Ze tilt Francine weer op haar stoel en klopt haar heel zachtjes op haar wangen. Als Francine bijkomt, is ze helemaal van slag. Ze begint naar voren gebogen tussen haar knieën heen en weer te schommelen.
‘Het is okee,’ fluistert Mädchen haar toe. ‘Er is niets aan de hand. Het is maar toneel. Begrijp je?’
Toneel, zou Francine dat ooit wel eens gezien hebben, vraagt ze zich af.
‘Het is maar doen alsof. Het was niet echt. Begrijp je? Francine. Kijk me aan. Oh God, die idioot! En die stomme Chantal Herman ook, hij had ons moeten waarschuwen. Francine, kijk me aan.’ Mädchen probeert bevelend te klinken. Ze weet dat het de enige manier is om Francine te bereiken.
Francine kijkt schuw omhoog. Haar ogen staan angstig in hun oogkassen.
Mädchen pakt Francine’s gezicht tussen haar handen. ‘Het is okee, Francine. Het was niet echt. Het was een pop.’ Ze probeert zo overtuigend als mogelijk te klinken.
‘Maar je deed niets om het monster weg te jagen,’ zegt Francine.
‘Het was geen monster, Francine. Het was een zieke man.’
Francine begrijpt haar niet.
‘Het was een man, die een vrouw wil zijn.’
‘Maar waarom doet hij dat dan met die vrouw?’
‘Omdat hij ziek is. Hij is ziek in zijn hoofd. Mannen die zoiets doen zijn ziek. En daarom wil hij een vrouw zijn. Heb je gezien, Francine, dat hij in die vrouw gestapt is?’
‘Ja,’ antwoordt Francine schuchter.
‘Zo wilde hij opnieuw geboren worden. Als een vrouw. Begrijp je?’
Francine kijkt Mädchen aan.
‘Want vrouwen doen zoiets niet. Vrouwen zijn goed. En deze man wil dat ik hem genees. Net als jou. Ik moet bij jou de monsters wegjagen. En deze man is een monster en hij wil dat ik van hem een vrouw maak, zodat hij nooit meer zo iets vreselijks met vrouwen kan doen. Begrijp je?’
Francine knikt langzaam.
‘En ga je hem dan ook meenemen met de trein?’ vraagt ze.
‘Eh, nee, nee, hij gaat natuurlijk niet mee.’

‘Maar je moet hem mee nemen,’ zegt Francine plots ongewoon heftig.
Mädchen kijkt haar verbaasd aan.
‘Je moet hem meenemen,’ zegt Francine weer. ‘Je moet mijn monsters wegjagen en je moet van hem een vrouw maken. Hij moet een vrouw worden.’
Mädchen ziet al helemaal voor zich hoe ze bij Dominiqi z’n lul er met een bijl van afhakt. Waarom zou Francine er zo heftig voor zijn dat ze Dominiqi helpt? Misschien omdat Mädchen haar zojuist de oplossing voor haar nachtmerries heeft voorgesteld. Als je alle mannen tot vrouwen zou kunnen ombouwen, zou er geen dreiging meer voor Francine bestaan. Dan zou ze in een veilige wereld wonen. Maar Mädchen heeft meer voorgesteld dan ze kan realiseren. Hoe zou zij Dominiqi nou kunnen helpen? Ja, met een bijl inderdaad. Maar ze gelooft niet dat Dominiqi daar veel voor zou voelen.
‘Dames en Heren!’ Harrie is weer op het toneel verschenen. ‘We lassen een korte pauze in om de rekwisieten voor de volgende show op te bouwen. Als volgende …, als volgende ga ik zelf optreden. En het wordt een stilstaand beeld, een, eh, tableau vivant. Dus het zal niet zo lang duren als het vorige, eh, theaterstuk. En dan volgt nog een kleine pauze en dan komt Chantal Herman met een performance.’
‘Kan onze trompettist niet gelijk beginnen na de pauze?’ zegt Adje, ‘dan kunnen we weer naar huis. Maar nu eerst weer een biertje. Jezus, ben ik er aan toe, na die toestand net. Noemen ze dat nou kunst?’

98

‘En? Was ik goed?’
Dominiqi kijkt Chantal Herman en Harrie om beurten gespannen afwachtend aan.
‘Denk je dat ze mij goed vond?’
‘Eh, nou, het was wel heftig,’ antwoordt Chantal Herman. ‘Doe je dat echt elke dag thuis, dat wat je op dat toneel deed?’
‘Ja, nou, zo ongeveer een keer of drie per week. En ik varieer erop. Maar denk je dat ze me wil helpen? Ik heb alles gegeven, daarbuiten. Ik hoop dat ik haar overtuigd heb van mijn serieusheid. Ik wilde het zo intens mogelijk maken. Dat mamma, mamma, doe ik thuis niet. Maar ik dacht; ze is zelf een vrouw en een moeder, dus misschien doet het haar wat. Alleen jammer dat dat meisje net ziek werd toen ik mijn buiging deed. Dat heeft natuurlijk het publiek ervan weerhouden te applaudisseren.’

‘Goed,’ zegt Harrie, ‘ik moet nu mijn spullen gaan opbouwen.’
‘Moet ik helpen?’ vraagt Dominiqi.
‘Eh, nee, nee, laat me maar even alleen allebei. Ik moet het zelf doen.’

‘Hee, mevrouw Zuurvlees, heeft u de show gezien?’ vraagt Adje aan de vrouw achter de bar.
‘Nee, ik kijk nooit naar de dingen die hier worden opgevoerd,’ antwoordt de vrouw. ‘Dat gaat me niks aan. Ik zorg voor alles, en dat is het.’
‘Nou, je hebt anders wat gemist,’ zegt Adje weer. ‘Geweld, seks en een verdrietig einde. Wat wil je nog meer? Zeg, mevrouwtje, mag ik nog zo’n pilsie?’
Ze zitten met hun groepje om de bar heen als Dominiqi en Chantal Herman het café binnenkomen. Dominiqi heeft snel wat kleren aangetrokken voor zijn ontmoeting met de Verlosser.
‘Hee, Chantal,’ roept Christiaan, ‘ga jij ook zoiets doen als die travestiet hier?’
‘Hm,’ bromt Chantal Herman, ‘anders.’
‘Ben jij ook zo gek als hij daar?’ Lisa knikt in de richting van Dominiqi.
‘Ik ga weer, ik moet nog wat voorbereiden,’ mompelt Chantal Herman, hij draait zich om en loopt het café weer uit.
Dominiqi loopt recht op Mädchen af. Hij maakt een buiging voor haar en kijkt haar aan.
‘Wat een voorrecht om je te ontmoeten. Ik heb alles over je gehoord van Chantal Herman. De Dochter van God. De gezegenste vrouw op aarde. Jij bent de vrouw aller vrouwen. En ik,’ hij kijkt plots triest, ‘ik ben een vrouw in een mannenlichaam. Een verborgen vrouw. Een ingemetselde vrouw.’ Ineens grijpt hij Mädchen’s arm. ‘Je moet me meenemen. Alleen jij kunt me helpen. Alsjeblieft!’ Hij kijkt haar smekend aan. ‘Alsjeblieft neem me mee. Verlos mij ook. Je verlost ook anderen. Waarom mij niet?’
‘Je moet hem meenemen,’ zegt ook Francine vanuit haar hoekje aan de bar.
‘Maar hij is gek,’ zegt Christiaan, ‘we kunnen hem niet meenemen.’
‘En hij is gewelddadig,’ roept Eva, die weer wat gekalmeerd was toen de rest uit de voorstelling kwam.
‘Volgens mij zijn we allemaal gek,’ zegt Mädchen.
‘Ik mag mee, ik mag mee!’ Dominiqi springt rond en lacht uitbundig. ‘Ik mag mee, hahaaa.’

‘Dat heb ik niet ge…,’ wil Mädchen zeggen. ‘Ach, wat maakt het ook uit. Een gek meer of minder. All aboaoaoard.’ Ze neemt een grote slok uit haar bierglas, verslikt zich en begint flink te hoesten.
Dominiqi klopt haar op haar rug en lacht. ‘Ik hou nu al van je, jij bent een geweldige vrouw. Ik wil precies zoals jij zijn. Jezus, waar heb je die prachtige jurk vandaan?’

99

‘Klaar!’
Harrie bekijkt zijn opgebouwde set. Alles staat goed.
‘Chantal Herman, zou jij voor mij ook iets kunnen voorlezen, voor ik op ga? Het zijn maar een paar regeltjes. Niet zoveel als bij Dominiqi, maar ik dacht; misschien moet ik ook een aankondiging hebben, zodat de mensen weten wat ik doe. Dus heb ik een paar regeltjes opgeschreven. Zou je dat voor me willen doen alsjeblieft?’
‘Natuurlijk,’ antwoordt Chantal Herman. Eigenlijk voelt hij er niet zoveel voor, maar hij kan toch moeilijk nee zeggen.

Het publiek zit weer op hun plaatsen. Eva had eigenlijk besloten om de volgende optredens maar te missen, maar de anderen hadden haar omgepraat. Misschien dat de andere dingen wel meevielen. Het kon toch niet allemaal zo erg zijn. Mädchen had wel nog geprobeerd Francine weg te houden van de volgende optredens, maar Francine had zich verbazingwekkend wilskrachtig getoond. Ze moest en zou mee de zaal in gaan.
‘Ehum…, Dames en Heren.’
Chantal Herman staat op het toneel voor het gordijn.
‘Hoeraaaa,’ roept Adje, ‘daar is ‘ie.’
Christiaan, Mädchen en Lisa beginnen te klappen.
‘Ehum…, ik wil u graag de volgende artiest aankondigen. Het is Harrie. En ik wil even een paar regeltjes voorlezen.
Het was een jaar geleden met kerstmis. Harrie had een zoontje waar hij verschrikkelijk veel van hield. Zes maanden oud was zijn zoontje pas. Toen werd hij ziek. Vreselijk ziek. En de dokters zeiden dat hij dood zou gaan. Met kerstmis. Met kerstmis zeiden ze tegen Harrie dat zijn geliefde zoontje een tumor onder zijn rechterlongetje had, een tumor zo groot als een ei. In dat kleine babylijfje…’

‘Nee hè, verdomme, niet alweer zoiets,’ zegt Eva. ‘Ik zei toch dat ik niet mee wilde. Wat zijn dit allemaal voor sadisten.’
‘Ssst,’ zegt Lisa. ‘Dit is heel triest.’
‘Jaja, triest, wacht maar wat er weer zal gaan komen,’ antwoordt Eva.
‘Sssst,’ doet ook Christiaan.

‘Harrie’s kind is vlak na kerst gestorven.’
Mädchen voelt een brok in haar keel komen. En ook de overige aanwezigen laat het niet onberoerd.
‘*Dames en Heren, omdat het binnenkort weer kerstmis is; een heel warm applaus graag voor Harrie. Oh ja, en het heet “Merry Cancer, Harrie”.’*
Als het publiek begint te klappen, verdwijnt Chantal Herman in het fluwelen gordijn. Een tel later gaat het doek open.
Het toneel is gehuld in het donker. De spots gaan aan en het tableau vivant verschijnt aan het publiek. Het is een haast levensgrote kerstkribscène; Maria en Jozef, knielend aan weerszijde van de met stro gevulde kribbe, met in het stro het kindje Jezus. Maria, traditioneel gekleed in wit en blauw, kijkt in devotie omhoog. Jozef, gekleed in een terrakleurig kleed, met een doek in witte, bruine en oranje strepen over zijn hoofd en langs zijn schouders tot op de grond, houdt in zijn hand zijn herdersstaf. De os en de ezel liggen voor de kribbe met hun koppen naar het bijna naakte kindje.
Een overbekende voorstelling, ware het niet dat elke figuur in deze voorstelling een vlaggetje vast heeft. En ware het niet dat op dit vlaggetje met horizontale rood-wit-blauwe banen, in de witte baan het woord KANKER gedrukt staat. Maria houdt het vlaggetje in haar in gebed gevouwen handen, terwijl haar ogen zich naar de hemel richten. Jozef drukt één vlaggetje tegen zijn borst. In de hand waarmee hij zijn staf omklemt, steekt eenzelfde vlaggetje. Hij kijkt als in verbazing naar zijn zoon, die naakt is op een klein lendendoekje na en die met zijn beide kleine armpjes omhooggestoken uit zijn provisorische wieg eveneens twee kankervlaggetjes zwaait, alsof hij de brenger van de ziekte is in plaats van Verlossing. Zelfs de ezel en de os liggen in het stro met een vlaggetje in hun bek gestoken. En om de scène te kronen, staat boven dit alles Harrie.
Een krukje staat achter de kribbe en daarop staat hij, naakt op zijn sokken na, met zijn achterwerk naar het publiek gekeerd. In zijn beide vuisten geklemd, houdt Harrie twee kankervlaggetjes. Hij kijkt over zijn schouder de mensen in de zaal aan.

Het publiek zwijgt. Ze proberen te begrijpen wat Harrie hier nou precies mee wil zeggen. Dan zien ze dat Harrie's gezicht rood begint te worden en dat hij enigszins door zijn knieën zakt. En opeens zien ze hoe een drol zich langzaam tussen Harrie's billen uit werkt. Hoe de sliert langer wordt en loslaat van Harrie's aars en zo naar beneden valt, precies op het gezichtje van het kindje Jezus.
'Ooh, hij poept op de baby,' roept Francine verbaasd. 'Waarom doet hij dat?'
Eva buigt zich naar haar toe. 'Hij is boos dat God zijn eigen kindje gezond heeft laten geboren worden en dat Harrie's kindje is doodgegaan. Daar geeft hij God de schuld van.'
'Oh,' zegt Francine, maar ze weet niet goed of ze het wel begrijpt. 'Dan moet Mädchen hem ook meenemen en hem zijn zoontje teruggeven,' zegt ze vervolgens, alsof het de simpelste zaak van de wereld is.
'Wel knap dat 'ie zo op commando kan schijten,' fluistert Adje tegen Christiaan.
'Ja, zal 'ie wel lang op geoefend hebben,' antwoordt Christiaan.
Na het uitbundige geweld en de travestie van Dominiqi met al zijn frustratie raakt dit stille tafereel iedereen op een geheel andere manier. Vooral Mädchen begrijpt wat het verlies van een kind betekent voor de ouders. En hoewel haar daad van poepen op haar dochtertjes graf een volkomen andere lading en betekenis had dan Harrie's poepen op het kerstkribbetje, begrijpt ze Harrie volkomen. Het ontroert haar deze man daar zo naakt te zien staan, met zijn kerststal gevuld met kankervlaggetjes. Verstilde woede en verdriet spreken uit dit schouwspel. En ze moet huilen. De drank en het medelijden dat ze voelt met Harrie en met zichzelf, laten de tranen over haar wangen rollen. Dan gaat het doek dicht en Harrie en zijn kersttafereel zijn verdwenen.
Mädchen veegt de tranen van haar gezicht. 'Poeh,' zegt ze tegen Lisa, 'dat was mooi, mooi maar heftig.'
'Gaat het wel een beetje?' vraagt Lisa, terwijl ze een arm om Mädchen's schouder legt.
'Ja, het gaat wel,' antwoordt Mädchen. 'Maar het is zo zielig, en zo'n jong kind nog dat gestorven is. Ik begrijp die Harrie wel. Arme man.'

100

Achter het gordijn wachten Dominiqi en Chantal Herman tot Harrie zijn billen heeft afgeveegd en ook de drol van het babypopje netjes heeft

weggehaald en keurig in de wc heeft gedeponeerd. Als Harrie weer aangekleed uit de kleedkamer komt, helpen de andere twee hem het kersttafereel weg te brengen.
‘Ik vond het prachtig, echtwaar,’ zegt Dominiqi tegen Harrie. ‘Ik was ontroerd. Zo mooi hemels als die Maria keek ook. Heb je alles zelf gemaakt?’
‘Ja,’ antwoordt Harrie, ‘van karton en papier-maché, en maskers. En het kribbetje ben ik in het bos gaan zagen. De eerste keer dat ik op het kindje Jezus … was met kerstmis. Toen ik het net van de dokters had gehoord. Nou, toen ging ik naar de kerk, om te bidden. En toen stond daar voor in de kerk zo’n grote kerststal, met Jozef en Maria, en het kindje en herders en schapen en alles d’r op en d’r aan. Op het moment ik zo naar dat kindje in de kribbe keek, toen werd ik toch zo kwaad. Dat God mij dat aandeed, dat mijn zoon moest sterven, terwijl wij elk jaar met z’n allen maar de geboorte van zijn zoon moeten vieren. Toen ben ik naar voren gerend en toen ben ik over dat kribbetje gaan staan en heb ik dat kind zo recht in z’n smoel gescheten. In God’s huis. Zal ‘m leren, dacht ik. Behalve mij was er toen niemand in de kerk aanwezig. Ik heb m’n kont met het stro afgeveegd en ben naar huis gegaan. De volgende dag ben ik nog eens stiekem terug gegaan en heb ik het weer gedaan, toen de kerk leeg was.
De dag erna hebben ze de kerk afgesloten en kon je er alleen nog op bepaalde tijden in als de koster er was. Men sprak er schande over wat er met de kerststal was gedaan door de een of andere vandaal. Men dacht dat het waarschijnlijk weer de jongeren waren geweest die het gedaan hadden. Maar niemand begreep dat het een daad van verdriet was. En van wraak. En wat later heb ik dan mijn eigen kribbe gebouwd. Ik heb er thuis een speciaal kamertje voor, daar staat het.’
‘En schijt je nog wel eens op de wc,’ vraagt Dominiqi onbeschaamd. ‘Of gaat het altijd maar op het hoofdje van je Jezusje?’
Harrie bloost een beetje bij die vraag. Maar tenslotte heeft Dominiqi zich ook helemaal blootgegeven.
‘In herdenking van mijn zoontje probeer ik het steeds op het kribbetje te doen. Soms mis ik het kindje uiteraard. En als ik weg ben kan het niet. Maar ik vind dat ik het aan mijn zoon verplicht ben. En aan mezelf.’
Harrie tuurt voor zich uit. ‘Maar misschien komt er nu een einde aan. Misschien dat Mädchen gezonden is door God om al zijn fouten weer goed te maken. Misschien heb ik er wel aan meegeholpen dat hij het ingezien heeft. Wat denk jij, hij ziet toch alles? Dan heeft hij toch ook wel elke dag gezien wat ik met zijn zoon gedaan heb?’

Hij kijkt Dominiqi vragend aan.
‘Oh, daar weet ik niks van,’ zegt Dominiqi. ‘Ik ben ongelovig opgevoed. Althans, ik heb altijd wel geloofd dat er iets is, maar wat … Maar nu met Mädchen wil ik wel erin geloven. Zij heeft iets. Ik weet niet wat, maar zij is zeer bijzonder, dat voel ik. En ik ga met haar mee. Jazeker, ik geloof in haar.’

Terwijl Harrie en Dominiqi hun gesprek voeren, zet Chantal Herman zijn twee stofzuigers op het toneel klaar, ongeveer twee meter van elkaar af. Een witte stofzuiger, type huis-tuin-en-keuken-model, en een wat grotere, rechtop staand als een tonnetje, zwaar en van glimmend metaal. De koperen tuba zet hij ertussenin, met de toeter op de grond. Hij wrijft over zijn beige fanfarebroek met groene streep. Hij trekt zijn groene jasje met de gouden epauletten op de schouders recht. Dan zet hij zijn namaakbonten, witte muts met gele pluim op zijn hoofd.
‘Zo, klaar!’

101

In het café zijn ondertussen een paar bezoekers wat dichter bij Mädchen’s clubje geschoven. Ze zijn erg nieuwsgierig naar die Dochter van God. Een iel mannetje met dun zwart haar en een snorretje zit vlak achter Adje.
‘Ahum, mag ik wat vragen, wie van de dames is de Dochter van God waar de spreker het over had?’
Adje laat met het hendeltje zijn rolstoel naar het mannetje keren.
‘Kun je dat dan niet zien? Ik ben de Dochter van God. Ja, misschien wel een beetje lelijk en een beetje kreupel, maar ik aard meer naar mijn moeder.’
Als de man zich verontwaardigd over het onserieuze antwoord afwendt, schatert Adje het uit. Ook de rest die het heeft meegekregen, slaat op de tafel van het lachen.
‘Ja, da’s waar ook,’ giechelt Lisa. ‘Mädchen, als jij de Dochter van God bent, wie heeft je dan gebaard? Over je moeder heb ik nog nooit iets gehoord. Zie je, daar begint het vervloekte macho-gedoe al, en het gediscrimineer van vrouwen. Met wie heeft God eigenlijk …?’
‘God heeft Jezus geschapen,’ mengt Eva zich op een belerende toon in het gesprek, ‘maar hij heeft dat gedaan door de Heilige Geest en Maria te laten samengaan.’

Mädchen kijkt Eva aan.
‘En ik dan? Wil je zeggen dat die Heilige Geest ook met mijn moeder is… samengegaan?’
Daar heeft Eva even geen antwoord op.
‘Ach, wat maakt het uit,’ lacht Lisa. ‘Jij bent gewoon geadopteerd. Dat moet het zijn.’
‘Of misschien is je vader daarom van je moeder weggegaan,’ zegt Christiaan, ‘misschien is hij erachter gekomen dat de buurman in feite de Heilige Geest was en dat je moeder met de buurman is samengegaan. Hè, Eva?!’
Nog voordat Mädchen kan reageren op Christiaan’s opmerking over haar vader, barst Eva al in gekrijs uit.
‘Jij vuile schoft! Ja, het kind is van de buurman! Ja! Hij heeft me genomen op de keukentafel, terwijl jij je dierbare secretaresse neukte! Als ik op jou had moeten wachten, was ik nooit zwanger geraakt. Met je werk, werk, werk. Nooit had je tijd voor mij. Nooit! En denk maar niet dat ik niet weet dat je het met Rosa op het werk doet.’
Ze staat abrupt op en rent naar de zaal, waar ze in een hoekje op de grond gaat zitten.
Christiaan is perplex. Ook de rest durft niets te zeggen. ‘Ik dacht toch niet echt dat ze het met de buurman had gedaan,’ zegt Christiaan verslagen. ‘Met Rosa, dat stelde niets voor, dat betekende niets. Maar zij en Hans…’ Hij kijkt Mädchen aan. ‘Maar… het kind is dus niet van mij.’ Hij zegt het met opluchting in zijn stem.
Mädchen staat zonder iets te zeggen op en loopt naar de zaal. Ze ziet Eva in het hoekje zitten en gaat naast haar op de grond zitten.
‘Is het echt waar, dat van die buurman?’
Eva kijkt met tranen in haar ogen naar Mädchen. ‘Dat wil hij toch. Hij wil geen kind met mij. Zeker niet nu het gehandicapt is.’
‘Ach, hij is gewoon bang,’ zegt Mädchen troostend. ‘En zie je hoe hij sinds we in Elsloo zijn met Adje omgaat? Hij begint er aan te wennen.’
‘En die slet op het werk dan?’ schreeuwt Eva.
‘Rustig, rustig, Eva. Misschien verbeeld je het je allemaal maar. Je zegt dat hij zoveel moet werken. Misschien is dat alles, dat hij werkt. En anders …, misschien moet je aan je relatie gaan werken, in therapie of zo. Want jullie hebben wel een probleem. Dat is zeker.’
Mädchen denkt aan hoe Christiaan zich aan haar voeten heeft geworpen en ze voelt zich meteen weer schuldig.
‘Hee, en die buurman …, heb je echt met hem …?’
Eva schudt haar hoofd.

‘Ik wilde het hem alleen betaald zetten.’
‘Kom,’ zegt Mädchen, terwijl ze opstaat. ‘Zo meteen zal Chantal Herman’s optreden wel beginnen. Het komt vast wel weer goed tussen jullie. Als deze reis gedaan is, moeten jullie echt maar eens met elkaar gaan praten.’
‘Denk je? Dat het goed komt?’
‘Tuurlijk meid. Wacht maar dat je kind eens geboren zal zijn.’
Eva kijkt Mädchen aan. ‘En zorg jij dan dat het gezond geboren zal worden? Zorg jij daarvoor?’
Mädchen weet niet goed wat ze moet zeggen.
‘Ik zal het proberen. Okee? Meer kan ik nu niet beloven. Ik zal het proberen. Ga jij alvast maar zitten. Ik haal de anderen.’

Als iedereen de zaal weer in loopt, pakt Mädchen Christiaan bij zijn arm. ‘Het kind is wel van jou. Ze heeft niets gehad met de buurman. Ze wilde alleen je aandacht.’

102

De toneelgordijnen gaan open en daar staat hij dan. De fanfareman. Hij staat daar in zijn uniform tussen de stofzuigers. Met zijn tuba in zijn handen kijkt hij de zaal in. Iedereen wacht. Maar Chantal Herman doet niets. Behalve zweten.
‘Kom op, Chantal Herman,’ roept Mädchen, ‘je kunt het.’
‘Ja, kom op,’ roept ook Adje.
Christiaan klapt in zijn handen. ‘Kom op, Chantal.’
Aangemoedigd door zijn reisgenoten zet Chantal Herman zijn mond aan het mondstuk van de tuba. Even trekt hij zijn lippen weer weg van het instrument. ‘Koning Voetbal,’ zegt hij. En hij begint aan zijn lied.
‘Koning wie?’ vraagt Adje aan Christiaan die naast hem zit.
‘Koning Voetbal, da’s een mars. Van de fanfare.’
Het diepe geluid van de tuba klinkt rond en zuiver en als de eerste tonen zijn weerklonken, herkent iedereen het bekende lied.
‘Hij speelt goed,’ fluistert Mädchen tegen Lisa.
‘Ja, niet gedacht dat die dikkert nog wat kan ook,’ fluistert Lisa terug.
Maar ineens, midden in het lied, als iedereen zit te genieten van de muzikale tonen van de tuba, stopt Chantal Herman met spelen. Hij zet zijn tuba op de grond en staart de zaal in. Met zachte stem begint hij te spreken.

‘Mijn vader was een fanfareman. In hart en ziel. Hij nam mij altijd mee als de fanfare speelde en hij daarin de tuba blies. Hij heeft het mij ook geleerd. Hij heeft me veel geleerd. Over lijden heeft hij me geleerd. Over angst. Over pijn. Over niet kunnen ontsnappen. Over dood willen. Want mijn vader … speelde ook de fanfareman in huis.
“Wil jij niet eens effe lekker op pappa’s grote tuba spelen, mijn Chantalletje?” zei hij dan.
Terwijl ik Herman heette.
“Dan zal pappa straks op jouw kleine trompetje spelen.”’
Chantal Herman zwijgt een moment.
‘Zo begon het. En als hij zei dat hij op zijn grote tuba ging spelen, dan wist het jongetje Herman wat er ging gebeuren. En het jongetje huilde en riep: “Nee pappa, lieve pappa, niet in m’n poepert, neeee, alsjeblieft, niet doen, neeee.”’
De Chantal Herman op het toneel is opeens een klein, doodsbang jongetje geworden.
‘En het deed zo’n zeer. Want zijn tuba was zo groot. En mijn kontgaatje zo klein. En niet alleen in mijn lichaam deed het zeer. Ook in mijn hoofd deed het pijn. En steeds weer speelde hij zijn grote tuba. En vaak speelde hij ook tegelijkertijd echt de tuba. Het geluid achtervolgde me altijd en overal.’
Chantal Herman duwt zijn handen op zijn oren, terwijl zijn gezicht zich in een grimas vertrekt.
‘En ik kan het niet meer ontlopen. Het blijft in mijn oren zitten. Mijn hele leven lang. Mijn hele leven ben ik alleen met die fanfaremuziek, die godvervloekte fanfaremuziek. En met mijn vader’s sperma dat mijn lichaam heeft bevuild, bezoedeld. Elk van mijn cellen is gevuld met zijn sperma. In mijn mond heeft hij het al die keren gespoten en in mijn kont. En het heeft zich in mij genesteld. Zijn zaad en zijn muziek. En telkens weer probeer ik het uit me te krijgen. Maar het lukt maar niet, het lukt niet.’
Plots trekt Chantal Herman tot verbazing van het hele publiek in één ruk zijn fanfarebroek en zijn onderbroek naar beneden tot op z’n schoenen. Hij huppelt naar de ene stofzuiger en zet hem aan en dan naar de andere en zet ook deze aan. Terwijl de stofzuigers in stereo brullen, gaat Chantal Herman op zijn rug op de grond ertussen liggen. Achter in de zaal gaat een oud vrouwtje staan om beter te kunnen zien wat er gebeurt.
‘Het moet eruit,’ roept Chantal Herman. ‘Ik wil dat het uit me gaat.’
Hij pakt de zuigende en joelende ijzeren buis van het glimmende monster aan zijn voeten. Hij tilt zijn beide voeten in de lucht en steekt de

zilveren stang in zijn aarsgat. Hij schuift hem er wel vijf centimeter in, terwijl te horen is hoe het ijzer zich aan het zachte, roze vlees van zijn darmwand vastslurpt tot de mond van de buis volledig is afgedekt door het vlees en de stofzuiger een hoog, jankend geluid laat horen.
Vervolgens grijpt hij de buis van de andere joelende stofzuiger en propt hij het uiteinde ervan in zijn mond. Als de pijp zich aan zijn tong vastzuigt, janken de beide stofzuigers van frustratie.
‘Wat doet hij?’ roept Christiaan verbouwereerd. ‘Straks zuigt hij zijn longen en zijn darmen uit zijn lijf!’
Hij springt op van zijn stoel en rent naar het toneel toe. Hij springt het toneel op en rukt de buizen uit Chantal Herman’s mond en achtereind.
‘Wat doe je nou, man? Jezus! Zijn jullie dan allemaal gek?’
Chantal Herman blijft verslagen op zijn rug liggen.
‘Jezus, man, zoiets doe je toch niet,’ zegt Christiaan hijgend, terwijl hij op de vloer naast de fanfareman gaat zitten.
‘Ik wist niet dat het zo erg met ‘m was,’ zegt Mädchen, terwijl ze naar de dikke man op het toneel staart. ‘Geen wonder dat hij zich de hele tijd zo afzondert.’ Ze staat op en draait zich om naar de rijen achter haar. ‘Het is afgelopen. Dit was het, mensen. De voorstelling is afgelopen.’
Aarzelend staat iedereen op. Langzaam, af en toe omkijkend om te zien of er niet toch nog wat staat te gebeuren, schuifelen ze één voor één uit hun rij en verlaten ze de zaal.
Mädchen loopt het trapje op naar het podium, waar Chantal Herman nog op zijn rug ligt. Ze reikt hem haar hand. Chantal Herman pakt beet en laat zich omhoog trekken. Hij trekt beschaamd zijn broek weer omhoog, terwijl Mädchen met twee knopdrukken de ronkende stofzuigers het zwijgen oplegt.

103

Mädchen kijkt vanaf het toneel naar haar reisgezellen die nog op de eerste rij zitten. ‘Wat een avond, jongens. Ik denk dat we maar weer eens terug naar de trein moeten.’ Er wordt bevestigend geknikt.
‘En wij?’ vraagt Dominiqi, die samen met Harrie naast Chantal Herman is komen staan. ‘Mogen wij mee?’
‘Jij ook al?’ vraagt Mädchen aan Harrie.
‘Als het mag, graag,’ antwoordt Harrie een beetje verlegen.
Mädchen draait zich om en loopt van het toneel af. ‘Ga maar mee. Hoe meer zielen …’

‘Yes!’ roept Dominiqi enthousiast. ‘Kom Harrie, we laden onze spullen snel in de bus. Wij rijden al vooruit en laden ze in de trein.’
Gekken, denkt Mädchen als ze het hoort, leren ze dan nooit?
‘Mag ik met jullie mee?’ roept Chantal Herman het tweetal na. ‘Dan hoef ik mijn stofzuigers en mijn tuba niet helemaal te voet naar het station te sjouwen.’

Als Mädchen en de anderen bij de trein aankomen, zitten Chantal Herman, Harrie en Dominiqi al in de eerste coupé achter het raam naar hen te zwaaien. Adje en zijn rolstoel worden ingeladen en iedereen stapt in.
‘Hee,’ zegt Eva dan plots, ‘we hebben twee nieuwe mee aan boord, maar er is niemand voor gestorven.’
‘Verdomd, da’s waar ook,’ zegt Christiaan.
Mädchen kijkt hen boos aan. ‘Nu moet je eens goed luisteren, ik wil dat jullie nu kappen met die onzin, hoor je mij?’
‘Misschien kunnen we nog terug gaan,’ verzint Adje lachend, ‘dan hakken we mevrouw zuurvlees met wortelen in mootjes en we stoppen haar in haar eigen stoofpotje.’
Eva kijkt Christiaan aan. ‘Maar dat betekent dat je die mensen in de kliniek voor niets hebt vermoord, Christiaan.’
‘Ach, wat weet jij daar nou van?’ antwoordt Christiaan nijdig, ‘ik heb ze alleen maar verwond. Ze leven beslist nog. En trouwens, het ging per ongeluk. Ze liepen op de weg. Ik zag ze te laat en kon ze niet meer op tijd ontwijken.’
Mädchen en de anderen kijken hem achterdochtig aan. Niemand gelooft dat er sprake was van een ongeluk.
‘Echt waar, Mädchen, je moet me geloven. Het was een ongeluk.’
‘Wie het gelooft, wordt zalig,’ zegt Eva nors.
‘Nou, het wordt een gezellige boel zo onderhand,’ merkt Adje op als de trein weer uit het kleine stationnetje is vertrokken. ‘Even tellen, Mädchen, ikzelf, Eva, Lisa, Francine, Christiaan, onze Chantal, Harrie en Dominiqi, da’s negen. Wat denk je Mädchen, gaan d’r nog meer bij komen?’
‘Ik heb geen idee,’ antwoordt Mädchen. ‘Weet jij wat onze volgende stop wordt, Chantal Herman?’
Deze schudt zijn hoofd. ‘De enige stop die ik wist, was die in Elsloo. Verder is mij niets verteld. Maar Harrie heeft een idee over wie de stem is.’
Mädchen kijkt Harrie verrast aan.

104

‘De personificatie van het falen,’ zegt Mädchen peinzend, als Harrie verteld heeft over zijn ideeën over de stem. ‘En jij denkt dat hij mij uitdaagt? Maar tot nu toe heb ik nog weinig kansen gekregen om zelf een paar slagen uit te delen in wat jij een bokswedstrijd noemt. Trouwens, tegen een onzichtbare tegenstander boksen is niet wat ik noem gemakkelijk.’ Mädchen maakt een paar boksbewegingen in de lucht.
‘Ja, maar hij is niet zo onzichtbaar als het lijkt,’ zegt Harrie. ‘Hij is de negatie van het succes, van het slagen, van de Verlossing, zo te zeggen. Als jij iemand Verlost van z’n lijden, wis je een stukje van hem, van het Falen, uit. Hij bestaat uit mislukking en ellende. Vernietig de mislukking en de ellende en je vernietigt hem.’
Mädchen trekt haar wenkbrauwen op. ‘Ja, da’s natuurlijk gemakkelijker gezegd dan gedaan. Je vraagt wel effe aan me de grootste revolutie in het bestaan van de mensheid te ontketenen. Het lijden wegnemen van de mensen. Is de mens dan eigenlijk nog wel mens? Men zegt toch dat tegenslagen je een rijper en dieper mens maken.’
‘Vind je ons negenen dan zo rijp?’ reageert Chantal Herman. ‘Wij moeten dan wel allemaal erg diep zijn, gezien onze tegenslagen.’
‘Tja, daar zit wat in. Maar het is toch maar zo, dat ik het paradijs op aarde moet halen. Ik zie me dat zo één, twee, drie nog niet doen. En zeker niet na al dat bier, haha.’ Ze laat een rollende boer.
‘Hee, we remmen af,’ onderbreekt Eva de conversatie.
‘Nu al?’ bromt Mädchen. ‘Ik had anders wel een poosje rust gewild. Ik ben moe. Verdomde trein.’
Aan beide kanten van de coupé duwen de leden van het gezelschap hun neuzen tegen de ramen om te zien waarom ze afremmen. Buiten is echter weinig te zien. Het is donker, al verlicht de maan de nacht redelijk. Ze kunnen wel zien dat ze over een traject rijden dat aan weerszijden door de dichte begroeiing van een bos geflankeerd wordt. Struiken en bomen schuiven langs hun ramen.
‘Ik hoop toch niet dat we vannacht nog het bos in moeten,’ zegt Eva.
‘Mij krijgen ze dat bos niet in,’ reageert Adje. ‘Veel te moeilijk voor mijn wielen, al die kuilen en struiken en boomwortels. Ik laat me niet het bos insturen.’

‘Mij kunnen ze ook de pot op,’ voegt Mädchen opstandig toe. ‘Een Verlosser heeft ook wel tijd nodig om uit te rusten.’
‘Misschien moet je Hans en Grietje Verlossen van de heks,’ grapt Adje. ‘Of Roodkapje en haar oma uit de buik van de wolf Verlossen.’
‘Ja, en ze leefden nog allemaal lang en gelukkig,’ antwoordt Mädchen. ‘Ik ben bang dat ons verhaal weinig van een sprookje heeft.’
Adje kijkt haar scheef lachend aan. ‘Maar ben ik dan niet je schone prins?’
‘Ja Adje, en dan klim ik straks bij je in die rolstoel en rijden we de zonsondergang tegemoet.’
Met piepend geluid komt de trein tot stilstand. Midden in het bos.
‘Ziet er iemand wat?’ vraagt Mädchen.
‘Ik vind het eng,’ zegt Eva,
Plots gaan de deuren van de trein open.
Christiaan staat op. ‘Ik ga wel even buiten kijken.’
Harrie, Chantal Herman en Dominiqi lopen achter hem aan.
‘Kom op, wij vrouwen blijven niet achter,’ zegt Mädchen. ‘Francine en Adje, blijven jullie maar binnen.’
‘Zal ik niet bij hen blijven?’ vraagt Eva, die geen zin meer heeft in enge avonturen.
‘Als je wilt. Kom Lisa, dan gaan wij twee naar buiten.’
De zes staan minutenlang in het donker te staren.
‘Ik geloof dat we voor de gek gehouden worden,’ zegt Dominiqi.
Ze willen weer naar binnen gaan als Harrie ineens roept. ‘Daar!’ Harrie wijst naar links, de diepte van het bos in. ‘Ik geloof dat ik wat zie. Het lijkt het licht van een zaklantaarn. Het komt in onze richting.’
Ze zien inderdaad een licht heen en weer zwalken. En het komt langzaam dichterbij. Ze horen het gekraak van de takken onder de voeten van wat meer dan één persoon moet zijn. Alle zes voelen ze een spanning over hun lichamen komen, alsof ze kinderen zijn die een eng spookverhaal verteld wordt.
‘Jezus, wat griezelig,’ zegt Lisa.
‘Ik geloof dat het er niet veel zijn,’ zegt Harrie.
Ineens horen ze stemmen. Eerst alleen wat klanken, maar een moment later beginnen ze flarden te verstaan van wat wel geruzie lijkt.
‘Niet zo snel … breek m’n benen nog. Au, au …’
‘Schiet nou godverdomme op …’
‘Au, ik blijf in de dorens hangen …’
‘… jouw schuld.’
‘… kan niet meer.’

‘Ach wat … straks is hij weg … kom dan, verdomde teringbos …’
Tegelijkertijd ziet het treingezelschap de schimmen van een viertal mensen hun richting uit komen. Af en toe blijft er eentje vloekend staan om zich te ontdoen van de takken die zich blijkbaar om de benen strengelen. Eén van de schimmen lijkt zich te onderscheiden van de anderen in dat hij weinig last schijnt te hebben van de plantengroei. Stijf en rechtop stapt hij voor de anderen uit in een rustig maar constant tempo.
Als de figuren uit de begroeiing van het bos in de openheid van het spoortraject treden, gelooft Mädchen haar eigen ogen niet. Ze weet niet of ze zichzelf moet knijpen, of ze moet wegrennen of schreeuwen. Ze staat als aan de grond genageld tussen de anderen. Haar gezicht is krijtwit. Haar ogen gericht op de voorste van het viertal voor haar.
Lisa ziet wat de ontmoeting in Mädchen teweegbrengt. Ze pakt Mädchen’s hand vast. ‘Mädchen, wat is er? Ken jij ze?’

105

‘Dit kan niet,’ stamelt Mädchen. ‘Dit kan niet waar zijn…, onmogelijk.’
‘Wat is onmogelijk?’ vraagt Lisa.
‘Sjon… hij is dood. Ik heb zijn lijk gezien. We hebben hem begraven.’
Lisa kijkt naar het viertal. Ze ziet gelijk wie van hen Sjon moet zijn. Hij ziet er inderdaad als een dode uit. Lijkbleek is zijn gezicht, star en levenloos zijn blik.
Als het viertal tot op een paar meter de zes wachtenden is genaderd, ziet Mädchen achter Sjon Sjon’s vader en moeder moeizaam voortstrompelen.
‘Hèhè, eindelijk dat teringbos uit,’ hijgt Sjon’s vader, die de zaklamp vasthoudt.
‘Ik redde het bijna niet meer,’ kreunt Sjon’s moeder.
Mädchen staart Sjon weer aan. Hoe is dit mogelijk? Dan herkent Sjon’s vader Mädchen.
‘Godverdomme, ben jij het? Van alle mensen die we hier in dit godverloren bos moeten tegenkomen, is zij het. Kom moeder, we draaien om. Liever nog het bos weer in dan met haar mee.’
Sjon’s moeder begint te kreunen en laat zich op de grond zakken. ‘Ik kan niet meer. Ga jij maar als je wilt. Ik verzet geen stap meer.’
Vader draait zich ook weer om. Hij kijkt boos naar Mädchen en vervolgens naar de anderen.

‘Sjon, je leeft! …’ Mächen zegt het met trillende, hese stem.
Sjon antwoordt niet. Hij kijkt met holle ogen door Mädchen heen, alsof ze er niet is. Langzaam loopt hij dichter naar Mädchen toe. Hij blijft voor haar staan, maar lijkt haar niet te zien.
‘Dit is niet waar,’ fluistert Mädchen, ‘je bent niet echt. Het zit in mijn hoofd.’
‘Maar wij zien hem ook, Mädchen,’ zegt Dominiqi zacht.
Mädchen kijkt naar Dominiqi, alsof ze gelooft dat ook hij een spook is. Dan kijkt ze weer naar Sjon.
En ineens, in een flits, slaat ze Sjon keihard in zijn dode gezicht.
‘Hoe heb je dat Kimberley aan kunnen doen, vuile schoft?’ schreeuwt ze.
Sjon knippert met zijn ogen. Het lijkt alsof door de klap ineens het leven terug in zijn lichaam is geschoten. Zelfs de geslagen wang begint rood te kleuren.
‘Waar…, waar ben ik?’ stamelt hij. ‘Mädchen?’ Hij kijkt haar aan en kijkt dan naar de anderen. ‘Pa? Moeder? Wat doen we hier? Waar…, waar ben ik?’
Mädchen is zo kwaad dat ze nog een keer naar Sjon wil uithalen, maar ineens ziet ze op de achtergrond een vierde figuur in het donker tussen de bomen staan.
‘Neeee!’
Als hysterisch, vliegt ze zonder na te denken op de man af en begint hem in wilde razernij te slaan en te schoppen wat ze kan. Iedereen kijkt verbaasd hoe ze de man mishandelt, als hij op de grond valt, door Mädchen met vingernagels in het gezicht wordt gekrabd en zijn haren door haar uit zijn hoofd getrokken worden.
‘Vuile verkrachter,’ schreeuwt ze, ‘vuile, smerige verkrachter!’
De man probeert zich met zijn armen te beschermen tegen de aanval, maar hij heeft geen schijn van kans tegen Mädchen’s uitzinnige woede. Christiaan en Harrie, bekomen van hun aanvankelijke verrassing, snellen toe en trekken Mädchen van de man af. Met haar armen en benen slaand en schoppend, hangt Mädchen in de lucht tussen de beide mannen. Haar haren springen wild om haar hoofd.
‘Rustig Mädchen, kalmeer nou,’ roept Harrie.
Als Mädchen merkt dat ze de man niet meer kan bereiken, spuugt ze naar hem.
‘Rustig Mädchen, rustig,’ spreekt Harrie haar toe.
‘Okee, laat me maar los. Het is goed,’ schreeuwt Mädchen ineens naar Harrie, die haar meteen gehoorzaamd.

Als Mädchen zich omdraait en wegloopt, wordt ze door iedereen perplex nagekeken. Vanachter het treinraam van de verlichte coupé kijken de kopjes van Francine, Eva en Adje hoe ze naar de trein terug loopt. Maar voor ze de trein bereikt, draait ze zich ineens weer om.
‘Dat is die vuile schoft die me verkracht heeft op het graf van Kimmie,’ schreeuwt Mädchen. ‘Ik vermoord hem.’ Ze rent weer naar de man toe, maar Christiaan en Harrie vangen haar op voor ze hem bereikt.
Op de grond kruipt Bert, de begraafplaatsonderhouder angstig een stuk achteruit. Zijn gezicht heeft diepe bloedende schrammen en blauwe kneuzingen.
‘Het spijt me,’ huilt hij, ‘het spijt me, ik wilde het niet doen. Maar het overkwam me.’
‘Het overkwam je?’ schreeuwt Mädchen, terwijl ze met haar benen in zijn richting schopt, ‘het overkwam je?’
‘Ik ben ziek,’ huilt het mannetje op de grond. ‘Ik kon er niets aan doen, ik ben ziek.’ Hij draait zich om met zijn gezicht tegen de grond. Zijn armen op zijn hoofd. Zo ligt hij daar te snikken en te schokken.
‘Misschien is hij net als Dominiqi,’ oppert Harrie.
‘Hoho effe,’ reageert Dominiqi gelijk beledigd. ‘Ik heb nog nooit iemand verkracht. Ik doe het alleen maar met mijn rubberen pop.’
‘Maar je denkt er wel over,’ zegt Harrie.
‘Neeneenee, ik zou het nooit doen met een echt …’
‘Wat is er gebeurd?’
De stem van Sjon brengt Mädchen plots weer terug bij haar overleden echtgenoot.
‘Ik herinner me dat ik in het bos was met… oh, God!’ Hij slaat een hand over zijn opengesperde mond als wil hij een schreeuw tegenhouden. Dan wendt hij zich met zijn rug naar de anderen, hij doet een paar stappen van ze weg. Ze zien dat hij zijn hoofd buigt en dat zijn handen naar zijn gulp gaan.
‘Wat gaat hij doen?’ fluistert Chantal Herman. ‘Gaat hij piesen?’
Maar er komt een jankend geluid van Sjon als van een aangeschoten dier en hij valt op zijn knieën.

106

Mädchen loopt langzaam naar Sjon toe en om hem heen. Ze ziet wat hij vasthoudt.

Met zijn rechterhand houdt Sjon zijn pik vast, althans wat er van over is. In zijn vingers houdt hij de stam. Maar zijn eikel bestaat alleen nog maar uit losse flarden en stukjes. In zijn linkerhand trekt Sjon aan het lege vel van zijn balzak, waar eens zijn testikels in bewaard werden. Met ontzetting kijkt hij naar zijn verminkte mannelijkheid.
Mädchen bekijkt Sjon's handen, die het armzalige overblijfsel vasthouden van wat eens zijn kostbaarste bezit was. Vervolgens kijkt ze naar zijn gezicht en het beeld is zo ontzettend komisch, zo geweldig komisch, dat ze in een daverende schaterlach uitbarst. Een lach zo hard dat hij door de stilte van het bos aan weerszijden van het spoortraject heen scheurt als wil ze iedere boom in het bos meetrekken in haar onbedaarlijke stuip. Ze wijst naar Sjon en schudt heen en weer van het lachen, terwijl Sjon haar in en in zielig en niet begrijpend aankijkt. Ook de anderen begrijpen haar plotselinge stemmingswisseling niet.
'Zie je nou dat ze gek is?' zegt Sjon's vader tegen Sjon's moeder. 'Ze is niet goed bij haar hoofd.'
Als Mädchen van het lachen is bijgekomen, kijkt ze Sjon minachtend aan.
'Da's je verdiende loon, kinderverkrachter die je bent. En je eigen kind ook nog!'
'Sorry, sorry, sorry,' huilt Sjon, 'ik kon er niets aan doen.'
'Nee, jij bent ook ziek,' antwoordt Mädchen. Jullie zijn allemaal ziek. Da's jullie excuus voor alles.'
Maar dan dringt de vreemde werkelijkheid van Sjon's dood weer tot haar door. Ze schudt haar hoofd, als wil ze de nachtmerrie van zich af schudden.
'Maar wat doe ik, dit is onmogelijk, ik praat tegen iemand die gestorven is. Jij bent dood. Ik heb je begraven. Vraag hen maar.'
Mädchen wijst naar Sjon's ouders.
'Dit zal één van die onbegrijpelijke dingen zijn, waar de stem het over had,' oppert Chantal Herman.
'Wij weten ook niet hoe we hier gekomen zijn,' vult Sjon's moeder hem aan.
'Ja, ik zat in de kroeg aan een borrel,' bromt Sjon's vader, 'en ineens, beng, loop ik met hun drieën door dit vervloekte bos met een zaklamp in m'n hand. Ik dacht dat ik een borrel teveel had gehad. Godsalmeliefhebben als ik weet hoe ik hier terecht gekomen ben.'
Sjon's moeder wrijft haar armen. 'Het is koud hier. Kunnen we niet in de trein gaan?'

‘Wie zegt dat ik jullie meeneem?’ Mädchen heeft haar handen in haar zij gestoken en kijkt de nachtelijke boswandelaars met een arrogante uitdrukking aan. ‘Ieder van jullie verdient het om hier door ons ter plekke vermoord en achtergelaten te worden.’
‘Neeee,’ jammert Sjon’s oude moeder meteen. ‘Wij hebben je toch niets misdaan.’
‘Niets misdaan? Niets misdaan? Jullie zoon heeft mijn kind misbruikt en hij heeft mij altijd misbruikt. En die schoft daar op de grond heeft mij verkracht toen ik volkomen hulpeloos was. En jullie, jullie deugen ook voor geen centimeter.’
‘Maar je kunt ons toch hier niet achterlaten,’ jammert Sjon’s moeder weer.
‘Misschien moet je ze wel meenemen,’ bemoeit Chantal Herman zich ermee. ‘De trein is hier tenslotte niet voor niets gestopt. Misschien heeft het een reden. Misschien zijn ze nodig voor jou om de ware Verlosser te worden. De Dochter van God moet waarschijnlijk vele beproevingen doorstaan eer ze gekroond kan worden.’
‘Pah, zij; de Dochter van God?’ Sjon’s vader spuugt op de grond. ‘Die heks? Ze heeft ons allemaal behekst, dat heeft ze. Ik wil terug naar mijn borrel.’
‘Jij wilt altijd alleen maar naar je borrel,’ mompelt Sjon’s moeder zacht.
‘Wat?!’ Sjon’s vader kijkt zijn vrouw kwaad aan. ‘Durf jij ook al een grote bek tegen me te hebben?’
Mädchen is het zat. ‘Allemaal bekken dicht! Nu, instappen. Iedereen!’ Ze wacht niet op de rest, ze loopt naar de trein en klimt erin.

107

De deuren van de trein sluiten zich achter Chantal Herman, die als laatste in de trein is geklommen. Zelfs Bert is van de grond gekrabbeld en als een geschopte hond stilletjes tussen Sjon en zijn ouders in de trein gekropen en zit nu onbeweeglijk in een hoekje, zo ver mogelijk van Mädchen vandaan. Ook Sjon’s ouders houden hun afstand. Moeder is blij dat ze eindelijk haar benen wat rust kan geven.
‘Is er wel wat te drinken aan boord?’ gromt vader.
Sjon zit tegenover hem en kijkt naar zijn gulp die onderhand dicht is, maar zijn wanhoop niet kan bedekken. De overige negen staan en zitten in het midden van de coupé.
‘Nu zijn we compleet,’ zegt Eva, terwijl ze om zich heen kijkt.

‘Hoe bedoel je?’ vraagt Mädchen, ‘hoe weet jij dat?’
‘Nou, we zijn met z’n dertienen.’
‘Ja, en?’
‘Nou, dertien; Mädchen plus twaalf. Jezus en zijn twaalf apostelen.’
‘Ah, dus daarom moesten we die vier nog oppikken,’ zegt Harrie.
‘En nu dan, wat moeten we nu dan, als je alles zo goed weet?’ vraagt Mädchen geïrriteerd aan Eva.
‘Weet ik niet,’ antwoordt Eva.
‘Ben ik nou klaar om te worden gekruisigd of moet ik eerst nog wat wonderen verrichten? En wie zal mijn Judas zijn? Wie van jullie zal dan onze Judas zijn?’ Ze kijkt naar al haar apostelen om haar heen en ze realiseert zich dat ze eigenlijk op niemand kan rekenen. Voor geen enkele van hen zou ze haar hand in het vuur durven steken. Behalve Francine, wier geestelijke vermogens haar niet toelaten iets bewust laaghartigs te doen, ziet ze iedereen in staat haar te verraden voor z’n eigen belang. Ze voelt zich plots ontzettend eenzaam en alleen.
Ook de anderen kijken rond in de groep. Ieder heeft zijn eigen Judas in gedachten al klaar.
Het zal Lisa wel zijn, denkt Eva. Ze probeert al de hele tijd de belangrijkste van ons te zijn en Mädchen te verleiden. En als ze merkt dat het haar niet lukken gaat, zal ze zich tegen Mädchen keren. Maar ik zal wel op Mädchen passen. Dat kreng, ze zal eerst langs mij moeten.
Christiaan kijkt stiekem naar Chantal Herman. Hij is er van begin af aan bij, al voordat Christiaan en Eva erbij waren. En hij heeft direct met de stem gesproken. En hij zei dat hij een hekel had aan Mädchen. Mij is hij te afstandelijk en te cynisch, denkt Christiaan. Ik vertrouw hem niet. Een cynische Judas; dat moet hem zijn. En ik heb nog z’n leven gered ook, in Elsloo, toen hij zijn longen en zijn darmen uit zijn lijf wilde zuigen. Ik had hem zijn gang moeten laten gaan. Dan wijkt zijn blik naar Adje. Of het is die Adje. Die gehandicapten zijn toch ook niet te vertrouwen. En gewiekst is dat bijdehante gozertje zeker.
Lisa kijkt Christiaan aan. Ze heeft al langer opgemerkt dat Christiaan zich opgeilt aan Mädchen’s macht en dat hij zich bij haar wil inslijmen. Typisch, zo’n mannetje, dat er niet tegen kan dat een vrouw sterker is dan hij en de baas over hem speelt. Straks zal hij proberen haar omver te werpen. De macho. Hij zal het zijn, de judas.
Ook Adje’s ogen gaan door de coupé. Hij stopt bij Christiaan. Ook al doet hij aardig tegen Adje de laatste tijd, Adje is niet vergeten hoe hij eerder die dag reageerde. Christiaan is nog steeds bang dat z’n kind gehandicapt zal worden. En hij heeft in de kliniek die twee

gehandicapten omver gereden. Zo iemand is nooit meer te vertrouwen. Eens een moordenaar, …
Chantal Herman kijkt naar Eva. Typisch, zo'n schijnheilige, hypocriete trut. Zij zou Mädchen straks beslist kunnen verraden. Of misschien is het wel die nieuwe, Mädchen's dode man. Het is allemaal begonnen met hem. En nu hij ontmand is, Chantal Herman had het namelijk allemaal in zijn "film" gezien in zijn eerste maanden op de trein, nu zal hij zich willen wreken op zijn vrouw, die hem nota bene heeft uitgelachen en vernederd.
Dominiqi denkt aan Bert. Hem daarmee vergelijken, Pah! Dat daar is niets vergeleken met hem. Hij is geen doodordinaire verkrachter. Hij is heel wat anders. Hij is vrouw. En hij verkracht alleen zwangere vrouwen en dan alleen nog in zijn fantasie. En wel omdat het leven hem onrecht heeft aangedaan door hem in een mannenlichaam op te sluiten. Het zal vast Bert zijn.
Bert zelf zou het helemaal met Dominiqi eens zijn. Dat vuile wijf, denkt Bert. Me mishandelen waar iedereen bij staat. Wie denkt ze wel dat ze is. Verlosser, bah! Ik schijt erop. Als ik een kans zou krijgen om haar aan het kruis te laten spijkeren, geloof me dan maar dat ik het met mijn hele hart zou doen.
Harrie kijkt ook rond. Eigenlijk weet hij helemaal niets van de anderen. Behalve dan het weinige dat Chantal Herman hem verteld heeft. Hij kijkt naar Sjon's vader en moeder, die in slaap zijn gedommeld. Vreselijke mensen lijken het hem. Maar in feite zijn ze net zo bedroevend en meelijwekkend als elk van de passagiers op deze trein. De moeder is een arme sloeber met zo'n man. En de man is helemaal een pathetisch geval. Alleen denkt vader daar vast zelf anders over.
Maar Harrie interesseert het niet of er een Judas is of niet. Harrie weet dat het Falen de enige ware tegenstander is. En het is hun aller tegenstander. Wat dat betreft zitten ze allemaal in hetzelfde bootje.

108

Als Mädchen besluit dat het tijd is om te gaan slapen, verdelen de passagiers zich over verschillende coupés. Eva en Christiaan laten Francine, Adje en Sjon en zijn ouders achter waar ze zijn en gaan een coupé verder. Harrie, Dominiqi en Chantal Herman in de volgende en Lisa en Mädchen in die daaropvolgend. Bert kruipt helemaal tot in het einde van de trein. Daar gaat hij op de grond liggen. Slapen kan hij niet.

Zijn gezicht en zijn lichaam doen teveel pijn. Ook Sjon slaapt niet. Hij zit overeind met zijn ogen wijd open. De kleur is weer uit zijn gezicht verdwenen. Zijn ogen zijn hol. De anderen proberen zo goed als het kan te rusten. Af en toe zinken ze weg in onrustige dromen. Nare, pijnlijke draaikolkende dromen, waaruit ze gekweld wakker schieten. En elk heeft zijn eigen dromen die passen bij zijn eigen angsten. Zo raast de trein door de donkere, vlakke nacht, met zijn reizigers verspreid door zijn lange lichaam.
Plots, midden in die nacht, rukt een schrille fluittoon de reizigers uit hun slaap. De meesten zitten gelijk van schrik rechtop. Onmiddellijk volgt de stem uit de intercom.
'Hier volgt een bericht voor de treinreizigers. Jullie zijn momenteel compleet in getal.
'Ah, zie je wel,' zegt Eva triomfantelijk.
'Luister naar de aankondiging van het spel dat jullie gaan spelen.
'Zijn we op een schoolreisje?' zegt Adje spottend, 'een spel.'
'Vanaf zonsopgang zal het spel voor jullie klaar liggen. De spelregels zullen aan jullie bekend gemaakt worden. Iedereen speelt het spel of niemand. Wanneer aan het spel begonnen wordt, zal het afgemaakt moeten worden. Mag ik de reizigers nog een goede nachtrust wensen?'
'Zijn cynisme klinkt bijna menselijk,' zegt Mädchen als de stem verdwenen is.
Lisa kijkt haar vanaf de andere bank aan. 'Wat denk je dat het voor een spel is?'
Mädchen haalt haar schouders op. 'Te oordelen naar wat we tot nu toe hebben meegemaakt, zal het wel geen spelletje ganzenbord zijn. Ik begin een hekel aan die stem te krijgen.'
Lisa gaat weer liggen. 'Ik ook.'
'Laten we maar verder proberen te slapen. Het wordt vast geen dagje voor het raam zitten en naar buiten kijken morgen.'
Mädchen trekt haar knieën op en legt haar hoofd weer neer. Ze denkt aan de prijs waarover de stem het had. Het is niet de eerste keer dat haar een prijs is beloofd. Een gigantisch goede prijs. Ze beseft dat het er nu op aan gaat komen. Morgen zal ze erachter komen of alles één lange nachtmerrie is of een droom die zal uitkomen. Ze denkt over veel dingen na die in de laatste dagen zijn gebeurd. En nu is zelfs Sjon terug. Maar hij is anders. Ze heeft niet meer met hem gesproken sinds ze in de trein zijn gestapt. Ze is nog te verward voor een nieuwe confrontatie met hem. Maar als Sjon kan terugkomen uit de dood, waarom zou Kimberley dan niet terug kunnen komen? Misschien is het inderdaad waar. Mädchen

blijft lang piekeren, maar tenslotte neemt de slaap haar mee. Alleen lijken de dromen die ze heeft zich niet meer te onderscheiden van wat ze wakend meemaakt.

109

Dit moet het zijn! Christiaan bekijkt nieuwsgierig het bordspel dat hij heeft ontdekt in het halletje tussen twee coupés toen hij naar de wc ging. Een bordspel? Wat is daar nou zo spectaculair aan? Hij besluit eerst dat af te maken waar hij voor gekomen is; zijn bezoek aan de wc. Dan pakt hij het spel voorzichtig op en neemt hij het mee terug naar de coupé waar Eva nog slaapt. Hij maakt haar wakker en vertelt ook de anderen het nieuws. De meesten komen gebroken omhoog van de grond of van hun bank, alsof een nacht in de oncomfortabele trein ze vijf jaar van hun leven kost. Als laatste komt hij bij Bert die met builen en schrammen op de grond ligt. Christiaan maant hem aan zich bij de anderen te scharen als hij zover is. Bert gromt alleen maar.
‘Ik ga me eerst even opfrissen in de wasbak op de wc,’ zegt Mädchen, als Christiaan haar over het spel vertelt. ‘We hebben nog tijd genoeg om spelletjes te spelen.’
Op de wc kijkt ze naar haar eigen gezicht in de spiegel. Ze is veranderd. Sterker geworden, vindt ze. Maar tegelijkertijd twijfelt ze eraan dat ze dit spel zal winnen. Het zal beslist weer een gevecht gaan worden, misschien zelfs op leven en dood. De mensen die op haar reis gestorven zijn en de terugkeer van Sjon bewijzen dat de grens tussen die twee werelden gemakkelijk overschreden kan worden in dit avontuur. In beide richtingen. Maar ook al heeft ze de rol van Verlosser en van leider geaccepteerd, op welke overwinningen kan ze zich tot nu toe helemaal beroepen? Wat heeft ze nou werkelijk voor fantastisch gepresteerd? Ze heeft wat mensen fysiek aangevallen. Een club halve gekken om haar heen verzameld. De man teruggevonden, die haar hun hele relatie lang misbruikt heeft en die ze blij was kwijt te zijn. Hoe kan zij nou verwachten iemand te overtreffen in een spel, iemand die dit alles geënsceneerd en gestuurd heeft tot nu toe? Iemand met een bovennatuurlijke macht. En waarom zou deze macht fair spelen, als hij zich tot nu toe achterbaks verscholen heeft achter een luidsprekerinstallatie en iedereen manipuleert met psychologische spelletjes en valse dromen over geluk en heling? En wat zouden haar wapens dan moeten zijn? Moet ze het doen met haar eigen verstand en

de hulp van de anderen? Of krijgt ze eindelijk de volledige gebruiksaanwijzing van de capaciteiten en mogelijkheden die een Dochter van God zou verdienen? Vast niet. Ze heeft niet het gevoel dat de stem, het Falen, of hoe haar tegenstander zich ook mag noemen, het haar gemakkelijk zal gaan maken.
Ziet ze daar een aantal grijze haren? Mädchen drukt haar hoofd dichter tegen de spiegel. Geen wonder. Na wat ze allemaal heeft moeten meemaken. Toch vindt ze zichzelf best aantrekkelijk. Ze mag er wezen. En onbelangrijk is ze ook niet. Niet meer. Alles draait om haar. Ze zet haar handen in haar taille. Goed. Het heeft geen zin om het langer uit te stellen. De reis verloopt blijkbaar volgens plan. En de volgende uitdaging is een of ander idioot spel. Ze is er klaar voor. We zullen wel zien hoe het loopt. Ik ga m'n best doen en onthoud dit, zegt Mädchen tegen haar spiegelbeeld; blijkbaar bevinden we ons op een reis waarbij de normale regels niet meer gelden. Ik ga blind op mijn intuïtie. Dat is de enige manier om er doorheen te komen. Logica, consequent zijn en fatsoen gelden thuis waar mijn bakker zijn brood bakt. In deze wereld maak ik de wetten. Ik ben de Verlosser! Yes! Mädchen de Grote! Ze maakt een boksbeweging naar haar spiegelbeeld en moet dan zelf lachen om haar theatrale bravour. Ach kind toch, wie wil je voor de gek houden? Ze doet de deur van het slot, duwt de wc-deur open en stapt het halletje in. Waar is dat verdomde spel?

Alle dertien zijn ze verzameld rondom het bord. Mädchen zit aan het raam. Naast haar op de bank ligt het spel. Tegenover Mädchen aan het raam zit Adje. Of beter gezegd; hangt Adje. Naast hem zit Lisa. Naast Lisa, in het gangpad op de grond, zit Francine, die spelletjes wel leuk vindt, maar meestal veel te moeilijk. Achter haar staat Chantal Herman. Hij draagt speciaal voor de gelegenheid zijn fanfaremuts met gele pluim. Zijn stofzuigers en zijn tuba heeft hij in de lege box achter hem geparkeerd.
Naast Francine, op de bank, zit Eva en daarnaast Sjon. Sjon lijkt verstard alsof zijn geest weer terug is gegaan naar het dodenrijk. Tegenover hem hebben zijn ouders plaatsgenomen. Sjon's vader vindt het maar allemaal lariekoek. Hij staart nors uit het raam.
Hij ziet langs een verlaten landweg een eenzame auto staan. Toen ze hem zijn rijbewijs hadden afgenomen hadden ze zijn auto ook zo gevonden. Hij had zoveel gezopen dat hij niet meer wist waar hij naartoe reed. Toen de politieagent op zijn raampje tikte, was hij wakker geworden. Godallemachtig, wat deed zijn hoofd pijn. Hij was zo

geschrokken van de agent dat hij in paniek zijn auto had gestart en ervandoor was gereden. De agent had hem achtervolgd en uiteindelijk te pakken gekregen. Uiteraard zat er een hele fles jenever in zijn bloed. En later was hij nog vaker betrapt op rijden onder invloed. Nu mag hij zijn leven lang niet meer in een auto rijden.
Sjon's moeder is nieuwsgierig naar het spel. Ze begrijpt niet waar het eigenlijk allemaal om gaat. Gaan ze nou het spel spelen waar de treinconducteur het via de luidspreker aan het plafond over had vannacht? Misschien kan ze wel wat winnen. Bij de bingo heeft ze een paar keer een mooie prijs gewonnen. Een keer drie pakken koffie en een keer zelfs een elektrische staafmixer. Ze kijkt langs Christiaan's rug naar het spel. Christiaan zit op haar armleuning in het gangpad, tegenover het spel. Harrie's en Dominiqi's gezichten kijken over Mädchen's bank heen mee op het bord. Ze zitten met hun knieën op de bank in de box achter Mädchen. In de box naast hen, naast het gangpad, zit Bert. Hij vertrouwt de hele club niet. Toen Mädchen hem aanviel, was er in eerste instantie niemand die hem hielp. En niemand vroeg ook achteraf aan hem hoe het met hem ging. Of hij verzorging nodig had. En nu, nu gaan die idioten ook nog een stom spel spelen. Maar dat ze maar niet denken dat hij mee gaat spelen. Absoluut niet.
Zo zit het gezelschap verzameld bij het bord.
'Het is speciaal voor ons ontworpen,' zegt Christiaan.
'Inderdaad,' zegt Mädchen, die zich dichter naar het spel toe buigt. Kleine, bijzonder realistische miniaturen staan op het bord. De hoofdjes, handjes, voetjes en de kleding zijn minutieus uitgevoerd. En het verbazingwekkende is dat het allemaal kleine miniatuurtjes van de reizigers zijn.
Mädchen tilt er één op. Het is zwaar. Het moet van een soort metaal zijn. Ze bekijkt het nauwkeurig. Het roze jurkje, de haren, het gezicht, ongelooflijk. Een miniatuursculptuur exact naar haar gelijkenis. Wat een geweldige edelsmid en beeldhouwer moet ze hebben vervaardigd. Maar wie kan haar hebben nageboetseerd? Ze heeft hier nooit voor geposeerd. En ook de andere miniaturen zijn perfect te herkennen. Christiaan met zijn ruiten broek en rood poloshirt. Adje zelfs met zijn rolstoel en zijn manke poten. Sjon's dikke moeder. En Chantal Herman in zijn fanfare-uniform, compleet met stofzuigers en tuba. Zelfs van die vuile Bert is er een gluiperig miniatuurtje.
Het bord zelf heeft in het midden een vreemd gat van een vijf centimeter doorsnede. Mädchen kijkt in het gat. Het is pikzwart en lijkt oneindig diep te gaan. Terwijl het bord zelf maar twee centimeter dik is. Ze tilt het

bord heel voorzichtig op, zodat de figuurtjes niet omvallen. Da's wel heel vreemd. Van onderen is het bord dicht. Geen gat te zien. Ze zet het bord neer, maar per ongeluk stoot ze even met haar elleboog tegen haar knie, waardoor Chantal Herman's figuurtje omvalt.
Alsof het miniatuurtje met een onzichtbaar mechanisme met de echte Chantal Herman verbonden is, valt deze gelijktijdig met zijn miniatuurtje met een klap achterover. Hij krabbelt geschrokken van de grond omhoog.
'Godverdomme, die kuttrein, zo opeens te schokken! Hij slaat me zo uit m'n evenwicht. Zeker een scheve spoorwissel.'
Hij grabbelt zijn muts, die van zijn hoofd was gevallen, van de grond en zet hem weer op zijn hoofd. Iedereen staart hem aan.
'Wat? Wat is er? Wat staren jullie me aan? Hebben jullie nog nooit van zijn leven je evenwicht verloren in een trein?'
'Jij viel op exact hetzelfde moment om als je miniatuurtje, toen ik tegen het bord stootte,' zegt Mädchen.
Chantal Herman kijkt bang naar zijn duplicaat dat op het bord omligt.
'Toeval. Gewoon toeval. Zeg ik toch, door het schokken van de trein. Nou en?'
Maar zijn gezicht verraadt dat hij zich toch wat zorgen maakt. Ook de anderen voelen zich niet zo gelukkig met de kleine afbeeldingen van henzelf op het bord.
Om het gat slingert een ingewikkeld patroon van hokjes, cirkels, lijnen en abstracte figuren. Overal staan pijlen en nummers, maar niet in een logische, numerieke volgorde, zoals bij een ganzenbordspel.
'Het ziet er ingewikkeld uit,' zegt Lisa. 'Zitten er geen spelregels bij? Zo kun je er toch geen touw aan vastknopen.'

110

Er liggen twee dobbelstenen naast het gat in het midden en in de hoeken van het bord liggen twee stapeltjes kaarten. Op de rug van de bovenste kaart van het ene stapeltje staat een grote M gedrukt. Op de andere stapel is een A zichtbaar. Mädchen wil een van de kaarten pakken om te zien wat erop staat, maar de hele stapel lijkt als één blok aan het bord vastgeplakt. Ook de andere stapel zit vast. Als ze de dobbelstenen wil oppakken, blijken ook deze niet van het bord los te krijgen.
'Wat is dit nou weer voor een grap?' zegt ze boos.
'Dan houdt het op,' zegt Adje. 'Da's mooi, dan kunnen we ook niet spelen. Klaar. Gooi dat bord maar uit het raam.'

‘Goeie oplossing, Adje,’ zegt Christiaan. ‘Heb je gezien wat er met Chantal Herman gebeurde toen z’n voodoopopje omviel? En jij wilt ons allemaal uit het raam van een rijdende trein flikkeren?’
Voordat iemand nog iets kan zeggen, klinkt opeens weer een schrille fluittoon uit de intercom, gevolgd door de stem.
‘Attentie reizigers. Jullie hebben het spel gevonden. Luister nu naar de regels.
‘Luisteren? Luisteren? Wie denkt hij wel dat hij is? De snotneus.’
Sjon’s vader begint zich helemaal op te winden.
‘Niemand vertelt mij dat ik …’
Sjon’s vader kan zijn protest echter niet afmaken. Middenin zijn zin valt op het bord het miniatuurtje van Sjon’s vader plat op z’n metalen gezichtje en tegelijkertijd, alsof de trein ineens met volle kracht remt, maar dan alleen voor Sjon’s vader, schiet de oude man naar voren van de bank af waarop hij zit, in de schoot van zijn zoon, die bij het gebeuren geen spier vertrekt.
‘Godsakkerdju,’ scheldt de ouwe, terwijl hij uit zijn zoon’s schoot omhoog krabbelt. ‘Kleretrein, vuile koleremachinist, waar heeft die zijn rijbewijs gehaald?’
De anderen kijken met ontsteld naar Sjon’s vader. Sjon’s moeder stoot haar man met haar elleboog aan. Zij had namelijk, net als de anderen, helemaal niets ondervonden van een afremmen van de trein.
‘Houd je rustig, vader,’ waarschuwt ze. ‘Volgens mij houdt ‘ie er niet van als je zo praat.’
‘Ach wijf, bemoei je d’r niet mee,’ gromt vader. Maar de schrik zit er ook bij hem in en hij houdt verder wijselijk zijn mond.
De stem spreekt: *‘Wanneer jullie spelen, speelt elk van jullie. Het spel heeft dertien beurten. Ieder van jullie gooit eenmaal met beide dobbelstenen. Al naar gelang zijn of haar gegooide aantal ogen, verschijnt er boven op de stapel met de A een specifieke kaart.*
‘De A staat voor apostelen,’ fluistert Eva, ‘en de M staat vast voor Mädchen.’
‘De speler die gegooid heeft, pakt zijn kaart van deze stapel. Mädchen.’
De stem pauzeert een moment na het noemen van Mädchen’s naam en gaat dan door. *‘Mädchen neemt tegelijkertijd een kaart van de stapel M.’*
Eva knikt trots. Ze heeft het gevoel dat zij het wel goed zal doen in dit spel.
‘Op de kaarten,’ vervolgt de stem zijn uitleg, *‘staan opdrachten die jullie zullen vervullen.’*

‘En de prijs?’ Mädchen vraagt het rechtstreeks aan de stem. ‘Als jij een spel met ons wilt spelen, dan vertel eerst maar eens wat we ermee kunnen winnen. Want waarom zouden wij jouw spel spelen? Wat zit er voor ons in?’
De stem zwijgt. In plaats daarvan horen ze ineens het donderende geluid van een andere trein. Eerst zien ze nog niets, maar dan verschijnt het voorste gedeelte van de trein, eveneens met vleeskleurige ramen, parallel aan hen optrekkend. Ze zien geen bestuurder in de cabine. De trein begint hen coupé voor coupé in te halen.
‘Daar! Wat is dat?’ Mädchen’s hart begeeft het als ze ziet wat er aan de buitenkant van de tweelingtrein bungelt, gevaarlijk tussen de beide treinen in. ‘Neeeeee!’ Ze stort in. Ze wordt hysterisch. Ze bonkt uit alle macht tegen het raam.
De anderen springen ook op om te zien wat Mädchen zo van streek heeft gemaakt. Gelijk zien ze het. Vanaf het dak van de tweelingtrein hangt een touw en aan dat touw hangt een kind. Een meisje van een jaar of vijf. Haar witte jurkje met rode stippen en haar blonde haar wapperen wild in de wind, terwijl ze ondersteboven met haar voeten aan het touw gebonden ter hoogte van de ramen van de trein hangt te zwengelen. Haar oogjes kijken de reizigers vol paniek aan.
‘Neeeee, Kimberley!’ Mädchen schuift met een zwaai het raampje open en probeert zich er met haar hoofd en een arm uit te wurmen, maar ze kan er niet verder uit. ‘Kimberley!’ roept ze. Ze heeft het gevoel dat ze Kimberley bijna kan aanraken, zo dicht rijden de beide treinen naast elkaar.
‘Mädchen, pas op,’ roept Lisa, terwijl ze Mädchen probeert terug te trekken uit het raampje. ‘Dadelijk slaat je arm tegen een paal.’
‘Laat me, laat me los,’ roept Mädchen, terwijl ze vergeefs met haar arm in de richting van haar kind zwaait. Maar Lisa en Christiaan trekken haar al uit het venster terug.
‘Mijn God,’ huilt Mädchen. Ze kan niet aanzien hoe haar dochtertje wordt gemarteld. Ze duwt haar handen tegen het raam en roept haar. Maar de tweelingtrein begint af te remmen en Kimberley valt langzaam mee terug, weg van Mädchen’s raam. Mädchen rent naar het volgende raam, en het volgende, en het volgende, terwijl ze Kimberley met haar blik vasthoudt, maar als ze de schuifdeur openrukt, door het halletje rent, en de volgende coupé binnenkomt, blijkt de andere trein verdwenen te zijn. Mädchen rent de hele trein door, tot ze achterin de trein is en op het spoor kan kijken. Maar de duotrein is nergens meer te bekennen. Met tranen in haar ogen kijkt ze uit op de lege sporen.

‘De vuile schoft! Ik zal hem godverdomme krijgen met z’n beestachtige spel. Ik zal hem verslaan!’ Ze balt haar vuisten en loopt terug naar de anderen.
Lisa, Christiaan en Eva, die achter haar aan zijn gerend, proberen haar te troosten.
‘Wij helpen je,’ zegt Eva.
Lisa knikt. ‘We gaan dat zwijn verpletteren.’
‘Ja, we gaan die stem zijn stembanden eruit rukken,’ vult Christiaan aan.

111

‘Als iedereen weer verzameld is, kan ik verder gaan. Je wilde de prijs zien. Dat is de prijs.
‘En voor ons?’ spreekt opeens Bert vanachter de banken vandaan. ‘Wat is de prijs voor ons? Als ik speel, wil ik ook wat winnen. Wat interesseert mij dat kind.’
Iedereen heeft zich naar Bert omgedraaid. Ze kijken hem allemaal woest aan.
‘Wat een ploert!’ Harrie wil al naar Bert toelopen om hem een dreun te verkopen. Om zo over het leven van Mädchen’s kind te praten. Maar voor hij Bert bereikt, spreekt de stem weer.
‘Mädchen heeft de macht elk van jullie te verhoren en te Verlossen van jullie grootste lijden. Afhankelijk van hoe jullie je opdracht vervullen, uiteraard, zal zij die macht kunnen aanwenden.’
Bij het horen van de gesproken belofte, raken de meeste reizigers helemaal opgewonden.
‘Zie je, zie je wel,’ roept Eva naar Christiaan. ‘Ze kan ons kind gezond maken.’
‘Ik wordt een vrouw, ik krijg een baarmoeder, en borsten en een vagina,’ fluistert Dominiqi.
Adje kijkt naar zijn lamme benen. ‘Lopen. Lopen zal ik. Nooit meer afhankelijk van anderen! Ik ga bergen beklimmen. Ik zal kunnen zwemmen, rennen, trappen lopen. Staan! Gewoon staan.’ Zijn ogen vullen zich met tranen.
Harrie kijkt Mädchen smekend aan. Ook zijn ogen zijn gevuld met tranen. ‘Mijn zoontje. Mag ik mijn zoontje terug hebben, alsjeblieft? Mädchen, geef je me mijn zoontje gezond terug?’
‘Ho, stop!’ Mädchen heft haar armen in de lucht. ‘Ik denk niet dat we hier iets gratis krijgen. We hebben nog niet gewonnen. En die vuile

klootzak zal zich ook niet zo snel gewonnen geven, zoals ik hem heb leren kennen.' Ze kijkt boos naar de intercomspeaker
'Maar wie faalt, zorgt ervoor dat de kleine Kimberley aan haar touwtje een stukje naar beneden zakt. En als de zevende van jullie gefaald heeft, zal haar hoofdje onder de wielen van de trein te pletter slaan.'
De stem klinkt ijskoud als hij het over Kimberley's dood heeft. Mädchen zakt in elkaar op de bank. Harrie gaat naast haar zitten en slaat een arm om haar heen. 'We zullen onze kinderen redden, Mädchen,' fluistert hij. 'We moeten! We zullen allemaal voor je vechten.'
Mädchen neemt Harrie's hand en drukt er een kus op. 'Dank je. Laten we het spel dan maar spelen. Er lijkt me geen andere keus te zijn, gezien de dingen die op het spel staan.'
'Ik hoef geen Verlossing!'
Iedereen kijkt naar Bert. Hij kijkt Mädchen venijnig aan. 'Ik speel niet mee.'
'Wat?' Mädchen gelooft haar oren niet.
'Het enige waaraan ik lijdt, zijn jullie. Ik hoef alleen maar van jullie Verlost te worden en dan ben ik tevreden. Ik speel jullie spelletjes niet mee.'
Harrie wil zich meteen op Bert storten, maar Mädchen houdt hem tegen. 'Ik zal je van ons Verlossen,' schreeuwt Harrie wild, 'klootzak, als je niet meespeelt, dan zul je eens zien hoe snel je van ons Verlost zult zijn. Laat me los, Mädchen. Ik knijp zijn strot dicht. Laat me gaan!'
'Rustig Harrie,' zegt Mädchen echter en Harrie blijft staan en kijkt haar aan. Dan loopt Mädchen naar Bert toe. Ze gaat voor hem staan.
'Jou,' zegt ze rustig, 'jou wordt niet gevraagd of je meedoet. Jij hebt toen je mij verkracht hebt, elk recht op een vrije beslissing verspeelt. Elk recht op een menselijke behandeling. Jij hebt geen stem meer. Jij doet gewoon mee. En als je niet meedoet …,' Mädchen's ogen boren Bert aan de bank vast en hij begrijpt dat hij inderdaad geen keus heeft, '… als je niet meedoet, breek ik persoonlijk elk bot in je lijf. Dan trek ik je ogen uit je kassen en prop ik die dobbelstenen in hun plaats en het aantal ogen van de stenen waar je me dan mee aankijkt, zullen de hoogte van je worp zijn. Heb je me begrepen?'
Bert weet dat Mädchen meent wat ze zegt. Even dacht hij een troef in handen te hebben door de anderen zijn speelbeurt te onthouden. Maar nu beseft hij weer dat hij altijd al een loser geweest is en dat hij nooit meer dan dat zal worden. Terwijl hij naar de vleeskleurige vloer van de trein kijkt, knikt hij verslagen ja.
'Is er nog iemand die niet mee wil doen?' vraagt Mädchen dreigend.

‘Ik zou wel een borrel kunnen gebruiken,’ moppert Sjon’s vader, ‘voor ik aan spelletjes begin. Ik ben geen spelletjesman.’
Maar als Mädchen hem boos aankijkt houdt hij verder zijn mond.
‘Goed,’ zegt Mädchen. ‘Dan beginnen we. Wie wil als eerste?’
Geen van de reizigers antwoordt. Niemand durft als eerste te gaan. De inzet is te hoog en geen van allen weet nog wat voor soort opdrachten het spel hun zal stellen.
‘Ik vind dat we die ploert als eerste moeten laten gaan,’ zegt Christiaan, terwijl hij Bert aanwijst. ‘Hij zegt zelf dat hij geen Verlossing nodig heeft. Dus voor hem staat er niets op het spel. Laat hem als eerste het spel voor ons uittesten. Zodat we enigszins weten waar we aan toe zijn. Als zijn wens niet wordt verhoord, is er niets verloren. Voor Harrie en Eva daarentegen…’
‘Je vergeet dat als hij faalt,’ zegt Mädchen, ‘Kimberley’s touw dan een stuk zal zakken. Ik zelf zal als eerste gaan. Het is mijn dochter.’
Ze wil naar het bord lopen, maar de stem weerhoudt haar.
‘Jij gaat als laatste, Mädchen. Jou is de laatste worp toebedeeld.’
‘Laat mij als eerste gaan,’ zegt Adje plots. ‘Ik heb veel te winnen. Ik zal knokken. Voor mezelf en voor je kind. Dat beloof ik. Want te verliezen heb ik niets. Maar te winnen alles. Ik zal die vuilak in z’n gezicht pissen en met m’n rolstoel over z’n darmen rijden. Jij en ik, Mädchen. De Dochter van God en de koning der rolstoelrijders. Samen halen we het eerste punt binnen. Dan hoef je er nog maar zes en je kind is gered.’
Mädchen gaat naast Adje zitten en geeft hem een kus.
‘Bedankt, Adje. Ik vind het ontzettend moedig van je.’
Adje begint helemaal te blozen.
‘Maar als ik mijn punt binnen heb,’ zegt hij stoer, ‘wil ik dat je met me danst. En niet meer rond m’n stoel, maar als normale mensen. En dan wil ik je toestemming om je minstens een paar keer op je tenen te mogen trappen.’
'Dat is goed. Mijn tenen staan helemaal tot je beschikking,' antwoordt Mädchen.
Christiaan klopt Adje op de schouder. Harrie geeft Adje een hand en kijkt hem een moment in de ogen. ‘Ad, ik wens je alle succes. Ik hoop hier straks met mijn zoon op de arm en met jou op je eigen twee benen weg te lopen. Veel geluk!’
Ook Lisa en Eva wensen hem alle geluk toe.
Adje schraapt zijn keel en kijkt vastberaden naar het bord. ‘Okee, kom op met die dobbelstenen. Ik zal jullie eens laten zien hoe de lammen weer zullen lopen.’

112

‘Christiaan, schuif jij Adje eens op, zodat hij tegenover het bord zit,’ zegt Mädchen. ‘Hier, kun je zelf gooien?’
Ze pakt de dobbelstenen. Dit keer kan ze de stenen zo van het bord pakken zonder dat ze vastplakken. Ze legt de witte kubussen met zwarte ogen in Adje’s kromme rechterhand. Adje kijkt ernaar. Hoewel hij zich stoer houdt, zien de anderen dat hij toch heel nerveus is voor wat er gaat komen.
‘Nou jongens, daar gaat ‘ie dan, één kreupele minder in de wereld.’
Hij gooit de stenen omhoog. Ze komen met een boog op het bord terecht. De eerste steen blijft liggen met zes ogen omhoog gericht. De tweede rolt nog even door en … weer zes.
‘Yes,’ roept Adje. ‘Zei ik het niet, twaalf, beter kan niet.’
Iedereen is al een beetje opgelucht. Het begint in ieder geval goed.
Tot ieders verbazing zien ze dat twee figuurtjes zich ineens uit eigen beweging over het spel begeven. Het lijkt wel alsof ze worden geleid door een magneet die onder het bord wordt bewogen. Het zijn de miniatuurtjes van Adje en Mädchen. Ze schuiven naar een cirkel op het bord toe, waarin het getal twaalf staat. Als beide in de cirkel staan, beginnen plots de beide kaartenstapeltjes te trillen, alsof de kaarten inwendig in het stapeltje worden geschud en van volgorde wisselen. Als de stapeltjes weer roerloos liggen, lijkt het alsof er niets is veranderd.
Adje en Mädchen kijken elkaar aan.
‘Zullen we dan maar?’ Mädchen pakt van de A-stapel een kaart voor Adje en overhandigt hem die langzaam, zonder dat iemand kan zien wat er op de kaart staat. Zelf neemt ze een kaart van stapel M.
Beide lezen ze met doodsernst op hun gelaat hun kaart. Iedereen om hen heen kijkt in gespannen stilte van Mädchen’s naar Adje’s gezicht en weer terug.
‘Nou?’ vraagt Christiaan ongeduldig, ‘wat staat er op, wat moeten jullie doen?’
Adje kijkt van z’n kaart naar z’n lamme benen en dan weer naar de kaart. Hij leest voor wat er op staat.
‘Ik zeg u; sta op, laat uw rolstoel achter, en ga naar huis.’
Adje kijkt weer naar zijn benen en dan, vragend, naar Mädchen.
‘Wat staat er op jouw kaart?’
Mädchen leest het aarzelend voor.

‘Kies één van de twaalf uit die zal moeten sterven, opdat de lamme weer zal kunnen lopen.’
Even is het stil.
‘Dat is niet eerlijk,’ roept Adje. ‘Dat is verdomme niet eerlijk!’
Mädchen kijkt Adje verslagen aan.
‘Wat een rotstreek,’ zegt Christiaan. ‘Wat een schofterige, smerige klootzak.’
‘Ik kan toch niemand hier ter dood veroordelen,’ spreekt Mädchen met een hulpeloze toon in haar stem.
‘En hem dan?’ zegt Christiaan. Hij wijst Bert aan.
Bert geeft Christiaan de meest vuile blik die hij heeft.
‘Nee,’ zegt Mädchen, ‘zelfs een verkrachter mag ik niet zomaar de dood injagen, om iemand anders te laten lopen.’
‘En je kind dan?’ vraagt Eva. ‘Als je hem laat sterven, is je kind al één stap dichter bij gered worden én je helpt onze Adje.’
‘Ik kan het niet,’ zegt Mädchen. ‘Een leven opofferen voor een paar gezonde benen en éénzevende van een kans op leven. Hoe belangrijk beide ook mogen zijn voor Adje en mij. En zelfs als ik zeker wist dat het mijn kind zou redden, zou ik het niet zomaar kunnen doen. Adje, het spijt me ongelooflijk, maar ik kan het echt niet. Ik kan het niet.’
Adje zegt niets.
Iedereen zwijgt. Ze laten allemaal hun eigen gedachten door hun hoofd gaan.
‘Hee, maar ik moet mijn opdracht nog proberen,’ zegt Adje plots. ‘Wat was het? Sta op, laat uw rolstoel achter en ga naar huis. De laatste twee zijn simpel. Alleen de eerste nog. Hij probeert de spieren te spannen die al zijn hele leven lang hebben geweigerd hem te gehoorzamen.
Maar ook nu blijven ze onbeweeglijk, alsof Adje’s lot hen niet aangaat. Adje’s hoofd wordt rood. Hij probeert uit alle macht. Maar hij kent het passieve verzet van zijn lichaam maar al te goed. Geen wonder zal hem redden, beseft hij. Toch wil hij niet opgeven.
‘Til me op! Til me op,’ roept hij. ‘Til me zo hoog op dat mijn voeten de grond net raken en laat me dan los.’
Mädchen kijkt hem hopeloos, met tranen in haar ogen aan. Ze weet dat het niets zal baten. Ook de anderen beseffen het. Evenals Adje zelf. Maar hij kan zich nog niet gewonnen geven. Niet totdat hij alles heeft geprobeerd.
‘Til me op!’

Christiaan en Chantal Herman pakken Adje onder zijn oksels en zijn knieën en dragen hem voorzichtig naar het gangpad in het midden van de coupé.
‘Goed, laat mijn benen nu zakken. Langzaam.’
Op de gezichten van Christiaan en Chantal Herman is medelijden te lezen, en vertwijfeling.
Voorzichtig laten ze Adje’s benen naar beneden tot zijn voeten net de grond raken. Adje’s gezicht straalt concentratie uit. Dan kijkt hij een laatste keer zijn nieuwe kameraden en medereizigers aan alsof hij afscheid van hen moet nemen. Als laatste kijkt hij naar de vloer onder zijn lichaam. Hij haalt diep adem.
‘Los!’

113

Op het moment dat Christiaan en Chantal Herman Adje los laten, ziet iedereen nog een deel van een seconde lang hoe Adje’s lichaam als een zandzak naar de vloer van de trein stort, maar dan heerst er als bij donderslag volledige duisternis in en buiten de trein.
Een minuut lang blijft het donker, terwijl iedereen door elkaar praat en Christiaan en Chantal Herman vergeefs op de grond om zich heen tasten om Adje te vinden. Ondertussen dendert de trein voort door een meer dan inktzwarte nacht. Totdat opeens buiten, voor de ramen van de trein, het licht lijkt aan te gaan. Alleen is het niet langer alsof ze door een landschap rijden en is het uitzicht niet meer vleeskleurig. Het is meer alsof ze in de bioscoop zitten en naar een film kijken.
‘Precies zo,’ zegt Chantal Herman, ‘was het toen ik jouw leven als een film kreeg gepresenteerd, Mädchen.’
Al de ramen van de coupé laten samen als één langgerekt filmdoek een landschap zien, zoals je in Oostenrijk kunt vinden. Hoge bergen, met sneeuw op hun toppen. Groene bossen. En een prachtig dal met heerlijk groen gras en jonge bomen. Een licht briesje laat de bloemen in het gras af en toe hun hoofden een weinig neigen. Een sprankelend fris beekje stroomt over grote en kleine stenen door het dal. In het midden van het beeld zien ze op een grote kei, die aan het beekje ligt, een jonge man zitten. Ze zien hem vanaf zijn gespierde, krachtige rug. Hij heeft zijn broekspijpen opgestroopt en laat zijn blote voeten in het koude water van de beek bungelen. Een lange tak, die hij als wandelstok gebruikt, leunt tegen de kei.

Als de jongen plots van de kei met zijn beide voeten in het ondiepe water springt, zijn stok ter hand neemt en terwijl hij door het beekje begint te waden, zijn hoofd naar de passagiers omwendt en lacht, zien ze allemaal tot hun verbijstering dat het Adje is. Alleen; zijn lichaam is nu geheel gezond en heeft zelfs de vitaliteit en veerkracht van iemand die al zijn hele leven door de bergen wandelt. Adje tilt zijn voeten hoog op bij elke stap, als om te demonstreren hoe soepel en elastisch zijn benen zijn. Het water plenst hoog op als elke voet op zijn beurt weer uitbundig in het water stapt. Een brede lach op zijn gezicht sluit zich aan bij de gezonde, rode wangen en zijn stralende, levenslustige ogen. Zijn schouders zijn stevig en de grip van een sterke jongemannenhand ligt om de wandelstaaf.
‘Hij heeft ’t hem toch gelapt,’ fluistert Harrie vol bewondering.
‘Hij kan lopen,’ stamelt Eva. ‘Hij kan weer lopen.’
De harten van Adje’s kameraden proberen de grote vreugde die Adje zelf moet voelen op dit moment, mee te voelen. Adje heft zijn hand op ten groet. Hij zwaait naar de reizigers als wil hij ze allemaal laten weten dat hij nu blootsvoets de wijde wereld in zal trekken.

Maar ineens, als in een vreemde droom, zien de reizigers hoe Adje’s lichaam een seconde in de lucht blijft zweven. En in die ene verschrikkelijke seconde schrompelt dat sportieve lichaam ineen tot het misvormde, lamme lichaam van Adje, zoals ze het tijdens hun reis hebben leren kennen. Dan stort het lamme lichaam naar beneden in de beek. Ze zien hoe het daar hulpeloos in de beek plonst terwijl het water om hem heen opspat. Adje’s hoofd probeert wanhopig boven het ondiepe water uit te komen, maar zijn benen en zijn rug zijn bewegingsloos en ook zijn armen werken maar op zo weinig kracht dat hij geen enkele kans heeft.
Mädchen slaat de handen voor haar ogen. Christiaan schreeuwt. Dominiqi gilt. Eva en Lisa wenden hun hoofden af. Harrie huilt. En niemand kan iets doen. Ze kunnen hoogstens kijken of niet kijken hoe Adje met zijn hopeloos ontoereikende lichaam verdrinkt in een beekje waar elk kind zonder enige moeite uit had kunnen opstaan en weglopen. Een minuut later beweegt Adje niet meer. Zijn dode lichaam drijft roerloos in het bergbeekje.

114

Zo snel als het donker gekomen was, zo snel is het ook weer licht geworden. Het normale Nederlandse landschap trekt weer aan de treinvensters voorbij. Als de reizigers om zich heen kijken, blijkt Adje niet meer in de coupé.
‘Daar, kijk!’ roept Francine.
Op het bord beweegt het miniatuurtje van Adje weg van dat van Mädchen. Het metalen figuurtje van Adje in zijn rolstoel schuift langzaam naar het midden van het bord.
‘Neee!’ roept Mädchen. Ze wil zich op het figuurtje storten, maar ze is net te laat als ze het over de rand van het gat ziet vallen. Ze kijkt het na en ziet het kleiner en kleiner worden alsof het in een eindeloze put valt.
‘Ik heb hem in de steek gelaten.’ Mädchen heeft tranen in haar ogen.
Ineens horen de reizigers het geluid van een andere trein die nadert. En weer zien de reizigers hoe de tweelingtrein hen langzaam, stukje voor stukje, inhaalt.
‘Daar, daar hangt ze,’ roept Dominiqi.
Mädchen ziet met schrik en afschuw hoe haar kind nog steeds aan het touw aan de trein bungelt. Wanneer Mädchen Kimberley’s ogen kan zien, wordt haar hart verscheurd van pijn.
Ineens schiet het kind met een ruk een stukje naar beneden. Mädchen schreeuwt van ontzetting. Ze roept door het raampje Kimberley’s naam en steekt weer haar hoofd en haar arm door het raam. ‘Kimberley! Kimberley, hou vol, ik kom je halen.’ Maar de andere trein begint alweer flink af te remmen en als het spoor een flauwe bocht maakt, verliest Mädchen de trein uit het oog. Weer rent ze naar het einde van de trein en weer blijkt de tweelingtrein al verdwenen.

‘Je eerste apostel heeft gefaald.’
‘Waar is hij?’ schreeuwt Mädchen. ‘Wat heb je met hem gedaan?’
Ze is woedend op de stem die hen zo heeft belazerd.
‘Dood. Hij is dood,’ zegt de stem heel kalm.
‘Dood?!’ Mädchen schreeuwt het uit van boosheid. ‘Dood?! Dat stond nergens. Dat heb je nooit verteld. Je zei dat als iemand zou falen, dat zijn wens dan niet in vervulling zou gaan en dat mijn dochter dan zou zakken. Maar dit heb je niet gezegd. Je speelt vals.’
‘Ja, we spelen je vervloekte spel niet meer,’ roept Christiaan.
‘Jullie zijn eraan begonnen en jullie zullen het afmaken.’
‘En wat als we dat niet doen?’ zegt Harrie.
‘Dan werp ik jullie stenen. Dan lees ik jullie kaarten. Dan heb je nog minder je lot in je eigen hand. Jullie enige kans is verder te spelen. Elk

van jullie. Dan heb je een klein kansje. Een heel klein kansje, dat moet ik toegeven.'
'En dat vind je fair?' roept Lisa boos.
'Fair? Het leven is niet fair. Jullie, van alle mensen, zouden dat toch moeten weten. En jij, Mädchen, je moet toch weten dat het tot het recht van de goden behoort leven te geven en leven te nemen. En als jij het leven niet neemt, neemt de dood het wel. Als Dochter van God moet je leven kunnen nemen om ander leven te kunnen redden. Pas dan ben je de ware Verlosser. Heb je dan niets geleerd tijdens je reis? Het leven bestaat uit goed en kwaad, geven en nemen. Verdoemen en Verlossen, Succes en Falen. Kom op, Mädchen. Neem je verantwoordelijkheid op je.'
'Ik haat je,' zegt Mädchen zacht. 'En ik haat mezelf.'
'Iedereen haat mij,' spreekt de stem, *'nou en? Wil je soms nu al opgeven? Van jou had ik toch iets meer klasse verwacht. Als Verlosser. Maar goed. Het spel is nog niet afgelopen, ook al zou je dat willen. Doospelen nu!'*
Als Mädchen nog wil vragen of ze toch als volgende mag spelen, blijkt de stem al weer verdwenen.
'Jezus,' zegt Christiaan, 'dit spel is veel, veel gevaarlijker dan we dachten. Nu blijkt niet alleen het leven van jouw dochtertje op het spel te staan, nu is opeens ieders leven in gevaar.'
Mädchen kijkt hem aan. 'Het spijt me dat ik jullie hierbij betrokken heb. Het is allemaal mijn schuld.'
'Het is niet jouw schuld,' zegt Dominiqi, terwijl hij tegenover Mädchen op Adje's oude plek gaat zitten en een hand op haar knie legt. 'Wat de meesten van ons aangaat, zo zijn we je vrijwillig gevolgd. Het is ons lot, denk ik. En wie weet. Ik geloof dat er een kans is dat we het halen. We vinden het allemaal vreselijk van Adje. Maar we moeten door. En wie weet. Misschien is hij echt voor een moment gelukkig geweest. Toen aan dat beekje, toen hij op die kei zat, met z'n gezonde, sterke benen in het water en toen hij in het beekje sprong en er doorheen plensde. Ik persoonlijk zou mijn leven graag geven voor vijf minuten vrouw zijn, vijf minuten om mijn eigen kind aan mijn borsten te laten drinken. En ik denk dat voor Adje hetzelfde gold.'
Mädchen kijkt Dominiqi dankbaar aan.
Hij neemt Mädchen's handen in zijn beide grote handen. 'Wil je met mij meegaan?' vraagt hij, terwijl hij haar recht in de ogen kijkt. 'Ik wil de volgende zijn.'

115

Dominiqi raapt de dobbelstenen van het bord. Hij kijkt naar zijn miniatuurtje. ‘Doe je best, kind.’ Hij kust de vuist met de stenen. Hij schudt ze. En werpt ze op het bord.
‘Drie en vier; zeven. Dat is een magisch getal. Wie weet …’
Dominiqi’s en Mädchen’s miniaturen beginnen gelijk aan hun tocht naar de cirkel met het nummer zeven. Als ze de cirkel bereikt hebben, lijken de kaarten weer te worden geschud.
Wanneer de rust in de stapels is weergekeerd, neemt Dominiqi met trillende hand zijn kaart. Hij drukt ze tegen zijn borst en kijkt hoe Mädchen de hare neemt. Ook zij drukt haar kaart tegen haar borst. Dominiqi knikt en ze beginnen allebei te lezen.
Als Mädchen haar kaart gelezen heeft, sluit ze haar ogen. Dominiqi kijkt haar aan.
‘Zo erg?’
Mädchen opent haar ogen en kijkt hem aan.
‘Wat staat er op jouw kaart, Dominiqi?’
Dominiqi kijkt naar zijn kaart.
‘Doodt de vrouw in je.
Dat is alles. Doodt de vrouw in je.’
Hij staart naar de grond.
‘Wat staat er op jouw kaart?’ vraagt Lisa zachtjes aan Mädchen.
Mädchen leest ook haar kaart voor.
‘Kies één van de elf uit, die zal moeten sterven, opdat de man vrouw zal kunnen worden.’
‘Jezus Christus,’ vloekt Christiaan. ‘Weer dezelfde vuile truc. Nou, dan zal die verkrachter er toch aan moeten geloven dit keer.’
‘Nee!’ Mädchen kijkt hem strak aan. ‘Dat is niet de oplossing. Er móet een andere oplossing zijn. We moeten slimmer zijn dit keer.’
Dominiqi zegt niets.
Vanaf dat moment zwijgt iedereen een tijd lang.

Dit kan toch niet, denkt Mädchen. We kunnen ons toch niet zo laten afmaken. Er moet een weg zijn. Denk! Denk na! We moeten een kans hebben. Anders is het simpelweg een slachtpartij. Zo kan geen enkel spel in elkaar zitten. Een spel zonder een minimale kans is geen spel. Denk na.

Zo zit Mädchen haar brein tot het uiterste uit te persen om een oplossing te vinden. Af en toe roept één van de anderen wat, maar steeds slaat het nergens op. Dominiqi zit slechts apathisch voor zich uit te staren. Hij begrijpt niet hoe hij de vrouw in zich kan doden. Dat is het enige dat hij is; de vrouw in zich. Als hij de vrouw in zich doodt, blijft er niets over dan een leeg omhulsel, een leeg, mannelijk omhulsel.
Mädchen wil bijna uitvallen tegen Sjon's vader, wiens harde gesnurk haar gedachten stoort sinds hij in slaap gevallen is, wanneer het uiteinde van een gedachtedraad als een luchtstroompje haar bewustzijn lijkt te strelen. Het is aanvankelijk niet meer dan een haast onmerkbare tocht. Maar als een kat op het losse uiteinde van een rolletje garen, gooit Mädchen zich erop. En als een kat slaat ze er haar klauwen in. Zou het kunnen, denkt ze koortsachtig, terwijl ze het garen stukje voor stukje binnenhaalt. Dan rolt plots het hele klosje haar kant op en Hebbes!.
'Dominiqi,' zegt ze gehaast, terwijl ze diens handen vast grijpt.
'Vertrouw je me?'
Dominiqi ziet meteen een lichtje in zijn duisternis. Hij leeft helemaal op.
'Ik vertrouw je voor duizend procent. Weet je iets? Kun je me helpen?'
Het liefst zou hij haar al omarmen en kussen. 'Ik geloof heilig in je, meid,' roept hij. 'Oh, ik hou van je. Wat gaan we doen, hoe doen we het?'
'Rustig, rustig,' zegt Mädchen, 'ik weet niet eens of het wel gaat lukken, maar wat ik van je ga vragen is daarentegen zo gigantisch, dat ik niet weet of je het aankan. Misschien is wat ik van je ga vragen meer dan je kan geven. Maar ik moet je vragen me te vertrouwen. Dit is het enige dat ik kan bedenken. Het is dit of niets.'
'Ik vertrouw je,' zegt Dominiqi plechtig. 'Ik doe alles wat je maar van me verlangt. Alles. Wat moet ik doen?'
'Je eigen leven nemen.'
'Wat?'
Dominiqi lijkt opeens helemaal niet meer zo vol vertrouwen. Hij kijkt Mädchen verschrikt aan.
Mädchen kijkt hem zonder iets te zeggen in de ogen.
'Wat bedoel je?' vraagt Dominiqi.
'Je moet zelfmoord plegen, Dominiqi.'
Dominiqi begrijpt het niet.
'Maar …'
'Vertrouw je me?' vraagt Mädchen nogmaals.
'Ja, maar …'

‘Dominiqi, als je me vertrouwt, moet je doen wat ik zeg. Ik kan het nu niet uitleggen.’
Dominiqi kijkt verward om zich heen. Maar bij de anderen vindt hij eveneens alleen verwarring en verbazing. Niemand zegt iets. Ze begrijpen niets van Mädchen’s oplossing, maar geen van hen heeft zelf een manier gevonden om Dominiqi te helpen.
Dan kijkt Dominiqi Mädchen aan. ‘Ik vertrouw je. Ik doe het. Het is afschuwelijk en ik hoop dat ik de kracht heb het door te voeren, maar ik geloof in je. En al zorgt het ervoor dat ik maar vijf minuten echt vrouw kan zijn, dan is het het waard geweest. Ik ben geen man en ik wil ook geen man meer zijn. Afgelopen!’
Hij doet zijn best een glimlach te produceren, maar hij komt niet verder dan een angstige grimas.
Natuurlijk, zo doorleven als man moet vreselijk zijn, denkt Mädchen. Maar wat ik hem nu vraag te doen, een eind maken aan zijn eigen leven, dat vereist wel heel erg veel moed. Want zelfs Dominiqi als man moet zoiets hebben als een natuurlijke overlevingsdrang.
‘En hoe… hoe moet ik het doen?’
Daar heeft Mädchen nog niet eens aan gedacht.
‘Eh, … weet ik niet, in ieder geval stel ik voor dat je het probeert zo snel en pijnloos mogelijk te doen.’
Dominiqi’s hoofd lijkt helemaal leeg als hij erover wil nadenken. Hij kijkt hulpeloos naar de anderen.
‘Als je m’n stofzuigers wilt lenen,’ biedt Chantal Herman hem aan.
‘Ja,’ reageert Christiaan, ‘je longen uit je lijf zuigen, lijkt me nou niet precies pijnloos.’
‘Misschien kun je uit de trein springen,’ zegt Lisa.
‘Ja, en dan maar hopen dat je een paal raakt,’ mompelt Mädchen.
‘En als we nou eens de trein stoppen,’ oppert Eva, ‘en dat hij dan op het spoor gaat liggen en we gaan dan weer rijden.’
Mädchen kijkt Chantal Herman aan. ‘Zou dat kunnen?’
‘Weet ik niet,’ antwoordt de fanfareman. ‘Ik kan hem niet stoppen.’
‘Misschien kan ik het wel,’ zegt Mädchen. Ze kijkt naar Dominiqi. ‘Zou jij daarmee accoord gaan? Wat denk je ervan?’
Dominiqi krimpt enigszins ineen.
‘Je weet toch echt wel wat je doet, Mädchen?’
‘Dominiqi, ik weet niet precies wat ik doe. Maar het lijkt me de enige kans die we hebben.’
Dominiqi slikt. ‘Goed. Ik neem niet aan dat iemand bereid is m’n hand vast te houden als het gebeurt?’

‘Hoe gaan we de trein laten stoppen?’ vraagt Chantal Herman.
‘Nou, dat lijkt me simpel,’ zegt Christiaan. ‘De noodrem.’
‘Bij mij werkte dat anders niet, toen ik drie maanden in deze trein opgesloten zat,’ merkt de fanfareman op.
‘Nee, maar jij wilde ontsnappen,’ zegt Mädchen. ‘Wij willen alleen maar de opdracht van het spel uitvoeren. Misschien dat de trein hier wel voor stopt. Goed, er is een makkelijke manier om hier achter te komen.’
Mädchen loopt naar de noodrem toe. Ze steekt haar hand door de ring.
‘Dit heb ik altijd al eens willen doen. Iedereen zitten en goed vasthouden. Daar gaat ‘ie.’

116

Als Mädchen aan de hendel trekt, begint de trein meteen met volle kracht te remmen. Met veel gepiep en gehuil staat de trein binnen luttele seconden stil.
‘Zo, dit deel is alvast gelukt,’ zegt Mädchen.
Dominiqi kijkt angstig. Hij had eigenlijk gehoopt dat het niet zou lukken de trein tot stilstand te brengen.
‘Dominiqi, gaan we?’
Dominiqi’s knieën knikken.
‘Ik, ik geloof dat ik het toch niet meer durf. Mijn benen willen me niet meer dragen.’
‘Kom op, vriend,’ zegt Harrie. ‘Leun maar op mij. Het gaat allemaal goed komen, man.’
‘Ik geloof dat ik maar liever hier afscheid van je neem,’ zegt Eva. ‘Ik blijf binnen. Weet je, ik ben zwanger. Teveel emotie is misschien niet goed voor mij, en voor mijn vrucht.’
‘Ik begrijp het,’ zegt Dominiqi. ‘Ik zou zelf ook liever hier binnen blijven wachten tot het over is. En wie weet, misschien ben ik over een tijdje trouwens ook wel zwanger. Als alles goed gaat.’
Sjon, Sjon’s ouders en Bert maken geen aanstalten de trein te verlaten.
‘Eva, zorg jij voor Francine,’ fluistert Mädchen. ‘Ze hoeft dit niet te zien.’
Zo stappen Dominiqi, Mädchen, Harrie, Chantal Herman, Christiaan en Lisa uit de trein om een ogenschijnlijk idioot plan te volbrengen.

‘Hoe moet ik gaan liggen?’ vraagt Dominiqi als ze zo’n tweehonderd meter ver gelopen zijn.

‘Nou, met je nek op de rails lijkt me,’ zegt Harrie, ‘en dan je voeten over de andere.’
Als Dominiqi ligt, rilt hij over zijn hele lichaam. Mädchen knielt naast hem neer en kust hem op z’n wang. ‘Je bent erg moedig. Maar geloof me, als mijn plan lukt, word je ruimschoots beloond.’
Dominiqi barst in huilen uit. ‘Ik heb nooit enig geluk gehad. Maar ik ben geen slecht persoon hoor. Dat met de zwangere vrouwen en zo, dat bedoelde ik niet zo.’
Harrie is ook naast Dominiqi geknield. ‘Hee man, je moet maar zo denken; straks ben je een lekker wijf en binnen no time loop je zelf met zo’n dikke buik rond.’
Chantal Herman heeft zijn tuba meegenomen. Hij tilt het ding omhoog. ‘Als je wilt….’
Dominiqi knikt. ‘Als het maar niet de dodenmars is.’
Chantal Herman zet het instrument aan zijn lippen en blaast een kort maar mooi stukje.
‘Ik had liever violen bij mijn begrafenis gehad,’ zegt Dominiqi door zijn tranen heen lachend. ‘Maar dit was ook erg mooi. Dankjewel.’
‘Moeten we je misschien vastbinden?’ vraagt Christiaan. ‘Niet dat je’m op het laatste moment peert.’
‘Nee, nee dank je voor je goede zorgen, Christiaan,’ antwoordt Dominiqi. ‘Erg aardig van je, maar ik heb mijn besluit genomen en ik zal blijven liggen. Maar ik wil wel graag een blinddoek, als iemand zoiets heeft misschien.’
De anderen kijken elkaar aan.
‘Wacht,’ zegt Lisa. Ze gaat met haar handen onder haar trui en na wat vrouwelijke handigheid trekt ze haar zwarte bh uit één van haar mouwen. ‘Misschien een beetje raar,’ zegt ze, ‘maar zie het maar als een grote, ondoorzichtige zonnebril. En als het allemaal lukt, mag je hem houden.’
‘Ik ben benieuwd wat ik voor een cup krijg,’ zegt Dominiqi. ‘Ik hoop dat ik een paar lekker volle borsten krijg, met mooie tepelhoven en van die lekkere, harde tepels.’ Hij kijkt de anderen een laatste keer aan.
‘Vrienden, het ga jullie goed. Mocht ik niet terugkomen, doe dan je best. Veel succes.’
Hij doet de bh over zijn ogen en zwijgt.
‘Veel geluk, Dominiqi,’ zegt Mädchen.
‘Veel geluk jongen,’ zegt Harrie.
Dan gaan ze.

‘Oh shit, oh verdomme, bijna het belangrijkste vergeten.’ Mädchen slaat zich op haar voorhoofd. Ze rent snel terug naar Dominiqi. ‘Hoe heet je eigenlijk?’
Dominiqi tilt een van de borstlappen op, zodat hij Mädchen met één oog aankijkt. ‘Dominiqi, dat weet je toch.’
‘Nee, nee, hoe heet je echt?
‘Dominique. Zo heet ik officieel.’
‘Goed,’ zegt Mädchen, ‘Dominique, ik kies jou van de elf uit om te sterven.’
Dominiqi kijkt haar verbaasd aan. ‘Ja, dat weet ik toch.’
‘Okee, okee, ga maar verder slapen,’ zegt Mädchen en ze rent alweer de andere kant op terug naar de anderen.
‘Poeh. Ik had bijna alles verprutst. Gelukkig dacht ik er nog op tijd aan.’
De vier kijken haar aan alsof ze een heks is die bijna vergeten is de allesbepalende vleermuisbillen in haar toverbrouwsel te gooien.

117

Als iedereen weer in de trein is verzameld, behalve de man die op het spoor ligt, vouwt Eva haar handen. ‘Misschien moeten we bidden.’
‘En tot wie wil je dan bidden?’ vraagt Lisa spottend, ‘we hebben onze Verlosser hier bij ons. Laten we maar gewoon hopen dat het goed gaat.’
‘Ik hoop maar dat tweehonderd meter genoeg is,’ zegt Harrie als de trein weer begint te rijden. ‘Ik moet er niet aan denken dat de trein niet genoeg snelheid heeft en heel langzaam over hem heenrijdt.’
Mädchen zegt helemaal niets. Zij bidt wel degelijk, al heeft ze geen flauw idee tot wie.

Dominiqi hoort de motoren van de trein tweehonderd meter van hem vandaan opstarten. Zijn hele lichaam schudt van de angst. Was hij maar nooit meegegaan. Wat als het niet werkt? Zal hij maar niet beter opstaan en het bos in vluchten? Misschien is leven in een mannenlichaam altijd nog beter dan sterven in een mannenlichaam. Wat moet hij doen? Zal het pijn doen? Of zal hij in één keer weg zijn? Hadden ze hem maar met een knuppel of een tak bewusteloos geslagen en hem dan op het spoor gelegd.
Hij hoort de trein vertrekken. Hij komt eraan, oh God, hij komt eraan. Al dat staal, al dat gewicht zal straks over zijn nek heen rollen. Zijn hoofd zal eraf vallen. En zijn enkels zullen breken. Zijn voeten zullen naast de

rails vallen. Als de trein nu maar hard genoeg rijdt. Maar wat is dat? De trein lijkt de andere kant op te rijden. Niets doen. Niet kijken. Afwachten, Dominiqi.
Als de trein een heel eind terug is gereden, stopt hij. Even later rijdt hij langzaam naar voren, in de richting van Dominiqi. En sneller, en sneller. Dominiqi hoort hem nu met vaart aankomen. Oh God, laat me een mooie vrouw worden, met mooi lang haar en een lekkere kont, oh God …
Het geluid wordt harder. Dominiqi voelt de trein aan komen stampen. Hij ziet de vreselijke momenten uit zijn leven aan zich voorbij trekken. Hoe hij op school altijd werd gepest. En zijn eerste, mislukte pogingen met meisjes. De lange, eenzame nachten dat hij op bed lag te huilen. Zijn schaamtevolle acties met de zwangere rubbervrouw. Het geluid van de trein zwelt aan. Hij klauwt met zijn handen op zijn oren. Z'n hart gaat als een wilde tekeer. Maar hij moet blijven liggen. Het geluid wordt onverdraaglijk luid. Hij voelt de grond schokken en …

118

De reizigers merken dat de trein weer afremt.
'Zouden we al over hem heen zijn?' Lisa kijkt uit het raam.
'We zijn het punt waar hij lag voorbij,' zegt Mädchen.
'Tenzij hij 'm toch is gepeerd,' zegt Christiaan. 'is hij nu morsdood.'
De trein staat stil. Met lood in haar benen loopt Mädchen naar de uitgang. Ze duwt op de knop, zodat de deuren opengaan. Ze stapt op de tree en laat zich uit de trein zakken.
Ze kijkt langs de trein en het spoor. Een aantal van de anderen springt nu ook uit de trein.
Mädchen meent in de verte wat op en naast het spoor te zien liggen. Ze draait zich om naar de anderen. 'Blijven jullie hier. Ik wil dit alleen doen.'
Terwijl de rest blijft staan, loopt Mädchen met onzekere passen in de richting van wat Dominiqi moet zijn. Hoe dichter bij ze komt, hoe meer ze geschokt raakt van wat ze ziet. De man die zij op dit spoor heeft laten liggen, is uiteengereten in bloed en stukken lichaam. Hij is waarschijnlijk eerst geraakt en toen onder de wielen gesleurd, want overal liggen bloedende delen van hem.
Mädchen gelooft dat ze moet overgeven als ze ziet wat ze heeft aangericht. Ze zou bijna haar oorspronkelijke plan vergeten en weer terugrennen naar de anderen. In de trein stappen en ver weg rijden van

deze vreselijke plek. Maar ze mag nog niet weg. Eerst moet ze doen waarvoor ze is gekomen.
Ze dwingt zichzelf tussen de resten te zoeken. Ze zoekt Dominiqi's hoofd. Ze wil het niet zien en toch moet ze. En dan, tegen één van de rails, een eindje verderop, ziet ze het. Ze barst bijna in tranen uit. Wat als haar plan volkomen onzinnig was? Als dit hoofd voor altijd van de romp gescheiden zal blijven?
Uit de afgesneden nek van Dominiqi sijpelt zijn bloed. Het hoofd ligt op z'n zijkant. Mädchen loopt eromheen en ziet dat Dominiqi's ogen levenloos open staan. Een stuk verder ligt Lisa's zwarte bh. Het lukt Mädchen bijna niet te knielen bij het hoofd. Ze legt een hand op Dominiqi's geschaafde gezicht en kijkt omhoog naar de grijze novemberlucht.

'Ik heb deze man uitgekozen uit elf om te sterven,' roept ze in de stilte van de ochtend. Geen vogel is zelfs maar te horen.
'Ik heb Dominique gekozen en hij is nu dood. Ik, Mädchen, heb mijn opdracht vervuld.
En deze man heeft de vrouw in zichzelf, genaamd Dominiqi, gedood. Zij bestaat niet langer. Zo heeft ook hij zijn opdracht vervuld.'
Trillend gaat Mädchen staan. Ze heft haar armen in de lucht. Als ze weer spreekt, merken de reizigers bij de trein op dat haar stem een volume heeft gekregen dat zelfs bij hen nog ongewoon luid klinkt.
'En daarom,' roept ze uit, 'daarom geef ik, Mädchen, Verlosser, Dochter van God, deze man zijn leven terug, als vrouw.'
Op het moment dat Mädchen het woord vrouw uitspreekt, start de trein plots de motoren, alsof hij alweer verder wil met de reis. De reizigers die nog bij de trein staan draaien onwillekeurig hun gezichten ernaar toe. Maar de trein lijkt verder geen aanstalten te maken te vertrekken. Als de reizigers weer naar Mädchen kijken, zien ze dat ze nog steeds op dezelfde plek staat. Maar aan haar voeten ligt nu iemand. Iemand uit één stuk.
'Sta op, Dominiqi,' zegt Mädchen. 'Als dat tenminste de naam is die je wilt behouden.'

Een jonge vrouw met lang, rood haar staat soepel op van de grond. Haar gezicht is van een stralende schoonheid. Haar ogen zijn prachtig, smaragdgroen van kleur. De lippen vol en sensueel. Een lichaam dat de wildste mannendroom vervult. Ze draagt een groen jurkje dat haar lichaam en haar rode haar perfect complementeert en modieuze,

bordeauxrode schoenen. De vrouw laat haar handen langs haar borsten glijden en naar beneden langs haar heupen. Voorzichtig glijden ze naar haar schoot. Haar groene ogen vullen zich met tranen. Ze slaat haar handen een moment voor haar gezicht.
‘Ben… ben ik een vrouw?’ Ze schrikt van haar stem. ‘Ben… ben ik mooi?’
Ze kijkt Mädchen aan met een angstige blik, alsof het van Mädchen’s antwoord afhangt of ze een man of een vrouw is.
‘Je bent een prachtige, buitengewoon mooie vrouw,’ zegt Mädchen stralend. ‘Je bent de mooiste vrouw die ik ooit gezien heb.’
Dominiqi valt Mädchen om haar nek. ‘Dank je, dank je, dank je. Ik wist dat je het zou kunnen. Ik wist het. Oh, mijn God, ik ben een vrouw. Ik ben een vrouw, met alles erop en eraan.’
Dominiqi begint te springen van geluk. ‘Kijk dan, mijn borsten hupsen op en neer!’
Inmiddels komen de anderen er al aan rennen. Naast Mädchen blijven ze staan, met open monden. Ze kunnen hun ogen niet geloven.
‘Ben jij het echt?’ vraagt Harrie.
‘Ja, ik ben het helemaal,’ lacht Dominiqi. ‘Ik ben het eindelijk. Eindelijk ben ik mezelf; een vrouw. Valt het tegen, jongens?’
‘Jezus, wat een spetter,’ zegt Christiaan. ‘Je bent niet eens zomaar een vrouw. Je bent nog knapper dan Brigitte Bardot toen ze jong was, of Claudia Schiffer, veel mooier.’
‘Ik wist het wel, ik wist het wel,’ roept Dominiqi terwijl ze rond danst, ‘ik wist dat als ik een vrouw zou zijn, dat ik dan een hele mooie zou zijn.’
Ondertussen is ook Sjon’s vader tot bij de groep gestrompeld.
‘Was dat nou die vent?’ vraagt hij nors. ‘Welke vent wil d’r nou een wijf worden? Voor mij blijft het een omgebouwde vent.’
‘Ach hou je bek toch,’ zegt Lisa kwaad tegen hem. ‘Alsof jij zo’n prachtexemplaar bent, ouwe.’
Dominiqi negeert de oude man. Ze vliegt Mädchen alweer om haar nek. ‘Hoe kan ik je hiervoor ooit bedanken? Maar ik wist dat ik je kon vertrouwen. Ik heb je vertrouwd, of niet dan? En het was best heel erg zwaar, hoor.’
Harrie legt een hand op Dominiqi’s schouder. ‘Dit geeft hoop. Voor ons allemaal. Misschien is het spel zo slecht nog niet.’
‘Vergeet anders niet wat er met Adje is gebeurd,’ merkt Mädchen op. ‘Zo gemakkelijk is het niet. Dit was een gigantisch risicovolle

onderneming. Ik wist niet of het zou lukken. Als het mislukt was, dan was Dominiqi nou vermorzeld onder de treinwielen.'
'Maar ik leef,' roept Dominiqi, 'en hoe!'
'Inderdaad,' zegt Mädchen glimlachend. 'Maar we zijn d'r nog lang niet. We hebben nog elf beurten te gaan. Ik vrees dat we d'r nog lang niet zijn.'
'Maar we hebben nu in ieder geval gezien dat we kunnen winnen,' zegt Harrie. 'En wat een prijzen zitten er aan vast. Elke beurt die we winnen, vervult een godswonder een droom. We kunnen nu in ieder geval weer hopen.'
'Hahahaaa,' lacht Dominiqi, als ze met haar billen draaiend voor het gezelschap uit terug loopt naar de trein. 'Hoe is mijn achterwerk, jongens? Is het een beetje lekker?'
Hoewel de mannen nog niet helemaal aan het idee kunnen wennen dat ze Dominiqi nog als man hebben gekend en dat ze haar zelfs maar weinige minuten geleden zo gezien hebben, krijgen ze een warm gevoel in hun onderbuik bij het zien van deze perfecte set billen die ritmisch voor hen uit danst boven een stel prachtig gevormde benen.
'De mooiste reet die ik ooit gezien heb,' zegt Christiaan.
'Van een man ja,' bromt Sjon's vader.
'Van een vrouw,' roept Dominiqi, terwijl ze om haar as draait. 'Van een vrouw. Ik was altijd al een vrouw. Alleen heb ik nu het juiste lichaam erbij gekregen.'
'Jaja, dat zal wel,' moppert Sjon's vader. 'Normaal is het niet.'

119

Francine kijkt Dominiqi vol belangstelling aan als ze de coupé binnen komt wandelen. 'Je hebt het gedaan,' zegt ze tegen Mädchen. 'Je hebt van de man een vrouw gemaakt.'
'Da's waar ook,' zegt Mädchen, 'je hebt het aan Francine te danken, Dominiqi, dat we je hebben meegenomen. Zij wilde je mee hebben.'
Dominiqi kust Francine op haar beide wangen. 'Dankjewel, schat, dank je zo zeer.'
'Ga je nou geen vrouwen meer pijn doen?' vraagt Francine, terwijl ze Dominiqi aankijkt.
Dominiqi lacht. 'Nooit, nooit, nooit meer, dat beloof ik. Ik zal van nu af aan van iedereen houden.'
Francine glimlacht. 'Dat is goed.'

‘Maar nu moet ik eerst mezelf eens gaan bekijken,’ roept Dominiqi schaterend. ‘Jongens, ik duik even het toilet op. Het zal wel even duren eer ik weer terug ben. Zoveel te ontdekken.’

Mädchen staat naast het spel.
‘Ik wou dat we ermee konden stoppen.’
Lisa pakt één van de miniaturen op. ‘Kijk, Dominiqi. Het is het figuurtje van Dominiqi, helemaal zoals ze er nu uitziet, met rood haar en groene jurk en al.’
‘Mij is het het waard,’ zegt Harrie. ‘Ik wil graag als volgende gaan, als iedereen dat goed vindt.’
Mädchen zucht. De vorige twee beurten hebben haar veel energie gekost. ‘Ik zou wel even willen uitrusten, maar we moeten verder. Voor Kimberley. In elk geval is de trein dit keer niet verschenen. Dat is goed. Dat moet betekenen dat ze niet weer gezakt is. Mijn God, wat een nachtmerrie.’
Mädchen kijkt met angstige blik uit het venster. In gedachten ziet ze Kimberley voor zich, ergens in de verte, hangend aan een voortsnellende trein. Harrie legt een arm om Mädchen.
‘Ik denk dat ze op dit moment daarbuiten niet is,’ zegt hij.
‘Wat bedoel je?’
‘Nou, ik denk dat het elke keer dat de andere trein verschijnt een beeld is dat ons wordt getoond, als een soort scorebord. Ik bedoel, wat is hier nou werkelijk werkelijk? Dat weet je toch niet meer. Ik kan me niet voorstellen dat iemand zo gruwelijk kan zijn zo’n kind in werkelijkheid zo te martelen en haar uren te laten hangen aan een trein. Je moet er volgens mij van uit gaan dat de dingen hier anders werken dan in de normale wereld. Het gebeurt vast niet echt met je kind. Je kind is in feite … nou, dood, weet je, dus ze laten steeds alleen haar beeld zien op de momenten dat dat nodig is. Zo zie ik het. Dus op dit moment hangt ze helemaal niet aan een trein, begrijp je?’
Mädchen knikt. ‘Laten we nu maar verder spelen.’
‘Okee,’ zegt Harrie, ‘ben je klaar?’
‘Ik geloof,’ antwoordt Mädchen, ‘dat ik voor dit spel nooit klaar zal zijn. Maar gooi maar, het moet er toch van komen.’
Harrie neemt de twee dobbelstenen in zijn beide handen. Hij duwt ze tegen zijn lippen en sluit zijn ogen.
Dominiqi legt een hand op Harrie’s schouder. ‘Nu jij, Harrie,’ fluistert ze, ‘nu wordt jouw droom vervuld.’
En Harrie gooit.

De stenen rollen over elkaar over het bord. Tien. Vijf en vijf. Meteen bewegen de miniaturen van Harrie en Mädchen naar de tien. De kaarten schudden zich en wachten op de twee spelers. Harrie pakt meteen zijn kaart van de stapel en leest hem hardop voor.
'Defaeceer op het aangezicht van het kindeke God's.'
'Defe-wat?' vraagt Eva.
'Defaeceer,' herhaalt Harrie. 'Da's een net woord voor poepen, schijten.'
'Nou, da's gemakkelijk genoeg,' roept Dominiqi. 'Da's de act die je hebt opgevoerd. Nu hoef je het alleen nog maar een keer te doen en je hebt gewonnen, man.'
Harrie deelt echter nog niet helemaal in Dominiqi's enthousiasme.
'Eerst maar eens horen wat er op Mädchen's kaart staat.'
Mädchen pakt haar kaart. Ze is blij dat Harrie's opdracht in ieder geval zo simpel is. Alleen, zoals Harrie zegt; eerst haar kaart maar eens bekijken. Ze moeten allebei hun opdracht vervullen.
'Mijn beurt.' Ze schraapt haar keel en leest.
'Wil je de derde van de twaalf laten slagen, laat dan het kind aan het touw één beurt zakken.'
'Hè, wat betekent dat?' vraagt Eva.
Mädchen kijkt haar geïrriteerd aan. 'Dat betekent dat ik deze beurt hoe dan ook verlies. Als Harrie zijn opdracht niet kan vervullen, zakt Kimberley. En als ik wil dat Harrie slaagt, moet ik ervoor zorgen dat Kimberley een slag naar beneden zakt.'
Harrie kijkt Mädchen wanhopig aan.
'Jij kunt er niets aan doen, Harrie,' zegt ze. 'Zorg jij maar dat jouw opdracht slaagt.'
'Maar als ik faal,' zegt Harrie, 'hoef je tenminste niet zelf te zorgen dat Kimberley zakt.'
'Dat maakt niet uit, Harrie, of ik het nou doe of een ander. Het enige is dat hij me dwingt om met mijn eigen handen de strop om mijn dochtertje's nekje te leggen. Maar hij blijft de beul. Dan heb ik nog liever dat we hem op z'n minst gedeeltelijk kunnen verslaan door jou te laten winnen van hem. Het is gewoon een sadistisch zwijn. Hij wil hoe dan ook iemand laten falen. Maar ik overleef het wel en we moeten nu aan jou en je zoontje denken.'
'Goed, ik ga de pop halen en dan doe ik het wel op de wc,' zegt Harrie, 'ik hoef er niet de hele kerststal voor op te bouwen. Eigenlijk had ik gedacht dat ik het tijdens onze voorstelling voor het laatst had gedaan. Maar één keertje kan nog wel. Ik neem aan dat als God zo goed is me te

helpen mijn zoontje gezond terug te krijgen, hij het niet erg zal vinden als ik nog een keertje het aangezicht van zijn zoon schend.'
'Doe je best, Harrie,' roept Dominiqi hem na als hij de coupé verlaat. 'Veel geluk.'

120

Tien minuten later komt Harrie in paniek de coupé weer binnen stormen. 'Heeft iemand de pop gehad? Ik kan de pop niet vinden. Heeft één van jullie hem gehad?'
Iedereen schudt nee.
'Ik weet zeker dat ik 'm heb ingeladen. Ik weet het zeker. Chantal Herman, Dominiqi, jullie waren erbij. Jullie hebben toch gezien dat ik hem heb ingeladen?!'
'Ja, ja, nu je het zegt,' antwoordt Dominiqi, 'ik zag dat je het hele kribbetje in één keer, met stro en pop erin, in de fietsruimte hebt getild.'
'Maar daarna zijn we er toch niet meer aan geweest,' zegt Harrie vertwijfeld. 'En alles is er; Jozef, Maria, de os en de ezel, het kribbetje, m'n krukje en zelfs jouw rubberen vrouw. Alleen jouw popje dat erbij hoorde is ook weg. Van de navelstreng gerukt. Ik dacht; anders neem ik dat popje, en dan leg ik dat in de kribbe. Ik had het kunnen weten,' zegt Harrie verslagen terwijl hij met zijn hoofd in zijn handen gaat zitten. 'Zo gemakkelijk kom ik er niet van af. Het was te gemakkelijk. Even op het popje poepen en ik krijg mijn zoontje terug. Wat naïef van me. Hij is niet zo gul. Meneer Falen heeft z'n lolletje met me. Zo is hij wel. Me eerst laten geloven dat ik zou kunnen slagen. Hoe onnozel van me. Ken ik hem nou nog niet? Na al die tijd? Heb ik mijn eigen les vergeten? Ik weet toch hoe hij is. Hij doet me even geloven dat ik een kans tegen hem heb. En vervolgens slaat hij me weer neer. Geen schijn van kans. Hij heeft de poppen laten verdwijnen en daarna geeft hij me deze opdracht. Het is tevergeefs. Ik had niet eens hoeven te dobbelen.'
Harrie kijkt Mädchen aan met smart in zijn ogen. 'En nu verlies je door mij ook nog een beurt voor je kind. Het spijt me zo, Mädchen. Ik ben een loser en ik zal altijd een loser blijven.'
'Niet zo snel,' zegt Mädchen. 'Zo snel geef ik niet meer op. Met Adje heeft hij ons erin geluisd. Maar we moeten nog niet opgeven. Nadenken moeten we, logisch nadenken. Wat wil dat meneertje? Jij moet schijten op het gezicht van het kindeke God's. Nu is jouw kindeke God's weg. Maar… wie is er nog meer een kindeke God's hier? Nou?'

Mädchen spreidt haar armen en glimlacht.
Harrie veert op. ‘Jij! Jij bent … maar … ik kan toch niet op jou … ik bedoel …’
Mädchen ziet dat haar apostelen een vies gezicht trekken als ze zich realiseren wat haar bedoeling is.
‘Ik heb ergere dingen meegemaakt, jongens,’ zegt Mädchen. ‘Ik geef toe, het is een onsmakelijke oplossing, maar het is wel volgens de regels van de tekst.’
‘Ja maar, dat kan ik toch niet doen,’ protesteert Harrie weer. ‘Jij, die zoveel voor iedereen doet.’
‘Nou, daarvoor ben ik hier toch. Als ik dan toch de Verlosser moet zijn. Harrie, ik wil er niks meer over horen. We gaan het gewoon doen.’

121

Mädchen ligt in het halletje op de schokkende treinvloer. Harrie staat verlegen naast haar. De overige reizigers blijven zoals het hen betaamt wachten in de coupé een aantal treinstellen terug.
‘Nou, Harrie, hoe is het, kun je al?’
Mädchen probeert zich vrolijk te houden voor Harrie, maar innerlijk voelt ze zich door de stem vernederd. Ze moet zich in haar gezicht laten schijten en hoewel ze zich opoffert en deze gore actie ondergaat, zal ze zelf verliezen en haar kind dichter bij de dood brengen.
‘Ik weet het nog niet,’ zegt Harrie. ‘Misschien moet je je ogen sluiten. Ik zal proberen af te knijpen, zodat je niet teveel in je gezicht krijgt. En ik zal het er gelijk vanaf vegen met dit wc-papier.’
‘Jaja, doe nou maar,’ zegt Mädchen, ‘hoe eerder het is gebeurd, hoe beter.’
‘En ik heb m’n billen gewassen op de wc.’
‘Harrie!’
‘En ik zal dit nooit vergeten, Mädchen.’
‘Harrie, alsjeblieft, doe het nou gewoon.’
‘Okee.’ Eindelijk maakt Harrie z’n broek los. Zijn schoenen staan al in een hoek. Vervolgens trekt hij z’n broek en onderbroek uit en legt hij ze op z’n schoenen. Hij gaat over Mädchen’s gezicht staan en hurkt.
‘Hnnggh!’
Mädchen heeft haar mond en haar ogen stijf dicht geknepen, maar na een paar minuten duurt het haar toch te lang. ‘Lukt het?’
‘Hnnggh, ik, ik probeer te persen. Maar… de zenuwen, hè?!’

‘Neem je tijd maar, denk maar aan wat anders. En niet vergeten; goed mikken.’
‘Het lukt niet.’
‘Wat?’
‘Ik kan niet.’
‘Harrie, nu moet je eens goed luisteren. Ik blijf hier liggen, al duurt het een halve dag.’
‘Ik kan het niet,’ begint Harrie te huilen.
‘Harrie, verdomme,’ zegt Mädchen boos, ‘begin nou niet te janken. Concentreer je. Het is niet bepaald alsof ik hier voor m’n lol lig.’
‘Kunnen we niet wat later nog eens…?’
‘Nee! Nu, schijten!’ Mädchen begint het zat te worden zich op te offeren voor Harrie, terwijl haar eigen dochter buiten aan de trein bungelt.
‘Steek maar een vinger in je reet en haal het er uit. Of duw op je buik, weet ik veel, maar we doen het nu!’
‘Wacht. Ik ga eerst even op de wc zitten, dat gaat vast gemakkelijker en als het dan komt, dan kom ik boven je staan.’
Mädchen zucht. Ze doet haar ogen open en ziet Harrie’s blote billen de wc in huppelen. ‘Pfff, ik vraag me af of m’n broer Jezus ook dit soort dingen heeft moeten meemaken.’
Even later hoort ze Harrie roepen. ‘Het komt, het komt. Het gaat lukken.’ Dan komt hij van de wc gelopen. Mädchen, die ondertussen op een klapstoeltje aan de muur is gaan zitten, gaat weer liggen. Ze sluit haar ogen.
Harrie hurkt weer boven Mädchen’s gezicht.
‘Even wachten, want hij is weer terug gekropen.’
Mädchen zucht weer.
‘Ja, ja, daar komt hij, ja …’
Harrie heeft het nog niet gezegd of Mädchen ruikt een vieze strontlucht en voelt iets nats en zwaars en kleverigs op haar gezicht vallen. Op haar lippen en neus en op haar linkeroog. Het stinkt vreselijk en de walging over de stront die op haar gezicht ligt, maakt haar misselijk.
Harrie haast zich, gelijk nadat hij zich bevrijd voelt van zijn ontlasting, om zijn uitwerpselen van Mädchen’s gezicht weg te halen. Hij neemt het wc-papier dat klaar staat, maar omdat zijn ontlasting nogal week is, veegt hij het eerder nog meer in Mädchen’s ogen en mond uit dan dat hij haar ervan verlost.
Mädchen springt op. Ze duikt de wc in, grist zoveel wc-papier van de rol als ze kan en veegt als bezeten over haar gezicht. En nog meer papier en nog meer. Ze trapt met haar voet op het waterpompje, draait het

zeepmolentje rond en wast haar gezicht wel zes keer achter elkaar. Vies. Vies. Ze voelt zich vies. Oh God, wat zou ze geven voor een warme douche op dit moment.
Buiten wacht Harrie vol schuldgevoel op haar.
‘Sorry, het spijt me zo,’ begint hij met een rood hoofd, als Mädchen uit de wc komt.. ‘Het moet vreselijk voor je zijn, Mädchen. Ik voel me zo’n zwijn.’
Mädchen glimlacht zo goed en zo kwaad als het gaat. ‘Geeft niet. Het leed is geleden. Nu nog mijn opdracht.’

122

Wanneer Mädchen en Harrie terug in de coupé bij de anderen komen, durft niemand te vragen of het gelukt is. Ze kijken allen een beetje beschaamd naar het tweetal.
‘Zo,’ doorbreekt Mädchen de met schaamte gevulde stilte, ‘nu mijn deel van de opdracht.’
Op het moment dat ze het zegt, horen de reizigers de duotrein alweer naderen.
Hard zijn, Mädchen, zegt Mädchen tegen zichzelf. Het moet. Anders was wat je net gedaan hebt voor niets. Doe het voor het kind van Harrie.
Langzaam komt het stuk trein nader, waaraan Kimberley hangt.
Mädchen kan het bijna niet aanzien. Maar ze moet. Ze moet kijken. Als Kimberley recht tegenover haar raam hangt, op wat zo’n ontzettend geringe afstand van haar moeder lijkt, steekt Mädchen haar hoofd uit het raam. Haar haren slaan haar in het gezicht. ‘Hou vol, liefje, hou vol. Mamma gaat je daar weghalen.’
Mädchen’s tranen verwaaien in de wind.
‘Mamma, help me,’ huilt Kimberley, ‘mamma help me dan.’
Mädchen’s hart breekt, maar ze kan niet anders. Ze steekt haar hand uit het raam en ze maakt korte neerwaartse beweging. Meteen schiet Kimberley met een gil een stuk naar beneden.
‘Mammaaaa, help me daaan,’ gilt ze huilend terwijl de trein zich weer langzaam weg laat zakken.
Mädchen kan geen woord meer uitbrengen. Ze kijkt haar dochtertje met een scheurende pijn in haar borst na.
Als Mädchen Kimberley niet meer kan zien, trekt ze haar hoofd en haar hand weer naar binnen en gaat ze verslagen zitten. ‘Hoe kunnen we hier ooit van winnen?’

Harrie slaat een arm om haar schouder en zwijgt.
‘Mooie moeder ben jij,’ zegt Sjon’s vader opeens. ‘Je eigen kind vermoorden.’
Harrie staat op, hij zegt niets, loopt naar Sjon’s vader en geeft hem een geweldige vuistslag op zijn kaak. Dan loopt hij terug naar Mädchen en gaat hij weer naast haar zitten.
Sjon’s moeder begint te jammeren en te huilen en Sjon’s vader te beklagen. De ouwe man is zo aangeslagen dat hij alleen maar z’n kaak wrijft en met z’n tong de binnenkant van zijn wang aftast op zoek naar zwellingen en bloed. Sjon staart in het niets alsof hij nergens iets mee te maken heeft.
‘Ik moet mijn taak nog afmaken, Harrie,’ zegt Mädchen. Ze gaat rechtop zitten om zich te concentreren. Ze schraapt haar keel. En kijkt naar de speaker in het plafond. ‘De derde heeft zijn opdracht volbracht. Hij heeft mij, Mädchen, Dochter van God, in het aangezicht ge … ,’ ze kijkt naar Harrie.
‘Gefaeceerd,’ fluistert Harrie.
‘Ach wat, gescheten. Ook ik heb mijn opdracht vervuld. Daarom schenk ik, met de macht die ik heb als Verlosser, aan mijn derde apostel zijn zoon, in levende en in lichamelijk en geestelijk gezonde toestand terug.’
Na deze woorden wordt het in de trein donker.

Als het weer licht wordt, wijst Harrie naar het bord. ‘Daar! Kijk!’
Harrie’s miniatuur is veranderd. Het is nu het evenbeeld van Harrie, maar met een baby op zijn arm.
‘Dat is Hendrik, dat is mijn zoon,’ roept hij opgewonden. ‘Maar waar is hij dan, waar is hij dan?’
Niemand ziet het kind. Maar opeens horen ze het gehuil van een baby. Harrie rent naar het einde van de coupé. En daar, op de laatste bank, ligt Hendrikje. Harrie grijpt het kind en drukt het tegen zijn borst.
Mädchen heeft nog nooit een man zo hard horen huilen als ze nu Harrie hoort doen. En door Harrie’s schreeuwen van geluk heen weerklinkt het blèren van zijn zoon.
‘Nou,’ zegt Mädchen lachend, ‘die twee zijn duidelijk van hetzelfde hout.’
Harrie kijkt haar door zijn tranen heen lachend aan. ‘Mijn zoon. Kijk dan allemaal, dit is mijn zoon. Hij leeft!’

123

‘Oh, wat een leuk jochie, koetsjiekoetsjiekoe.’ Dominiqi kietelt Harrie’s zoontje onder z’n kin. Het kind kraait het uit van plezier.
‘Knap is hij, hè?!’ zegt Harrie trots. ‘En hij is geen dag ouder dan toen we hem verloren hebben. Als Ingrid dat ziet. We worden weer een gezin. Hè, Hendrik, we gaan weer naar mamma toe.’
‘En nu is het mijn beurt!’ Sjon’s vader is van z’n bank geklommen. Zijn kaak doet pijn. ‘Jullie amuseren je allemaal maar. En een oude man wordt zomaar in mekaar geslagen, zonder dat iemand er iets aan doet. Maar nu zijn wij aan de beurt, ik wil ook eens een wens vervuld hebben.’
‘En wat is die wens dan wel niet,’ vraagt Christiaan cynisch.
De oude man hoeft niet lang na te denken. ‘Jong, jong wil ik zijn. En rijk. Heel rijk wil ik zijn. En ik wil een fles jenever.’
Mädchen bekijkt hem met afkeer. Zoals hij daar staat, in heel zijn hebberigheid en zelfingenomenheid.
‘Ik denk niet dat het zo werkt,’ zegt ze droog. ‘Het is geen wensput.’
‘Oh nee, je hebt net anders wel allemaal wensen vervuld,’ antwoordt de oude man boos. ‘Maar bij mij gaat ze moeilijk doen. Vuil kreng. Ik wens wat ik zelf wil. En jij moet het maar vervullen.’
‘Ik ben geen wensenvervuller,’ zegt Mädchen nu kwaad. ‘Ik ben een Verlosser.’
‘Nou en, Verlos me dan, Verlos me dan van mijn dorst en mijn ouderdom en mijn armoede.’
‘Ik zou hem graag uit zijn lijden Verlossen,’ zegt Christiaan. ‘Maar dan op een andere manier.’
‘Tuig,’ scheldt Sjon’s vader. ‘Tuig, jullie willen alle wensen voor jezelf houden. Maar dat pik ik niet. Ik wil jong zijn en rijk en ik wil die fles jenever.’ Hij duwt Dominiqi en Lisa, die in het gangpad staan, ruw opzij en graait de dobbelstenen van het bord. Gelijk gooit hij ze terug. ‘Zo!’ Twee.
‘Twee maar, verdomme.’
Voor de vierde keer schuiven de pionnen over het spel. Het figuurtje van de ouwe, chagrijnige man schuift samen met Mädchen’s figuurtje op de twee. En weer worden de kaarten geschud.
Sjon’s vader grist zijn kaart van de stapel, leest hem en lacht. ‘Ha, hahaaa, da’s makkelijk. Ik wens, ik wens, ik wens,’ roept hij. ‘Ik heb al gewonnen, ik word jong en rijk. Waar is m’n fles jenever, ik heb dorst.’
Iedereen kijkt de oude man, die met zijn kaart in z’n omhoog gestoken hand op en neer danst, met afschuw en verbazing aan.

‘Hahahaaa. Nou, waar blijf je?’ zegt hij tegen Mädchen. ‘Pak je kaart, schiet op.’
Mädchen pakt haar kaart. Ze knikt naar Sjon’s vader; ‘Eerst die van jou voorlezen.’
‘Graag,’ zegt de ouwe en begint te lezen.
‘Indien je kiest om je wens in vervulling te laten gaan, weet dan dat je hiermee je levensgezellin aan de dood overtekent.’
Iedereen is verbijsterd.
‘Wat? Wat vader, wat staat er op je kaart?’ Moeder heeft het niet goed begrepen.
‘Niets, niets, ik vertel het je nog wel,’ sist Sjon’s vader.
Mädchen gelooft haar oren niet.
‘Jij laat je eigen vrouw sterven om jezelf beter te maken, jij ouwe, gemene schoft?’
‘Wat zegt ze?’ vraagt Sjon’s moeder zenuwachtig. ‘Waar heeft ze het over?’
‘Wat moet ik nog met haar,’ schreeuwt Sjon’s vader, ‘als ik straks jong en rijk ben? Dan kan ik alle vrouwen krijgen die ik wil. Ha, wat moet ik dan met zo’n oud scharminkel? Moet ik die ouwe zeur dan achter me aan slepen? Mij mooi niet gezien. Kom op nu, lees jouw kaart voor. Dat we het achter de rug hebben. Schiet op.’
‘Dit keer hoop ik dat het een onmogelijke opdracht is,’ zegt Mädchen terwijl ze haar kaart bekijkt.
Sjon’s moeder zit huilend in een hoekje tegen het raam. Ze kijkt naar haar roerloze zoon. ‘En jij helpt me ook niet,’ snottert ze. Maar Sjon lijkt niet in deze wereld te bestaan.
‘Kies de vierde van de twaalf om te sterven en je kind zal één beurt omhoog gaan.’
Christiaan klapt in zijn handen. ‘Da’s dan kat in het bakkie, hahaha.’
‘Wat? Laat zien!’ Sjon’s vader trekt Mädchen de kaart uit haar handen. ‘Dat kan niet! Vals spel! Ik wil een andere kaart.’ Hij grijpt naar het stapeltje kaarten, maar de hele stapel is weer veranderd in een solide aan het bord gekluisterde klomp.
‘Vals spel! Dit kun je niet maken. Jij wilt niemand doden, die het zelf niet wil, dat heb je zelf gezegd toen straks. Jij mag mijn leven niet nemen, daar heb je geen recht toe.’ Hij schreeuwt Mädchen in haar gezicht en wil haar bij haar hals grijpen, maar Chantal Herman en Dominiqi trekken hem van haar af.

‘Laat me los, vuilak, travestiet, vals wijf. Moeder, help me, neeee!’ De oude man slaat met zijn hoofd en probeert de beiden die hem vast houden, te schoppen, maar ze laten hem niet los.
Mädchen zegt niets. Ze kijkt de gevangene alleen maar aan.
‘Je hebt gelijk,’ zegt ze dan. ‘Ik wil niemands leven nemen. Wat de stem ook zegt, ik heb dat recht niet.’
Iedereen kijkt haar verbaasd aan.
‘In het geval van Dominiqi was het anders. Zij heeft haar eigen leven genomen. En als ik een mogelijkheid zou hebben, zou ik, hoezeer ik hem ook veracht en verafschuw, ook niet het leven nemen van dit ouwe … En ik heb zijn leven ook niet genomen toen ik de kans had om onze arme Adje leven in z’n benen te geven.’
Ze zwijgt een moment.
‘En als ik had geweten dat het Adje z’n leven zou kosten … zelfs dan weet ik niet of ik rechter over leven en dood had willen spelen.’
Weer is ze even stil.
‘Maar nu. Nu heb ik geen keus. Deze man heeft zijn eigen vrouw ter dood veroordeeld om jong en rijk te kunnen zijn.’
‘En voor een fles jenever,’ huilt Sjon’s moeder.
‘En ook al wil ik niemands leven op mijn geweten hebben, het valt me in dit geval niet zwaar. Het leven van zijn vrouw, een arm slachtoffer, misschien ook niet al te bewonderenswaardig als mens, maar in ieder geval honderd keer beter dan dit hier voor me, in ruil voor het leven van hem. En een beetje meer leven voor mijn dochter.’
‘Dat is het,’ schreeuwt Sjon’s vader, ‘je vermoordt mij voor je eigen pestkind. Het is oneerlijk! Laat me los!’
Mädchen kijkt hem kalm aan. ‘Het is ook jouw kleinkind. Menige opa zou zijn eigen leven aanbieden om zijn kleinkind te redden.’
‘Wat interesseert mij jouw kolerekind?!’ schreeuwt Sjon’s vader. ‘Ik haat jouw kind, en jou d’rbij. Vuile heks! Je hebt het recht niet, laat me gaan! Ik wil uit deze trein.’
‘Ik heb het recht wel!’ Als Mädchen gaat staan, hebben de reizigers het gevoel dat ze opeens veel groter is dan ze tot nu toe altijd geweest is. ‘Ik neem het recht!’ Ze spreekt met luide, autoritaire stem.
Francine wordt bijna bang van haar.
‘Je hebt je eigen doodsvonnis getekend, oude man, toen je het doodsvonnis van je vrouw tekende. Het zij zo,’ roept ze luid, ‘mijn kind gaat één beurt omhoog.’

Het miniatuur van Sjon's vader begint te schuiven. Het beweegt uit de cirkel waarin het met Mädchen's miniatuur stond en schuift naar het midden toe.
'Neeee!' Sjon's vader schreeuwt woest als hij het ziet.
Sjon's moeder verbergt haar gezicht in haar handen.
Het figuurtje bereikt de rand van het gat en tuimelt zo erin. Een seconde lang verdwijnt weer alle licht voor de ogen van de reizigers. Daarna is Sjon's vader uit hun midden verdwenen.

Even later verschijnt weer de duotrein langszij. Tot haar grote opluchting ziet Mädchen haar dochtertje dit keer omhoog gaan. Het lijkt of Kimberley begrijpt wat haar moeder voor haar gedaan heeft, want er verschijnt een dunne glimlach op haar gezichtje. Dan verdwijnen de trein en het kind weer uit het zicht.

124

Sjon's moeder begint onbedaarlijk te snikken. Mädchen gaat naast haar zitten.
'Het spijt me. Maar hij heeft het over zichzelf afgeroepen. Dit wil ik je echter nog zeggen. Straks komt jouw beurt om te spelen. Denk er alvast over na wat je man en je leven tot nu toe voor je hebben betekend. Wie was je geweest als je een fatsoenlijke man had gehad? Wat heeft je man van je leven gemaakt?'
Sjon's moeder kijkt Mädchen snotterend aan. 'Hij is altijd mijn man geweest. Hij is de vader van mijn kind. Ik ben toch te oud om alleen verder te gaan. Wat moet ik nou alleen?' Ze begint weer hard te huilen.
'Je hebt een kans op Verlossing,' zegt Mädchen, 'maar denk er maar over na wat dat voor jou betekent. Je bent zelfstandig. Je bent meer waard dan je denkt en ik weet zeker dat je veel minder afhankelijk bent van je man dan je gelooft.'
Mädchen kijkt naar Sjon, die ze maanden geleden letterlijk en figuurlijk begraven heeft.
'Het is nooit te laat. Zeker niet als je onmogelijke dromen mogelijk kunt laten worden. Een kind uit de dood terughalen, een hergeboorte als iemand van het andere geslacht.' Mädchen legt een hand op de trillende handen van de oude vrouw. 'Denk goed na. Ik wil je helpen.'
'Je kansen zijn weer verbeterd,' zegt Christiaan als Mädchen naast hem gaat zitten. 'Je dochter is nu pas één beurt gezakt. Als er niet meer dan

vijf van ons falen, zal je dochter leven. Mädchen, als je het goed vindt, wil ik nu mijn best doen voor je.'
'Christiaan,' antwoordt Mädchen op zijn vraag, 'als jij het goed vindt, wil ik graag even een uurtje pauze inlassen voor we verder spelen. En wat mij betreft mag jij dan.'

'Ooit hoop ik ook eens zo'n leuk ventje te hebben.' Dominiqi heeft Hendrik op haar schoot genomen. Het jongetje duwt zijn gezichtje tegen Dominiqi's borsten aan. 'Kijk dan,' roept Dominiqi verrukt, 'kijk dan, hij wil drinken.'
'Ja,' zegt Harrie, 'wat moet ik doen als hij honger krijgt?'
Op dat moment begint Hendrik, die blijkbaar merkt dat hij geen melk hoeft te verwachten van Dominiqi's borsten, te huilen. Mädchen hoort het en loopt naar hem toe. Ze legt een hand op Hendrik's buikje.
'Hij zal in mijn nabijheid noch kou noch honger lijden,' zegt ze.
Meteen houdt het kind op met huilen. Op zijn gezichtje verschijnt een voldane glimlach en als hij zijn oogjes sluit om te gaan slapen, laat hij nog een kleine boer.
Harrie en Dominiqi staren Mädchen vol verbazing aan.
'Trick of the trade,' zegt Mädchen terwijl ze bijna verlegen glimlacht. 'Geen idee hoe ik dat doe, maar als ik al zo'n kind uit de dood terughaal, kan ik het vervolgens toch niet van de honger laten sterven, of wel?'

124

'Christiaan, jij gaat nu? Je gaat toch wensen dat ons kind gezond wordt?!' Eva kijkt Christiaan aan.
Op de een of andere manier voelt ze twijfel. Maar ze weet niet waarom.
'Of Christiaan, zal ik anders eerst gaan? Laat mij eerst gaan. Dan wens ik dat ons kind gezond is en als het dan mislukt, dan kun jij het ook nog eens wensen. En anders wens je dat we weer veilig thuis komen. Ja?'
'Wat maakt het nou uit wie er eerst gaat?' zegt Christiaan.
'Christiaan, ik wil graag eerst, het kind zit in mijn buik. Ik wil graag zo snel mogelijk dat het gezond wordt. En misschien werkt het bij mij het sterkst. Maar als je wilt, wil ik graag dat jij de dobbelstenen voor me gooit.' Eva duwt zich tegen Christiaan aan. 'Wij hebben geluk. Wij horen bij elkaar. Dat betekent eigenlijk dat we dubbel zoveel kans hebben dat onze wens uitkomt. Dan moet het toch eigenlijk lukken.'
Christiaan knikt. 'Ja schat, dubbel zoveel geluk.'

‘Ik ga nu,’ zegt Eva tegen Mädchen. ‘En daarna gaat Christiaan. Als jullie dat allemaal goed vinden. Wij willen graag ons kind gezond maken.’
De rest knikt.
‘Goed, Christiaan, wil jij voor me gooien?’
Christiaan pakt de stenen en gooit. ‘Acht.’
Eva’s figuurtje gaat op de acht staan waar het Mädchen’s pion ontmoet.
Eva kijkt Mädchen gespannen aan. ‘Voor onze beide kinderen, Mädchen. Voor onze beide kinderen.’
De twee vrouwen pakken tegelijk hun kaarten. Eva leest de hare met haperende stem hardop voor.
‘Kies: Een gehandicapt kind in moeders armen of een gezond kind aan moeders graf.’
‘Mädchen wacht niet maar leest gelijk haar kaart.
‘Verlos en win.’
‘Het blijft oneerlijk, het blijft onmenselijk,’ fluistert Mädchen voor zich uit. Eva zegt niets. Ze huilt.
Mädchen pakt Eva’s hand vast. ‘Het is duidelijk wat je moet doen, Eva. Jullie hebben twee kansen. Je mag je eigen leven niet weggooien. Christiaan heeft zijn beurt nog.’
‘Maar als Christiaan dan ook faalt?’ huilt Eva. ‘Dan blijft ons kind gehandicapt. En, en jouw kind dan. Als je mijn kind gezond maakt, heb je mij Verlost, zoals ik altijd heb gewild. Daarom heb je ons gered. En dan is jouw kind weer een stap dichter bij haar redding.’
‘Ik wil er niets van horen, Eva,’ zegt Mädchen. ‘Jij gaat niet dood. En wat zou er van het kind ook zonder moeder moeten worden?’
Eva pakt Christiaan’s hand. Ze kijkt hem in de ogen. ‘Christiaan, jij moet het nu voor ons doen, voor ons kind.’
Christiaan knikt.
‘Christiaan, ik ben zo bang. Houd me vast.’
Zo zitten man en vrouw een tijd lang. En weer komt de duotrein langszij en weer verliest Mädchen haar dochtertje een klein stukje.

125

‘Negen.’ Eva kijkt vol angst hoe de miniatuur van haar man over het bord beweegt. Ze pakt Christiaan’s hand vast. Christiaan en Mädchen pakken hun kaarten. Ook al zijn de schokkende en ruisende geluiden van de trein die zijn weg vervolgt constant te horen, op het moment dat de

twee hun kaarten lezen, lijkt het doodstil in de coupé. Iedereen wacht het volgende oordeel af.
Een rode blos schiet op Christiaan's wangen als hij zijn kaart heeft gelezen.
'Wat, Christiaan? Wat staat er op?' vraagt Eva ongeduldig.
Maar Christiaan kijkt naar Mädchen.
Mädchen heeft een vreemd gevoel bij Christiaan's blik. 'Wat staat er op jouw kaart, Christiaan?' vraagt ze.
'Mijn kaart,' zegt Christiaan zacht, 'geeft me gigantische mogelijkheden. Mijn kaart biedt me aan Verlosser te worden.'
Iedereen kijkt Christiaan verbaasd aan.
'En ons kind?' vraagt Eva in paniek. 'Staat er niets over ons kind?' Ze rukt Christiaan de kaart uit zijn hand.
Christiaan kijkt haar aan. 'Begrijp je dan niet? Als ik Verlosser ben, kan ik gemakkelijk zelf ons kind gezond maken.'
Eva leest Christiaan's kaart hardop voor.
'Je kind wordt gezond geboren of jij wordt gekroond tot Verlosser. Er kan er maar één gekozen worden.'
'Nee Christiaan. Dat mag niet.' Eva trekt Christiaan driftig aan zijn shirt. 'Nee, Christiaan, je moet voor ons kind kiezen. En Mädchen is al de Verlosser. Dat is zondigen, Christiaan, dat is dubbel zondigen. Niet voor je kind kiezen en Mädchen haar van God gekregen recht afnemen.'
Christiaan negeert haar echter. 'Mädchen, wat staat er op jouw kaart?'
Mädchen leest haar kaart nogmaals voor zichzelf. Ze zwijgt lange tijd en kijkt Christiaan dan aan.
'Ik mag het je niet vertellen.'
'Wat? Wat niet vertellen?'
Mädchen kijkt nogmaals op haar kaart. 'Op de kaart staat dat deze niet voorgelezen mag worden voordat jij je keuze hebt gemaakt.'
'Wat? Wat een onzin!' Christiaan loopt helemaal rood aan. 'Dat is alleen maar omdat ik je je positie van Verlosser zou kunnen afnemen.'
'Nee, Christiaan, dat is het niet,' zegt Mädchen. 'Als ik je voorlees wat op de kaart staat, zal Kimberley vijf beurten ineens zakken. Dat betekent haar onmiddellijke dood.'
'Onzin,' roept Christiaan. 'Als ik Verlosser ben, zal ik haar redden. Ik ben niet zo'n slappe Verlosser als jij.' Christiaan wil Mädchen de kaart uit haar handen grissen, maar Mädchen steekt ze snel achter haar rug.
'Het spijt me, Christiaan. Het gaat niet. Je zult je eigen beslissing moeten nemen. Maar Christiaan, alsjeblieft, kies voor je kind. Luister naar me. Kies voor je kind. En niet voor je eigen ambitie. Ik smeek je.'

‘Wat een onzin,’ roept Christiaan een derde keer. ‘Zo spelen we het spel niet. Ik wil weten wat er op de kaart staat.’
‘Laat nou, alsjeblieft Christiaan,’ smeekt Eva hem. ‘Kies toch voor ons kind, luister naar Mädchen, alsjeblieft Christiaan.’
Christiaan duwt haar echter weg. Hij staat op en gaat dreigend voor Mädchen staan. ‘Ik zal je dochter wel redden. Geef die kaart!’
Mädchen duwt hem echter weg, ze staat snel op, schuift het raampje naast haar met een ruk open en gooit de kaart naar buiten.
‘Okee,’ roept Christiaan kwaad. ‘Okee! Ik kies voor het Verlosser worden. Als jullie het dan zo willen. Wat als ik dadelijk kies voor mijn kind en op jouw kaart stond iets waardoor het niet lukt, net als bij Eva? Dan heb ik niets. Behalve een gehandicapt kind. Ik wordt Verlosser en dan heb ik jouw kaart en dit hele spel niet meer nodig. Dan ben ik de baas! Ik heb gekozen.’

126

‘Wat…?’
Christiaan ziet zijn miniatuurevenbeeld op het bord in de richting van het gat schuiven. Met een klap slaat hij z’n hand over het figuurtje. Het ding laat zich echter niet tegenhouden. Met zijn beide handen en al zijn kracht probeert Christiaan te voorkomen dat de miniatuur in het gat valt, maar het lijkt onmogelijk.
‘Help me dan! Help me!’
Maar niemand komt Christiaan te hulp. Zelfs Eva staat roerloos toe te kijken. Christiaan’s handen schuiven naar het midden van het bord tot hij beseft dat hij verloren is. Hij tilt zijn handen op en ziet niets dan het gat met het onpeilbaar diepe innerlijk. Zijn gezicht toont verbazing. Hoe kon dit gebeuren? Hoe heeft hij zo’n fout kunnen maken?
Verslagen en bang kijkt Christiaan Mädchen aan. ‘Wat stond er op jouw kaart?’
Mädchen kijkt hem vol medelijden aan. Ze herinnert zich de tekst vreemd genoeg woord voor woord, hoewel hij best lang was.
‘De zesde speler dient zijn keuze te maken voordat hij kennis heeft van deze kaart. Kent hij de tekst op deze kaart voordat hij zijn keuze maakt, dan zal het kind vijf beurten verliezen. Kiest de zesde voor het kind, dan zullen de kinderen winnen. Kiest hij voor de macht en wordt deze vrijwillig aan hem overgedragen, dan verliezen de kinderen en alle voorgaande winnaars zullen alsnog verliezen wat ze gewonnen hebben.

De zesde zal dan de Verlosser worden. Wordt de macht echter niet overgedragen, dan verliest het Kind van Mädchen één beurt en de zesde zijn leven.'
Alsof de trein een tunnel binnen rijdt, wordt alles weer donker en als de trein een tel later de imaginaire tunnel weer uit rijdt, is Christiaan verdwenen.
'Christiaan!' Eva schreeuwt vertwijfeld haar man's naam. 'Wat heb je gedaan?' Eva schreeuwt Mädchen in haar gezicht. 'Waarom heb je hem niet gered? Waarom heb je hem niet geholpen?'
'Eva, Eva, luister.' Mädchen grijpt Eva's polsen vast. 'Luister naar me. Ik kon niet. Ik heb geprobeerd hem te helpen. Ik heb hem gesmeekt voor jullie kind te kiezen, maar hij wilde niet luisteren.'
'Jij hebt hem vermoord,' schreeuwt Eva. 'Eerst heb je mij verraden. Je hebt mijn kind helemaal niet gezond gemaakt. Je hebt mij belogen. Had ik maar niet naar je geluisterd. Ik had moeten sterven, dan was mijn kind gezond geweest. En waarom heb je Christiaan niet laten winnen? Hij had gelijk; het enige waar het jou om gaat, is dat je de grote Verlosser kunt spelen. Maar voor mijn kind doe je niets. Ik haat je, ik haat je.'
Plots slaat Mädchen Eva keihard met haar vlakke hand in het gezicht. Eva kijkt Mädchen eerst verstomd aan en begint dan te huilen.
'Luister naar me, Eva,' zegt Mädchen rustig. 'Ik wou dat ik een andere keus had gehad, maar ik kon niet anders. Ik kon Kimberley niet zomaar laten sterven, niet zolang Christiaan nog de mogelijkheid had het juiste te kiezen. Ik heb hem gezegd dat hij voor zijn kind moest kiezen. Ik heb hem de juiste weg gewezen. Ik heb hem gesmeekt. Maar hij was doof en blind van ambitie. En toen hij zijn keuze had gemaakt, kon ik hem niet meer helpen. Ik had levensgraag mijn Verlosserschap aan hem overgedragen als het daar alleen maar om gegaan was. Maar het ging om zoveel meer. Als Christiaan de Verlosser was geworden, waren de voorafgaande winnaars verliezers geworden. Dat betekent dat Harrie's zoontje weer gestorven zou zijn en dat Dominiqi weer man zou zijn geworden. Vergeet niet dat zij gestorven is om vrouw te worden. Misschien zou dat haar het leven gekost hebben. En ook Kimberley zou dan de door Dominiqi gewonnen beurt zakken en misschien de beurt van Sjon's vader ook nog. Ik kon niet het leven van al die mensen opofferen voor het leven van Christiaan, Eva. En al was het maar één leven geweest. Ik had het niet kunnen wegnemen om dat van Christiaan te redden. Het spijt me, Eva. Ik heb het niet gewild. Maar het is dit vervloekte spel dat ons manipuleert met de meest moeilijke keuzes uit ons leven en ons er dan nog laat intuinen ook nog. En wat je kind

aangaat, Eva, het klinkt misschien gigantisch hard, maar misschien wordt het tijd dat je je neerlegt bij het feit dat je kind gehandicapt is. Hoeveel ouders hebben niet geleerd toch van hun kind te houden? Ik weet dat Christiaan daar veel moeite mee had. Maar, Eva, je draagt het kind in je. Wordt het niet tijd dat je er onvoorwaardelijk van gaat houden? Het is een kind, een mens, en het is jouw kind.'
Eva zwijgt. Ze denkt alleen maar aan Christiaan die nu dood is en aan haar kind dat gehandicapt zal zijn. Ze kijkt Mädchen met harde blik aan. 'Het is jouw schuld dat Christiaan dood is en dat mijn kind geen gelukkig kind zal worden, een kind dat zal kunnen lachen en spelen.'
'Wie weet, misschien wordt het wel een gelukkig kind,' zegt Mädchen, 'misschien zal het lachen en spelen. Misschien niet precies als andere kinderen. Maar toch.'
Eva negeert Mädchen's opmerking. In haar stem klinkt haat als ze tegen haar spreekt. 'Ik heb in jou geloofd. Ik wilde je altijd maar helpen en nu heb je ons in het verderf gestort.'
'Eva, wie weet hoe dit spel nog verder verloopt,' antwoordt Mädchen. 'Elke nieuwe opdracht kan een weerslag op alle anderen van ons hebben. Wie weet hoe het eindigt. Wie weet überhaupt of we dadelijk niet allemaal dood zijn, of misschien wakker worden uit een nare droom. Maar geloof me, ik wou dat we hierin nooit terecht waren gekomen.'
Eva draait zich zonder nog iets te zeggen om en gaat een eind verderop uit het raam zitten staren. Mädchen kijkt ook naar buiten en ziet de duotrein naderen. Weer moet ze beleven hoe haar dochtertje een stuk naar beneden zakt. Dit is de vierde keer. Ze is één keer weer omhoog gegaan. Dat betekent dat Kimberley in totaal drie punten gezakt is en nog vier punten verwijderd van een gruwelijke terechtstelling.

127

Het bord ligt onschuldig ogend en stil op de bank. Alsof het niet de geweldige macht bezit, waarmee het al drie leden van het gezelschap in de dood gestort heeft en twee onmetelijk geluk heeft gebracht. Het ligt te wachten op de volgende speler die het verderf of fortuin kan brengen. Mädchen is met een aantal van de anderen een paar banken verderop gaan zitten. Ze kan het gruwelijke spel even niet meer zien. Bert zit vanuit zijn hoekje naar het bord met de figuren te staren. Zijn evenbeeld staat er ook bij. Wat zou het hem brengen? Hij kent niet veel geluk in zijn leven. Dat wijt hij aan zichzelf. Hij is een lafaard. Nooit is hij voor

het geluk durven te gaan. Een leven als begraafplaatsondernemer is alles wat hij eruit wist te slepen. Veel in de buitenlucht, redelijk zelfstandig kan hij zijn werk doen. Maar de vrouwen hè?! Tja, dat is zijn kruis. En als hij een wens mocht doen … ja, dan zou het daar wel iets mee te maken hebben. Maar dan zou hij zelf ook moeten veranderen. Want Bert heeft een minderwaardigheidscomplex. En als hij dan een goeie vrouw zou hebben, dan zou hij haar ook in de ogen willen kunnen zien. Dan wil hij ook zelfachting hebben. Maar daar is het toch te laat voor. Bert wil niet meer veranderen. Liever gaat hij maar door met zijn leven hoe hij het kent, met zichzelf hoe hij zich kent. Ach, al met al houdt hij de zaken liever bij het oude. Een oude boom moet je niet meer verplanten. Hij heeft z'n leven geleefd. En het is mislukt. Straks zal hij dood gaan en op één van z'n plekjes op de begraafplaats terechtkomen en dan zal het dat zijn. Een verspild leven. Ach, wat geeft het uiteindelijk? En waarom zou hij nog rare wensen uiten? Dat zou hem alleen maar problemen opleveren. Ja, als hij nou een mooie man was. Maar daar hoort dan ook een sterk karakter bij. Niet zo'n wezelachtige persoonlijkheid als hij heeft. Bert kent zichzelf goed.
Bert wil geen spelletjes meer spelen. Zeker geen spelletjes die zo riskant zijn. Maar hij heeft begrepen dat ook zijn beurt zal komen. Wat maakt het ook uit? Ik ben een lul, denkt Bert. Mijn leven is sowieso verkloot. Hij staat op en loopt langzaam naar het spel. Hij kijkt naar zijn miniatuur. Lul! Hij pakt langzaam de dobbelstenen in zijn hand. Zonder te schudden laat hij ze er zo weer uitrollen. Twee en vier. Zes. Een nietszeggend getal. Hij wacht tot op de stapeltjes met kaarten zijn beide kaarten boven liggen. Hij pakt zijn kaart van de stapel A en leest.
'Er zal niets veranderen. Keer terug naar je ellendige bestaan.'
Ja. Juist. Als ik het niet gedacht had, denkt Bert. Mijn bestaan is al miserabel genoeg. Ik mag d'r gewoon mee verder gaan. En dood ga ik toch vroeg of laat. Hoe later, hoe slechter. Dan loopt hij naar Mädchen toe.
'Je moet een kaart pakken.'
'Wat?'
'Je moet een kaart pakken. Ik heb al gegooid. En ik heb mijn kaart al gezien.'
Mädchen kijkt hem verbaasd aan. 'En?'
Bert haalt zijn schouders op. 'Niets.'
'Hoe bedoel je, niets?'
'Nou, het maakt geen verschil.'

Mädchen staat op en duwt Bert aan de kant, terwijl ze naar het spel loopt. Ze ziet dat Bert's figuurtje en het hare op de zes staan.
'Wat heb je nou weer gelapt, verdomme? Gooien, terwijl er niemand in de buurt is. Je speelt verdomme wel met het leven van mijn kind, hoor je? Wat staat er op je kaart?'
'Niets,' zegt Bert weer. 'Ik moet gewoon naar huis terug en verder gaan met mijn leven.'
'Is dat alles?'
'Ja.'
Mädchen kijkt hem ongelovig aan. Waarom zou het deze verkrachter zo gemakkelijk gemaakt worden? Ze kijkt naar het stapeltje met de M. Wat zou er voor haar op staan?
Wens je verkrachter veel geluk, kus zijn lul en stuur hem naar huis.
Mädchen leest de opdracht nog een keer. Wens je verkrachter veel geluk, kus zijn lul en stuur hem naar huis. Wat is dit voor een opdracht? Wat is dit godverdomme? Weer vernedering.
'Is dit jouw niveau,' roept ze met vermoeide stem tegen de speaker. 'Zijn dit de geintjes die je happy maken? Ja? Nou, als je het zo hebben wilt, kun je het krijgen. Kom hier, klootzak,' zegt ze tegen Bert.
Bert loopt onverschillig tot bij Mädchen. Ze heeft haar kaart nog niet hardop voorgelezen, maar in feite laat het hem koud wat er op staat.
'Doe je gulp open en haal je gore, stinkende geval eruit.'
'Wat?'
'Je hebt me gehoord,' commandeert Mädchen weer, 'haal je gore ding uit je broek.'
'Wat?'
'Ben je verdomme doof? Je stinkende lul, waarmee je me verkracht hebt.'
Bert blijft onbeweeglijk staan alsof hij geen Nederlands verstaat.
Mädchen wacht niet langer, pakt zijn gulp beet, ze trekt de rits naar beneden, grijpt met haar hand ruw naar binnen en haalt Bert's slappe gevalletje eruit.
'Nou veel geluk, klootzak,' zegt ze, ze buigt zich voorover en drukt een snelle kus op Bert's geslachtsdeel, loopt vervolgens in één beweging naar de noodrem en geeft er een ruk aan.
De verbazing die Bert en ieder die het gebeuren gezien heeft, op hun gezichten hebben, verandert in gevloek en gekreun als ze hun evenwicht verliezen in de remmende trein. Ze vallen over elkaar heen. Bert valt midden in het gangpad met zijn geslacht nog uit zijn broek hangend.

De trein staat nog niet stil of Mädchen grijpt Bert in zijn kraag. Ze sleurt hem overeind, sleept hem in één ruk naar de uitgang, opent de deur en duwt hem zo uit de trein.
Bert klapt met een rotsmak op de stenen naast de trein. ‘Au, shit, ben je niet goed bij je hoofd?’ kermt hij, terwijl hij moeizaam van de grond omhoog krabbelt.
‘En nu oprotten,’ zegt Mädchen. ‘En als ik je ooit nog zie, breek ik je nek.’
‘Kutwijf,’ scheldt Bert, terwijl hij langs het spoor begint te lopen.
Mädchen sluit de deur en gaat naar de verbaasde anderen.
‘Wat was dat?’ vraagt Lisa.
‘Dat,’ antwoordt Mädchen, ‘was het makkelijkste punt dat ik tot nu toe heb verdiend. En als die vent achter z’n speaker denkt dat hij me zo gemakkelijk kan kleinkrijgen, dan vergist hij zich.’

‘Dames en heren, dit was het voor vandaag. U vindt uw eten in de naburige coupé.’
‘En Kimberley? Wat gebeurt er met Kimberley?’ schreeuwt Mädchen.
Maar de stem zwijgt.
‘De vuile schoft!’ Mädchen slaat met haar vuist tegen de speaker.
‘Het is zoals ik zei, Mädchen,’ zegt Harrie die bij haar is komen staan met Hendrik op zijn arm. ‘De trein met Kimberley bestaat alleen als wij hem zien. Als een fata morgana. Of zoiets. Dat bewijst hij nu wel met de pauze die hij inlast in het spel. Je moet daar vanuit gaan, Mädchen. In ieder geval heb je ervoor gezorgd dat ze nu niet weer naar beneden zakt. Ga er maar vanuit dat ze nu niet lijdt.’
‘Je hebt gelijk, Harrie,’ antwoordt Mädchen. ‘Het moet wel zo zijn.’
Volledig gerustgesteld is ze echter niet. Het bewijs zal ze pas hebben als ze Kimberley in haar armen houdt.
‘Zorg goed voor je zoontje, Harrie. Let op dat hem nooit iets gebeurt.’
‘Eten,’ zegt Lisa, ‘eten in de coupé hiernaast. Wat zou het zijn?’
‘Voer voor proefdieren,’ antwoordt Mädchen. ‘Want meer zijn we voor die schoft niet waard. Vier van de twaalf zijn verdwenen. Over Sjon’s vader en die smeerlap ben ik niet rouwig. Maar Christiaan was vanaf het begin erbij. Hij heeft zich laten manipuleren en meeslepen. Hij was zwak, da’s een feit, maar dat hij daarom moest sterven. En die arme Adje. En morgen gaat het verder. Wie gaat er nog verdwijnen? We mogen ook nog maar drie keer verliezen. De vierde keer is fataal. Terwijl er nog zes beurten te gaan zijn.’

‘We hebben nu zeven beurten gehad,’ merkt Harrie op, ‘en maar drie punten verloren. Houd moed, we gaan het morgen redden.’
‘Je hebt gelijk.’ Mädchen voelt dat ze de anderen niet mag demotiveren. ‘Kom op allemaal. We moeten wat eten. Morgen wordt een zware dag.’
Harrie, Dominiqi, Chantal Herman, Eva, Lisa, Francine, Sjon en Sjon’s moeder. Acht apostelen zijn over.
‘Ik hoef niets van die moordenaar,’ schreeuwt Eva. ‘Hij heeft mijn man vermoord. En jij, Mädchen, jij hebt hem geholpen.’
‘Ik kan niemand dwingen te eten,’ zegt Mädchen alleen maar, terwijl ze de coupé uit loopt.
Sjon zit nog steeds als dood op z’n bank. Sjon’s moeder heeft zichzelf in slaap gehuild. De andere vijf volgen Mädchen naar de volgende coupé om wat te eten.

128

Lisa pakt een broodje en kijkt er minachtend naar. ‘Echt trein-eten. Broodjes in plastic, gevulde koeken, Mars, Snickers, koffie, thee, blikjes Cola, Sissi en bier. De vuilak is nog een vrek ook. De hond heeft gewoon een railtender neergezet. Niet eens een fatsoenlijk diner. Na alles wat we hebben meegemaakt. Na alles wat hij ons aandoet.’
Dominiqi opent het zakje van een broodje gezond. ‘Er gebeuren ook goede dingen, schat. Wie weet, word jij morgen verhoord.’ Ze neemt een hap. ‘Mmh, ze zijn redelijk vers.’
‘Ja, of ik ben morgen dood,’ zegt Lisa nog. Ze bijt in haar broodje kaas.
Mädchen geeft Francine een broodje. ‘Wat wil je erbij drinken, Francine?’
Francine wijst met een glimlach naar een blikje Sinas.

Harrie gooit zijn servetje met een boog in de prullenbak. ‘Konden we maar een strategie bedenken voor morgen. We kunnen ons toch maar niet zo laten gebruiken.’
Mädchen neemt een slok van haar koffie. ‘Tja, hij deelt de kaarten. Wij kunnen alleen maar proberen het hoofd koel te houden en er zoveel mogelijk uitslepen. Het zal wel spannend worden.’
‘Wat denk je van die Sjon?’ vraagt Chantal Herman.
‘Ik weet het niet,’ antwoordt Mädchen. ‘Hij is niet zoals ik hem gekend heb. Hij zit daar maar en staart voor zich uit met zijn lege ogen.’ Ze rilt. ‘Hij maakt me bang, zoals hij daar zit, als een lijk. Ik ben benieuwd wat

we nog van hem kunnen verwachten. Was hij maar nooit terug gekomen. Ik vrees dat van hem niets goeds zal komen.'
Chantal Herman neemt een slok van zijn Cola. Met het blikje peinzend nog tegen zijn lippen gedrukt, kijkt hij over de rand heen Mädchen aan. Dan zet hij het blikje neer op het plankje aan het raam. 'Mädchen, ik zou morgen graag als eerste willen gaan, als je het goed vindt.'
'Wat mij betreft, is het geen probleem,' antwoordt Mädchen.
Hij kijkt uit het raam. Wat zouden de kaarten hem brengen? Wat het ook is, het maakt hem niet uit. Chantal Herman is het zat te worden achtervolgd door de gruwelen van zijn jeugd. Hij heeft ooit psychiatrische hulp gezocht, maar dat leverde niets op. De psychiater was geen partij voor de vader die hij in zijn hoofd had. Vader neukte Chantal Herman in zijn kont midden in de behandelruimte van de psychiater waar de zielknijper bij was. En die zag het niet eens. Toen is Chantal Herman jankend de kamer uitgerend en nooit meer terug gegaan. Hij heeft zich meer en meer terug getrokken in zijn woning. Hij had goddank een schriftelijk bewijs gekregen dat hij geestelijk verminderd toerekeningsvatbaar was, maar dat hij niet gedwongen opgenomen kon worden zolang hij zichzelf of anderen geen schade toebracht. Hij kreeg een uitkering en daar leefde hij van. Zijn vrienden en vijanden tegelijkertijd waren zijn tuba en zijn beide stofzuigers. Elke dag draaide hij thuis fanfaremuziek op zijn stereo-installatie. Vaak speelde hij dan mee op zijn tuba of op zijn stofzuigers. Hij stak de stofzuigerbuizen in z'n anus en in z'n mond. Vaak deed z'n kont hem pijn en kwam er bloed met zijn ontlasting mee. Hij was constant in angst dat zijn darmwand onherstelbaar beschadigd zou worden of dat er misschien wel op de plek van de wond een kankergezwel zou gaan groeien. Maar het herstelde uiteindelijk altijd weer. In zijn mond zorgde hij er steeds voor dat de zuigkracht niet zijn longen kon bereiken. Hij stopte zijn tong in de buis of hij stopte de buis tegen zijn wang. Deels was het de mogelijkheid van gevaar die hem dreef. Dat hij elk moment de buis verder in zijn keel kon duwen en dat dan zijn longen zouden inklappen. Hoe vaak had hij zich niet voorgenomen eindelijk de buis helemaal in z'n strot te rammen en te sterven, maar nog nooit had hij het werkelijk gedurfd.
Vanaf de eerste keer dat Chantal Herman's vader zijn zaad in hem gespoten had, in zijn mond en in zijn anus, was Chantal Herman nooit meer het gevoel kwijtgeraakt dat zijn vader's sperma zich in zijn lichaam bevond. Aan zijn slokdarm en aan zijn darmen plakte en in zijn luchtpijp

en longen. En ook al hielp het stofzuigen niet en voelde hij zich nooit schoon, het was een dwang.
Toen, die ene dag, had hij zich weer voorgenomen de hele weg te gaan. Maar dit keer echt.
Gevaarlijk, had zijn moeder ooit tegen hem gezegd toen hij drie jaar oud was en met de stofzuiger zat te spelen toen ze niet oplette. ‘Herman, je mag nooit de stofzuiger in je mondje steken. Nooit!’ Ze had heel dreigend haar vinger omhoog gestoken en heel ernstig gekeken. ‘Anders zuig je je longetjes uit je lichaam.’ Sindsdien had het apparaat hem angst aangejaagd als de brullende motor aansloeg. Een aantal jaren later was zijn vader begonnen met zijn gruwelijke seksuele spelletjes. Moeder had het altijd geweten, maar ze deed net alsof ze het niet zag. Chantal Herman had haar nooit begrepen. Misschien was het ook wel en stukje wraak op zijn moeder geweest dat hij aan de stofzuigers gegaan was. Omdat ze hem zo gewaarschuwd had. Alsof het haar kon schelen dat hem wat gebeurde. Constant werd hij verkracht door de man waarmee ze leefde en daar deed ze nooit iets aan. Nooit liet ze hem naar de dokter gaan als zijn kontje uitgescheurd was. Nu deed hij wat zij ten strengste had verboden. Hij stopte de brullende buizen in zijn lichaamsopeningen. En een tijdje terug had hij een computer aangeschaft. En internet. Hij begon voorzichtig te chatten, heel anoniem vanachter zijn beeldscherm. Hij leerde lotgenoten kennen. Wat later hadden ze elkaar ervan overtuigd om elkaar te treffen. Maar ze wilden dan ook gelijk bij die ontmoeting hun problemen er helemaal uitgooien. Uiteindelijk durfden dat alleen maar Dominiqi, Harrie en Chantal Herman.
Een drietal maanden voor de ontmoeting had Chantal Herman weer een ernstige depressie gekregen. Dit keer wilde hij er echt een eind aan maken. Hij had geen zin meer. Hij wilde dood. Maar op het moment dat hij de ene stofzuiger aan zijn kont had zuigen en de andere in zijn keel propte, werd hij in een flits uit zijn eigen slaapkamer gesleurd en op de vleeskleurige vloer van de trein gekwakt.
En nu gaat hij het spel spelen dat zijn leven voorgoed zou kunnen veranderen. Het zal hem zijn leven kunnen kosten of hem voorgoed Verlossen van zijn vader of gewoon van de regen in de drup helpen. Laat maar komen, denkt Chantal Herman. Laat maar komen. Harrie heeft gelijk. Hij was er zelf niet achter gekomen wie de stem was. Maar toen Harrie zijn theorie vertelde over het Falen, leek het ook hem heel plausibel. Harrie had het al eens vaker over het Falen gehad tijdens het chatten. Chantal Herman had zelf de link met de stem niet gelegd. Maar

Harrie moet gelijk hebben. Het klinkt logisch. Chantal Herman's hele leven lang is het Falen zijn constante begeleider geweest.
Deze hele vervloekte, absurde reis past bij het Falen. Inclusief de foltering van het spel dat ze moeten spelen. Chantal Herman heeft het gevoel dat Harrie en Dominiqi alleen maar verlost zijn om iedereen hoop te geven. Hijzelf heeft geen vertrouwen in de afloop van dit spel en deze hele reis. Nooit gehad ook. Als de stem inderdaad het Falen is, waarom zou hij dan enkelen van hen laten ontsnappen? Waarom zou hij Mädchen laten winnen van hem? Hij houdt alle troeven in zijn hand. Hij heeft het geheel bedacht.
Nee, Chantal Herman ziet geen heil in zijn spelbeurt. Hij zal vast verliezen. Maar hij wil morgenvroeg als eerste spelen, omdat hij het niet kan verdragen te wachten en te zien hoe het de anderen vergaat. Gelijk erin. Dan is het maar achter de rug.

129

'Dan gooi ik nu.'
Chantal Herman kijkt alsof hij het liefste hard weg zou lopen. Hij heeft de hele nacht niet geslapen. Ook van de anderen hebben de meesten bijna geen oog dicht gedaan.
'Veel geluk, Chantal Herman,' wenst Mädchen hem. Ze ziet er moe uit. Toch heeft haar gezicht een vastberaden trek. Ze weet dat het er vandaag om zal spannen. Vandaag zal het spel z'n finale bereiken. Maar hoe het ook afloopt, ze wil eindelijk weg uit deze trein.
Vier; twee maal twee. Chantal Herman kijkt hoe zijn figuurtje zich naar de vier toe beweegt. Ook Mädchen schuift erop. Iedereen in de trein kijkt vol spanning naar de beide spelers als ze elk hun kaart van de stapeltjes pakken. Maar voor ook maar één van de twee de kaart kan lezen, klinkt er een enorme knal.
De trein schudt heen en weer alsof een reuzenhand hem schudt, zodat de reizigers zich aan elkaar en aan hun banken moeten vasthouden om niet door de trein gesmeten te worden. Harrie omklemt zijn zoontje met beide armen en drukt zich stijf tegen de bank aan.
'Wat gebeurt er?' roept Chantal Herman, maar op hetzelfde moment bevindt hij zich ineens niet meer in de trein.

Hij is thuis. Thuis waar hij vroeger woonde. Bij zijn ouders. In zijn kamertje. Chantal Herman kijkt ongelovig om zich heen. Precies als

vroeger. Al zijn spulletjes precies op hun plek. Zijn wereldbol op het bureau. Posters van voetballers aan de muur. Zijn bed. Hij draait rond om alles te bekijken. Ineens schrikt hij, alsof hij een geest ziet. Hij blijft stokstijf staan en staart in z'n spiegelbeeld.
Aan de deur, in de opgeplakte spiegel, ziet hij het jongetje van acht dat hij ooit was. 'Dit… dit kan niet,' stamelt hij. Hij bekijkt het gezicht van de persoon in de spiegel. Dat van een jongetje. En het lichaam. Zo jong nog. Als hij weer naar zijn eigen lichaam kijkt, ziet hij het lichaam van een tweeënveertigjarige. Hij tilt zijn tweeënveertigjarige handen omhoog en wrijft over zijn fanfarejasje. Maar in de spiegel ziet hij geen fanfarejasje, hij ziet dat jongetje van acht in de kleren van een jongetje. Als Chantal Herman van tweeënveertig beweegt, beweegt er in de spiegel de Chantal Herman van acht synchroon mee. En als Chantal Herman zijn mond open doet, doet het jongetje ook zijn mond open, precies op hetzelfde moment. Chantal Herman gaat dichter bij de spiegel staan. Hij staart in zijn eigen vierendertig jaar jongere pupillen. Hij duwt zijn vingers tegen de spiegel en de kindervingers komen hem tegemoet en duwen hun spiegelgladde vingertoppen tegen de zijne.
Chantal Herman wil achter de spiegel kijken om zich ervan te overtuigen dat hier een grap met hem wordt uitgehaald met een glasplaat en een echt jongetje, maar dan ziet hij de mond van de jongen opengaan en hij voelt zijn eigen kaken gelijktijdig meebewegen.
'Verzet je,' zegt het jongetje met zijn iele stem. *'Verzet je tegen je vader. Laat het niet gebeuren.'*
Chantal Herman trekt het ijskoud door zijn aderen. Hij weet dat dit de opdracht is die op zijn kaart geschreven staat. Op dat moment vliegt met een klap de deur open. De spiegel springt kapot in duizend stukken als de deur Chantal Herman omver slaat en hem tegen de grond smijt.
Daar staat hij. Wijdbeens in de deuropening. Een fanfareman als een eikenhouten kast. Gigantische schouders. Een hoofd als van een gorilla. Een rode jas met gouden knopen en gouden epauletten met franjes. Een zwarte broek met gouden biezen. Zijn pet scheef op zijn hoofd. Een vetlok komt eronder tevoorschijn. Brede kaken met lange bakkebaarden. Onder borstelige wenkbrauwen kijken gemene ogen naar wat er voor hem op de grond ligt.
Uit de man's mond komt de lucht van alcohol.
'Is dit wat er van mijn zoon geworden is?' spreekt de man met de gigantische tuba onder zijn arm terwijl hij neerkijkt op Chantal Herman, wiens broek in het kruis langzaam donker kleurt. 'Een broekepisser! In een fanfare-uniform. Met een tuba nog wel.'

Chantal Herman kijkt naast zich en ziet dat de tuba daar ligt. ‘Zozo! Mijn jongetje heeft zijn trompetje ingeleverd voor een tuba. Nounou. Dan is mijn Chantal een hele vent geworden.’
‘Maar, ik ben niet… ,’ stamelt Chantal Herman.
‘Wáááát? Wát ben jij niet?’ Chantal Herman’s vader kijkt hem dreigend aan, terwijl hij zich over hem buigt. Maar vervolgens wordt hij weer rustig. ‘Ben jij geen vent geworden? Is het dat wat je wilt zeggen? Ben je nog steeds een klein broekepissertje? En zal ik dan eens zien of mijn jochie nog weet wat een echte tuba is? Ik zal mijn jochie eens laten horen hoe een echte fanfareman zijn tuba speelt.’
Hij stapt de kamer in en doet de deur achter zich dicht. Chantal Herman is lijkbleek. Hij kruipt achterwaarts op zijn ellebogen, maar als hij met zijn rug tegen het bureau stoot, lacht zijn vader hem uit. ‘Hahahaaa, je kon nog nooit aan me ontsnappen, geen enkele keer. En ook nu zul je niet wegkomen.’
Hij zet zijn tuba op de grond en neemt twee grote stappen naar Chantal Herman toe. Zijn enorme handen grijpen Chantal Herman’s broekband en sleuren in één ruk zijn broek naar beneden. Dan trekt hij Chantal Herman aan zijn benen door de kamer, hij gooit hem op zijn buik en tilt zijn onderlijf een halve meter van de vloer. Met een ruwe beweging wordt Chantal Herman’s onderbroek van z’n billen getrokken.
‘Neeeee, mammaaaa,’ gilt Chantal Herman, alsof hij weer een achtjarig kind is.
‘Schreeuw maar. Je moeder houdt niet van je, zwijntje. Je moeder kan het allemaal geen barst schelen wat ik met je doe. Het kon haar geen barst schelen toen je een klein ettertje was en het kan haar niet schelen nu je een dik, vet zwijn bent. Drie, twee, een, ja.’
Precies op het moment dat vader “ja” zegt, klinkt door het hele huis de muziek van een fanfarekorps. Het klinkt zo hard, dat Chantal Herman het gevoel heeft dat elk moment een complete band van veertig man sterk de kamer zal binnen marcheren om zijn vader’s gruweldaad luister bij te zetten.
Vader maakt zijn broek los en haalt zijn grote lul eruit. ‘En nu op de maat van de muziek, Chantal, hoempahpah, hoempahpah, hoempahpahtêtêrêêêt, pahpah.’ Op de maat van de dreunende volksmuziek stoot Chantal Herman’s vader zijn harde lul in de kont van zijn zoon.
‘Voel je het? Voel je de muziek? Ik zal van jou nog een echte fanfareman maken. Voel het, voel mijn grote tuba, Chantal. Voel hoe ik op mijn tuba speel.’

Chantal Herman gilt het uit.
‘Wat zeg je, jongen? Wil jij op de tuba spelen, jongen? Wil jij op vader’s tuba spelen?’
Chantal Herman’s vader trekt zijn grote geslacht uit zijn zoon’s kont. Hij staat op, pakt zijn blaasinstrument en gaat voor Chantal Herman staan.
‘Blazen dan maar, jongen. Wij zullen beide de tuba spelen, ik de mijne en jij, jij ook de mijne, hahahahaha.’ Hij grijpt Chantal Herman’s hoofd en duwt het naar z’n snikkel toe.
Chantal Herman ruikt de geur van z’n eigen ingewanden, vermengt met de ranzige stank van zijn vader’s ongewassen, in zijn gezicht geduwde vlees.
‘Blazen, jongen, blaas!’
Chantal Herman huilt, hij kokhalst, maar hij durft niet te weigeren. Hij heeft nooit durven weigeren en ook nu opent hij langzaam zijn lippen. Als het dikke vlees zijn mond in glijdt, ziet hij hoe zijn vader z’n tuba aan z’n mond zet en hoort hij de eerste tonen van Koning Voetbal. Dan spuit het gore, stinkende, warme zaad in zijn keel en …

… ligt Chantal Herman op zijn rug op de treinvloer met de zilveren buis van één van zijn stofzuigers in zijn keel gestoken.
Mädchen en haar apostelen staan en zitten om hem heen en kijken naar hem hoe hij daar ligt. Hij haalt de buis uit zijn mond.
‘Wat … wie …?’
‘We hebben alles gezien,’ zegt Harrie. ‘Kom op, jongen, sta op.’
Harrie reikt Chantal Herman zijn hand en trekt hem omhoog.
‘Ik kon er niets aan doen,’ zegt Chantal Herman met tranen in zijn ogen. Hij draait zich om naar Mädchen. ‘Ik kon er niets aan doen. Hij was sterker dan ik. Ik kon me niet verweren. Ik was weer het kleine jongetje … , ik …’
‘Stil maar,’ zegt Mädchen tegen hem. ‘Het geeft niet. Het zit te diep. Je kunt er niks aan doen.’
‘Maar het is mislukt, Mädchen.’ Chantal Herman laat zich op een bank vallen en stopt zijn hoofd tussen zijn handen. ‘Ik heb mijn opdracht verprutst. Ik wist het wel. Ik wist het.’
‘Wat staat er eigenlijk op jouw kaart?’ Lisa kijkt naar de kaart tussen Mädchen’s vingers.
Mädchen tilt de kaart omhoog.
‘Wie een slechte vader moet gehoorzamen, zal een gehavend kind zijn. Wie zich niet kan ontdoen van zijn vader’s slechte erfenis, zal minder zijn dan een gehavend mens; hij heeft zichzelf nooit gevonden. De vader

heeft zijn zaad in zijn zoon's lichaam en in zijn geest gezaaid. Reinig het lichaam en het zal als een lege huls achterblijven. Reinig de geest en deze zal als een lege huls achterblijven. Aan jou de keuze.'

130

'Ik begrijp het,' zegt Chantal Herman teneergeslagen. 'Als je mijn vader's zaad uit mijn lichaam zuigt, zoals ikzelf al van plan was, zul je mijn ingewanden en mijn longen meezuigen. Dat zal me doden en mijn lichaam als een dode, lege huls achterlaten. En als je het andere kiest, als je dat deel van mijn persoonlijkheid weghaalt, dat mijn vader gecreëerd heeft, zul je daarmee wie ik ben weghalen en dan zul je mijn ik doden. Ik dacht dat het wat betekende dat ik als eerste op de trein ben gehaald en dat ik hier drie maanden praktisch heb gewoond. Ik dacht dat ik misschien een streepje voor zou hebben op de anderen. Maar het maakt niet uit. Ik krijg dezelfde behandeling als de anderen.'
'Nee, we doen het niet!' Mädchen kijkt boos naar de speaker. 'We laten niet langer met ons sollen. Ik weiger. Ik kan jullie niet allemaal ten koste van mijn kind laten lijden, zelfs niet als sommigen van jullie er baat bij hebben. We stoppen met het spel.'
Chantal Herman legt echter een hand op Mädchen's schouder. 'Je moet doorgaan.'
'Wat?'
'Het spel is er niet om me te jennen of in het verderf te storten. Ik begrijp het nu. Het spel doet niet meer dan mijn drama blootleggen. Het spel verkondigt eenvoudig de waarheid. Ik had het zelf ook kunnen bedenken.'
De overige reizigers kijken Chantal Herman vragend aan.
'Kijk, met Dominiqi, da's anders. Zij is gestorven om zichzelf te kunnen worden. Zij was al een vrouw. Zij hoefde alleen nog maar de juiste outfit zogezegd te vinden. En Harrie, Harrie hoefde alleen maar zijn kind terug te krijgen en hij is weer de oude. Maar het spel heeft gelijk. Ik ben wie ik ben door wat mijn vader me heeft aangedaan. Neem dat weg en wie ben ik dan? Ik heb geen kans gehad om mezelf te worden. Hoe en wat was ik geweest als ik een normale jeugd had gehad? Geen idee. Nu ben ik zozeer het product van mijn vader's erfenis dat er weinig van de echte Herman in me zit. En wat ik ben is ziek. Ik heb me vaak afgevraagd wie ik zou zijn als ik in een normaal gezin zou zijn opgegroeid. Wat voor karakter had ik gehad? Wat voor type was ik geweest? Wat voor een

baan zou ik hebben? Misschien had ik wel een of ander talent ontwikkeld en was ik nu beroemd geweest. Of ik had simpelweg een vrouw en kinderen. Een gezin.' Chantal Herman kijkt met melancholische blik naar Harrie en Hendrik. 'Nee, mijn eigen ik is misvormd als een softenonarmpje. Als je mijn geest reinigt van alles wat ik onder invloed van mijn vader ben geworden, blijft er niets over dan een geamputeerd softenonarmpje dat naar je zwaait. In feite ben ik al lang geleden door mijn vader vermoord.
Daarom, Mädchen, kies ik voor het andere. Reinig mijn lichaam. Reinig het van mijn vader's gore zaad. Zuig me leeg. Laat me mezelf één keer in mijn leven schoon voelen. Laat mijn lichaam dan maar als een lege huls achterblijven. Zonder zaad en zonder leven. Het spel maakt alleen maar af waar ik zelf aan begonnen was. Ik kwam op de trein toen ik zelfmoord pleegde. Of misschien wel juist daardoor. Wie weet, misschien ben ik wel dood en ben ik al die tijd dat ik al hier aan boord ben dood. Wie weet, misschien zijn we allemaal wel dood. Maar zelfs als dat het geval is, heb ik nog steeds geen rust gevonden. Mädchen, dit is mijn enige kans op rust. Reinig mijn lichaam en laat me sterven.'
Als Chantal Herman zwijgt, zwijgt verder iedereen en horen ze alleen het geraas van de trein over de spoorbielzen.

131

'Hij heeft geen gelijk.' Mädchen kijkt Chantal Herman aan. 'De stem heeft geen gelijk, weet je. Je bent altijd het product van je geschiedenis. Je bent altijd jezelf en bent altijd wat anderen van je gemaakt hebben. Je pure zelf bestaat niet. Niet eens als je geboren wordt. Zelfs dan ben je al het product van zoveel andere mensen. Dat is met iedereen zo. Dus waarom zou jij dan minder jezelf zijn dan andere mensen?'
Mädchen is boos. Ze is boos omdat ze beseft dat ondanks wat ze tegen Chantal Herman's verhaal kan inbrengen, hij toch gelijk heeft. Chantal Herman's leven is volkomen verkloot. Daar is niets meer aan te doen.
'Wat doen we nu?' vraagt Lisa.
Chantal Herman kijkt Mädchen aan. 'Ik stel voor dat je je wonderkracht aanwendt om mijn stofzuigers wat meer power te geven.'
'Ik help je niet om zelfmoord te plegen,' antwoordt Mädchen.
'Je moet.'
'Ik moet niks.' Mädchen draait haar rug naar Chantal Herman toe. 'Ik ken jou langer dan wie dan ook van de anderen.'

‘Onzin, Mädchen. Je kent me pas een paar dagen.’
Mädchen draait zich weer naar hem toe. ‘Maar het lijken wel maanden, Chantal Herman.’
‘Mädchen, ik wil het,’ zegt Chantal Herman met serieus gezicht. ‘Je moet.’
‘Ik moet niet.’
‘Als jij het niet doet, doe ik het zelf. En dan zal het pijnlijker en langzamer zijn. Misschien klappen m’n longen maar half dicht, of één long helemaal. Maar ach, wat maakt het allemaal uit.’
‘Ik kan je niet helpen, Chantal Herman. Ik kan het niet.’ Mädchen heft haar handen in een hopeloosheid uitdrukkend gebaar omhoog. ‘Ik kan het niet.’
‘Okee, ik begrijp het.’ Chantal Herman staat op en loopt naar zijn stofzuigers en zijn tuba, die een eind verderop tussen twee banken staan. ‘Mädchen, iedereen, het ga jullie goed. Ik hoop dat ik geen troep achterlaat. En ik wens jullie nog een goede reis en veel geluk met het spel.’ Hij pakt zijn spullen op en sjokt ermee naar de deur.
Dominiqi en Harrie proberen hem tegen te houden.
‘Doe het niet, Chantal Herman,’ zegt Dominiqi.
‘Jongens.’ Chantal Herman kijkt hen aan. ‘Laat me met rust. Laat me gewoon met rust. Jullie zijn me niks schuldig en ik jullie niet. We gingen er bij onze chatclub vanuit dat geen van ons de ander ooit zou proberen te genezen of te bepraten of wat dan ook. Elk van ons liet de ander met rust met zijn falen. En nu vraag ik niet meer van jullie dan je ook op dit moment daaraan te houden.’
Chantal Herman verlaat de coupé. Dominiqi en Harrie kijken elkaar aan. Harrie wendt zich tot Mädchen. ‘Je moet hem helpen, Mädchen. Help hem niet te zeer te lijden. Hij gaat het toch doen. En jij kunt ervoor zorgen dat het sterven hem geen pijn zal doen zoals het leven hem pijn heeft gedaan.’
Mädchen kijkt Harrie aan. Ze zegt niets. Ze staat op en loopt de coupé uit, Chantal Herman achterna.

132

Als hij helemaal achter in de trein is aangekomen, zet Chantal Herman zijn stofzuigers en zijn tuba op de grond neer. Een moment lang kijkt hij uit de achterramen van de trein. Dus dit was zijn leven. De trein laat het landschap achter zich zoals hij weldra zijn leven achter zich zal laten.

Het is een vermoeiende reis geweest hier naartoe, naar wie hij nu is. Maar meer dan als een verregende, mislukte vakantie voelt het op dit moment niet. Het is alleen jammer dat het een ander is geweest die het voor hem verprutst heeft. Dat hij geen kans heeft gehad zelf het leven te proberen. Maar ja, genoeg nu. Dit is het eindpunt van de reis. Eindelijk gaat hij volbrengen wat hij al die keren maar gespeeld heeft.
Chantal Herman begint de bovenste knopen van zijn gulp los te maken, maar dan ziet hij Mädchen zijn richting uit komen. Een seconde lang schiet de hoop in hem omhoog. Zou ze hem komen redden? Dat hij niet dood hoeft, maar nu gelukkig gaat worden, net als Harrie en Dominiqi. Maar aan haar gezicht ziet hij gelijk dat dit niet de reden is van haar komst. Ze komt hem niet redden, ze komt hem alleen maar helpen bij zijn zelfmoord.

Als ze de ruimte binnenkomt, weten ze beide niet wat ze moeten zeggen. Ze staan tegenover elkaar en zwijgen. Chantal Herman besluit maar verder te gaan met het losknopen van zijn broek. Na al zijn falen is hij nu, in het aangezicht van de dood, de schaamte voorbij. Hij duwt zijn broek en onderbroek naar beneden en gaat op de schokkende treinvloer liggen. Op dezelfde vloer waarop Mädchen en Lisa gevreeën hebben.
Mädchen pakt één van de stofzuigerstangen. Het is de slurf van het zilveren monster. Ze kijkt naar het snoer met aan het uiteinde de stekker.
‘Hoe heb je gedacht hier een stopcontact te vinden?’
‘In deze trein heb ik geen stroom nodig,’ antwoordt Chantal Herman vanaf de grond. ‘Ik duw gewoon op de knop en hij doet het. Het lijkt alsof de trein direct stroom aan de stofzuigers levert.’
‘Oh,’ zegt Mädchen. Ze geeft Chantal Herman de buis aan.
Hij spuugt op het uiteinde, wrijft zijn speeksel rond de buis, steekt zijn benen in de lucht en zet het uiteinde tussen zijn billen. Hij haalt adem en schuift de buis een stuk naar binnen.
Mädchen pakt de buis van de andere stofzuiger en geeft die aan de fanfareman. Alvorens die in zijn mond te steken kijkt hij Mädchen aan.
‘Zet jij ze aan?’
Mädchen knikt.
Chantal Herman steekt zonder nog iets te zeggen het begin van de tweede glimmende, ijzeren buis in zijn mond naar binnen.

133

Daar ligt hij op zijn rug. Z'n benen steken omhoog in de lucht met de broek en de slip om de enkels. Hij heeft zijn witte muts met de gele pluim op. Naast hem ligt de tuba. Zijn fanfarejasje open, de jaspanden hangen op de grond. Een wit hemd bedekt zijn dikke buik. Hij ziet eruit als een gespietst varken. Wachtend.
Mädchen staat erbij en weet niets te zeggen. Ze ziet hoe Chantal Herman's ogen naar het plafond staren.
'Sorry dat ik je niet beter heb kunnen helpen,' fluistert Mädchen wanneer ze zich naar de eerst stofzuiger toebuigt en op de knop drukt. Meteen begint het apparaat aan Chantal Herman's aars te zuigen. Mädchen zet een stap naar de andere stofzuiger en drukt ook hier op de knop. Ze zet een stap achteruit en sluit haar ogen.
Ze gooit al haar energie in één keer uit haar lichaam, uit haar hoofd, en in de beide executietoestellen. Een straal van pure energie schiet uit haar en vertakt zich naar de stofzuigers.
Met een gigantische herrie wordt Chantal Herman leeggezogen als een plastic zak die vacuüm getrokken wordt. Zijn hele lichaam slurpt samen tot het lijkt op een uitgewrongen vaatdoek.
Ofschoon er al geen spatje leven meer aanwezig kan zijn in Chantal Herman, zuigen de beide stofzuigers met hun bovennatuurlijke geweld verder. Alsof een onwrikbare kracht de apparaten op hun plek houdt, wordt Chantal Herman uitgerekt en ingezogen. Verder en verder. Totdat hij ineens helemaal doormidden getrokken wordt, zonder dat dit enig geluid maakt, en zijn beide helften in de stofzuigers verdwijnen. Dan is het helemaal stil.

Mädchen opent haar ogen. Voor haar op de grond staan twee stofzuigers, die er zo onschuldig uitzien alsof ze staan te wachten op een stoffig tapijt. Tussen hen in ligt echter als getuige van hun misdaad de tuba, die halsstarrig en verlaten aan het dramatische leven van z'n eigenaar herinnert.
Mädchen bukt zich en raapt het instrument op. Een traan drupt in de toeter van de fanfareman. 'Vaarwel, fanfareman.'
'Wat… is er gebeurd?' Dominiqi is opgestaan als Mädchen de coupé binnenkomt.
Mädchen houdt de tuba voor haar lichaam. 'Dat was het einde van Chantal Herman.'
Iedereen zwijgt.
'Bedankt namens Chantal Herman,' zegt Harrie.

Hendrikje, die op de bank ligt, lacht naar Mädchen. Ze steekt haar handen naar hem uit en tilt hem op. Mädchen duwt het kind stevig tegen zich aan en sluit haar ogen.
Ze schrikt op als ze de duotrein plots weer hoort naderen. Hij blijft dit keer wat verder weg, maar net dichtbij genoeg zodat de reizigers nog kunnen zien hoe in de verte het kind aan de trein bungelt. Ze zien hoe het met een ruk een stukje zakt en hoe de trein zich weer laat terugzakken.
‘Vier,’ zegt Mädchen zacht. ‘Nu mogen er nog maar twee van de vijf falen.’

134

‘Ik ga nu.’ Lisa kijkt strak naar het spel. ‘Ik laat me verdomme niet kleinkrijgen. Ik ga niet falen, Mädchen! Ik zal het niet doen!’ Zo spreekt ze zichzelf en Mädchen moed in. Maar Chantal Herman heeft het gezelschap een flinke morele klap toegedeeld. En in het bijzonder Lisa angst aangejaagd. Hij zei dat hij zelfmoord had willen plegen en dat hij toen hij daarmee bezig was, in de trein terecht was gekomen. Dat hij misschien al de hele treinreis lang dood was. En zij, Lisa, had ook zelfmoord gepleegd. Zij had haar polsen doorgesneden en was aan het doodbloeden. Toen heeft Mädchen haar gered en op de trein meegenomen. Maar wat als Chantal Herman gelijk had en zij net als hij toen gewoon is doodgegaan? Dan is ze nu dus dood. Dan zal het spel haar geen enkele kans geven. Toch?!
Het miniatuurtje van Chantal Herman is in het midden van het bord verdwenen. Bert’s miniatuur is verdwenen toen deze uit de trein is gegooid. Blijven er nog acht over, waaronder die van Lisa.
Zij en Mädchen zitten naast elkaar op de bank tegenover het spel. In de bank naast hen zitten Sjon’s moeder en naast haar aan het raam zit haar stille zoon. Tegenover Sjon zit Francine. Ze kijkt hem gebiologeerd aan. Hij maakt haar bang, maar toch is ze nieuwsgierig naar deze dode man. Naast haar zit Dominiqi. Harrie staat in het gangpad met het kind op zijn arm. Hij wiegt het zachtjes heen en weer en maakt af en toe geluidjes tegen de baby.
Eva geeft nog steeds Mädchen de schuld van haar ellende. Ze is een box verder achter Sjon’s moeder gaan zitten. Ze kijkt boos naar Lisa en Mädchen. ‘Ik hoop dat ze jullie allebei kruisigen,’ mompelt ze binnensmonds. ‘Als ik Pontius Pilatus was, hoefde ik mijn handen niet eens in onschuld te wassen. Ik zou jullie graag persoonlijk vastspijkeren.

God zal jullie wel straffen. Jij bent geen Dochter van God, Mädchen. Jij bent een charlatan. God zou nooit zo'n hypocriete moordenaar uitverkiezen. Wij waren je trouwste volgelingen. Van het begin af aan. En kijk hoe je ons hebt beloond. Je hebt mijn man vermoord. En mijn kind, mijn kind heb je laten stikken. Je kunt niet eens een idioot spel winnen. En ik wilde je helpen het woord van God te leren. Als het aan mij lag gooide ik hoogstpersoonlijk jullie stomme figuurtjes in het gat. Lesbische sletten! Ik wist wel dat de Dochter van God geen vuile lesbische kon zijn. Ik hoop dat je dierbare dochtertje vermorzeld wordt onder de wielen van de trein. Ik hoop dat jullie allemaal creperen. Allemaal. Waarom krijgt die Harrie wel een gezond kind? En waarom wint die krankzinnig idioot van een Dominiqi? Na wat hij heeft gedaan in dat dorp op het toneel. En ik? Mij nemen ze mijn man af en ze verminken mijn kind.'

'Drie! Mijn geluksgetal. Da's al wat.' Lisa kijkt hoe haar miniatuur de drie bereikt en vergezeld wordt door Mädchen's nabootsing. In stilte pakken de twee vrouwen hun kaart.
Lisa kust Mädchen plots vol op haar mond. 'Mädchen, als het toch mocht mislukken, weet dan dat ik je heel erg dankbaar ben voor alles wat je voor me gedaan hebt.'
'Het gaat vast goed,' antwoordt Mädchen. Maar ze houdt haar hart vast. Ook zij heeft nagedacht over de woorden van Chantal Herman en wat zij eventueel voor Lisa zouden kunnen betekenen. Ze wil nog wat tegen Lisa zeggen, maar schrikt als ze ziet dat de plek naast haar helemaal leeg is, alsof Lisa er nooit gezeten heeft.

135

Wat is dit? Lisa's adem stokt in haar keel. Ze ligt naakt in haar vader's kerk, vastgebonden aan het houten kruis dat met de onderste punt op de grond ligt en met de dwarsbalk op het miniatuuraltaar. Ze wil zich losrukken maar de touwen snijden in het vlees van haar polsen en haar enkels. Haar benen steken in het gangpad van de kerk tussen de eerste rijen bankjes.
Weer rukt ze aan haar touwen, maar ze komt niet los. 'Mädchen, help!' schreeuwt ze. Maar Mädchen is nergens te bekennen.
Ineens gaan de kerkdeuren achter in de kerk open.
'Bobby?'

De hond duwt zijn kop door de deur en wurmt zich naar binnen. Dan rent hij uitbundig kwispelend naar zijn bazinnetje toe. Het bazinnetje wil vast wel spelen, lijkt hij te denken. Hij springt vrolijk blaffend rond de naakte Lisa aan het kruis alsof hij haar een hele tijd niet gezien heeft. Hij begint haar te likken. In haar gezicht, op haar armen, op haar buik.
‘Hou op, Bobby. Bobby, hou op!’
Maar Bobby denkt dat ze hem aanmoedigt. Hij likt haar heftig in haar gezicht. Lisa wil nogmaals de hond aanmanen rustig te worden, maar hij likt haar in haar ogen. Ze knijpt haar ogen dicht. Als ze ze weer open doet, wil ze zeggen: ‘Bob… ,’ maar de naam blijft in haar keel steken.

Ze ziet niet Bobby’s tong over haar gezicht likken, maar haar vader’s tong. Het is het lichaam van de hond dat weer om haar heen begint te springen, maar op zijn nek zit het hoofd van haar vader. Lisa gilt het uit. Het nachtmerrieachtige beest begint haar weer te likken alsof het bezeten is. Het likt haar borsten, terwijl Lisa gilt en aan haar touwen rukt. Ze draait wild met haar lichaam, maar het kruis houdt haar gevangen.
Het beest dat haar vader’s hoofd draagt gaat bij haar onderlichaam staan.
‘Neeheee,’ huilt Lisa.
Het beest steekt echter haar vader’s hoofd in haar schaamhaar, snuift en kijkt haar lachend aan. ‘Aaaaaah,’ zegt haar vader’s mond geil.
Lisa’s paniek wordt nog zoveel groter als ze ziet dat zich tussen de hondenpoten een hondenlul uit de buikvacht naar buiten begint te werken tot hij stijf en trillend naar haar gericht staat.
Alsof het beest zich bedenkt, schiet het geslachtsdeel ineens weer naar binnen. Haar vader’s hoofd trekt een wenkbrauw op. Het beest loopt tot vlak bij Lisa’s gezicht. Lisa wil het uitschreeuwen, maar haar vader’s gezicht glimlacht. Het is bijna alsof de zachtaardige vader die ze altijd heeft gekend, zichtbaar wordt.
‘Mijn lief kind,’ spreekt haar vader’s stem met een toon van medelijden als hij zijn dochter aankijkt. Hij houdt zijn hoofd wat schuin op zijn hondennek. Lisa kijkt in haar vader’s ogen en voelt een klein golfje van warmte en genegenheid in haar hart stromen.

‘Wat staat er op je kaart, Mädchen, je moet haar helpen,’ zegt Dominiqi bezorgd over Lisa’s vreselijke lot.
De reizigers zien door de ramen van hun coupé alles wat er met Lisa gebeurt. Net zoals ze het met Chantal Herman en zijn vader hebben meebeleefd.

‘Mijn kaart, ja, mijn kaart.’ Mädchen is helemaal gefixeerd door de film die zich voor haar ogen afspeelt. ‘De kaart ja.
Door een reu gedekt, door een reu verwekt, zo zal zij eeuwig een teef blijven.’
‘Wat bedoelt hij daarmee, Mädchen, wat betekent dit?’ vraagt Dominiqi.
‘Ik weet niet,’ antwoordt Mädchen. ‘Het lijkt wel een cryptogram of een raadsel.’
‘Maar je moet haar helpen. Kijk dan! Straks doet die hond, dat … beest haar wat.’
Mädchen kijkt naar Lisa, die vastgebonden ligt op het kruis. Maar wat betekent de spreuk op haar kaart? En wat is haar opdracht?

‘Ik bied jou,’ hoort Lisa het beest zeggen terwijl het naast haar is gaan zitten, *‘ik bied jou, mijn kind, iemand die van je zal houden: hij houdt onvoorwaardelijk en vurig van jou; hij zal je nooit verlaten; hij zal je liefhebben en je elke onachtzaamheid hem tegenover meer dan vergeven; hij zal je gezelschap houden en indien nodig voor je vechten; hij zal de viriliteit bezitten van een jonge Don Juan; maar hij zal ook zorgzaam en beschermend zijn; hij zal je op handen dragen als een prinses en je met raad en daad terzijde staan; hij zal zijn leven voor je geven. Lisa, mijn lieve kind, ik bied je de onvoorwaardelijke liefde van deze ideale man. Uit pure vaderliefde, Lisa.’*
Het gezicht van Lisa’s vader kijkt zijn dochter zo liefdevol aan als hij maar kan. *‘Let maar niet op mijn gedaante. Ik ben je liefhebbende vader. En ik wil dat je gelukkig wordt. Ik heb de macht je de ware liefde te schenken. En niemand heeft het meer verdiend dan jij, mijn arme schat. Maar, Lisa, je moet een keus maken. Je kunt alles hebben wat ik je beschreven heb. Of, mijn kindje, je kunt kiezen voor de vrouwenliefde. Ik heb het ook in mijn macht je de liefde te schenken van degene die jullie de Dochter van God noemen. Degene waar jij denkt van te houden. Maar denk goed na, mijn liefste Lisa, want je keuze zal je voor eeuwig binden, vaster dan die touwen je aan dat kruis binden. Maak de juiste keuze, lieveling, en je zult gelukkig worden.’*

136

Dus dit is Lisa’s opdracht. Mädchen heeft meteen beseft dat de keuze van het beest de opdracht van Lisa’s kaart is. Maar wat biedt de stem

Lisa? De keuze tussen de ideale man en Mädchen? In dat geval zou de keuze gemakkelijk moeten zijn. Lisa moet toch weten dat er niets serieus tussen haar en Mädchen bestaat. Die vrijpartij toen was maar een vreemd ongelukje. Beiden zijn ze niet op zoek naar een vrouw. Maar wat betekent de spreuk op Mädchen's kaart dan? Door een reu gedekt, door een reu verwekt, zo zal zij eeuwig een teef blijven. Door een reu gedekt? Lisa is door Bobby gedekt. Maar door een reu verwekt? Ze is verwekt door haar vader. Maar haar vader is toch geen … haar vader is wel een reu! Hij heeft het lichaam van een reu. En wat bood hij Lisa aan? Iemand die onvoorwaardelijk van haar zal houden. Elke onachtzaamheid vergeven, gezelschap houden en voor haar vechten. Viriel. Dat zou net zo goed allemaal een hond als een ideale man kunnen zijn. Zorgzaam en beschermend. Raad geven. Bezorgd. Dat is een vader. Zijn leven voor haar geven. Dat heeft haar eigen vader daadwerkelijk gedaan toe hij zich uit het raam heeft gestort. Mijn God! Hij biedt zichzelf aan haar aan!
'Het beest biedt zichzelf aan haar aan,' roept Mädchen verschrikt uit.
'Wat hij haar wil geven is niet de ideale man maar een hond en een vader. Het beest wil dat ze zich aan hem bindt. Eeuwig ook een teef blijven. Ze zal in een teef veranderen.'
De anderen kijken Mädchen verbijsterd aan.
'Bedoel je …?' vraagt Dominiqi.
'Ja, een hond, begrijp je dan niet, een wijfje, een teef. Als ze voor de man kiest, kiest ze voor de reu en wordt ze het teefje van het beest. Ik moet er wat aan doen! Ik …'
'Ik wil de man,' zegt Lisa tegen het beest. 'Ik heb altijd alleen maar gewoon liefde gewild, vader. Dat een man van me zou houden. Dat een man voor me zou zorgen en van me zou houden.'

Toen Lisa de keuze van haar vader werd voorgelegd, flitsten in seconden de gedachten door haar hoofd.. Ze is niet zo ambitieus als Christiaan. En ze is niet lesbisch of zelfs maar biseksueel. Ze wil alleen maar dat een man van haar houdt. Misschien dat de stem denkt dat hij haar een moeilijke keuze heeft laten maken, maar Lisa weet dat zelfs als zij voor Mädchen had gekozen, dat Mädchen dan weer waarschijnlijk tussen Lisa en wat anders had moeten kiezen. Daar had de stem natuurlijk op gerekend en dan was Mädchen gedwongen geweest voor het andere te kiezen en dan hadden ze beiden verloren. Maar Lisa is de stem te slim af. Het is zo simpel. Ze hoeft alleen maar haar hart te volgen. En haar hart is oprecht. Niet zoals dat van Christiaan. Maar de stem denkt natuurlijk dat ik als de dood ben dat elke man mij afwijst. Omdat ik nooit geloofd heb

dat een man mij zou willen. En hij heeft gezien dat ik het met Mädchen gedaan heb. Maar ik ben de Lisa van vroeger niet meer. Als ik zelfs door Mädchen ben liefgehad, waarom dan niet door een man? Daarbij weet ik dat zelfs de moeilijkste wensen met dit spel vervuld kunnen worden. En als dit spel me een man biedt, waarom dan niet gelijk de ideale? Dominiqi is toch ook een prachtige vrouw geworden. Ik zal de stem te slim af zijn. Ik kies wat hij niet verwacht.
‘Ik wil de man,’ roept ze.

‘Wafwaf, kef, kef.’
Lisa begrijpt het niet. Ze blaft! En haar lichaam …! Maar wat is er gebeurd? Ze lag toch op het kruis gebonden en nu …? Een hond? Is ze een hond? Ze kan het niet geloven. De tranen springen in haar hondenogen. Ze wil eruit. Uit deze afschuwelijke droom. Ze wil wakker worden. Maar hondenogen kunnen toch niet huilen?! En ze denkt ook nog als een mens.
‘Welkom, kind,’ zegt het beest. ‘Je hebt de reu gekozen en nu zul je weldra eeuwig zijn teefje zijn.’
De zachtaardige trek is helemaal van haar vader’s gezicht verdwenen. Hij lijkt zelfs bijna niet meer op haar vader, zoals hij haar daar zo staat aan te grijnzen. Lisa voelt haar iele hondenlichaam trillen van de angst. Het hondeninstinct in haar lijfje doet haar verstijven, maar dan wordt de angst te groot en ze rent weg zo snel haar fragiele pootjes haar kunnen dragen. Het beest is echter zoveel groter. Hij haalt haar gemakkelijk in. Met elke spurt van haar zet hij een paar grote sprongen en staat hij weer dreigend met zijn grote mensenkop boven haar. Lisa wil schreeuwen, ga weg, laat me met rust, maar er klinkt alleen armzalig hondengejank uit haar keel.
‘Je wordt toch zo graag gedekt door je Bobby, teefje van me. Kom dan, kom, dan zal Bobby je eens laten voelen hoe lekker het is om het op z’n hondjes te doen.’

137

Mädchen had nee willen roepen toen Lisa haar keuze uitsprak. Ze had zich desnoods voor eeuwig aan haar willen geven. Om haar te redden. Maar het was al te laat. Ze moest toezien hoe Lisa veranderde in een bruinwit, kortharig terriërtje. Iedereen in de trein had geshockeerd naar de gedaanteverwisseling gekeken.

‘Dit pik ik niet, ik ga haar helpen!’ Mädchen schuift het treinraampje open en begint eruit te klimmen. Het raampje lijkt met haar lichaam mee te rekken.
‘Weet je wel wat je doet?’ vraagt Harrie. ‘Wat als dit luchtspiegeling is en de trein in feite rijdt? Dan smak je uit een rijdende trein op de grond.’
‘Ik moet het wagen,’ antwoordt Mädchen. Meteen laat ze zich uit de trein vallen.

Ze valt hard op de stenen vloer van het kerkje. Mädchen heeft zich op haar handen opgevangen. Haar polsen doen pijn. Ze krabbelt overeind en ziet in een hoek het doodsbange, kleine hondje zitten. Het grote, afzichtelijke monster met het mensenhoofd draait dreigend om het kleine hondje heen om het over een paar tellen van achteren te bespringen.
‘Ksst, af,’ roept Mädchen boos. ‘Ksst, kuthond.’
Het beest hoort Mädchen en draait zich naar haar om. Het mensenhoofd gromt en de hondennekharen staan overeind. Zijn lichaam staat gespannen alsof hij zich schrap zet om Mädchen aan te vallen. Maar ineens lacht het hoofd van Lisa’s vader.
‘Ah, de Verlosser. De grote Dochter van God. Wat kom je doen? Kom je je hondje halen? Kom je je kleine kuttelikkertje soms halen om je een befbeurt te geven? Je hondje is nu van mij, grote Verlosser. Je hondje wil je niet meer. Je hondje heeft mij gekozen. Ze wil jouw vieze, stinkende kut niet meer likken. Ze wil dat ik haar neem, op z’n hondjes. Voor eeuwig en eeuwig, amen, dochtertje van God. Nu hebben we haar terug. En nu gaan wij haar terugbetalen. Bobby en de monseigneur gaan haar neuken. Wat vind je daarvan? Daarna zal ze eeuwig ons hondje blijven. En nu, onnozele teef, laat ons met rust, ga verder met je treintje spelen of ik scheur je in stukken.’
Het beest laat zijn puntige, scherpe tanden zien en gromt gevaarlijk. Mädchen weet dat het beest gevaarlijk is. Het hoofd van de monseigneur heeft niet de vriendelijke trekken, die zij gekend heeft toen hij nog een gewoon mens was. Er is iets vreselijk sadistisch in zijn ogen gekomen. Het lijkt zelfs of zijn tanden met de seconde puntiger worden en de hoektanden langer. Maar ze moet hem tegenhouden. Ze weet dat ze hem niet zijn gang kan laten gaan met Lisa. Alleen, hoe moet ze het in godsnaam opnemen tegen dit wilde beest met zijn gruwelijke bek en zijn krachtige lijf?
Opeens hoort Mädchen van heel ver weg een iele stem. Wat? Ze hoort het niet goed.
‘… hond worden.’

Wat? Het lijkt de stem van Francine wel.
‘Vechten … ook een hond worden. Je moet ook …’
Verdomd! Mädchen herinnert zich hoe ze ook ooit een hond is geweest. Hoe ze zijn geilheid en drang voelde. En zijn kracht. Dat is het! Ze concentreert zich. Ze verzamelt haar energie … en ze voelt dat haar lichaam met een schok verandert. Ze ziet dat haar armen veranderen in poten en haar benen worden korter en dunner. Maar … ze ziet als ze scheel kijkt nog steeds haar mensenneus, ze voelt dat haar gezicht nog onveranderd is. Ze is veranderd in de vorm van het beest. Het lichaam van een hond heeft ze maar ze heeft nog haar eigen hoofd met lang, roodblond haar.
Als ze het beest aankijkt, ziet ze dat hij geschrokken is van haar metamorfose. Maar het beest vermant zich snel. Hij kijkt Mädchen spottend aan.
Mädchen trekt haar bovenlip omhoog. Het voelt vreemd in haar mond. Blijkbaar is haar hoofd niet helemaal hetzelfde gebleven. Ze voelt hoe haar tanden zich vanzelf scherpen en langer en puntiger worden. En tegelijkertijd schijnt er een hondeninstinct in haar te groeien. Ze merkt hoe ze instinctief de dreiging van het beest beantwoordt met haar eigen dreigende lichaamshouding, hoe zich haar neus optrekt en rimpelt en haar tanden zich tonen als teken dat ze met gevaarlijke wapens is uitgerust. Ze voelt dat haar krachten vele malen groter zijn dan die van een gewone hond. Maar ook dat haar intelligentie nog menselijk is en haar kan leiden waar haar hondeninstinct zeker tegen dit beest tekort zou schieten.
Dan valt het beest aan.

138

Mädchen’s hondenlijf springt reflexmatig omhoog en gooit de nek met een zwaai om de aanvallende kop heen naar de nek van haar tegenstander. Ze bijt zich vast, maar voelt tegelijkertijd hoe de vlijmscherpe tanden van het beest door haar linkeroor scheuren. De pijn is zo hevig dat ze haar hoofd met een schok van de ander wegtrekt, maar niet zonder een stuk uit zijn nek mee te nemen. Het beest jankt en brult maar valt opnieuw aan. Hij bijt naar Mädchen’s lies, maar zij weet net op tijd opzij te springen. Dan staat het beest een moment stil.
Hij kijkt naar de grond alsof hij nadenkt en draait vervolgens zijn hoofd naar Lisa om. Mädchen ziet het en begrijpt meteen wat de hond van plan

is. Hij wil de kleine terriër doden, zodat Mädchen in ieder geval niet zal winnen.
Maar Mädchen is hem voor. Ze zet zich af en springt met een enorme sprong over het beest heen en gaat tussen hem en de kleine, bibberende terriër in staan.
Het beest is razend dat Mädchen zo snel zijn plan doorzien heeft. In blinde woede stormt hij op Mädchen af. Hierop heeft zij echter gerekend. Ze stapt snel opzij. Als het beest probeert om in volle vaart zijn richting te veranderen, duwt Mädchen met haar hoofd zo hard ze kan onder zijn buik en gooit hem met een smak tegen de muur. Ze springt zonder te aarzelen bovenop hem en slaat haar scherpe muil in de weke buik. Dit is haar kans. Woest scheurt en rijt ze aan het zachte vlees, waar de vellen vanaf vliegen en het bloed uit gutst. Met haar dierlijke wildheid vreet zich dieper in de ingewanden van de halfhond naar binnen, zonder zich te bekommeren om de poten en het hoofd die wild om zich heen slaan.
Het hoofd van de monseigneur schreeuwt het uit. Maar Mädchen vreet zich nog dieper binnen in zijn hondenlijf en trekt zijn darmen eruit met haar tanden.
Langzaam begint het vreselijke geluid in de keel van de monseigneur weg te sterven. Zijn ogen staren Mädchen verbaasd aan. Hij kijkt naar zijn buik, waaruit lappen vlees en ingewanden hangen. Uit zijn mond suijpelt bloed.
Mädchen doet een paar hondenstappen achteruit. Haar mond is bloedrood. Haar oor is zwaar gehavend en bloeden flink. Haar gezicht staat nog steeds hard en vechtlustig, maar haar moed heeft zich al bewezen en is beloond. Haar vijand is verslagen.
Het beest kijkt haar nog een keer aan, alsof hij niet kan begrijpen hoe het mogelijk is dat hij is overwonnen. Lisa’s eeuwige foltering had hem zo zoet geleken. Hij had haar zo ontzettend graag eeuwig verkracht en gemarteld. En nu …

139

Het hondje Lisa zit rillend in een hoekje van de kerk. Al haar spieren en zenuwen vibreren van de angst.
Mädchen kan nog niet helemaal geloven dat ze het wilde beest heeft verslagen, al weet ze dat het werk nog niet gedaan is. Ze voelt een stekende pijn in haar linkeroor. Op dit moment kan ze daar echter geen

aandacht aan besteden. ‘Kom hier, Lisa,’ zegt ze. ‘ Wees niet bang. Ik ben het. Ik zal je hier weg halen.’
Lisa staat op en loopt op haar vier dunne hondenpootjes schoorvoetend naar Mädchen toe. Langzaam begint haar staartje heen en weer te zwaaien. Ze jankt zachtjes.
‘Lisa, ik denk dat ik weet hoe ik je kan bevrijden uit je hondenlichaam. Het is misschien een beetje gênant, maar zoals wij d’r op dit moment uitzien, is er weinig dat onze vrienden in de trein nog zal verbazen.’
Ze kijkt om zich heen om te zien of ze ergens een treinraam kan bespeuren waardoor de reizigers hen op dit moment gadeslaan. Maar ze ziet alleen het interieur van de kerk.
‘En in feite hebben we dit al eens meegemaakt. Alleen was jij toen een mens en had ik een hondenkop. In ieder geval zijn we er nu toch lichamelijk allebei beter op gekleed. Het beest zei namelijk dat als hij jou genomen had, dat je dan eeuwig zijn teefje was gebleven. Nou, wat hij kan, kan ik ook. En als de stem versjes en rijmpjes kan verzinnen, kunnen wij dat ook. Eens even denken. Hebbes. Door een Mensengod besproeid, totdat je mensenlichaam weer om je ziel heen groeit, of, door de Dochter van God gedekt, opnieuw tot mensengedaante verwekt. Nou wat vind je van m’n rijmpje? Sinterklaas kan het niet beter. Toch?!’
Lisa kwispelt. Ze begrijpt wat Mädchen bedoelt en draait haar achterste al naar haar toe.
‘Ik zal het zachtjes doen,’ fluistert Mädchen in Lisa’s oor. Lisa blaft iets terug.
‘Ondeugend hondje,’ grinnikt Mädchen. ‘Oh, en eh, jullie reizigers in de trein,’ roept ze naar de achterblijvers in de coupé, ‘even geen emmer water over ons heen gooien, he?!’

140

‘Fascinerend,’ zegt Dominiqi, als Mädchen en Lisa weer terug in de trein zijn.
‘Ongelooflijk,’ zegt Harrie.
‘Wat?’ antwoordt Mädchen, ‘nog nooit twee hondjes zien neuken?’
Lisa glimlacht beschaamd.
‘Wat een avontuur,’ roept Dominiqi, ‘je was geweldig, wat een heldin, wat een godin. Mädchen je bent fantastisch!’
‘Dank je, dank je.’ Mädchen maakt een lichte buiging. ‘Maar bloedt mijn oor trouwens nog?’

Lisa kijkt naar Mädchen's oor. 'Niets, niets te zien. Geen schrammetje.'
'Het doet anders nog verdomd pijn, alsof het er half af gescheurd is.'
Mädchen voelt voorzichtig aan haar oor.
'Ik denk dat we het dit keer een gelijkspel kunnen noemen,' zegt Mädchen tegen Lisa. 'Het ging daar eventjes goed fout met jouw opdracht. Al had je volgens mij nooit echt een kans. Maar verloren hebben we zeker niet, ook al hebben we voor jou niets gewonnen.'
'In ieder geval is Kimberley niet gezakt,' antwoordt Lisa. 'En wat mijzelf betreft, ben ik door jou Verlost toen je de wonden in mijn polsen gesloten hebt. En ik zal nooit vergeten wat je voor me gedaan hebt. Je hebt je leven gewaagd voor mij. Ik hoop dat je niet kwaad bent dat ik jou niet gekozen heb. Het was sowieso dom van me dat ik dacht dat ik de perfecte man zou kunnen krijgen, maar ik kon niet anders. De verleiding was te groot voor me.'
'Ach gek, natuurlijk niet,' lacht Mädchen. 'We zijn toch geen potten, meid. Jij vindt wel een goeie vent. Wacht maar af.'
'Maar het was wel lekker om door jou genomen te worden,' fluistert Lisa in Mädchen's oor.
'Wat zou er zijn gebeurd als ik jou wel gekozen had?' vraagt Lisa peinzend.
'Dan had er vast weer wat anders op mijn kaart gestaan,' antwoordt Mädchen. 'Het spel wordt niet fair gespeeld. Hij manipuleert ons de hele tijd, voor en tijdens onze beurten. Maar dit keer zijn we te sterk voor hem geweest. Hoor je dat? Klootzak.' Mädchen steekt haar vuist op naar de speaker in het plafond. Maar dan denkt ze aan de vorige beurt, die ze verloren heeft en wordt weer stil.

'Nog vier beurten te gaan; de dooie, zijn moeder, Francine en als laatste ikzelf. We mogen nog maar twee keer verliezen. Niet meer. Da's waar ook. Was jij dat, Francine? Hoorde ik jouw stem roepen dat ik in een hond moest veranderen?'
Francine kijkt Mädchen blij aan. 'Ja. Ik heb een film gezien. Van honden. En die gingen vechten. En toen won de goede hond.'
Mädchen omarmt Francine. 'Geweldig van je. Wat een geweldig idee. Ik was er zelf niet op gekomen. Jij hebt Lisa en mij gered.'
Francine straalt helemaal van trots en blijdschap. 'Heb ik jou gered?'
'Ja, natuurlijk, jouw idee heeft ons gered.'
'Mag ik dan tot het laatst bij je blijven, Mädchen?'
Mädchen kijkt haar aan. 'Natuurlijk. Je bedoelt dat je als laatste wilt dobbelen voordat ik moet?'

Francine knikt. ‘Dat is goed. Jij gaat als voorlaatste.’
Mädchen kijkt naar Sjon. Nog steeds geen leven in hem te bespeuren. Ze kijkt naar Sjon’s moeder. Erg levendig ziet zij er ook niet uit.
‘Mevrouw?’
Mädchen realiseert zich dat ze stomweg haar voornaam vergeten is. Hoe spreek je je schoonmoeder aan? ‘Mevrouw, eh …’
‘Zeg maar Sjannie, hoor, kind.’
‘Sjannie, wil jij als volgende spelen?’
‘Is goed, kind. Ik als ouwe vrouw heb toch niets meer te verliezen. En nu Gerrit dood is … Zeg maar wat ik moet doen.’
‘Je moet de dobbelstenen pakken en ze terug op het bord gooien. Dan moeten we ieder een kaart pakken en lezen wat erop staat.’
‘Maar ik heb mijn leesbril niet bij me, kind.’
‘Dat geeft niet, ik lees het je wel voor.’
Sjon’s moeder hijst zich van haar bank en strompelt naar de bank schuin tegenover haar. Ze moet zich goed vasthouden in de schommelende trein om niet te vallen. Mädchen gaat naast haar zitten.
‘Weet je nog wat ik heb gezegd over de wensen die je kunt doen?’ vraagt Mädchen.
‘Jaja, ik geloof het wel,’ antwoordt de oude vrouw weifelend. ‘Maar het is wel goed, kind, het is wel goed. Ik ben maar een arme, ouwe vrouw. En nu Gerrit dood is … Mij maakt het niks meer uit. En mijn arme Sjonnie, daar gaat het ook niet zo goed mee. Kijk hem daar dan zitten. Zorg je wel goed voor hem als ik straks ook weg ben?’
‘Maar je hoeft helemaal niet dood,’ zegt Mädchen, terwijl ze de oude vrouw aankijkt. ‘Denk eens aan de wensen die je kunt doen. Je kunt misschien een nieuw leven opbouwen, voor jezelf.’
De oude vrouw lijkt haar echter niet te horen. ‘Zorg je goed voor mijn jongen, kind?’
‘Maar Sjannie, weet je, het gaat niet alleen om jou, het gaat ook om je kleinkind. Het is belangrijk dat je je best doet. Weet je wel? Mijn kind, Kimberley, aan de trein? Jij moet helpen haar leven te redden.’
‘Jaja,’ zegt Sjannie, ‘mij maakt het allemaal niets meer uit. Ik ben oud en mijn Gerrit is dood. Zorg je voor mijn jongen?’
Mädchen begrijpt dat het bijna onmogelijk wordt nog door te dringen tot de vrouw. Ze kijkt naar Sjon. Ze rilt als ze eraan denkt dat ze nog iets met Sjon te maken zou moeten hebben.
‘Ik zal goed voor hem zorgen. Maar jij moet nu ook even heel erg je best doen, begrijp je? Hier Sjannie, gooi maar.’

De oude vrouw pakt de dobbelstenen en gooit ze stijfjes op het bord.
Drie en twee; vijf.
‘Is dat goed?’
‘Ja hoor, Sjannie,’ zegt Mädchen, ‘dat is heel goed.’
‘Oh, fijn. En nu?’
‘Nu gaan we de kaarten lezen.’
‘Oh.’
Mädchen pakt van elk stapeltje één kaart en leest.
‘Is het goed?’ vraagt Sjannie als Mädchen gelezen heeft.
‘Ik weet het niet,’ antwoordt Mädchen. Ze kijkt verslagen. ‘De keuze is aan jou. Je moet het juiste kiezen. Maar denk aan wat ik je heb verteld, Sjannie. Een vrouw is nooit de slaaf van haar man. En je bent nooit te oud om een nieuw leven te beginnen. Een eigen leven.’
Maar Sjannie luistert maar half.
‘Sjannie, alsjeblieft!’ Mädchen neemt het gezicht van de oude vrouw tussen haar handen om haar te dwingen naar haar woorden te luisteren.
‘Denk ook aan mijn kind.’
Maar de oude vrouw is er niet bij met haar hoofd.
‘Jaja, mij maakt het niks uit.’
Mädchen weet dat ze al bij voorbaat verloren heeft. Verslagen leest ze de twee kaartjes voor.
‘Dit is het kaartje van jou, Sjannie. Luister goed en denk goed na.
Rara, wat is het? Het is oud en sloom en het volgt liever de man die haar een levenlang heeft afgebeuld, uitgescholden en gekleineerd, dan dat ze alleen, maar op haar eigen twee benen staand en als een volwassen vrouw, de enige kans die ze krijgt, aangrijpt om van het beetje leven dat haar nog rest, wat te maken?’
Sjannie staart voor zich uit.
‘Heb je het gehoord?’ vraagt Mädchen. ‘Wil je dat ik het nog eens voorlees?’
‘Jaja, nee, nog eens? Ja, kind, doe dat maar.’
Mädchen leest de lange, voor de oude vrouw onbegrijpelijk ingewikkelde vraag nog eens langzaam voor.
‘Heb je het begrepen?’
‘Ja, nee kind. Mijn oren zijn niet meer zo goed.’
‘De vraag is of je alleen verder zou willen leven zonder Gerrit, maar dat je dan wel een veel, veel beter leven zou hebben.’
‘Ach kind,’ zucht Sjannie, ‘als het aan mij ligt, wil ik net zo lief dood.’
Mädchen zucht ook.

‘Je kunt nog zo veel leuke dingen doen. Je kunt in een bejaardentehuis gaan. Daar zijn allemaal leuke mensen van je eigen leeftijd waar je gezellig mee kunt kletsen en kaarten.’
‘Nee, nooit in een bejaardentehuis zei mijn Gerrit altijd,’ zegt Sjannie hoofdschuddend.
‘Maar misschien win je wel een hele boel geld als je het spel wint,’ probeert Mädchen. ‘Dan kun je een leuk huisje voor jezelf kopen, Sjannie.’
‘Nee, laat mij maar dood gaan,’ antwoordt de oude vrouw. ‘Dan heb ik rust.’
Mädchen gooit haar armen in de lucht van vertwijfeling over de koppigheid van Sjannie.
Harrie komt voor Sjannie staan. ‘Laat mij eens met haar praten.’ Maar hoe hij ook op de oude vrouw inpraat, Sjannie blijft koppig vasthouden aan haar doodswens. Ook Lisa bemoeit zich ermee en belooft zelfs voor haar te zorgen tot aan haar dood. Maar de vrouw heeft nu één ding begrepen en daar klampt ze zich aan vast. Ze kan haar Gerrit achterna en dat is wat ze wil. Ze heeft haar hele volwassen leven niets anders gedaan dan wat haar man haar vertelde dat ze moest doen. En of ze daar nou gelukkig mee was of niet, ze hoefde tenminste niet na te denken. Nu is Gerrit weg en het lijkt haar maar het beste om hem dan achterna te gaan. Wat moet ze nou alleen? Nee, ze heeft besloten. Ze gaat Gerrit achterna. Dan zal die haar wel weer vertellen wat ze verder moet.
‘Nee, ik ga,’ zegt Sjannie stijfkoppig.
Mädchen kan zich niet meer beheersen. Ze grijpt het oude wijf bij haar vest en schudt haar door elkaar. ‘Ouwe gek, lelijk, egoïstisch wijf! Je moet leven, leef dan! Ouwe slons! Doe het dan alleen maar voor mijn kind als je zelf al niets waard bent. Moet mijn kind boeten voor jou? Omdat jij te achterlijk bent om voor jezelf op te komen?’
Harrie trekt Mädchen zachtjes van Sjannie weg. ‘Het heeft geen zin, Mädchen. Je kunt haar niet dwingen.’
Mädchen pakt haar eigen kaart en leest.
‘Rarara, wat is het; het stond erbij en het keek ernaar?’
Op dat moment begint de miniatuur van Sjannie naar het middelpunt van het bord te schuiven. Mädchen beseft dat ze lijdzaam moet toezien hoe ze weer een keer verliest zonder dat ze er ook maar iets aan kan doen. Ze kijkt met afschuw en haat naar de vrouw naast haar die al de dood in lijkt te suffen. Het doet Sjannie allemaal niet veel. Zonder haar man is ze toch al meer dood dan levend.

Als het miniatuurtje van Sjon's moeder in de put valt, lost ze op in rook alsof ze nooit meer dan een projectie geweest is.
'Dankjewel Sjannie,' zegt Mädchen bitter. 'Je bent een geweldige oma voor mijn kind geweest.'

141

Als de duotrein weer een bezoek aan Mädchen brengt, ziet ze hoe Sjannie's keuze haar dochtertje's haren bijna aan de levensgevaarlijke wielen van de trein doen raken. Mädchen wacht dit keer niet eens af tot de trein weer verdwenen is. Ze draait zich gelijk om en loopt naar Sjon toe. Ze gaat tegenover hem zitten en kijkt hem recht in zijn dode ogen.
'Jouw beurt om wat voor je kind te doen. Hoor je me?'
Maar Sjon lijkt helemaal niets te horen. Hij zit zo star als altijd. Plotseling slaat Mädchen hem zo hard ze kan met haar vlakke hand in het gezicht. Alsof ze tegen een ijzeren paal heeft geslagen, schiet de pijn door haar hand en arm, maar Sjon knippert niet eens met zijn ogen. Mädchen kijkt met een van pijn vertrokken gezicht naar de anderen.
'Wat moet ik hier nu mee?'
'Als Verlosser kun je toch zeker wel de doden opwekken,' zegt Eva sarcastisch.
Mädchen geeft haar een nijdige blik terug. 'Ik weet wat,' zegt ze dan. 'Het spel. Hij is gekomen om te spelen. Het spel zal hem tot leven wekken.'
Ze staat op en pakt de dobbelstenen van het bord dat op de bank in de box naast hen ligt en gaat weer naast Sjon zitten. Ze houdt de dobbelstenen omhoog in de lucht. Met haar andere hand pakt ze één van Sjon's handen vast. Ze onderdrukt een gevoel van angst als ze de ijskoude huid van Sjon voelt. Het lijkt wel of zijn kou de lichaamswarmte uit haar lichaam probeert te trekken. Ze moet al haar verzet aanwenden om haar warmte niet te laten weglekken. Ze bijt op haar tanden en roept de dode aan.
'Sta op en speel je beurt in dit spel. En speel hem verdomme goed. Speel voor je kind. Sta op en werp de stenen.'
Op dat moment voelt ze hoe de kou ophoudt aan haar te trekken. Langzaam voelt ze hoe Sjon's hand warmer wordt. Het lijkt alsof er bloed in zijn lichaam begint te stromen. Geleidelijk verdwijnt de dood in Sjon's ogen. Hij knippert een paar keer.
'Waar … waar ben ik? Waar … Mädchen?'

‘Hier!’ Mädchen opent Sjon’s hand en stopt de dobbelstenen erin.
Sjon kijkt ernaar. ‘Wat?’
‘Gooi! Daar op het bord. Het is jouw beurt. Speel!’
Sjon kijkt naar het bord. Haast mechanisch, staat hij op, hij beweegt zich naar het bord toe en hij gooit de dobbelstenen erop. De stenen rollen echter door naar het midden van het bord en vallen allebei precies in het gat. Weg zijn ze.
Op dat moment beginnen de miniaturen van Sjon en Mädchen te schuiven. Sjon’s pion beweegt in één rechte lijn naar de put in het spel en valt over de rand in de diepte.
‘Neeee!’ roept Lisa. Ze werpt zich op Mädchen’s miniatuur dat een zelfde lot als dat van Sjon beschoren lijkt te zijn. Ze trekt er uit alle macht aan, maar eens dat de dobbelstenen zijn geworpen, laten de figuren zich niet meer stoppen. Mädchen weet dat. Ze kijkt gelaten toe, afwachtend op wat er komen gaat.
Als Mädchen’s figuurtje ook over de rand van het gat is verdwenen, is het donker alom. Een minuutlang wacht Mädchen in het diepste donker en de diepste stilte. Ze hoort zelfs niet haar eigen hartslag of haar eigen ademhaling. Het lijkt alsof ze doof en blind is. Nee, erger, het lijkt alsof ze dood is.

142

‘Hee Mädchen, kom hier naar toe.’
Mädchen hoort een stem.
‘Hier, hierheen.’
Ze knippert met haar ogen. Langzaam lijkt het lichter te worden. Het lijkt alsof het daglicht wordt en de zon opkomt, maar het is een onnatuurlijke zonsopgang. Het gaat te snel. En het licht is een beetje vreemd. Mädchen ziet dat ze op het spoor staat.
Het spoor loopt naar een oude, mooie loods toe en lijkt erin naar binnen te lopen. De loods is opgebouwd uit gietijzeren balken en rode bakstenen. Het dak loopt rond. Twee enorme ijzeren schuifdeuren laten een smalle opening zichtbaar, net breed genoeg om het spoor vrij te laten. In deze deuropening staat Sjon. Hij lacht en zwaait naar Mädchen.
‘Hierheen, kom je?’
Hij ziet er zo fris en levendig uit dat hij gewoon straalt. Zijn lach is helder, zijn ogen blij en open. Zo kent Mädchen Sjon helemaal niet. Zeker niet als ze hem vergelijkt met het lijk dat hij was in de trein.

Misschien lijkt hij nog het meest op toen ze hem voor het eerst leerde kennen. Maar zelfs dat overtreft hij nu aan energie en levenslust. Hoewel Mädchen hem van een heel eind weg ziet, voelt ze dat zijn persoonlijkheid sympathie en vertrouwenswaardigheid uitstraalt. Ze begint automatisch naar hem toe te lopen.
‘Mädchen, wat geweldig dat je er bent, wat fantastisch.’
Mädchen loopt met verbazing door tot ze vlak voor hem staat.
‘Mädchen, schat!’
Sjon opent zijn armen wijd om haar te ontvangen, maar Mädchen blijft afwachtend voor hem staan.
‘Kom hier,’ lacht Sjon gul, ‘laat me je omarmen en kussen.’ Hij slaat zijn armen om haar heen en drukt haar stevig.
Had Sjon blauwe ogen, denkt Mädchen als hij haar weer aankijkt. Had Sjon zulke blauwe ogen? En zijn tanden, ze zijn hagelwit. En had hij zo’n gave huid? Zo’n mooi haar? Maar lang kan ze niet nadenken. Sjon kust haar vol op haar mond. Kon Sjon zo goed kussen, denkt Mädchen. Zo heerlijk is ze nog nooit gekust. Ze droomt er helemaal in weg.
‘Zo!’
Mädchen opent haar ogen.
‘Zo, nu gaan we ons dochtertje halen.’
Mädchen’s ogen gaan nu heel wijd open.
‘Kimberley? Is Kimberley hier?’ Spontaan springen de tranen in haar ogen.
‘Tuurlijk is ze hier, schat, wat dacht jij dan? Dommertje, kom, geef me je hand, we gaan d’r halen.’
Ze lopen de loods in. Wat van buiten uitzag als een donkere hal, blijkt ineens van binnen een helder verlichtte, grote ruimte met schuin omhoog lopende wanden en een hoog rond dak. Het spoor loopt helemaal van de ingang tot achter in de ruimte. Op de rails ziet Mädchen een treinstel van een vleeskleurige trein staan. Is het van haar trein of is het de duotrein? Mädchen en Sjon stappen van het spoor af en lopen er omheen. Nu ziet Mädchen tot haar verbijstering ineens Kimberley aan een touw langs de trein hangen.
‘Hee mam, kijk wat ik kan,’ klinkt haar kinderstemmetje vrolijk als ze Mädchen ziet.
‘Kim! Kimberley!’ Mädchen slaat haar handen voor haar mond en rent zo hard ze kan naar Kimberley toe.
Sjon kijkt haar lachend na, met zijn handen in zijn zij gestoken.

‘Kijk mam, ik kan op de kop hangen en kauwgumbellen blazen tegelijkertijd,’ roept Kimberley, die gelijk demonstreert hoe ze een grote bel kan blazen.
‘Kind, wacht, ik kom je helpen.’ Mädchen is tot bij haar gerend en tilt haar half omhoog. Maar haar benen hangen nog in het touw. ‘Help dan toch,’ roept ze naar Sjon, die glimlachend zijn hoofd schudt alsof het tafereel hem vertedert. Dan rent hij met grote, sportieve passen naar zijn gezin toe.
‘Hier, laat me je helpen.’ Hij maakt behendig het touw rond Kimberley’s voeten los, tilt haar met een zwaai omhoog tot ze lachend boven haar vader uitsteekt en op hem neerkijkt. Dan laat hij haar naar beneden. Hij geeft haar een kus en geeft ze in Mädchen’s armen.
‘Mamma,’ roept Kimberley blij.
Mädchen drukt haar in haar armen en kust haar over haar hele gezicht.
‘Kimberley, Kim, lieve Kim, ik hou zo ongelooflijk veel van jou. Mijn God, je weet niet hoeveel. Ik heb je zo gemist. Lieve Kim. Kim, ben je wel in orde?’ Ze kijkt het kind angstig aan. ‘Is alles goed met je? Wat hebben ze met je gedaan? Oh God, arm kind.’
‘Oh, dat was toch maar een spelletje mamma. Ik vond het wel leuk, hoor.’
‘Godzijdank! Godzijdank ben je in orde.’ Mädchen duwt Kimberley dicht tegen zich aan.
‘Waarom heb je haar niet eerder hier vanaf gehaald?’ verwijt ze Sjon boos.
‘Ach, Kimberley wilde je verrassen,’ antwoordt Sjon lachend. ‘Ze wilde zelf aan haar benen blijven hangen tot jij kwam. Ik wilde d’r losmaken. Maar ze wilde niet. “Wachten tot mamma komt,” zei ze.’
Mädchen begrijpt er niets van, maar ze is dolgelukkig haar kind weer in haar armen te voelen.
Sjon loopt een paar passen langs de trein. ‘Kom mee, jullie twee liefste vrouwen van m’n leven, we gaan naar huis. Kom.’
‘Ja, naar huis,’ roept Kimberley. ‘Jippie, naar huis. Zet me neer mamma, ik wil naar huis hinkstapspringen.’
Naar huis? Mädchen weet niet of ze droomt. ‘Naar huis…? Maar Sjon, wat is er met het spel dan? En de trein … en de anderen?’
‘Ach, het spel is afgelopen,’ lacht Sjon. ‘En de rest is verleden tijd.’
‘Maar de kaarten dan? Wat stond er op onze kaarten?’
Sjon blijft staan. ‘Ach, lieve Mädchen, wat maakt het nou uit wat er op die stomme kaarten stond?’

‘Ik wil op je schouders, pappa,’ roept Kimberley, terwijl ze haar armen naar Sjon omhoogsteekt. Sjon tilt haar op en zet haar in zijn nek.
‘Sjon, ik wil weten wat er op die kaarten stond,’ begint Mädchen weer.
‘Okee, als je het dan per se wilt weten. Op die van mij stond:
Maak Mädchen gelukkig. Zorg goed voor je vrouw en je kind en neem ze mee naar huis.
Nou, als dat alles is, mijn liefste. Ik zou zeggen: komt voor de bakker. Kom op, we gaan, we zijn zo thuis.’
‘En wat stond er op mijn kaart, Sjon?’
‘Hm, even denken, schat, eh, oh ja. Op die van jou stond:
Het einde van de reis is in zicht. Je slaat twee beurten over en kiest voor geluk en rust. Al je zorgen zijn voorbij.
Dat stond er op.’
‘Maar …,’ begint Mädchen.
‘Mamma, kom nou, ik wil naar huis,’ onderbreekt Kimberley haar. ‘Ik ben moe. Ik wil naar bedje toe.’
‘Maar wacht …,’ roept Mädchen nog, maar Sjon stapt er met Kimberley op zijn schouders stevig vandoor en komt bij de achterdeur van de loods. Hij opent de deur en stapt naar buiten. Kimberley draait zich om en roept: ‘Kom je, mamma?’
Als Mädchen buiten de loods staat, ziet ze dat ze niet ver verwijderd is van de straat waar ze woont. Nog een paar straten en ze zal haar huis zien. Sjon en Kimberley zijn al een eind verder. Ze zwaaien naar Mädchen dat ze moet volgen. Mädchen staat nog in verbazing te kijken naar de plotselinge plaatswisseling, als ze wordt afgeleid door Corrie, de buurvrouw, die haar lachend en zwaaiend tegemoet komt fietsen. Ze roept een groet naar Sjon en Kimberley, fietst hen voorbij en stopt bij Mädchen.
‘Jezus, goed dat je weer terug bent, Mädchen,’ zegt ze vrolijk. ‘Meid, ik heb je gemist.’
Mädchen wil haar vragen of ze het dan niet vreemd vindt Sjon en Kimberley te zien, maar Corrie stapt alweer op haar fiets. ‘Kind, ik heb helemaal geen tijd. Ik heb enorme haast, moet nog naar de super voor hij dicht gaat, maar kom straks effe bij me aan, voor een lekker bakkie koffie. Ik moet gaan. Doei.’
En weg is ze. Mädchen kijkt haar na.

143

Als Mädchen na een paar straten lopen voor haar huis staat, kan ze het bijna niet geloven. Thuis! Eindelijk weer thuis. Sjon en Kimberley staan in de deuropening.
‘Welkom thuis,’ zegt Sjon en lacht zijn witte tanden bloot.
Ook Kimberley’s kleine tandjes schitteren in de zon. Mädchen heeft even het gevoel in een tandpastareclame terecht te zijn gekomen. Het huis lijkt mooier dan ooit en zelfs het gazon is nog nooit zo groen geweest. De lucht boven de vuurrode dakpannen nooit blauwer. En nooit zomerser heeft het roekoekoe van de verliefde lachduiven geklonken. Het lijkt allemaal niet echt. Maar van de andere kant, denkt Mädchen, dit was me beloofd als ik het spel zou winnen. Maar heb ik dan al gewonnen? Dit is wel heel gemakkelijk gegaan.
Sjon rent het pad af naar Mädchen toe. Hij pakt haar hand en trekt haar mee. ‘Kom, liefste, kom mee naar binnen.’
Mädchen laat zich meetrekken en loopt haar woning binnen. In de gang al ruikt ze de heerlijke geur van versgezette koffie. Hmmm, wat ruikt dat goed. Als ze in de keuken komt, ziet ze dat de tafel gedekt is met een overdadige lunch. Broodjes, versgeperste jus d’orange, alle soorten beleg. De zon werpt warme stralen door het keukenraam. Sjon en kimberley staan trots te kijken hoe Mädchen met grote ogen de rijkgedekte tafel beziet.
‘Goed hè, mamma?! Dit hebben ik en pappa gedaan. Voor jou als je thuis komt.’
‘Maar wanneer …?’ stamelt Mädchen.
‘Vragen, vragen, jij bent een veel te nieuwsgierig aagje,’ zegt Sjon quasi-belerend. ‘Ga liever zitten voor de koffie koud wordt. Zo, wat is het goed weer thuis te zijn.’
Mädchen is te verbluft om veel te zeggen. Ze drinkt een paar slokken van haar koffie en neemt een hap van het broodje dat Sjon voor haar gesmeerd heeft.
‘Pappa, ik ga buiten met Janneke spelen,’ zegt Kimberley, terwijl ze van haar stoel springt en naar buiten rent.
‘Kim …!’ wil Mädchen nog roepen, maar het kind is al naar buiten gerend.
‘Ach, laat haar toch, liefste,’ zegt Sjon. ‘Kom.’ Hij staat op en pakt haar hand. Het is zo lang geleden. Hij trekt haar zacht van haar stoel en geleidt haar mee naar de slaapkamer.
Daar kust hij Mädchen teder in haar nek. Zijn armen lijken gespierder geworden. Hij houdt haar stevig en toch teder vast. ‘Ik heb je zo gemist, liefste. En ik hou zoveel van je.’

Zijn kussen en strelingen maken Mädchen helemaal week. Ze wist niet dat Sjon zo'n goede minnaar kon zijn. Ze laat zich in één vloeiende beweging op het bed leggen. Sjon kust haar hals en haar mond. Hij kust haar ogen en haar schouders. Mädchen voelt zich helemaal omgeven door zijn warme liefde.
Zonder dat Mädchen het goed beseft, heeft hij hen ontkleed en wrijven hun naakte lichamen over elkaar. Als haar hand langs Sjon's lid strijkt, schrikt ze. Het lijkt alsof het twee keer zo groot en dik als vroeger is geworden. Ze voelt de eikel, dik en gespannen als een op barsten staande, paarse vrucht. De stam is hard en vol ribbels en aders en staat trots als een vlaggenmast en stijf als de lul van een jonge god van Sjon's lichaam af.
Ze voelt dat ze niets liever wil dan Sjon in haar te voelen. Ze spreidt haar benen al om hem binnen te nodigen, maar dan schiet haar iets vreemds te binnen. Janneke? Het buurmeisje heet Anneke. Kimberley noemde haar Janneke. Dat zou ze nooit doen. Zo'n vergissing maakt Kimberley niet over haar beste vriendinnetje. Hier klopt iets nie… Maar dan schuift Sjon's dikke, grote pik in haar naar binnen en vergeet ze weer waar ze over aan het nadenken was. Het voelt goddelijk. Nog nooit is ze zo gevuld geweest. Het is alsof elk zenuwuiteinde in haar vagina afzonderlijk geraakt wordt. Het trekt warm haar baarmoeder binnen en plant zich zelfs voort naar haar eileiders en in haar eierstokken.
'Dit is zo heerlijk,' kermt ze wellustig. 'Ga door, ga door, Sjon.'
En Sjon gaat door. Hij neukt haar met lange, heerlijke halen. Hij kreunt en gromt. 'Hmmm, aaaahh, liefste van me, mijn liefde, mijn lekker ding, mijn lieve, lieve kind. Is het lekker?'
'Ja, heerlijk,' kreunt Mädchen.
'Is het lekker, mijn lieve kind, mijn lieve Kimberley? Is pappa's grote trein in je kleine spleetje lekker, mijn schatje?'
Mädchen wordt met een schok uit haar extase gerukt. 'Wat? Wat zeg je?'
'Ik? Ik zei niets, mijn lieve Kimmie. Pappa doet je geen pijn. Pappa wil alleen maar lief doen. Niets tegen mamma zeggen.'
Mädchen is laaiend. Ze wil Sjon van zich afstoten, maar hij neukt haar door met lange halen. Ze ziet dat zijn ogen helemaal niet meer stralen. Ze zijn even hol en leeg als toen hij in de trein zat. Zijn tanden zijn bruin en het tandvlees is hoog van de tanden teruggetrokken. Zijn adem stinkt vreselijk en zijn hele lichaam stoot plots een geur van verrotting uit. Als een zombie beweegt Sjon mechanisch op Mädchen op en neer. Mädchen voelt dat Sjon's lul ruw in haar begint te schuren. De pijn trekt door haar

onderlichaam. Ze begint Sjon wild te slaan, op zijn borst, in zijn gezicht. ‘Ga van me af!’ schreeuwt ze. ‘Ga van me af, klootzak!’ Ze steekt haar vingers in zijn ogen, maar hij gaat maar door met haar te neuken.
‘Laat pappa in je klaarkomen, liefste en we zullen voorgoed bij elkaar zijn. Wij drieën, liefste, voor altijd.’
Mädchen schreeuwt het uit.
Maar dan, alsof het een plotselinge ingeving van buitenaf is, schiet het haar te binnen. ‘Neeee,’ roept ze, ‘ik wil geen twee beurten overslaan en ik kies niet voor geluk en rust.’
Want ze realiseert zich dat het de rust is van de dood die het spel haar biedt en dat het geluk dat haar voorgespiegeld wordt, slechts als een dun laagje olie op een poel van kwelling en pijn drijft.
‘Nee, ik sla geen twee beurten over.’
Alsof ze toverwoorden heeft uitgesproken bevriest Sjon abrupt in zijn beweging. Met zijn lul nog in Mädchen staren zijn ogen dood over haar heen de leegte in. Een laatste ademtocht verlaat zijn mond als hij zich van haar af op zijn rug laat rollen. Daarna blijft hij doodstil liggen, zijn holle ogen gericht op het plafond.
Mädchen vliegt van het bed af en trekt razendsnel haar jurk aan. Ze rent naar buiten, de tuin in, maar ze ziet Kimberley nergens.
‘Kimberley!’ schreeuwt ze in paniek, ‘kom, we moeten hier weg.’
Maar Kimmie is nergens te bekennen. Op dat moment hoort ze uit de tuin van de buren het hysterische gekrijs van een kind. Mädchen stapt onmiddellijk over de draad die de beide tuinen scheidt en loopt om het schuurtje van de buren heen. Daar ziet ze Anneke staan krijsen. Kimberley staat met haar rug naar Mädchen toe. Ze heeft iets in haar handen.
‘Mijn konijhijn, mijhijn witje,’ huilt Anneke.
‘Kimberley,’ zegt Mädchen voorzichtig.
Als het kind zich omdraait, ziet Mädchen wat ze in haar handen heeft. In haar ene handje houdt ze het naakte, bloedende konijn van Anneke vast en in de andere diens vacht. Mädchen kijkt geschokt van het gevilde konijn naar de ogen van haar dochtertje.
Kimberley’s ogen zijn net zo dood als die van Sjon. Mädchen slaat haar handen voor haar gezicht. Dit kan niet waar zijn.
Als ze haar handen weer laat zakken, is Kimberley weg en Anneke zit in het gras met het gevilde konijn in haar schoot te huilen.
‘Waar is Kimberley, Anneke, waar is ze?’
Anneke blijft haar konijn huilend aankijken.
‘Ze is dood,’ zegt ze, ‘ze is dood.’

Mädchen weet niet of Anneke Kimberley of haar konijn bedoelt. Mädchen rent het huis in, ze doorzoekt alle kamers. Ze roept Kimberley's naam. Maar het kind is weg. Mädchen rent de straat op, de straat uit, een paar andere straten door. Ze roept en rent. Ze is vertwijfeld. En ineens, zonder dat ze weet hoe ze er gekomen is, staat ze weer voor de loods.
De grote staaldeuren schuiven krassend en piepend open. Mädchen hoort een trein binnen in de loods de motoren starten. Langzaam rijdt de trein naar buiten. Eerst de locomotief en dan een wagon en nog een en nog een. En aan de derde wagon hangt Kimberley.
'Kijk mam, ik kom bijna aan de grond,' roept ze, terwijl ze haar armpjes helemaal naar beneden uitstrekt. Maar, alsof ze op het volgende moment wakker wordt uit een droom en ziet boven welke afgrond ze hangt, begint het kind ineens te gillen en te spartelen.
'Mamma, help me, mammaaa!'
Mädchen begint naar Kimberley toe te rennen, maar de trein rijdt aan haar voorbij en maakt steeds meer vaart. Mädchen rent wat ze kan en ze heeft Kimberley bijna te pakken als ze struikelt en languit op de scherpe stenen valt. Haar handen en haar knieën bloeden, maar ze voelt het niet. Ze kruipt omhoog en … kijkt recht in de gezichten van Harrie en Dominiqi, die haar helpen opstaan.

144

Mädchen bevindt zich weer in de vleeskleurige trein bij haar metgezellen.
'Gaat het met je, Mädchen? Jezus, dat was heftig.' Lisa legt een hand op Mädchen's voorhoofd. 'Je bent helemaal heet.'
'Het was zo echt,' spreekt Mädchen langzaam, 'maar ook zo onecht. Het voelde zo heerlijk Kimmie weer in mijn armen te kunnen houden.' Ze begint te huilen. 'Ik was er zo blij mee weer thuis te zijn, met Kim en … Ik was er bijna ingetrapt. Ik wilde het zo graag geloven. Bijna. Ik had het moeten weten. Ik had beter moeten weten. Oh God, wat een verschrikkingen allemaal. Ik weet niet meer wat echt is of onecht. Het is een gekkenhuis, een hel. Ik weet niet meer of mijn kind dood is, of niet, of dat ze wordt gefolterd aan die vreselijke trein, of wat dan ook. Oh God, ik wou dat ik zelf dood was.'
Lisa drukt Mädchen dicht tegen zich aan. 'Huil maar, huil maar, meisje. Je hebt er alle recht toe.'

‘Je hebt al je missers verspeeld,’ zegt Eva vanaf haar plek in één van de boxen. Haar gezicht staat koel en hard. ‘Je hebt zes keer gefaald. Bij de volgende keer verlies je je kind.’
Lisa kijkt haar woedend aan. ‘Als je niet zwanger was, zou ik je in elkaar schoppen.’
Eva haalt alleen haar schouders op en richt haar blik naar buiten.
Als Mädchen de woorden van Eva hoort kijkt ze op. Eva heeft gelijk. Mädchen kijkt naar Francine. Zij is de enige die nog moet spelen. En Mädchen zelf. Als Francine verliest, is Kimberley verloren. En Francine is geestelijk gehandicapt. Maar van de andere kant, misschien wil dat niet zo veel zeggen bij dit spel. Daarbij heeft Francine al een aantal keren eerder bewezen op de juiste momenten heel helder te zijn. Zoals toen ze in het café gevoeld had dat Mädchen bijzondere gaven bezat. En in het theatertje in Elsloo had zij erop gestaan dat Harrie en Dominiqi met hen mee met de trein zouden gaan en die beiden waren de enigen die tot nu toe iets gewonnen hadden met het spel. En het was Francine geweest die Mädchen had toegeroepen dat ze een hond moest worden om met het beest te vechten toen Lisa in gevaar was. Wie weet, misschien is Francine juist wel bekwamer in dit spel dan de rest van hen. Mädchen in ieder geval gelooft in deze simpele vrouw. Tegelijkertijd weet ze ook waar Francine’s zwakke plek ligt. En dat zal de stem ook weten. Daar zal hij haar proberen te pakken. Dat beseft Mädchen heel goed. Ze hoopt maar dat Francine tegen die foltering bestand zal zijn.
‘Ik moet even bijkomen.’ Mädchen wrijft met een hand over haar gezicht. ‘Ik moet even uitrusten, voor we verder kunnen. Ik ga in de coupé hiernaast zitten. Laat me maar alleen gaan. Ik ben zo wel weer in orde.’
Dominiqi, Harrie, Lisa en Francine kijken Mädchen bezorgd na als ze de coupé verlaat.

Mädchen gaat op een bank zitten en kijkt naar buiten. De trein rijdt langs een smal beekje. Mädchen’s ogen volgen de loop ervan. Hier en daar ziet ze hoe het water bedekt wordt door een groen laagje. Zou er leven zijn in dat water? Natuurlijk. Als het al geen visjes zijn, dan zijn het wel andere kleine, gekke beestjes, of zelfs microben of bacteriën. Voor al die beestjes die daar leven maakt het geen ene moer uit wat ik hier allemaal meemaak. En of mijn dochtertje leeft of sterft. Voor hen maakt die belachelijke, zogenaamd belangrijke mensenwereld helemaal niks uit. Misschien hebben zij hun eigen belangrijke problemen. Of misschien zijn ze alleen maar bezig met overleven. En zijn wij dat ook in essentie.

Ook al denken we dat we zoveel meer zijn. Misschien zijn wij ook alleen maar rare beestjes die in het water onder het groen verscholen zitten en leven we of gaan we dood.
Kan een eencellige falen? Stel dat ik de wereld van het lijden Verlos, Verlos ik dan ook de eencellige van zijn lijden? Maar is niet alle verval een vorm van falen? Tenslotte streeft alle leven naar bestaan en blijven bestaan. En voortplanten. Maar daarvoor moeten anderen weer sterven. Is sterven niet het ultieme falen van het levende? Dus als ik iedereen en alles Verlos van het lijden, dan wordt er niemand meer ziek, niemand gaat meer dood. Alles en iedereen plant zich voort. Tegelijkertijd zou de planeet toch niet te klein voor al dat leven mogen worden? En het roofdier wordt niet gefrustreerd, terwijl het toch niet mag doden? Moet dat hier op aarde volbracht worden? Het lijkt me volledige onzin. In de hemel; alla. Als er zoiets zou bestaan. Daarvoor is het de hemel. Maar hier? De mens denkt teveel na. De mens wil redden en verbeteren. Beesten, die lijden of genieten en daarmee is de kous af. De natuur is wreed en mild tegelijkertijd. De mens zou de natuur graag afdwingen uitsluitend mild te zijn. En als het hen niet lukt dat op Aarde te realiseren, verzinnen ze er een hemel voor.
Maar nu vertelt men mij dat ik geroepen ben om de hemel op aarde te creëren. Om het grote Falen te verslaan. Ik, de grote Verlosser. Lijkt me een slechte verliezer, het Falen. Hij is per definitie een valsspeler. Hij mag namelijk niet eerlijk zijn. Het leven is niet eerlijk of rechtvaardig. Voor succes kun je nog je best doen, al is het sommigen ook maar in de schoot geworpen. Maar het Falen slaat links en rechts om zich heen. Je weet nooit of je je toevallig binnen het bereik van zijn rondwiekende armen bevindt. En als d’r al een logica achter zijn handelen bestaat, dan is het ons mensen zeker nooit gegeven die te achterhalen.
Tenzij ik inderdaad de Verlosser ben en het mij gegeven is de grote waarheden achter het bestaan te kennen, maar wie dat nu nog gelooft, na al de fiasco’s van deze reis …

145

Katakkatakkatak, de trein spoort door over de rails en wiegt Mädchen langzaam in slaap. Haar hoofd rolt heen en weer, heen en weer. Binnenin haar hoofd lijken al de mensen die ze in haar leven is tegengekomen, mee te rollen. Haar hoofd wordt zwaar. En elke keer als die hele massa

mee rolt naar de ene of naar de andere kant, lijkt het alsof haar hoofd bij haar nek gaat afbreken.
Als de trein over een brug raast, schrikt Mädchen wakker. Hoe laat is het? Wat is er gebeurd? Ze probeert haar herinneringen te sorteren. Sjon. Sjon en Kimberley. Ze weet het weer, ze was thuis. Even was ze thuis. Vermoeid van haar slaap, hijst Mädchen zich rechtop. In de spiegeling van het raam probeert ze haar gezicht te zien, maar het is te licht buiten. Ze ziet alleen het eeuwige landschap. Kale bomen, bruin akkerland. Dan een witte rivier als een ijskoude spiegel. Bruin, dof groen, bruin, grijs, koud en kil, anders ziet ze niets. Waarschijnlijk zijn er mensen die overal schoonheid in kunnen ontdekken, maar zijzelf heeft er absoluut geen zin in. Holland; net zo hol als zij zich van binnen voelt. Of is het juist haar binnenste dat het landschap zo hol maakt?
Tijd om de anderen op te zoeken. Hoeveel zijn er nog over? Vijf? Ach ja, als dit allemaal voorbij is, wie van hen zal ze dan nog zien? Ze heeft niet het gevoel dat ze nou vrienden voor het leven heeft gemaakt. Als ze heel eerlijk is, heeft ze met geen van allen echt een band. De enige waarnaar ze verlangt, is haar dochtertje Kimberley. En die is dood. Of niet?
Kom op, Mädchen, raap jezelf bij mekaar, we hebben nog twee beurten te gaan. Mädchen staat met tegenzin op uit haar kleine retraite en begeeft zich naar de anderen.

Als ze binnenkomt, is Dominiqi in het gangpad een klein showtje aan het weggeven. Zij danst als een volleerde vrouw en gebruikt al haar pas verworven vrouwelijke vormen. Als ze Mädchen ziet binnenkomen, stopt ze.
‘Ik was even mijn heupen aan het uitproberen. Ik dacht; met triestheid komen we ook niet verder.’
‘Nee, dansen jullie maar,’ zegt Eva chagrijnig vanuit een hoek van de coupé. ‘Stelletje egoïsten. Met een arme weduwe met een gehandicapt kind houdt hier niemand rekening.’
Iedereen negeert haar inderdaad, zoals ze zelf al zo treffend opmerkt.
‘Dames en Heren reizigers.’
Iedereen is plots doodstil.
‘Al zes keer is het touw gezakt. Bij de zevende keer zal het gedaan zijn met de kleine Kimmie. Bij deze echter nog een extra mededeling voor de passagiers. Bij de zevende keer zal alle eerder uitgekeerde winst verbeurd worden verklaard.’

Wat ? Mädchen is buiten zichzelf van woede. Dominiqi staat te trillen op haar benen. Harrie omklemt zijn kind zo stevig hij kan.
‘Dit kan hij niet maken,’ roept Dominiqi. ‘Hij kan me mijn lichaam niet weer afpakken. Dat mag hij gewoon niet.’
Harrie zegt niets. Hij kijkt naar de kinderoogjes die hem verwonderd aanstaren.
‘Wat een vuile rotstreek,’ zegt Mädchen kwaad. ‘Hij houdt ons de hele tijd een beloning voor, maar is al van begin af aan van plan ons die weer af te pakken. Zoiets laags heb ik nog nooit meegemaakt. Zelfs als we winnen, zijn we volledig aan hem overgeleverd. We hebben geen enkel bewijs dat hij zijn woord zal houden.
Hee, vuilak,’ roept ze naar de speaker. ‘Ik wil je spreken.’
Niets.
‘Hee, smeerlap, ben je te laf om met me te praten? Je bent al te laf om je te laten zien.’
‘Wat wil je?’ spreekt de stem na een korte stilte.
‘Ik wil dat je je woord houdt. Als we winnen, wil ik hier weg uit deze verdomde trein, mét Kimberley, mét Francine, Eva en Lisa, en mét Dominiqi als vrouw en Harrie met zijn kind.’
Niets.
‘Heb je me niet gehoord, lafbek? Smeerlap!’
Maar de stem zwijgt.
‘Ik pleeg nog liever nog een keer zelfmoord,’ zegt Dominiqi, ‘dan dat ik dit lichaam teruggeef.’
‘Hij wrijft ons ons falen in,’ zegt Harrie triest. ‘Dat is het enige dat dit spel doet; ons met onze neus in ons falen duwen. Jij, Dominiqi, hebt even mogen proeven van wat het betekent om vrouw te zijn, voordat je weer voor de rest van je leven man wordt. En ik …’ Hij kijkt naar het levendige, mollige gezichtje van zijn zoontje. ‘Ik heb mijn kind weer even mogen vasthouden voordat ik het een tweede keer zal verliezen. Zodat het nog meer pijn zal doen. We hebben geen schijn van kans. Zijn opzet is duidelijk.’
‘Ik ga mijn best voor jullie doen,’ spreekt Francine plots plechtig en zacht. Haar gezicht staat ongewoon serieus en volwassen. Ze gaat tegenover het bord zitten. De dobbelstenen die bij de vorige beurt in het gat waren verdwenen, liggen weer gewoon op het bord. Mädchen zit aan de andere kant van het gangpad. Naast Mädchen zit Lisa, tegenover hen zijn Harrie en Dominiqi gaan zitten en in de box achter hen zit Eva.
‘Ik gooi,’ zegt Francine. Mädchen knikt.

146

De stenen rollen hun vijf en hun zes naar boven.
‘Elf.’
‘Het getal van de gek,’ bromt Eva, ‘hoe toepasselijk.’
De beide kleine vrouwtjes op het bord nemen hun positie in. De kaarten worden geschud.
‘Ik kan niet lezen,’ zegt Francine.
‘Ik zal jouw kaart wel voorlezen,’ zegt Dominiqi vriendelijk.
Francine lacht naar haar. ‘Jij moet geen boze man meer worden.’
‘Nee, liefje,’ antwoordt Dominiqi, ‘ik word nooit meer een boze man, dat beloof ik je.’
Francine pakt haar kaart en geeft deze aan Dominiqi.

‘Hallo, Dominiqi,’ zegt Francine terwijl ze zachtjes op haar speeltuinschommel heen en weer wiegt.
Dominiqi komt naar haar toe lopen. Francine schrikt er niet van dat Dominiqi weer een man is in plaats van een vrouw. Als hij voor haar staat kijkt hij haar boosaardig aan.
‘Ik ga jou pijn doen,’ zegt hij.
Francine houdt op met schommelen. Ze kijkt hem rustig aan. ‘Jij bent geen man, Dominiqi, jij bent een vrouw.’
‘Oh nee?’ zegt Dominiqi grijnzend. ‘Ik ga je heel erg pijn doen. Ik ga jou overal pijn doen.’
‘Nee,’ zegt Francine kalm. ‘Jij doet me geen pijn. Jij bent niet één van de monsters, jij bent een vrouw.’
Maar Dominiqi trekt wild aan de schommel, waardoor Francine heftig heen en weer schudt.
‘Als je wilt dat ik een vrouw ben, liefje,’ zegt Dominiqi met een scheve grijns, ‘dan moet jij me wel helpen.’
‘Is goed,’ zegt Francine.
‘Jij moet van mij een vrouw maken, meissie. Als ik vrouw wil worden, moet ik vrouwenbloed hebben. En jij moet mij dat geven.
Wil je mij jouw bloed geven, Francine? Al jouw bloed? Tot de laatste druppel?’
Francine lijkt niet eens te hoeven nadenken over deze klaarblijkelijk fatale keuze. ‘Is goed,’ zegt ze meteen.

Op dat moment haalt Dominiqi een doosje tampons uit zijn zak. Hij laat zijn broek zakken. Francine ziet dat hij geen piemel maar een spleet heeft. Ze glimlacht.
‘Nu jij,’ beveelt Dominiqi.
Francine tilt haar jurk op en stroopt haar slipje naar beneden.
Zeven stuks. Zeven tampons. Dominiqi kijkt in het doosje en telt ze hardop. Dan neemt hij de eerste eruit. Hij haalt het plastic eraf en geeft de tampon aan Francine.
‘Stop hem in je.’
Francine neemt de tampon aan en stopt hem tussen haar benen naar binnen. Als ze voelt wat de tampon doet, schrikt ze ervan, maar ze geeft geen kik. Ze voelt dat de tampon als een klein, bloeddorstig beestje het bloed uit haar lichaam begint te zuigen. Alsof een minuscuul vampiertje zich vol drinkt met een zevende hoeveelheid van haar rode lichaamsvocht. Wanneer ze voelt dat de bloedzuiger stopt, haalt ze de tampon uit zich. Ze houdt hem aan het touwtje in de lucht. Rood en barstensvol hangt de tampon daar te draaien om zijn as.
Dominiqi kijkt ernaar met kwijlende mond.
‘Geef hier!’ Hij grist het ding uit Francine’s hand en propt het in zijn eigen kruis. ‘Aaaaah, wat heerlijk! De volgende!’
Hij geeft Francine gelijk de volgende tampon. Weer brengt ze hem in en weer voelt ze dat het leven voor een deel uit haar getrokken wordt. En weer geeft ze de door haar gevulde tampon aan Dominiqi, die hem bij zichzelf inbrengt.
Met elke tampon die gevuld wordt met haar bloed en bij Dominiqi ingebracht wordt, lijkt Dominiqi meer in een extatische roes te komen. Francine voelt dat ze lichter wordt in haar hoofd, alsof ze ieder moment kan gaan flauwvallen. Maar ze blijft slaafs en af en toe zelfs vriendelijk glimlachend doen wat ze beloofd heeft te doen.

147

‘Je moet haar helpen, Mädchen!’ roept Lisa naar Mädchen. ‘Ze gaat dood! Ze zal leegbloeden en doodgaan. Die vuile schoft zuigt haar helemaal leeg.’
‘Zo ken ik Dominiqi niet,’ stamelt Harrie. ‘Zoiets zou hij toch nooit doen.’

‘Help haar dan,’ roept Lisa weer. Maar Mädchen staat daar maar en kijkt door het treinvenster naar het vreemde tafereel daarbuiten. Ze heeft gelezen wat er op haar kaart staat;
Laat haar opdracht slagen en redt haar leven.
Maar ze weet niet hoe ze dat moet doen. Als Francine’s opdracht slaagt, als ze Dominiqi tot vrouw maakt, bloedt Francine zelf dood. En als Mädchen Francine’s leven redt, kan Francine haar opdracht niet vervullen. In het eerste geval faalt Mädchen en is Francine dood. In het tweede geval faalt Mädchen en wordt Dominiqi misschien weer een man. Hoe dan ook, Mädchen faalt en Kimberley met haar.
‘Je moet haar helpen,’ roept Lisa weer. ‘Ze is al meer dan de helft van haar bloed kwijt. Je moet naar buiten.’
Mädchen begrijpt dat ze in de trein inderdaad helemaal niets voor Francine kan doen. Ze gaat naar het dichtstbijzijnde treinportaal, opent de deur en springt naar buiten.
Ik moet haar leven redden, denkt Mädchen. Ik kan haar niet gewoon dood laten gaan.

Mädchen is nog geen tien meter van Francine op de schommel en Dominiqi, die voor Francine staat, verwijderd als ze hun gezichten naar Mädchen toewenden.
‘Nee,’ zegt Francine kort tegen haar, ‘niet doen, Mädchen.’
Maar Mädchen loopt door. ‘Francine, laat je niet vermoorden door …’
Met een enorme smak klapt Mädchen ineens tegen een onzichtbare barrière op, alsof er een glazen koepel om Francine en Dominiqi heen staat. Mädchen valt achterover op de grond. Haar neus voelt aan alsof hij gebroken is.
Ze krabbelt omhoog. De pijn steekt door haar gezicht tot in haar achterhoofd. De tranen springen in haar ogen. Verdomme, wat is dit?
‘Nee,’ zegt Francine nog eens, terwijl ze Dominiqi de zesde, bloedgevulde tampon overhandigt.
Hij stopt hem bij zich naarbinnen, terwijl hij Mädchen grijnzend aankijkt.
Mädchen loopt om de twee heen, maar nergens lijkt ze door de barrière heen te kunnen breken. Ze weet niet hoe het kan, maar Francine moet een afscherming opgezet hebben om te voorkomen dat Mädchen haar stopt.
‘Laat me erin,’ schreeuwt Mädchen in paniek. Ze slaat met haar vuisten op de onzichtbare koepel. ‘Francine, doe het niet. Francine, luister alsjeblieft naar me.’

Maar Francine houdt de zevende en laatste tampon in haar hand alsof ze haar executie nog een moment wil uitstellen.
Ik moet bij je komen, ik moet! Mädchen beseft dat ze niet fysiek door de versperring heen kan komen. Maar misschien lukt het via haar gave om zich in iemand's lichaam te verplaatsen. Ze concentreert zich. Maar het lukt haar niet in Francine binnen te gaan. Francine moet ook daar een schild hebben opgebouwd. Verdomme, hoe kan ze zo sterk zijn? Dan moet ik maar in Dominiqi gaan.
Ze concentreert zich weer en … het lukt. Ze voelt hem … haar … Ze voelt de verscheurdheid van het mannelijke en het vrouwelijke in Dominiqi. Nu beseft ze pas hoe vreselijk pijnlijk zijn leven moet zijn geweest. Maar hoe erg het ook is, dat kan de moord op Francine niet rechtvaardigen. Ze is vertwijfeld. Hoe moet ze hem stoppen? Ze kan zijn handelingen niet beïnvloeden.

148

Mädchen ziet hoe Francine de zevende tampon in de richting van haar kruis beweegt en ineens weet hoe ze haar moet helpen.
Het zal haar al haar kracht kosten en het is een ongelooflijke stunt, maar ze weet dat ze het kan. Bij alle gaven die in me zijn, spreekt ze tegen zichzelf en tegen alle hogere machten, waarvan ze niet eens weet of ze wel bestaan, groei! Groei! Ze bundelt al haar krachten en perst haar energie als een geweldige straal in Dominiqi's vagina.
Deze slaat een kreet. Op zijn gezicht regeert de stomme verbazing, terwijl hij ziet hoe zijn schaamlippen dicht groeien en er langzaam een bult ontstaat waar eerst een spleet was. Groter en groter groeit de bult, tot het een staaf wordt en ineens floep, plopt er een eikel aan die staaf.
'Hahaaa!' Mädchen lacht triomfantelijk, terwijl ze Dominiqi's lichaam weer verlaat. 'Probeer nu nog maar eens een tampon in je doos te stoppen, wijfie.'
Francine kijkt Mädchen een moment lang verwijtvol aan. Ze houdt de hand met de schone tampon nog steeds bij haar kruis, maar alsof ze zich bedenkt, brengt ze hem ineens naar haar mond. Ze duwt hem tussen haar halfgeopende lippen door naar binnen. Het touwtje blijft uit haar mondhoek naar buiten hangen.
Francine's hoofd wordt rood en vertrekt in een pijnlijke grimas. Als het te laat is, begrijpt Mädchen wat Francine doet. Mijn God, ze bijt haar tong eraf!

Francine opent haar lippen. Ze trekt de bloedrode, dikke tampon uit haar mond en geeft hem aan Dominiqi. Deze lacht en propt het ding in zijn eigen mond. Hij zuigt Francine's bloed slurpend naar binnen. Op dat moment valt Francine achterover van de schommel. Ze blijft op de grond liggen met haar benen omhoog gestoken in de touwen van de schommel.

Mädchen gaat verslagen op de grond zitten. Wat nu? Ze heeft dus toch gefaald. Dit is het einde. Kimberley is dood of gaat zometeen dood. En zij kan haar niet meer redden. Ze wordt ineens zo moe als ze zich nog nooit in haar leven heeft gevoeld. Ze heeft haar niet kunnen redden! En ze weet dat ze het niet zal aankunnen haar dochtertje een tweede keer te verliezen.
'Hahaha.' Dominiqi draait zijn teruggewonnen vrouwenlijf behaagziek om en om. Hij danst en flirt met zichzelf. Hij kan er geen genoeg van krijgen met zijn handen over zijn borsten en heupen te strelen.
'Begrijp je dan niet, imbeciel, dat je met het vermoorden van Francine ook je eigen vrouwenlichaam hebt vermoord?' Mädchen kijkt hem woedend aan. 'Nu we de zevende keer hebben verloren, zullen jij en Harrie alles weer verliezen wat je hebt gewonnen.'
Dominiqi kijkt haar lachend aan met de tampon nog in zijn wang verstopt. 'Hahaha, vind je me mooi? Hahaha, ik ben een vrouw, vind je me mooi?'
Mädchen geeft geen antwoord maar springt ineens op van de grond en kust de volkomen verraste Dominiqi vol op zijn mond. Een enorme knal weerklinkt waardoor Mädchen en Dominiqi in elkaar krimpen.

149

Als ze hun ogen openen, zitten Mädchen en Dominiqi weer in de treincoupé. Dominiqi zit in haar vrouwenlichaam naast Mädchen op de bank.
'Wat is er gebeurd? Ik voel me zo raar.' Dominiqi voelt dat er iets gebeurd moet zijn, maar heeft geen idee wat. Ze is in de war.
Francine zit tegenover Dominiqi. Haar gezicht is krijtwit en haar ogen zijn gesloten.
'Het miniatuurtje,' schreeuwt Lisa. Ze wijst naar Francine's figuurtje op het bord dat langzaam naar het middelpunt van het spel begint te schuiven.
Mädchen bijt van woede op haar tanden. Ze staat machteloos tegen het schuiven van de figuurtjes. Maar dan schiet in een flits iets door haar

hoofd. Alsof ze zichzelf wil kastijden bijt ze uit alle macht met één van haar hoektanden hard in het zachte vlees van haar tong. De tranen schieten van de pijn in haar ogen. Meteen proeft ze haar eigen bloed. Tot verbazing van de anderen trekt Mädchen net voordat het figuurtje het gat in het midden van het bord bereikt een tampon uit haar mond en stopt hem zo snel ze kan in het gat.
Maar het ding is nog te smal om te blijven steken. Mädchen laat de tampon aan het touwtje verder in het gat zakken en concentreert zich zo goed ze kan. Ze voelt zich in in haar eigen bloed en dwingt het om uit te zetten. De tampon wordt groter en groter totdat hij zo groot is dat hij vanzelf in de tunnel blijft steken. Dan laat ze los.
Francine's miniatuurtje arriveert bij het gat en valt om, bovenop de top van de tampon.
'Zo, dat was op het nippertje,' zegt Mädchen uitgeput.
'Dankjewel.'
Mädchen kijkt op. Dat was de stem van Francine. Ze is teruggekomen! Het leven is in haar teruggekomen! Mädchen springt omhoog.
'Francine!'
'Dankjewel, Mädchen.'
'Je bent terug! Godzijdank!' Mädchen omhelst Francine, maar duwt zich dan van haar af en kijkt haar berispend aan. 'Maar waarom heb je dat in godsnaam gedaan, Francine? Waarom heb je al je bloed weggegeven, kind?'
Francine glimlacht. 'Ik wist dat jij mij zou redden.'
'Pfoeh,' zucht Mädchen, 'ik anders niet, hoor, het was op het nippertje. Als me dat met die tampon niet was ingevallen. Ik kon in een flits alleen nog maar bedenken dat ik dat ding moest hebben. Die laatste tampon. Want als daar nog maar een fractie van een druppeltje van jouw bloed in zou zitten, dan was dat buitengewoon kostbaar. Dus ik stal de tampon met een kus. Ik wist niet eens wat ik ermee moest. Toen ik je figuurtje zag schuiven, misschien omdat ik het jou eerder had zien doen, beet ik op mijn eigen tong. Ik realiseerde me dat het probleem van deze hele opdracht in het bloed lag en dat daar ook de oplossing moest liggen. In ons beider bloed. Maar het ging zo ontzettend snel en het was weer meer instinct dan nadenken. Ik zag het figuurtje en het gat en dat gat moest dicht.'
'Ik wist dat je me zou redden, Mädchen,' zegt Francine weer. 'En ik wist dat Dominiqi geen boze man is, maar een vrouw.'
Dominiqi zit verbaasd aan te horen wat ze allemaal vertellen. 'Kan me iemand alsjeblieft vertellen wat er aan de hand is?' vraagt ze.

‘Wat er aan de hand is,’ reageert Harrie, ‘is dat Francine haar beurt heeft gewonnen. Francine en Mädchen. Maar dat is allerminst gebeurd dankzij jou. Integendeel. Ik zal het je vertellen, maar dan zul je schrikken.’
‘We hebben beide onze opdracht vervuld,’ zegt Mädchen tegen Francine. ‘Ik kan je wens vervullen en de monsters wegjagen. Wil je dat?’
Francine kijkt Mädchen glimlachend aan. ‘Hoeft niet meer. Ze zijn al weg. Met m’n bloed, toen Dominiqi vrouw werd.’
Mädchen kijkt Francine met verbazing aan. ‘Jij hebt jezelf genezen, Francine. Jij was sterker en slimmer dan alle anderen. En je hebt mijn kind gered. Ik ben zo ongelooflijk trots op je.’
Francine glimlacht slechts.

Intermezzo

‘Je speelt weer eens een armzalig spelletje waar alleen jij beter van wordt, Falen. Laat de mensen toch eens met rust.’
‘Alsof jij de mensen met rust kan laten, Succes.’
‘Ik zorg tenminste dat ze gelukkig zijn.’

‘En ik zorg dat ze weer ongelukkig worden. Ze vragen er om. Ze willen de hele tijd zoveel. Ze willen dit, ze willen dat. En ze hebben zo’n hoge dunk van zichzelf. Maar ik krijg ze toch allemaal te pakken. Allemaal gaan ze met de billen bloot, en dan pets, sla ik ze zo met hun smoel in de stront.’
‘En dat vind je leuk? Vind je dat niet een beetje kinderachtig?’
‘Kinderachtig? Geenszins. Ik ben heel serieus.’
‘Je bent vies, Falen, weet je dat? En je bent stompzinnig. Wat is dat nou voor een levensondermijnende kracht, dat falen?’
‘Falen, stompzinnig? Wat een onzin! Jij houdt toch van kunst? Dat vind jij toch verheffend? Nou, uit het falen zijn de prachtigste dramatische kunstwerken ontstaan.’
‘Ja, maar die kunstwerken bestaan uit succes. Die zijn aan mij te danken.’
‘Aan jou? Aan mij zul je bedoelen. Zonder Falen geen drama.’
‘En zonder Succes geen schitterend kunstwerk. Bovendien ontstaan er ook nog schitterende kunstwerken uit vreugde en geluk.’
‘Bah, rotzooi!’
‘Ja, daar kun je niet tegen, hè?!’
‘En jij kunt er niet tegen als het de mensen slecht gaat.’
‘Ja logisch, wie wel? Het is niet meer dan normaal dat iedereen en alles streeft naar succes. Dat is leven, gezondheid.’
‘Onzin! Het leven streeft naar de dood. Alle leven is daar onverbiddelijk naar op weg. Naar de laatste nederlaag. En ondertussen smaakt mij al dat falen in die mensenlevens zo heerlijk zoet.’
‘Als je mij vraagt, Falen, is doodgaan een vorm van succes. Het betekent namelijk dat er plaats gemaakt wordt voor anderen. Leven betekent rouleren, verschuiven, tot leven voor een ander dienen.’
‘Ach, spaar me je goedkope filosofieën, Succes. Zodadelijk vertel je me weer dat we zonder elkaar niets zouden zijn, dat het leven nu eenmaal Succes en Falen nodig heeft. Keerzijden van dezelfde medaille, en blablablablablablabla. Je bent oud en gezapig, Succes. Je bent te vol van jezelf.’
‘Helemaal niet! Ik ben een koning. En een harde werker. En een feestvierder.’
‘Ach, je bent niets vergeleken met mij, Succes. Ik, het Falen, ik geniet, ik vier feest. Ik straf en lach. En ik dans.’
‘Ja, op de lijkenhopen en in de ziekenhuizen.’
‘Nou en? Ik distantieer me tenminste van de pathetische mens. Ik ben een god. Ik straf en ik vernietig. Ik wijs die kleine worstjes hun plaats.

Als ze denken bijna zelf goden te zijn, gooi ik ze met hun gezicht in het slijk. Jij daarentegen, jij leeft tezeer met ze mee. Jij denkt dat het je eigen kinderen zijn. Je verwent ze, je helpt ze uit hun luiers en op hun eerste fietsje. Hun hele leven lang blijf je aan hun zijde, alsof je hun vader bent. Alsof je ze zelf verwekt hebt.'
'Ik presteer tenminste wat. Jij vernielt alleen maar. Ik echter, ik creëer.'
'Jij creëert ja, en ik maak jouw creaties weer kapot.'
'Successen geven het leven zin, al duren sommige maar één seconde. Ze overstijgen alles. En wat denk je van mijn grootste triomf; de liefde?'
'Laat me niet lachen. De liefde! De liefde maakt meer kapot dan wat dan ook. Hoeveel moorden zijn er niet gepleegd in naam van de liefde? Hoeveel oorlogen zijn er niet gevoerd in naam van de liefde voor een land, voor een mens, voor rijkdom? Hoeveel mensen gaan niet kapot tijdens hun wanhopige zoektocht naar liefde? Succes, jij bent net zo hebzuchtig als ik. Maar daarom mag ik je ook wel. Jij bent net zo verrot als ik. Alleen, jij bent er niet zo eerlijk over als ik. Jij verleidt mensen. Je houdt ze een valse spiegel voor. De meeste mensen gaan kapot doordat ze de hele tijd naar jou op zoek zijn en je niet kunnen vinden. De meesten zijn ongelukkig omdat ze denken jou in al hun verlangens te zien. Ze willen jou, en als ze je hebben, willen ze nog meer van jou. Jij maakt ze ongelukkig, jij laat ze kapot gaan. Omdat je je voor ze verstopt, of omdat je ze de hele tijd in ontelbare vormen verleidt, maar ze je niet kunnen krijgen. Wij zijn twee handen op één buik, Succes. Jij helpt me en je ziet het niet eens. Wij twee maken ze samen af, die stumpers, die zieligerts. Ach, en ik gun jou je succesje wel zo af en toe. Omdat ik weet dat ik het je ook weer afpak.'
'Oh ja? Jij bent gewoon jaloers, Falen. Jij kunt alleen maar genieten van stank en verderf. Succes is iets dat jij niet begrijpt, jij begrijpt niets van schoonheid. En iemand die zich aan ware schoonheid niet ten volle kan overgeven, die is zelf een stumper en een zieligert.'
'Ware kracht bevindt zich in de vernietiging.'
'Oh ja, Falen, kracht? Heb jij het over kracht? Is dat niet een term uit het vocabulair van het Succes? Is jouw genieten van het falen van de mensen niet een vorm van succes?'
'Onzin, je probeert me te overtroeven met woordspelletjes, Succes, wij werken samen aan de ondergang van de mensen en dat is alles wat ik weet. En ik zal het je bewijzen. Ik zal het je laten zien.'
'Jaja, met je treinspel zeker. Je zet een handjevol mensen in een treintje om je eigen macht te bewijzen. Wat kleinzielig.'

‘En jij dan, Succes, jij bent blij met elk klein succesje dat je boekt. Waarom zou elk klein falen voor mij niet tellen? Het falen zit ‘m niet in het getal of in de grootte. En trouwens, in die trein zitten niet zomaar wat mensjes, hoor. Ik heb d’r eentje tot Verlosser gemaakt.Wat zeg je daarvan?’
‘Oh ja, heb jij dat gedaan?’
‘Ik heb hen uitgedaagd voor een spel. Eens zien wie het sterkste is.’
‘En ga je haar ook faire kansen geven? Tot nu toe heb je niet echt fair gespeeld, of wel? Je buigt en wendt de kansen zoals jij het wilt.’
‘Ze heeft succesjes geboekt, of niet soms?’
‘Ja, alleen om hen hoop te geven en hen die vervolgens weer te ontnemen.’
‘Ja, goed hè?!’
‘Je speelt met ze. En je weet al hoe het gaat aflopen. Jij laat ze nooit winnen. Je bent veel te laf om ze een eerlijke kans te geven. Of niet soms? Heeft ze een kans? Nou?’
‘Hm, eh, ja, natuurlijk heeft ze die … min of meer.’
‘Min of meer? Je hebt haar beloofd dat ze jou kan verslaan. Terwijl je bij voorbaat weet dat ze zal verliezen. Maar ik ben het zat dat je de hele tijd maar opschept over je overwinningen, terwijl je tegenstanders geen enkele kans hebben. En nu daag ik je uit. Ik, het Succes! Ik daag je uit haar een faire kans te geven. Nu moet je het eens tegen mij opnemen als je durft. Maar als het eindelijk om je eigen kraag gaat, zul je wel terugkrabbelen, hè?! Ik daag je uit het spel eerlijk te spelen. Want je hebt haar teveel macht gegeven om eerlijk met haar te durven strijden. Maar nu gaat het eens één keer niet om succes of falen van de mens, maar om ons eigen falen en succes. En we spelen om de totale vernietiging van één van ons.’
‘Jij wilt vernietigen, Succes? Is dat niet mijn territorium? Je lijkt meer op mij dan je denkt.’
‘Onzin! Jouw falen is mijn succes. Als de vrouw wint, verdwijn jij, volledig. Verliest zij, dan verdwijn ik uit het leven. Wat zeg je ervan, Falen? Faire kansen?’
‘Okee, faire kansen. Hm, een wereld, een universum, een leven zonder Succes …, alleen maar Falen. Alles wat er gebeurt in dienst van het falen en de dood. De wereld één groot slagveld. Oh, wat heerlijk. Wat een hopeloos triest uitzicht voor die kleine wurmen. Ik kan niet wachten, Succes. Je hebt mij durven uitdagen en je zult leren dat de mens geboren is om te falen en niet om succes te hebben. Onze weddenschap geldt. Let goed op en kijk hoe ik jou ga vernietigen.’

.

Finale

150

‘Dames en Heren reizigers, wat er nog van over is. En mevrouw de Verlosser in het bijzonder. Ik heb een mededeling. Jullie gaan je thans

aan de laatste en allesbepalende beurt wagen. De uitslag zal zijn: a) de totale vernietiging van de Verlosser als Verlosser en als mens en de vernietiging van haar dochter; b) haar reisgezellen verliezen wat ze tot nog toe gewonnen hebben; en c) een wereld zonder Succes.'

De stem pauzeert een moment als om het gezegde goed tot de reisgezellen te laten doordringen.

'Of: a) aan de Verlosser de macht om de mens van alle lijden te verlossen; b) het leven van haar dochter en de reisgezellen, mét behoud van hun reeds gewonnen attributen; en c) een wereld zonder Falen.

Een moment is het weer stil.

Ik garandeer jullie een faire kans om te winnen en om te verliezen.'

'Zo! Een faire kans! Da's nieuw.' Mädchen kijkt de vier reisgenoten aan die om haar heen zitten. Eva zit nog steeds afgezonderd van hen. 'Dit is het dan. De laatste ronde. Het spijt me alleen dat er voor jullie ook zoveel van afhangt.'

Harrie kust zijn zoontje op het voorhoofd en kijkt hem in zijn oogjes.

'Wij twee vertrouwen op je, Mädchen.'

'Ik ook,' zegt Dominiqi, 'ik vertrouw dit goddelijke lichaam aan je toe, Mädchen.' Ze kijkt enigszins weemoedig langs haar lichaam naar beneden, alsof ze het al verloren heeft. Maar dan heft ze het hoofd fier omhoog. 'En ik ben al heel erg dankbaar dat ik dit heb mogen beleven. Ik weet nu wat voor een geweldige vrouw ik zou zijn geweest als er niet bij mijn geboorte een fout zou zijn gemaakt. Een fout … of opzet. Misschien zat hij er wel achter.' Dominiqi kijkt naar de speaker in het plafond. 'Hij schijnt toch verantwoordelijk te zijn voor alle falen. Maar als je hem tegenkomt straks, wil je hem dan een ontzettende ros voor zijn bek geven van mij?'

'Van mij ook,' voegt Lisa toe.

'En ook van mij,' zegt Francine.

'Tel mij en mijn zoon d'r ook maar erbij op,' roept Harrie strijdlustig. 'Sla hem maar helemaal in mekaar. En laat je niet tegen de touwen werken, Mädchen, zoals hij met mij altijd heeft gedaan.'

Mädchen glimlacht vaag. Ze weet dat haar kansen minimaal zijn. Ze kijkt naar Eva. Eva zit chagrijnig uit het venster te kijken. Die hoopt vast niet dat Mädchen wint. Ach, Mädchen kan het haar niet eens kwalijk nemen. Met al die misère die Eva meemaakt.

'Jongens, ik ga geen lang afscheid van jullie nemen. We zien elkaar terug. En dan vieren we feest. Dan verlaten we deze kleretrein en dan zweer ik jullie dat ik nooit van mijn hele leven het openbaar vervoer nog zal gebruiken.'

‘Veel geluk, schat,’ zegt Dominiqi.
Ook de anderen wensen haar succes. ‘Hou je taai, Mädchen.’ ‘Veel geluk.’
Mädchen kijkt nog een laatste keer naar Eva. ‘Eva, het spijt me dat ik niet meer voor je heb kunnen doen. Dat het allemaal zo gelopen is met Christiaan en met je kind.’
Dan gooit de laatste en belangrijkste van het clubje van falenden de dobbelstenen.

151

De stenen stuiteren op het bord. En … één van de stenen stuitert zo naar het midden van het bord. De tampon die het gat aan het einde van de vorige beurt nog verstopte, is bij deze nieuwe beurt als door het gat opgeslokt en ook de dobbelsteen verdwijnt in de peilloze diepte. De andere rolt door en komt met het cijfer één naar boven gericht stil te liggen.
‘Eén,’ zegt Lisa, ‘dat is wel toepasselijk.’
‘Ja,’ reageert Mädchen nuchter, ‘één, en met het andere been al in het graf.’
‘Ach kom,’ zegt Dominiqi, ‘je bent al met Sjon mee in de put geweest. Zijn beide dobbelstenen gingen naar beneden, weet je nog? En je bent er heelhuids uit tevoorschijn gekomen. Dan kom je d’r nu zeker uit. Je hebt vast dit cijfer omdat er niemand is die met je mee kan gaan.’
Inderdaad zien ze dit keer alleen Mädchen’s miniatuurtje van plaats verschuiven. Als het beeldje de kleine circel met het cijfer één bereikt, wordt het plots helemaal donker om iedereen heen. En doodstil.

Vanaf het moment dat Mädchen de dobbelstenen gooide, was ze vastbesloten met heel haar krachten te vechten voor haar dochtertje, haar reisgezellen en zichzelf. Op het moment dat het donker wordt, spant ze al haar spieren en al haar zenuwen in haar lichaam. Ze dwingt het duister te wijken voor een licht dat uit haar zelf komt. En ze verbreekt de stilte met haar woorden. Dit keer zal ze zich niet als een dom lam naar de slachtbank laten voeren.
‘Laat je zien,’ spreekt ze kalm.
Heel ver weg, in het duister dat door haar eigen licht bereikt kan worden, wordt ze iets gewaar dat als een soort werveling is. Een zwarte

werveling in een zwarte atmosfeer. Bijna onzichtbaar. Eerder voelbaar misschien.
‘Wil je me zien?’
Mädchen herkent iets van de stem uit de trein, alleen klinkt hij nu veel krachtiger. Veel zuiverder. Maar ook veel viezer. Bezoedelder. Het is een stem als de geur van het riool. Een stem als het bijten van ammoniak.
‘Wil je me zien? Heb je me dan niet al je hele leven gezien? In je ouders? In je kind? In je man? In al die ellendelingen die met je mee zijn gereden in de trein? Heb je me niet al je hele leven overal gezien, in de gezichten van de mensen om je heen? En in je eigen spiegelbeeld? Ik ben deel van je, Mädchen. Jij bent niet voor niets uitgekozen. Jij hebt talent voor me, Mädchen. Groot talent. Jij bent een prachtexemplaar. Zo mooi als jij zat te falen op het grafje van je kleine Kimberley …, dat heeft me geraakt. Echt waar. Ik heb ook gevoel, hoor.
Toen ik je daar zo zag, toen heb ik je uitgekozen. Ik wilde je dichter bij me hebben. Jij bent mijn goddelijke prinses. Jij bent mijn idool, Mädchen. Je was zo mooi, daar op dat graf, zo verschrikkelijk mooi. In al je verwarring en je lijden. Zo mooi dat ik …
Ik ben zelfs terug in de tijd voor je gegaan om die dikke gek met z’n stofzuigers in de trein te zetten, een hele tijd voor je eigen aankomst in de trein. Om jou te ontvangen. Ik vond hem een mooi exemplaar, met z’n uniform en z’n accessoires. Een mooie stumper. Ik had je zelf willen opwachten en je toespreken zoals het een goede gastheer betaamt, zeker als hij zulke belangrijke gasten krijgt, maar je was nog niet klaar voor me. Je moest nog leren. Je moest nog groeien. En nu? Ben je nu klaar voor me, Mädchen, wat denk je zelf?’
Mädchen weet niet wat ze van dit verhaal moet denken. Zij, zijn idool? Hij speelt alweer een spelletje met haar. Ze wil de stem uitschelden voor alles wat hij haar heeft aangedaan, maar de stem gaat alweer verder.
‘Ik heb je verteld dat je kunt winnen of verliezen. Maar er is een derde optie. Een keuze. Ik ben het namelijk zat alleen te zijn. Oh, ik amuseer me geweldig met jullie mensen. Jullie zijn de perfecte speelkameraadjes. Er gaat altijd wel iets stuk in jullie levens, in jullie lichamen of in jullie relaties. Jullie zijn zo onperfect. Geweldig gewoon. Zo kwetsbaar. Maar toen ik jou zag, wist ik dat ik je naast me wilde hebben. Op mijn troon. Oh ja hoor, ik ben een vorst. De vorst van het falen. En jij kunt mijn koningin zijn, Mädchen.’

De stem klinkt steeds vuriger en gepassioneerder. Mädchen wil hem uitlachen, ze wil schelden en protesteren, maar het lijkt of haar lippen niet van elkaar willen.
‘Wij samen, Mädchen, jij en ik, wij zouden samen het drama van de mensheid nog dieper, nog tragischer kunnen maken. Jij weet hoe het voelt om te falen. Je hebt gevoel voor dramatiek. En humor. Dat met die rubberen kurk! Buitengewoon komisch. En wat is er nou voor fun aan om Verlosser te zijn? Al die klagende mensen die geholpen willen worden. Dan die kleffe dankbaarheid als ze Verlost zijn. Al dat werk en al die moeite. Denk maar niet dat ze je ooit nog met rust laten. Al die smeekbedes. Al die pelgrims. Dag en nacht zullen ze een beroep op je doen. Al die stinkende kwalen tot en met alle kleine probleempjes moet je oplossen. Want jij gaat de wereld Verlossen van mij! Van het Falen! En geloof me, ik zit in elke vezel en elke cel die leven bezit. Overal zul je me moeten wegjagen. Me doden. Want hoewel je een wereld kunt winnen zonder Falen, zul je me als de rook van de sigaret die is verbrand nog overal kunnen ruiken. Ik ben in het leven getrokken als de rook in de paling.
Ben je tot dat alles bereid, Mädchen? Als ik je vertel dat je elk slachtoffer dat je wilt Verlossen in de ogen moet zien? Want je kunt niet met één zwaai van je toverstafje de hele wereld ineens van alle lijden Verlossen. Zo gemakkelijk gaat het niet. Je zult de ziel moeten zien van eenieder die je Verlost. Misschien vul je dan wel elke dag een stadion vol mensen en laat je iedereen langs je marcheren. Hoeveel uur per dag wil je dat doen? Hoeveel keer per week, per maand, per jaar? Hoeveel van jullie aardwormen kruipen er rond op de aarde? Dan heb ik het nog niet gehad over al het andere leven. De dieren. Laat je die stikken? En de planten. En weet jij veel, misschien is er nog leven op andere planeten. Wil je dat wel doen, Mädchen?
Wat ik je bied daarentegen, is veel aantrekkelijker, veel mooier, veel speelser. Het drama, Mädchen, dat kan zo onbeschrijflijk prachtig zijn. En het verdriet zo hartbrekend. Of zo heerlijk obsceen. Het falen, zo vies, zo, zo … mensonterend.
Ik beloof je, we zullen genoeg vrije tijd over hebben om van elkaar te genieten. Elke dag zal feest zijn. Je hoeft alleen maar mijn kant te kiezen. Ik maak je onsterfelijk. Ik zorg ervoor dat je ver verheven bent boven de mensheid. Zoals je nu al in feite bent. Door mijn toedoen. Dan laten we jou even verliezen in ons spelletje, gewoon pro forma, dat betekent verder niets. Daarna gaan wij twee verder met elkaar. Mädchen, wat zeg je? Spreek!’

Mädchen voelt de klem om haar mond wegvallen. Ze beweegt haar lippen, maar ze zegt nog niets. Ze heeft gehoord wat het Falen heeft gezegd. Het is absurd, maar hij heeft gelijk voor wat het Verlosser zijn betreft. Ze heeft er allerminst zin in. Ze weet niet of hij de waarheid heeft verteld, maar zijn beschrijving heeft haar er in ieder geval nog eens van overtuigd dat zij hoe dan ook geen Verlosser wil zijn. In feite wil ze gewoon met rust gelaten worden. Maar wat de stem haar nu aanbiedt is belachelijk. Koningin van het falen worden. Ja, in principe voelt ze zich al de hele tijd als een soort topper in het falen, maar opzettelijk andere mensen laten falen, of ervan genieten. Belachelijk.
Maar wat als ze niet voor het Falen kiest? Hij zal niet opgeven. Hij zal haar proberen te vernietigen. Dus zal zij hem moeten verslaan. Ze heeft echter geen idee hoe ze dat moet doen als ze hem niet kan zien?
‘Hoe kan ik voor jou kiezen als ik je niet kan zien? Ik wil je zien.’
‘Wil je me nou nog steeds zien?’ antwoordt de stem kribbig. ‘Je kent me toch. Hoe wil je me dan zien? Wil je me zien als een hongerlijder uit Afrika?’ In een flits suist de zwarte werveling op Mädchen af en explodeert in haar gezicht. Mädchen sluit in een reflex haar ogen.
Als ze ze weer opent, zit er voor haar op de grond een zwarte vrouw met een kind. Haar borsten zijn bruine, platte schijven. Haar gezicht vertrokken in verlammend verdriet. Het hoofd en de buik van het kind zijn te groot voor het skeletachtige lichaampje. Het kind ligt apatisch in moeder’s schoot. De vliegen, die pesterig over het gezicht van het kind lopen om af en toe in de neusgaten te verdwijnen of vocht te drinken uit de randen langs de ontstoken oogleden, lijkt het kind niet te voelen. Moeder weet dat het kind binnenkort zal sterven. Mädchen’s hart breekt. Ze wil zich naar beide toe buigen, maar dan draait het kind plots zijn hoofd naar Mädchen toe. Het opent zijn gebarsten lipjes en zegt: ‘Of wil je me zien als een longkankerpatiënt die in zijn ziekenhuisbed naar lucht ligt te happen?’
Mädchen schrikt terug en ziet het beeld van de moeder en het kind vervloeien naar het beeld van een oude man in zijn bed. Ze ziet hoe hij probeert de levensnodige zuurstof in zijn longen te zuigen. Maar zijn longen zijn op. Ze kunnen het lichaam niet meer bevoorraden. Ze laten hem seconde na seconde voelen dat hij stikt, maar toch houden ze hem nog net in leven. Mädchen voelt hem letterlijk stikken. En het voelt alsof ze zelf stikt. Hij wenkt haar dichterbij, alsof hij iets in haar oor wil fluisteren. Hij hijgt als een oude, versleten pomp en als ze haar oor naar hem toe buigt hoort ze zijn stem piepen en fluiten. ‘Of wil je me zien als één van je vrienden?’

De man verandert meteen in Chantal Herman, die voor haar op de grond ligt met een stofzuigerstang in zijn kont gestoken en één in zijn mond en medelijden vult haar hart. Chantal Herman haalt de buis uit zijn mond en zegt: ‘Of wil je me zien als je idiote broer?’
Mijn idiote broer? Voor Mädchen hangt ineens Jezus aan het kruis. Ze staat met grote ogen naar boven te kijken. ‘Eli, Eli, lama sabachtani,’ hoort ze de lijdende man aan het kruis spreken, terwijl hij naar de hemel kijkt. Zijn smartelijke gelaat kijkt Mädchen aan als hij zegt: ‘Of wil je deze?’
Een rimpelloze metamorfose maakt van Jezus de duivel zoals Mädchen hem kent uit clichéplaatjes; vuurrood, twee horentjes op zijn hoofd, bokkepoten, een drietand in zijn hand en een duivelse grijns op zijn gezicht. ‘Grapje, hahaha. Of als deze, mijn favoriete?’
Mädchen kijkt naar haar eigen gezicht. Ze ziet zichzelf in haar roze jurkje, hurkend op het graf van Kimberley. Uit haar kont valt een lange sliert stront. Mädchen ziet het falen in haar gezicht, de wanhoop die ingebed zit in een beginnende krankzinnigheid. Is zij dit? Is zij zo ver heen? ‘Of zo?’ vraagt de Mädchen op het graf. ‘Wil je me zien als dit?’
De Mädchen op het graf transformeert in een vette, obscene man, vet van het voeden op het falen van anderen. ‘Is dit hoe je me wilt zien?’
De enorme, naakte, zwetende, dikke man, als een namaak-michelinmannetje, bestaat uit rollen vet en vlees. Zijn hoofd is kaal, zijn geslachtsdeel verborgen onder een gigantische laag vet. Alles aan zijn lijf is gezwollen. ‘Of zo?’ De man wordt met al zijn gewicht ondersteboven aan zijn benen de lucht in getrokken. De vleeszakken aan zijn lijf vallen naar beneden op de grond als hij verandert in Kimberley die aan een touw aan een trein hangt. Het kind krijst als een waanzinnige en hoewel het beeld stilstaat, voelt Mädchen de lucht van de trein aan haar voorbijrazen. Ze ziet hoe het gillende kind langs de buitenkant van de trein naar beneden zakt. Dichter en dichter bij het gevaarlijke onderstel van de trein en de langsscheurende grond.
Mädchen’s hart blijft bijna stilstaan, ook al beseft ze wel degelijk dat haar hier een illusie wordt voorgespiegeld. Dan zakt het touw met een ruk. Kimberley wordt tegen de grond geslingerd en stuitert met een smak in de wilde wielen van de trein. Uit de ronddraaiende raderen van het monster spuiten de stukken van het kind tevoorschijn. Als een vis die binnengehaald wordt maar die nog net tot aan de kop door een haai wordt weggevreten, hangt nog een voetje en een been van het meisje in de lus. Een wit sokje en een rood schoentje houden het resterende beetje vlees vast.

Als laatste spugen de wielen het kinderhoofdje met de blonde haartjes recht op Mädchen af. Mädchen hoort hoe Kimberley's stemmetje zegt: 'Wil je me zo zien?'
Mädchen gooit zich op de grond met haar handen op haar oren gedrukt en haar ogen stijf dichtgeknepen.

152

Ik moet wat doen, ik moet wat doen. Ik moet me verzetten tegen deze schoft. Mädchen beveelt haar hersenen te denken. Wat kan ik doen? Ik moet hem het tegenovergestelde laten zien. Dat is het. Ik toon hem het ultieme geluk. Daar zal hij niet van terug hebben. Ik laat hem zien wat het is om volmaakt gelukkig te zijn. Maar hoe doe ik dat? Waar haal ik iemand vandaan om gelukkig te maken?
Ja, natuurlijk! Als hij met illusies kan werken, kan ik het ook. Mädchen haalt diep adem en staat op. Ze houdt haar ogen gesloten. Concentreer je, Mädchen! Kom op. Je kunt het.
Ze stelt zich iemand voor. Een man. Een mannetje, niet te groot, één meter vijfenvijftig. Mager. Ongelukkig. Kaal. Een beetje scheef en mank. Chagrijnig. Ze doet haar ogen open. Ze schrikt van haar eigen prestatie. Daar staat hij voor haar. Precies zoals ze hem beschreven heeft. 'Hahaha, knap hoor. Mooi wat je gemaakt hebt. Wat een miezer. Een kadootje voor mij? Wat lief.'
Mädchen negeert de hoon. Ze zet zich schrap, concentreert zich andermaal en stuurt haar positieve energie in de richting van het mannetje, dat een beetje suf om zich heen staat te kijken.
Eerst gebeurt er niets. Mädchen is bang dat het niet gaat lukken. Maar dan ziet ze hoe het mannetje met zijn wat afhangende schouders begint te trekken. En plots recht hij zijn rug. Hij zet een paar stappen. Het werkt! Zijn mankheid lijkt te verdwijnen en op zijn grauwe gezicht begint zich wat kleur af te tekenen. En zijn haar! Het begint zichtbaar terug te groeien waar het verdwenen was. Het duurt geeneens lang of hij heeft een volle, wuivende bos haar op zijn hoofd. Het mannetje lijkt in de lengte en in de breedte te groeien. Zijn lichaam begint een fitte uitstraling te krijgen en de suffe dofheid in zijn ogen maakt plaats voor een sprankelende, intelligente uitstraling. Van een iel, chagrijnig mannetje is hij in een vrolijke, levenslustige vent aan het veranderen. Sierlijke kuiltjes vrolijken ineens zijn gezonde, rode wangen op.

‘Ik voel me zo goed,’ zegt de man, terwijl hij met trotse, vederlichte tred rondloopt. ‘Aaaah, heerlijk. Nog nooit zo jong gevoeld.’
Hij slaat zich op zijn borst, strekt zijn armen uit en maakt kniebuigingen. Mädchen straalt. Ze geniet van haar prestatie. Maar ze is nog lang niet tevreden. Ze weet dat ze het Falen heel wat gezondheid en geluk moet bieden om hem te imponeren.
De man maakt zowaar een dansje. Gelukkiger, denkt Mädchen. Je moet nog gelukkiger zijn. Geniet, leef! Ze perst haar energie nog steviger in de man. En de man; hij groeit. Hij wordt mollig, zijn buik wordt dikker en zijn gezicht wordt gezelliger. Hij begint te giechelen.
‘Hm, wat heb ik lekker gegeten, hihihi.’ Hij trommelt op z’n dikke buik. ‘En lekker gedronken.’ Zijn neus begint een beetje rood te kleuren. ‘En lekker gevreeën, hmmm.’ Hij doet zijn ogen dicht en glimlacht ondeugend. ‘Mijn God, wat ben ik gelukkig, zeg.’
Dat is niet genoeg, denkt Mädchen. Je moet nog gelukkiger. Ze perst en perst. Ze voelt hoe de man’s ziel letterlijk opzwelt van geluk en van liefde.
‘Ik hou van de wereld en ik hou van de mensen. Ik hou van het leven,’ roept de man uit met zijn armen wijd in de lucht. ‘En ik hou van mezelf. Ik hou van alle vrouwen. Van alle mannen. Iedereen houdt van mij.’
Hij grijpt Mädchen stevig beet en danst met haar in de rondte. Hij zingt alsof hij een geboren zanger is en vertelt Mädchen dat hij de gelukkigste man van de hele wereld is.
Maar hij moet nog gelukkiger, denkt Mädchen, nog gelukkiger. En de man; hij zwelt op van geluk. Hij zwelt en zwelt en het geluk komt al uit zijn oren en zijn ogen en neusgaten. Uit zijn poriën zweet het naar buiten. Het stroomt uit zijn zingende mond, die Mädchen de mooiste liefdesode zingt.
Nog steeds zwelt de man op van geluk. Totdat BBBBBRRRBBAAAAOOOOHBANGNGNGNGKADOEMBRRGGGKWAADOEM, hij van geluk ontploft.
Hij spuit in Mädchen’s armen uiteen als siervuurwerk. De stukken geluk schieten Mädchen aan alle kanten om de oren. Ze schrikt zich helemaal lam.
‘Hahahahahaaaaa! Hahahahahahaaaaa!’ Het bulderende lachen van het Falen schalt door de ruimte. ‘Hahahaaaa.’
Mädchen hoort het Falen applaudisseren.
‘Haha. Bis, bis. Wat een mooie voorstelling, Mädchen. Ik heb het gevoel dat ik jarig ben. Ik hou van je, echt waar.’

Mädchen voelt zich tot op het bot vernederd. Zij, de Verlosser, ze zou wel eens iemand gelukkig maken en het Falen laten zien wie ze was. En als een eerstejaars tovenaarsleerling uit een kindersprookje levert haar domme arrogantie alleen maar op dat ze gigantisch voor schut staat.

153

‘En nu ik.’
Mädchen heeft de woorden niet eens goed gehoord of ze voelt iets vreselijks over haar lichaam komen. Alsof de invasie van een vreemd wezen in haar lichaam plaats vindt. Als een verkrachting voelt het. Ze probeert zich uit alle macht te verzetten, maar het is sterker dan zij. Ze voelt dat een negatieve kracht zich in haar nestelt. Haar onderbuik begint pijn te doen. Hevige krampen trekken door haar baarmoeder en haar vagina. Mädchen wankelt. Ze moet op haar hurken gaan zitten van de pijn. Het lijkt alsof ze hevige darmkrampen heeft, zoals soms wanneer ze moet schijten. Maar dat kan het niet zijn. Het zit in haar baarmoeder. Ze zweet helemaal van de krampen. Ze tilt haar jurk op en probeert te kijken.
Ze hoe iets in haar naar beneden schuift en zich een weg naar beneden baant door haar vagina. Het lijkt alsof de krampen minder worden. Ze kijkt en haar gezicht vertrekt alsof ze het vieste ziet dat ze ooit gezien heeft. Uit haar vagina komt … stront! Ze schijt uit haar vagina!
Mädchen geeft een gil van afgrijzen. Dit is zo obsceen, zo vies, zo tegennatuurlijk. Wat richt dit wezen in haar aan? Dit is erger zelfs dan de verkrachting van haar lichaam door een man, dit is de verkrachting van haar natuur.
Mädchen voelt de tranen van vernedering in haar ogen komen. Maar in haar ogen klopt ook iets niet. Haar ogen vertroebelen helemaal. Ze ziet alles rood. Wat is dat? Mädchen wrijft de tranen uit haar ogen. Ze knippert. En ziet dat haar handen rood gekleurd zijn. Bloed? Bloed uit haar ogen?
Alsof het nog niet genoeg is, voelt ze de melkklieren in haar borsten groeien en haar tepels opzwellen alsof ze in een megatempo hoogzwanger wordt. Ze ziet hoe het stof van haar jurkje bij haar tepels nat kleurt. Maar in plaats van moedermelk bijt de stank van ammoniak in haar neusgaten.
‘Wat doe je met me?’ gilt Mädchen terwijl ze haar borsten vastpakt. Tegelijkertijd voelt ze hoe de etter uit haar neus stroomt. En haar oren

vullen zich met gal. Niets klopt meer, niets. Ze valt neer op de grond. Haar hele lichaam wordt op alle mogelijke plekken tegelijk van zichzelf vervreemd.
‘Ga uit me,’ gilt Mädchen, ‘ga uit me!’
Maar voordat het wezen uit haar gaat, voelt Mädchen hoe ze moet overgeven. Een brok slijmerig spul komt uit haar slokdarm omhoog en kwakt voor haar op de grond.
Een foetus!
Ze doet haar ogen dicht en laat zich wegzinken in bewusteloosheid.

‘Mädchen … Mädchen …’
Ze hoort een fluweelzachte stem.
‘Kom, sta op. Jij komt nu in mij. Ik ben net in jou geweest. Ik heb je een beetje geplaagd en een beetje laten schrikken. Maar nu mag jij in mij. En dit keer zul je genieten. Dat beloof ik je.’

154

Mädchen voelt hoe ze door onzichtbare handen omhoog getrokken wordt. En dan een soort zuiging, die haar een stukje boven de grond laat zweven. De zuiging trekt haar naar de zwarte werveling toe. Steeds dichter bij. Langzaam vloeit ze erin weg.
‘Kom, we gaan genieten. Ik zal je al mijn heerlijke geneugten laten voelen. Ik neem je mee.’
Mädchen voelt dezelfde vernietigende kracht die zojuist in haar lichaam is geweest, maar nu is hij niet tegen haar gericht. Hij is vernietigend naar buiten gekeerd. Naarbinnen toe is hij voedend.
Mädchen zweeft half bewusteloos in de zwartheid van het Falen, terwijl hij haar meeneemt naar vreselijke oorden, waar mensen lijden. Ze ziet hoe mensen kapot gaan, hoe ze creperen van de pijn en de wanhoop en zij voelt hoe het haar voedt. Bij elke mislukking en elk lijden voelt Mädchen zich warm van binnen worden als krijgt ze energie ingespoten. Ze voelt hoe ze sterker wordt. Maar ze begrijpt ook dat haar honger naar meer nooit ten volle gestild zal kunnen worden. Elk lijden doet haar naar nog meer lijden verlangen. Het voelt zo goed. Het voelt fantastisch. Ze zwelgt in pijn en frustratie. En als ze nu het beeld opnieuw te zien krijgt van haar dochtertje dat door de treinwielen uit elkaar wordt gescheurd, voelt Mädchen puur genot.

‘Voel je dit, Mädchen? Voel je dit goed? Dit is wat ik je wil geven. Dit genot aan het falen. Nooit meer zelf falen. Nooit meer angst en pijn. Maar met mij genieten. Goddelijk genieten. Mädchen, je hebt gezien dat je tegen mij niet op kunt. Van mij kun je niet winnen. Word echter mijn koningin en ik geef je alles wat je maar wilt. Wie je maar wilt. Wil je je gestorven man kwellen? We halen hem terug uit de dood. Je mag hem laten lijden zoveel je maar wilt en zolang je maar wilt, tot in alle eeuwigheid. Wat zeg je daarvan?’
Mädchen valt uit de zwarte werveling voor ze de vraag kan beantwoorden. De werveling gaat weer een eind van haar vandaan hangen.
Mädchen ligt op de grond. Maar als ze zou willen, zou ze geen enkel detail of kenmerk van die grond kunnen beschrijven. Hij is er wel, want ze ligt erop. Maar hij heeft geen kleur, geen structuur, geen hardheid, niets. Mädchen beseft dat ze zich op het terrein van het Falen bevindt. Dit is zijn wereld. Hier gelden zijn wetten. Hoe kan ik ooit van hem winnen, denkt ze. Hoe kan ik hem pakken? Kan ik überhaupt wel winnen? Kan het Falen wel falen? Hij kent blijkbaar wel genot, dat heeft hij me laten voelen.
Maar … misschien moet ik hem helemaal niet proberen te laten falen. Van falen weet hij alles af. Dat is zijn terrein. Misschien moet ik hem juist laten winnen. Het klinkt absurd, maar alles is op dit moment absurd. Als ik hem niet kan verslaan op zijn eigen terrein, misschien zit zijn zwakke plek juist op het gebied van het winnen. Daar moet voor hem een contradictie in zitten. Het Falen dat succes heeft. Daar zit beslist iets waar het Falen niet helemaal eerlijk over is. Iets dat hij verbergt. En ik moet erachter komen wat het is.
‘Goed, ik zal je koningin worden.’
‘Wat?’
‘Hoor je slecht? Ik zei dat ik toestem.’
Even is het stil. Dan hoort ze een geweldige triomfkreet.
‘Maar wacht even. Moeten we niet een getuige hebben bij ons huwelijk?’
‘Een getuige?’
‘Ja, natuurlijk, of ken je niemand? Ben jij de enige in jouw universum?’
‘Nee, daar is natuurlijk Succ…, maar wat een onzin! Als je bij mij bent, hou je op mens te zijn. Wij hebben helemaal niemand meer nodig. Je verliest je menselijke vorm en wij worden één in het falen.’

Maar natuurlijk, flitst het door Mädchen's hoofd. Waar het Falen is, is natuurlijk ook het Succes. Dat is het! Hij heeft een tegenpool. En die moet ik zien te vinden. En snel!
Mädchen kijkt om zich heen, maar ze ziet buiten haar circel van licht niets dan donker en de zwarte werveling. Kijk beter, Mädchen, laat je niets voorspiegelen. Hij moet hier ergens zijn. Zoek met je geest, niet met je ogen. Zoek met je hart.
En dan, heel vaag, heel ver weg, ziet ze wat. Haast niet aanwezig. Het lijkt alsof er een ander zintuig in haar is dat ze nog niet kende en dat haar nu helpt bij het opspeuren van datgene wat ze zoekt. Ze bemerkt dat er iets warms is, iets goeds. Iets dat een dunne, nevelige tentakel naar haar uitstrekt. En ze voelt dat ze wil juichen. Maar ze weet dat ze tegelijkertijd moet oppassen voor het Falen. Dat ze zich voor hem moet afsluiten.
Mädchen's geest zendt het Falen een boodschap. 'Als ik je koningin moet zijn, moet je me wat tijd geven om me voor te bereiden. Ik moet afscheid nemen van mijn verleden.'
Mädchen krijgt geen antwoord, maar ze merkt dat de zwarte werveling zich verder van haar verwijdert en in het lege zwarte gat oplost.

155

'Ben jij … het Succes?'
Mädchen heeft het gevoel dat haar vraag erg naïef klinkt.
'Je zou me zo kunnen noemen. Jullie mensen noemen me zo.'
Mädchen voelt zijn nabijheid als ongewoon prettig. Ze ziet om haar heen een regenboog aan kleuren, verlopend van mintgroen tot fel oranje, van warm geel tot krachtig ultramarijn blauw. Elke kleur is vol van zijn eigen energie. De stem die ze hoort klinkt heel anders dan die van het Falen. Barstensvol zelfvertrouwen, gezond, ambitieus, maar ook vol kinderlijke vreugde en volwassen blijdschap.
'Je zou hier als mens niet moeten zijn,' spreekt de stem. 'Het is een ongelijke strijd. Wat hij ook zegt. Hij kan niet tegen zijn verlies. Succes staat hem tegen, als het aan anderen ten deel valt. Al heeft hij het ook voor zichzelf nodig. Maar hij put het uit het falen van anderen. Dat is het nare. Maar zo gebruikt hij mij en zo gebruik ik hem wanneer het zijn eigen falen betreft. We horen bij elkaar. Dat is altijd al zo geweest. Maar nu hebben we een absurde weddenschap gesloten. Ik weet niet hoe het zover gekomen is. Misschien waren we eindelijk de eeuwigheid met

elkaar moe geworden. Ik wist niet eens dat het Falen verlangde naar een mens om mee samen te smelten. Absurd, volkomen absurd. En tegen alle regels in. Maar toen ik hem aan jou zijn liefde, ha, het Falen die liefheeft, hoe absurd kan het worden, maar toen ik hem aan jou zijn liefde hoorde verklaren, wist ik niet of ik moest bulderen van het lachen of hem terechtwijzen. Maar ik wist toen zeker dat er geen kans meer was dat onze weddenschap nog teruggedraaid kon worden en dat er iets onkenbaar gevaarlijks te gebeuren stond. Iets dat het leven tot in de kern zou veranderen. En nu hebben we dus die weddenschap en uit die weddenschap kan er maar één van ons overblijven. Het zal de natuur van elk wezen, van elk deeltje van elk wezen, tot in de grond ontwrichten en veranderen totdat niets meer ooit hetzelfde zal zijn als het eens was. Niets dat bestaat zal nog als zichzelf bestaan. Misschien is het wel het einde der tijden. Wie weet?! Maar wie weet komt daar dan wel iets goeds uit voort. Ik geloof altijd maar in het goede. Ik geloof erin, persoonlijk.'
'Maar waarom ga je dan accoord met zo'n weddenschap?' vraagt Mädchen.
'Ach, misschien hebben hij en ik zoveel met mensen te maken gehad dat we er zelf een beetje menselijk van zijn geworden. Of, zoals ik al zei, misschien zijn we elkaar beu. Onszelf beu en onze eeuwigheid.'
'Maar wat heb ik hiermee te maken?' vraagt Mädchen. 'Waarom moet ik jullie strijd beslechten?'
'Ja, wat is de aanleiding tot een wervelstorm dan een zuchtje wind? Wat is de aanleiding tot een explosie dan een klein vlammetje? Wat is de aanleiding tot een mensenleven van succes en falen dan een tweetal celletjes die in elkaar gaan? Ik weet niet eens wat wijzelf zijn. De vervullingen van het worden, het zijn en het geweest zijn. Maar wat betekent dat? Als ik wel eens met het Falen communiceer, denk ik soms dat ook wij, net als de mens, maar delen zijn van iets compleet groots en compleet onzinnigs. Jaja, compleet onzinnig lijkt het allemaal.'
Een moment lijkt het Succes weg te zakken in melancholie, maar dan vermant hij zich meteen en klinkt zijn stem weer ongelooflijk vitaal en optimaal positief. 'Maar dat onzinnige, dat stáát! Verdomme. En of dat stáát. Denk je ook niet? Als een verdomde paal van een erectie in een menselijke broek. En het zwemt! Als een foetus in een baarmoeder. En het vliegt! Als het gespoten zaad naar de eicel toe. Ja, dat is leven, dat is succes. Waar de creatie van het leven begint, daar begin ik. En waar het ophoudt, daar ben ik ook. En waar ik ben, is mijn valse broeder, mijn spiegelbeeld, mijn alter ego. Sinds onze geboorte zijn we met z'n

tweeën. Ik geloof dat ik er net iets eerder was dan hij. Maar hij bestrijdt het me voortdurend. Moet hij weten. Onze strijd heeft eigenlijk geen zin. Dat weten we beiden. Als ik verlies, wint hij en daarmee win ik dan ook weer. En daarmee verliest hij dan weer. Maar als hij verliest, wint hij ook weer een beetje, omdat elk verlies zijn winst is. Waar succes en falen is, daar zijn wij. Misschien is het daarom dat we deze weddenschap gesloten hebben. We willen dit keer voor het ultieme, ongedeelde succes of falen gaan. Het zuivere. De ultieme winst of verlies. De ultieme uitdaging. Tegen de wetten van het zijn in, alle zeilen bij, kop in de storm, hoofd door de natuur, de grens over.'
'Jaja,' onderbreekt Mädchen het Succes onrespectvol, 'je klinkt als één van de fanatiekelingen die er een hobby in hebben hun sport tot het uiterste door te voeren. Ik heb nooit zo de zin van sport of spelletjes ingezien.'
'Niet?' De stem klinkt oprecht verbaasd. 'De roes van het winnen? Het besef dat je anderen overtreft, of jezelf?'
'Ach wat,' reageert Mädchen. 'Door jullie typische machogedoe zit ik nu in de problemen.'
'Machogedoe? Ben jij een moderne vrouw? Jij kunt succesvoller worden dan enige vrouw die ooit geleefd heeft. Jij wordt, als je wint, mijn grootste triomf. Denk je eens in; als jij wint, verdwijnt het falen uit het leven. Dan zijn wij twee over. Niks geen Falen meer. Als jij wint, ligt de wereld aan onze voeten. Jij en ik regeren dan alle leven.'
Even gek als die ander, denkt Mädchen. Wat een mafketels. Maar voor hem zit er dus ook heel wat in als ik win. Dat moet ik gebruiken.
'Dus jij wilt me helpen?' vraagt Mädchen.
'Helpen? Nee, helaas. Ik mag je niet helpen. Het is wel een weddenschap tussen hem en mij, maar het spel is tussen jullie twee. Daar mag ik mij niet mee bemoeien, anders is het vals spel.'
'Nou en?' zegt Mädchen boos, 'is succes behaald door vals te spelen soms geen succes?'
'Jawel, da's wel zo.'
'En treft het succes alleen de eerlijken?'
'Nee, zeker niet.'
'Nou dan!'
'Ja, maar toch kan ik je niet helpen. Zoals ik al zei; wij zijn als het ware alter ego's, kanten van dezelfde munt. Wij kunnen elkaar niet rechtstreeks bevechten. Er is een wonder voor nodig om ons te scheiden, om één van ons te verdrijven of te vernietigen. Een wondermaker. En dat ben jij. Dus het enige dat ik kan doen is je heel veel succes wensen. En

ik hoop van ganser harte dat je wint. Maar hoe dan ook, dezelfde wereld zal het niet meer zijn.'
'Godverdomme, klootzak,' mompelt Mädchen als ze het Succes ziet wegtrekken. 'Veel succes, jaja. En er straks wel van profiteren als ik win. Jullie zijn inderdaad allebei hetzelfde. Jullie denken alleen aan jezelf.'

156

Mädchen zit in gedachten verzonken op de grond. Na een tijdje voelt ze ineens een nare tocht langs haar rug trekken. Ze weet dat het moment waarop alles bepaald zal worden, is aangebroken. Ze staat op en richt zich naar de zwarte werveling. Als ze spreekt, klinkt haar stem zeker en zelfbewust.
'Ik word de jouwe. Maar onder één voorwaarde.'
De werveling golft uitzinnig om zijn as bij het horen van Mädchen's belofte. Hij lijkt wel een dolle draaikolk in een wildstromende rivier.
'En wat is die voorwaarde, mijn bruid?'
Mädchen doet haar best een rilling van afschuw te onderdrukken.
'Jij helpt me het Succes te vernietigen.'
Bij die woorden komt de werveling abrupt tot stilstand. Een tel later roert hij zich weer. 'Dat kan ik niet,' zegt de stem.
'Dan word ik niet de jouwe,' zegt Mädchen vastberaden. 'Jij hebt buiten de weddenschap om mij de vraag gesteld de jouwe te worden, maar ik ben hier voor het spel gekomen. Waar twee een spel spelen, dienen zich beide aan dezelfde regels te houden. En als jij verzuimt een opdracht aan mij te geven, zal ik een opdracht aan jou geven, Falen. Ook al kun je allerlei vieze trucjes met mij uithalen, ik ben geen gewoon mens meer, zoals je zelf al terecht hebt opgemerkt.
Aangezien mijn slagen of falen jouw lot zal bepalen en het lot van alle levenden, meen ik mij op gelijke voet met jou te mogen stellen. Als ik win, word jij volkomen vernietigd. Dat geeft me het recht jou evengoed uit te dagen als jij mij uitdaagt. Ik verklaar daarom hierbij jouw vraag aan mij om de jouwe te worden als mijn opdracht voor deze spelbeurt. Je hebt gesproken en ik accepteer de uitdaging maar ik maak hem tegelijkertijd ook tot jouw uitdaging.
Dat betekent dat als ik niet de jouwe word, ik de gestelde opdracht verlies. Dan win jij het spel. Maar heer Falen, tegelijkertijd verlies je. Want jouw opdracht is het om mij te krijgen. En dan is het een

gelijkspel. Maar dat willen we toch niet?! Zeker niet bij zo'n teleurstellende uitslag waarbij jij in feite verliest, want jij wilt mij. En daarom bied ik je een oplossing. Jij vervult de door mij aan jouw gestelde opdracht. Je vernietigt het Succes en wint daarmee in de door mij gestelde opdracht en daarmee in deze laatste beurt van het spel. En ik word de jouwe. Dan winnen we beiden. En jij mag mij de jouwe noemen. Dan heb je nog steeds niet de weddenschap met het Succes gewonnen, omdat ook ik mijn opdracht volbracht heb. Maar als ik met jou het leven wil regeren met falen en pijn en angst, dan wil ik dit op de ultieme wijze doen. Ik wil van jou als huwelijksgeschenk de totale vernietiging van het Succes. Ik wil de wereld in het meest volkomen falen storten. Ja, Falen, je zult merken dat je een vrouw in je huis hebt gehaald. Tot nog toe was je leven een compromis met het Succes, maar als ik je vrouw word, zul je heel wat ambitieuzer moeten worden. Het wordt tijd voor promotie en een fikse opslag, jongen.
Ik ben klaar, wat zeg je?'

Mädchen's opmerkingen veroorzaken bij de werveling een uitbarsting van zwarte draaiingen en witte schokken. Groter en dreigender wordt hij als een gigantische tornado. Mädchen schiet het hart in de keel bij het zien van zoveel bovennatuurlijk geweld. Ze gaat nu elk moment verpletterd of verslonden worden.
Maar de storm verdwijnt in een razend tempo en binnen twee seconden is er niets meer van hem te zien. Mädchen blijft alleen achter met het beetje licht om haar heen dat ze zelf uitstraalt.

157

Ze gaat weer op de grond zitten. Ze is uitgeput en bang. Wat gaat er nu gebeuren? Zal het Falen in haar psychologische trucje trappen? In feite heeft ze gebruik gemaakt van de onoverkomelijke contradictie die heerst in de strijd tussen het Falen en het Succes. Ze weet dat die strijd in werkelijkheid nooit geslecht kan worden. Er bestaat geen absolute winaar of verliezer. Maar Mädchen begrijpt dat ze juist dit gegeven kan en moet gebruiken om zelf niet tussen de raderen van deze machtsstrijd te worden verpulverd. Ze moet de tegenstrijdigheid van onderlinge competitie tussen de twee partijen en hun onderlinge afhankelijkheid benutten om precies in het gevechtvrije zone ertussenin terecht te komen. Ze weet dat als ze het van het Falen zal laten afhangen om een

opdracht te verzinnen, ze zeker zal verliezen. Haar enige kans is om het Falen en het Succes tegen elkaar uit te spelen en wel zo dat dit op de vernietiging van beide zal uitlopen. Liever het Succes uit het leven te laten verdwijnen en daarmee tevens het Falen uitroeien, dan het Falen te laten winnen. En dit kan ze doen doordat ze zelf het initiatief voor de opdracht neemt. Er was tenslotte nog geen opdracht gegeven voor deze laatste zet in het spel. Net als zij moet dit keer ook het Falen een opdracht vervullen op leven en dood. En dat heeft hij begrepen ook. Daarom werd hij zo woest.

‘Goed!’
Mädchen draait zich met een ruk om. Ze heeft het Falen niet horen aankomen.
‘Ik vervul mijn opdracht.’
‘Mooi,’ zegt Mädchen, terwijl ze opstaat en haar handen afklopt als had de materiaalloze grond viezigheid op haar handpalmen achtergelaten.
‘Doe je best.’
‘Jij moet het doen, Mädchen. Ik kan je zeggen hoe je het moet doen, maar de kracht moet uit jou komen. Ik kan het zelf niet doen, zoals ik al eerder zei.’
‘Ik moet het doen?’ vraagt Mädchen spottend terwijl ze op haar borst wijst. ‘Ik moet jouw opdracht vervullen? Jij bent mooi.’
‘Zo of anders niet,’ zegt het Falen. ‘Jij bent de enige die het kan.’
Mädchen twijfelt. Zou het weer een truc zijn? Maar dit is haar enige idee, iets anders weet ze niet. En ze is bang dat als ze het niet doet, het Falen wel weer met een opdracht zal komen en dan zal ze vast en zeker verliezen.
‘Goed, ik doe het.’
‘Goed,’ zegt ook het Falen. ‘Je moet het intens genoeg willen, met heel je hart en heel je macht als Verlosser. Je moet in jezelf gaan, naar de bron van die macht en je moet hem omkeren. Je moet hem in zijn tegendeel keren en een vloek uitspreken over alle leven. Over alle mensen, alle dieren, elke fractie van elk deeltje van leven. Je moet zoeken naar het laatste overgebleven, onvindbare, kleine deeltje dat zich op de onbeschrijfbaar fijne grens tussen bestaan en niet bestaan bevindt. En dat niet te bevatten, kleine iets moet je vervloeken en vernietigen. Je moet de grens van het bestaan uitwissen. En als je alles, maar dan ook alles hebt stuk gemaakt, geperverteerd en uitgewist, zonder dat het laatste spoor ervan achter blijft; dan en dan alleen zul je het Succes hebben vernietigd.’

Mädchen beseft dat het Falen weet dat dit ook zijn einde zal betekenen. Maar blijkbaar heeft hij dat ervoor over. Het spel is veranderd van het spelen met de existentie van enkele mensen, in een spel waarbij het gaat over de essentie van winnen en verliezen. En het Falen begrijpt de onoverbrugbare contradictie die werkelijk winnen of verliezen onmogelijk maakt. Maar aangezien het hier over de diepste essentie van zijn bestaan gaat, kan of wil hij niet toegeven, hij wil zijn opdracht niet verliezen. Ook al betekent dat zijn eigen vernietiging.

158

Mädchen is geschrokken van de woorden van het Falen. Het leven tot in het laatste kleine beetje vernietigen. Maar als ze de opdracht niet naar zich toe had getrokken, zou ze beslist verloren hebben. En dan zou het Falen alleen de wereld regeren. Dat kon ze onmogelijk toelaten. Een wereld met alleen falen. Maar nu, wat gebeurt er nu? Ze heeft er geen idee van. Een wereld zonder succes en zonder falen? Maar als ze moet kiezen tussen een leven van alleen maar lijden en geen sprankje hoop op iets goeds en het toepassen van euthanasie op het leven, want dat zou het kunnen betekenen, dan is haar alleen maar de keuze voor het laatste mogelijk. Niemand mag in een wereld leven van alleen maar falen. Dus uiteindelijk zal ze zo haar rol van Verlosser op ultieme wijze vervullen.
‘Ik zal je geen succes wensen, dat is eerder iets voor mijn broer,’ hoort Mädchen het Falen zeggen. Ze kijkt op uit haar gedachten.
‘En gezien hetgeen je van plan bent te gaan doen, is het wel het laatste wat je wilt. Trouwens ik moet zeggen dat het explosief destructieve van je onderneming in feite als muziek in mijn oren klinkt. We waren beslist een goed stel geweest, jij en ik. Ik heb jou niet voor niets uitgekozen. Al moet ik zeggen dat jij misschien zelfs wel te groot voor mij bent. Ik heb alleen maar alles wat leeft laten falen, maar jij, jij laat het leven zelf falen. En zelfs het Falen laat je grandiozer dan denkbaar falen. Zover zou ik niet kunnen gaan, dat ik het totale Zijn kan vernietigen. Maar jij … Mijn hoogachting. Ik heb mijn meester in jou gevonden. Jammer dat ik niet kan blijven en van je leren. Wat een schoonheid.’
Een moment later is de werveling verdwenen. Mädchen blijft alleen achter.

Dit had ze zichzelf nooit kunnen voorstellen. Dat zij de Aarde zou vernietigen. En meer dan de Aarde. Het Zijn der dingen, het Zijn an sich.

Zij, een gewone vrouw. Niets bijzonders. Al herinnert ze zich nu ineens hoe ze zich als kind wel bijzonder voelde met haar bijzondere naam en hoe ze ook bijzonder had willen worden. Dat ze nu bijzonder is kun je wel zeggen, als ze de macht bezit het Zijn te vernietigen. En dat terwijl haar naam eigenlijk alleen maar Duits is voor meisje. Meisje. Zo voelt ze zich eigenlijk nog steeds. Als een klein meisje. Ook al is ze in feite een moeder en een echtgenote. Haar kind en haar man zijn echter dood. Haar kind zal ze nu ook nooit meer terugzien. Dus waarom zou ze dan geen meisje meer zijn? Ze is alleen in een onbekende wereld. Alleen en bang. En ze zou willen dat er iemand kwam om haar te redden. Om haar te verlossen van haar zware taak. Maar er zal niemand komen. Want al heet ze dan Mädchen, zij is de Verlosser. En zij moet het helemaal alleen doen. Zij gaat het leven vernietigen. In de naam van de Verlosser. Amen.

159

Wat had het Falen gezegd? Ze moest de kracht uit zichzelf putten. Ze moet in zichzelf geloven en de macht van de Verlosser omkeren in het tegendeel. Een vloek uitspreken over alle leven. Vervloeken en vernietigen. De grens tussen bestaan en niet bestaan uitwissen. Alles vernietigen.
Mädchen denkt een laatste keer terug aan haar overgebleven reisgezellen. Haar apostelen. Zouden ze via het treinvenster hebben kunnen meebeleven wat Mädchen heeft meemaakt? Of gaat dit te diep voor hen? En als ze het gezien hebben, wat moeten ze er dan van denken? Harrie die net zijn kindje terug heeft. Dominiqi die eindelijk vrouw is. Lisa. En Francine. Zij zou Mädchen vast het beste kunnen begrijpen. En Eva. Maar wat kon ze anders doen? Ze had geen keus. Alle leven vernietigen. Geen andere keus? Het klinkt haar absurd in de oren als ze het zo simpel stelt. Het is ook absurd. Dat zij dit moet doen.
Mädchen denkt nog een laatste keer aan haar dochtertje. Ze heeft haar nog één keer in haar armen kunnen houden. Hoe vals het ook allemaal was, die voorstelling met Sjon en Kimberley. Ze heeft haar in haar armen gehouden. Dat was het allemaal waard. Meer dan waard. Beter vals geluk dan echt ongeluk.
Mädchen sluit haar ogen. Ze gaat naar binnen. Ze hoeft niet eens te zoeken. Meteen voelt ze een warme energiestroom. Ze laat zich er door meevoeren. Ze weet dat het van haar eigen innerlijke bron komt. Haar bron die de bron is van een Verlosser. Ze drijft op de stroom mee als

drijft ze in een warme, heldere rivier. Ze hoeft niet te zwemmen. De energie omgeeft haar en draagt haar mee naar binnen. Dieper en dieper. Steeds sterker voelt ze haar macht worden en ze wordt de enorme kracht ervan gewaar, maar ook de enorme verantwoordelijkheid die de macht haar stelt.

Na een reis die veel korter duurt dan ze verwachtte, komt Mädchen aan bij haar eigen stralende bron. Ze zweeft erin als in een bolvormig, superverlicht krachtveld. Hoewel het licht extreem fel is, is het heel zacht en koesterend. En het is goed. Het licht van de Verlosser is in en in weldadig. Dit is pure goedheid, denkt Mädchen, hier wil ik nooit meer vandaan. Dit moet het paradijs zijn. Ik hoef alleen maar stil te blijven en ik bezit het eeuwige geluk.
Ze heeft het nog niet gedacht of ze realiseert zich waarvoor ze gekomen is. Maar hoe kan ze in godsnaam deze intense goedheid veranderen in iets zo destructiefs dat het alle leven vernietigt? En toch, is niet haar keuze in essentie goed? Bespaart ze het leven niet het ultieme lijden? Is niet de enige hoop nog gelegen in de vernietiging? Want wie zegt dat na de vernietiging het niets rest? Niemand kan over de grens van het bestaan kijken. Zelfs het Falen en het Succes konden dat niet. Ik ben nu tot hier gekomen. Deze macht en deze heerlijkheid zijn van mij. En ik zal ervan gebruik maken ook.
Mädchen vult haar aderen met het licht en als zuurstof laat ze het door haar bloed verspreiden naar al haar cellen. Naar haar longen. En haar hersenen. Ze voelt hoe ze bijna explodeert van energie en ze ziet hoe het licht uit haar lichaam naar buiten straalt en de zwartheid begint te verdrijven.
Ze voelt dat ze de hele wereld van het lijden zou kunnen Verlossen als ze zou willen. Ze voelt de macht. Ze weet dat ze het kan. Ze aarzelt. Waarom zou ze vernietigen als ze kan Verlossen? Dat is toch veel beter. Dan heeft ze haar doel bereikt. Ze vergeet zelfs even waarom ze überhaupt ooit wilde vernietigen. Dit Verlossen is veel heerlijker. En daarvoor is deze macht ook geschapen. Ja, ze zal het leven Verlossen van het Falen. Ja, ze zal het Falen … Het Falen? Wat was er met het Falen? Mädchen probeert krampachtig na te denken. Maar de heerlijkheid van haar Verlossende kracht vervult haar tezeer met de drang te lachen, te juichen, te verschonen en te helen. Weg met de vernietiging. Ik ben de Grote Verlosser, schreeuwt haar ziel. Uit haar hele lichaam schieten de stralen licht, alsof ze een gigantische zon is,.

Ze is in extase van haar eigen warmte. Zij is de zon. Zij is de levenschenkende zon. Al wie in haar licht en haar warmte komt zal leven en gelukkig zijn. Mädchen's lach is een lach van brandend geluk en haar ogen stralen de liefkozing en passie uit van een godin. Wie door haar blik getroffen wordt, zal in opperste verliefdheid ontspringen. Als een zon zweeft Mädchen boven het leven. Ze zwelgt het leven naar binnen en beziet het leven overgoten door haar eigen zonlicht.
Als ze bijna ziet dat het perfect is en dat dit het lot zal zijn dat zij voor eeuwig zal kiezen, ziet ze opeens een heel klein, minuscuul, zwart vlekje op de heerlijkheid van al dat leven. Zo ontzettend klein, maar zo ontzettend zwart. Het probeert zich te verstoppen achter al het briljante licht. Maar Mädchen ziet het. En ze herkent het. Het Falen!

160

Mädchen realiseert zich meteen dat dit de val is. Het scheelde zo weinig of ze was erin gelopen. Natuurlijk, zo is het! Ze mag het leven niet vieren. Ze mag het niet Verlossen van het lijden. Ze weet dat de enige mogelijkheid om het Falen niet te laten winnen is zich aan de afspraak met hem te houden. Ze moet het Succes vernietigen. Ze moet haar positie in het midden aanwenden om te vernietigen, anders zal het haar vernietigen. Succes en Falen zijn één. Haar enige kans is om beide te vernietigen.
Ze kijkt naar het minuscule zwarte vlekje en ze ziet hoe zijn insectenoogjes hoopvol glinsteren. Hoe de slijm uit zijn gulzige, grijnzende mondje druipt. Hij houdt zijn kleine, scherpe kaakjes gereed. En zijn gifangel om toe te steken.
Mädchen beseft dat ze bijna in de val van het insect gelopen was. Dat ze bijna alles verloren had. Ze walgt van die glimmende oogjes en dat vraatzuchtige, grijnzende mondje. Dat insect had gehoopt dat ze ervoor zou kiezen het Succes en het Falen te laten overleven. Dan zou het spel voortgezet worden en zou zij verliezen. Het Falen had haar de macht om te Verlossen geschonken. Nu wilde hij beleven hoe diezelfde macht haar in het verderf zou storten. Maar hij had zich niet voor haar licht kunnen verbergen. En hij had de eigen kracht van Mädchen onderschat.
Mädchen's voelt hoe haar haat en woede groeien tot gigantische proporties. Ze voeden haar zon, maken haar feller en sterker, tot ze nog ontzaglijker wordt dan ze al is. Haar kleur wordt donker, en donkerder. Ze wordt rood en zwaar, bloedrood. Het lijkt of alle bestaande kleuren

zich eraan toevoegen. Groen weeft zich door het donkere gestolde bloed, samen met blauw en geel, bruin, oranje, paars. De zon wordt duisterer dan het diepste, meest rijke brandende zwart dat ooit tevoren bestaan heeft.
In plaats van het vruchtbare licht dat Mädchen eerder uitstraalde, wordt nu een brandende duisternis door haar uitgezonden naar elke uithoek en elke denkbare grens die kan worden bereikt. En verder, het toelaatbare overschrijdend, grenzen uitrekkend, alsof ze van rubber zijn, tot ze niet verder uitgerekt kunnen worden, tot ze aan flarden gescheurd worden. Als haar duisternis het Alles, het Volstrekte Alles vult, maar zelfs weigert daar genoegen mee te nemen, explodeert de zon die Mädchen is geworden, als een goddelijke supernova met een vernietigingskracht die de kern en het wezen van het Zijn tot in de allerdiepste essentie uitwist.

Naspel

161

‘Kimberley. Kim, kom je eten?’
‘Ja, mamma.’ Kimberley klapt haar scheikundeboek dicht en rent vrolijk naar beneden.
‘Wat eten we, mam?’
‘Jouw en mijn lievelingseten, lieve schat,’ zegt Mädchen.
‘Ja, lekker! Steurgarnalen, hmmm.’ Kimberley schuift aan tafel en begint er gelijk één te pellen.
‘Oh kind, wat zijn we gelukkig, hè?! Vind je niet?’
‘Ja, mam, en gaan we vanmiddag naar het strand? Het is zulk mooi weer.’
‘Tuurlijk lieveling. Vraag Anneke ook maar mee. Kunnen jullie fijn samen zwemmen. En dan kan ik lekker genieten van de zon. Zie je al hoe mooi bruin ik ben geworden, Kim?’
‘Jij bent de mooiste moeder van allemaal.’
‘Nou dat valt wel mee, maar jij mag er ook wel wezen, jonge dame. Ik weet zeker dat je alle jongens al het hoofd op hol brengt.’
Kim bloost. Ze is erg trots op haar moeder. En sinds Mädchen is getrouwd met die geweldig leuke Ludo, is het alle dagen feest. Hij is zo lief voor Mädchen en Kimberley. Hij brengt altijd kadootjes voor hen mee en hij neemt hen mee uit rijden in zijn mooie auto.
‘Over een uurtje komt Ludo van zijn werk om ons op te halen,’ zegt Mädchen.
Zij en Ludo zijn nog steeds, na tien jaar, zo verliefd op elkaar. Ze dacht niet dat de perfecte man bestond, maar Ludo is gewoon geweldig. Hij had Mädchen een week nadat ze elkaar hadden leren kennen een huwelijksaanzoek gedaan. Sindsdien was het leven fantastisch. En over een maand gaan ze weer op vakantie naar verre oorden. Waar naartoe precies is nog een verrassing. Ludo houdt ervan om Mädchen te verrassen. Net zoals toen hij voor haar die dure ring had gekocht. En die auto. En die villa. Het kon allemaal niet heerlijker.
Kim is een slimme, vreselijk leuke meid van vijftien, die alleen maar tienen haalt op school en af en toe een negen als ze daar zin in heeft. Zij en Mädchen zijn de beste vriendinnen.
‘Vertel nog eens hoe je de wereld hebt opgeblazen, mam.’
Kim kan nooit genoeg krijgen van dat verhaal.
‘Ja, wil je het nog eens horen?’
‘Ja, mam, toe vertel.’
Mädchen lacht. ‘Nou, jij was dus vijf jaar en je was dood en ik moest de wereld vernietigen. Om hem te redden, begrijp je?’

Kimberley knikt enthousiast. Ze vindt het heerlijk om te horen hoe haar moeder de Redder en Verlosser van de wereld was.
‘Nou,’ gaat Mädchen verder, ‘en toen werd ik toch zo kwaad op het Falen, dat mispunt.’
Ze schieten allebei in de lach om het grappige woord.
‘Nou en toen heb ik de hele wereld laten ontploffen.’
‘Met mij ook d’rin?’ vraagt Kimberley.
‘Ja, maar jij was dood, weetjewel?! Dus ik kon jou geen pijn doen.’
‘En toen, mam, toen de wereld ontploft was?’
‘Nou ja, de wereld, in feite was het hele leven ontploft. En er was dus geen bestaan meer.’
‘Dat moet best eng geweest zijn.’
‘Eng? Ik dacht dat ik gek werd. Ik bevond me in een soort parallel universum of zoiets. En daar bestond het bestaan niet, maar het was er wel. En daar bestond geen Succes, maar ook geen Falen. Niks lukte er, maar niks lukte er ook niet.’
‘En dat kan toch niet, hè mam?’
‘Nee, maar ze bestonden ook wel. En dat was ‘m juist wat me gek maakte. Het leek of ik verscheurd werd. Dat hele universum bestond uit absolute tegenspraken.’
Mädchen pakt een steurgarnaal van de schaal en houdt hem naast de tafel.
‘Kijk, net alsof ik zeg dat de garnaal als ik hem loslaat op de grond valt.’
Meteen laat ze de garnaal los die zonder omwinden op de keukenvloer valt.
‘Maar tegelijkertijd zou hij in dat universum ook niet vallen. Maar hij blijft er ook niet zweven. En hij verdwijnt er ook niet, maar hij is er ook niet. Begrijp je?’
Kim knikt. ‘Maar dat bestaat niet.’
‘Nee, dat bestaat niet. Maar dat universum zat dus vol met contradicties en onmogelijkheden. Ook mijn gevoelens en mijn zintuigen deden vreselijke pijn. Het leek alsof dat universum niet voor mensen geschapen was.’
‘Maar jij was toch geen mens, mam. Jij was een Verlosser.’
‘Precies, en daarom kon ik wel in dat universum binnen, maar zelfs voor mij was het teveel. Maar ik voelde dat ik nog steeds mijn macht had. En die was heel erg groot.’
Kim glundert van trots als ze naar haar moeder kijkt.

‘En die macht beschermde me. Maar ik voelde dat het niet lang zou duren en dan zou ik verscheurd worden. Ik voelde dat ik op de grens van waanzin en goddelijkheid zat.’
‘En toen, mam?’
‘Ja, toen moest ik hard nadenken. En snel. Ik besloot dat ik de macht had het leven terug te brengen. Ik, als Verlosser, kon de hele wereld weer levend maken.’
‘Tenslotte was je de Dochter van God, nietwaar mam?’
‘Nou, en toen dacht ik; ik wil geen Verlosser meer zijn. Dat iedereen zijn eigen boontjes maar dopt. Behalve voor jou en mij. Ik dacht: geluk en falen zijn individuele en incidentele zaken. Laat de mensenwereld zoals die is. Die is toch niet te redden. Ik wil er niet eens aan beginnen Verlosser voor hen te zijn. Ik dacht: ik breng alles weer terug in zijn oude staat en dan haal ik het Succes en het Falen terug en dan moeten ze het verder maar allemaal uitzoeken. Als je de ene of de andere, Succes of Falen, weglaat, dan kom je in een universum terecht waar wij mensen niks van snappen. Daar kan ons soort niet overleven.’
‘Net alsof je vissen op het droge laat leven, hè mam? En de apostelen, mam? Harrie en Dominiqi en de anderen?’
‘Nooit meer wat van gehoord of gezien. Van die trein ook niet trouwens. Geen idee wat er met ze is gebeurd. Of Harrie z’n kind nog heeft en Dominiqi nog een vrouw is. Maar ik had ook geen zin meer in dat gedoe.’
‘Maar in ieder geval, na alles wat ik heb moeten meemaken en vanuit mijn macht vond ik dat ik wel recht had op wat extra’s. Dus heb ik ervoor gezorgd dat jouw leven en het mijne nooit meer iets met het Falen te maken krijgen. Ik heb hem voorgoed buiten gebannen. Voor jou en mij niets dan een leven van een complete, buitengewone gelukzaligheid die maar weinig mensen kennen. Nou ja, weinig; zeg maar geen.’
‘Ik moet ervan huilen,’ zegt Kimberley terwijl ze een traan uit haar oog veegt.
‘Ik ook,’ zegt Mädchen. ‘Wat is het toch heerlijk om gelukkig te zijn, hè?!’
Dan lachen ze allebei.
‘Hee, mam,’ lacht Kim door haar tranen heen, ‘ik hoor Ludo toeteren. Kom, we rennen hem tegemoet. Zal hij vast fijn vinden.’

162

‘Kimberley, Kim, kom je eten?’
‘Wie roept ze?’
‘Haar dochtertje. Ze is hier al tien jaar. Ze leeft in een heel eigen wereld. Een uniek geval. We hebben nog nooit iemand hier in de kliniek gehad die zo volledig van de werkelijkheid is afgesloten. Maar we hebben ook nog nooit iemand verpleegd die zo volmaakt gelukkig lijkt. Op de een of andere manier weet ze haar praktische bestaan hier perfect samen te vlechten met een ideale fantasiewereld. Tien jaar geleden heeft ze haar man en haar dochtertje op dramatische wijze verloren. Toen is ze op een gegeven dag uit haar woning verdwenen. Een aantal dagen later is ze hier aan komen wandelen met het verhaal dat haar man haar na een ruzie uit de auto heeft gezet. Haar zogenaamde man is hier even later ook opgedoken. Een paar uur later bleek dat we twee van onze patiënten vermisten, een spastische jongen in een rolstoel en een zwakzinnig meisje. Ze zijn meegenomen of ontvoerd. In ieder geval hebben zij en haar zogenaamde man een busje van het terrein gestolen en daarmee hebben ze de twee patiënten waarschijnlijk ontvoerd en tevens bij hun vlucht twee andere patiënten doodgereden.
Een aantal dagen later stond zij opeens weer voor de deur. In haar roze jurkje. Totaal in een andere wereld en absurd gelukkig. Ze had haar dochtertje bij zich, althans dat dacht ze. De politie kon niets met haar aanvangen, dus is ze hier in behandeling genomen. We zijn er nooit achter gekomen waarom ze onze twee patiënten ontvoerd heeft en wie haar zogenaamde man was. Want haar echte man was toen al een tijd lang dood. Dat hebben we van de politie vernomen. Ons busje is een aantal kilometers verder bij de trainrails terug gevonden. Maar van onze twee patiënten geen spoor. Alsof ze op een trein gestapt zijn. Maar de NS verklaarde dat dit onmogelijk was. Er was geen enkele trein van hen op dat punt gestopt om mensen op te pikken. Een hele vreemde geschiedenis. Heel vreemd.
Maar goed, nu tot u. Mevrouw eh…’
‘Zeg maar Eva.’
‘Goed, Eva, jij komt je zoon hier bij ons brengen?’
‘Ja, mijn man is tien jaar geleden gestorven. Sindsdien heb ik mijn invalide zoon alleen opgevoed. Mijn man is namelijk een aantal maanden voor mijn zoon’s geboorte gestorven. Maar nu kan ik het niet meer aan. Het wordt te zwaar voor me. En daarom heeft de directeur me met jou meegestuurd om een rondleiding te krijgen. Hoe lang werk jij hier al eigenlijk?’

‘Ik zelf ben hier al twaalf jaar verpleger. Nog een half jaartje en dan geef ik een feestje, haha. Maar goed, als je nog vragen hebt?’
‘Eh, nou, is er hier ook een plek waar ik een kopje koffie kan drinken, misschien?’
‘Natuurlijk. We hebben een café-restaurant. Ik zal je ernaartoe brengen.’
‘Mooi, dan kan ik alles door m’n hoofd laten gaan voor ik weer met de directeur praat.’

In het café bestelt Eva een koffie-verkeerd. De verpleger die haar over het terrein en door de gebouwen heeft rondgeleid, neemt afscheid van haar.
Eindelijk heb ik haar gevonden, denkt Eva als ze met haar koffie aan één van de tafels gaat zitten. Als ik nu maar tot haar kan doordringen. Eva nipt even aan haar koffie. Maar ze is hier niet gekomen om koffie te drinken. Ze staat op en loopt het café uit. Ze kijkt goed om zich heen of ze niemand van de verpleging ziet. Dan steekt ze de straat over naar het gebouw waar ze de stem van de vrouw hoorde die ze tien jaar geleden voor het laatst gezien heeft.
Op het stoepje naast de deur zit een oud vrouwtje. Als ze Eva ziet aankomen, staat ze snel op. Eva ziet dat de vrouw maar één schoen aan heeft. Glimlachend doet het vrouwtje de deur voor Eva open. In de deuropening ligt haar andere schoen. Eva wil hem voor het vrouwtje oprapen, maar deze roept ineens venijnig: ‘Afblijven! Takkewijf! Die is van mij. Je wilt zeker de deur op slot gooien, hè?! Zodat ik d’r niet meer in kan. Ik ken jullie wel, hoor.’
Eva loopt snel door de deuropening en zorgt ervoor dat de schoen precies op de drempel op z’n plaats blijft liggen.
Eva was met de verpleger toevallig door een van de vele gangen gelopen toen ze een vrouw had horen roepen. Ze had meteen Mädchen’s stem en de naam Kimberley herkend. De verpleger was nogal een babbelkous en had haar het hele verhaal van Mädchen verteld. Dus Christiaan had indertijd inderdaad die twee patiënten gedood en niet slechts verwond, zoals hij verteld had.
Het was zo lang geleden. Toen Mädchen haar beurt in dat vreselijke spel had gespeeld, waren de overgebleven reizigers in de trein achtergebleven. Ze wisten niets van wat Mädchen had meegemaakt, niets van haar ontmoeting met het Falen en het Succes en niets van Mädchen’s vernietiging van het leven. Er was alleen een heel erg akelig gevoel over hen gekomen, een tijdje nadat Mädchen uit de trein verdwenen was. En meteen daarop een gevoel alsof ze allemaal dood

gingen. Alsof iets hen verpletterde en uit het leven sleurde. Maar dat was maar een fractie van een seconde. Het was te kort geweest om het zich te herinneren, maar te heftig om te vergeten.
Sindsdien had er altijd een zwart, pijnlijk plekje in Eva's ziel gehuisd. Alsof er iets kapot was gegaan wat nooit meer kon helen. Eva weet het aan het verlies van Christiaan en aan het ongeluk van haar kind. Ze had het gevoel dat ze een stukje miste uit de tijd, maar ze wist het niet zeker. In ieder geval had Eva zich plots weer in haar eigen huis bevonden. Ze had geen idee hoe ze er gekomen was. Maar het was haar eigen, vertrouwde huis. Alleen Christiaan was er niet.
Eva had hem bij de politie als vermist opgegeven. Ze had niets verteld van Mädchen en de trein. Ze zouden haar toch niet hebben geloofd. Ze had wel verteld over de sociëteit en dat zij als enige had weten te ontsnappen toen Christiaan gehaald werd om gefolterd te worden. Maar de politie in Antwerpen vond op dat adres alleen een onschuldig New Age centrum. Alle verdere sporen liepen dood en de zoekactie naar Christiaan werd opgegeven.
Een aantal maanden later werd Eva's kind geboren. Het kind was zwaar verstandelijk en lichamelijk gehandicapt. Het had een rugbybal-vormige schedel en geen armen. De handen zaten aan de schouders vast en het lichaam zou nooit groter groeien dan dat van een vijfjarig kind. Daarbij was één been totaal verlamd. Met de tijd leerde Eva haar kind accepteren en liefhebben. Ze probeerde haar leven zo normaal mogelijk te leiden met haar kind en weigerde het af te staan aan een inrichting of kliniek. Ergens in haar achterhoofd leefde nog steeds de hoop dat op een dag Mädchen terug zou komen en dat ze dan alsnog haar kind zou genezen. Eerst was ze lange tijd woedend geweest dat Mädchen gefaald had en haar daarna ook nog in de steek had gelaten, maar toen langzaam aan was haar katholieke geloof weer een deel van haar leven geworden. Ze begon weer te bidden en ook de gedachte aan Mädchen als Verlosser begon weer bij haar naar boven te sluipen. Misschien was het allemaal Mädchen's schuld niet geweest. Misschien was ze net als Jezus vermoord door hen die haar haatten. En misschien zou er een wederopstanding volgen. Alleen duurde die dit keer wat langer.
Op een dag gebeurde het verschrikkelijke, het afschuwelijke.
Eva was heel even in de tuin de was aan het ophangen. Haar zoontje Christiaan zat in zijn rolstoel. Hij was na het eten in slaap gevallen. Dus Eva had de kans gegrepen om even wat huishoudelijk werk te doen. Ze had de was keurig aan de lijn gehangen en liep het huis weer in. Toen zag ze tot haar grote ontsteltenis en verbazing dat Christiaan's rolstoel

leeg was. Het kind was nergens te bekennen. Ze rende door het huis en zag dat de voordeur openstond. De kleine Christiaan had nooit op eigen kracht uit zijn rolstoel kunnen komen en al helemaal niet de voordeur open kunnen doen om de straat op te gaan. Op straat was ook geen levende ziel te bekennen.
In paniek rende ze terug het huis in. En toen zag ze in haar zoon's rolstoel een briefje liggen. Ze griste het van de zitting en las het.
Wij zijn er weer klaar voor. Kom op met uw Verlosser en haal uw zoon terug als u durft. U vindt uw vleeskleurige trein terug bij de kliniek, waar uw Grote Verlosser zich verstopt houdt. Wij zien u in Antwerpen.
Getekend: *De Sociëteit*.
Eva was er helemaal ondersteboven van. Ze wist dat ze van de politie geen hulp kon verwachten. Ze moest Mädchen vinden en haar overhalen haar te helpen. Maar waarom bevond ze zich in de kliniek? Was ze gek geworden? Of had ze zich daar inderdaad verstopt?

163

Nu is Eva hier in de kliniek. Ze staat voor Mädchen's deur met het zweet in haar handen. Ze klopt op de deur.
Geen antwoord.
Maar ze kan ook onmogelijk antwoord krijgen, want Mädchen is namelijk net met Kimberley en Ludo vertrokken naar het strand. Want het is een heerlijke dag. Eva voelt voorzichtig aan de deurklink. De deur is open. Ze gaat voorzichtig naar binnen.
Daar zit Mädchen. Ze is geen dag ouder geworden. Ze glimlacht. Dan begint ze te praten.
'Ludo, doe het dak van de wagen open. Het is zo heerlijk de wind door je haar te voelen. Kom op, Kim, we zingen dat lied dat ze deze zomer op de radio spelen nog eens.'
Eva gaat recht voor Mädchen staan. Maar deze kijkt dwars door haar heen. Mädchen begint vrolijk een lied te zingen.
'Mädchen,' zegt Eva zachtjes. 'Mädchen, ik ben het, Eva.'
'Kijk, daar langs de weg, een reiger,' roept Mädchen enthousiast naar achteren. 'Heb je de vlieger niet vergeten, Kim? Wie 'm de meeste loopings kan laten maken zonder 'm neer te laten storten, okee?'
'Mädchen!'
Eva pakt Mädchen's schouders vast en schudt haar door elkaar.

‘Haha,’ lacht Mädchen, ‘wat een kuilen in de weg, ik schud helemaal door mekaar, het lijkt de achtbaan wel.’
Eva slaat Mädchen met haar vlakke hand hard in het gezicht.
‘Oh, lieverd,’ zegt Mädchen, ‘ik vind het zo heerlijk als je mijn wang streelt. Oh, we zijn er al bijna, ik kan de zee al zien. Zien jullie ‘m ook?’
Eva staat teleurgesteld naar Mädchen te kijken. Ze is gek geworden. Waanzinnig. Eva wil zich bijna weer omdraaien en weggaan. Maar ze kan niet tegen de sociëteit op zonder Mädchen. Dat weet ze. Ik moet tot haar doordringen. Ik moet!
‘Uitstappen. Kim, wil je een ijsje? Ik zie het ijskarretje daar staan.’
Eva kijkt Mädchen hulpeloos aan. Maar …, wat als Mädchen helemaal niet gek is? Als ze Kimberley inderdaad bij zich heeft? Als niemand het alleen ziet? Wat als ze in werkelijkheid een eigen wereld heeft gecreëerd? Eén waarin ze volmaakt gelukkig is. Met haar dochtertje. Dat is haar beloofd als ze zou winnen. Misschien heeft ze wel gewonnen. Maar waarom is ze dan niet teruggekomen om de mensen te Verlossen? En als ze gelukkig is, maar niemand anders wil helpen, waarom zou ze dan nu, omdat Eva het haar vraagt, haar gelukkige wereldje verlaten om zich weer in de narigheid te storten? Om de sociëteit te bevechten. Mädchen weet wat dat betekent, wat dat voor vreselijke gekken zijn. En Eva was op het laatst allerminst vriendelijk tegen Mädchen geweest. Maar toch, Eva kan haar zoon niet in de steek laten. Ze moet kost wat kost Mädchen proberen terug te halen en over te halen haar te helpen.
‘Mädchen, je moet terugkomen! Mädchen! Mijn kind is ontvoerd! Door de sociëteit. Je moet me helpen, Mädchen. Alsjeblieft. Ze zullen hem martelen. En het is al zo’n arme jongen. Hij is al gehandicapt. Mädchen!’ Eva schreeuwt hard Mädchen’s naam. ‘Mädchen, ik ben het; Eva.’
‘Zooo, wat is het water lekker. Ga je niet te ver, Kim?’
Eva gaat gefrustreerd in een stoel zitten. Wat moet ze doen? Zij zit in de misère en Mädchen zwemt lekker in de zee met haar dochtertje en ene Ludo. Vast en zeker een geweldige vent ook nog. Eva wordt bijna weer kwaad op Mädchen. Met al haar macht om te Verlossen heeft ze zich onttrokken aan haar verantwoordelijkheid en alle geluk voor zichzelf gehouden. Terwijl Eva’s arme, gehandicapte kind een leven van alleen maar lijden kent en nu ook nog opgesloten en misschien mishandeld wordt, loopt Mädchen’s kind lachend in de zon en eet ijsjes. Hoe oud moet dat kind nu trouwens zijn? Vijftien jaar ongeveer. Wat zou zij ervan zeggen als ze het wist? Maar … misschien zit daar wel een kans. Als Kimberley daar echt bij Mädchen is, misschien kan ik haar dan

bereiken, denkt Eva. Niemand heeft dat natuurlijk ooit geprobeerd, omdat niemand hier in de kliniek in haar bestaan gelooft. Maar ik weet van de vreemde dingen die rond Mädchen kunnen gebeuren.
‘Kim,’ roept Eva eerst voorzichtig. ‘Kimberley.’ En dan: ‘Kimberley!’ Heel hard. ‘Kimberley, kind, je moet me helpen. Kimberley, jij moet mijn arme kind helpen.’

164

‘Nee, mam, ik ga niet te ver.’
‘Hahaha, Ludo, niet spetteren, hihihi,’ lacht Mädchen speels. ‘Kom op, Ludo, wie het eerst terug op het strand is.’
Als Mädchen het strand bereikt, draait ze zich even om om te kijken waar Kimberley is. Kim staat rechtop in de zee. Het lijkt of ze iets zoekt. De golven dansen om haar knieën. Mädchen bemerkt iets vreemds in haar gedrag. Ze zwaait naar Kimberley. ‘Wat doe je?’
Kim zwaait terug. ‘Niets. Ik dacht alleen dat ik iemand mijn naam hoorde roepen.’
Ze duikt het water weer in. Maar dan hoort ze het weer.
‘Kimberley, kind je moet me helpen. Mijn arme kind is in groot gevaar. En alleen jij kunt me helpen.’
Kim blijft stil drijven met haar hoofd boven water. Dit heeft ze nog nooit meegemaakt. Ze ziet helemaal niemand om haar heen en toch hoort ze de stem zo luid en duidelijk alsof de persoon die praat naast haar in het water zwemt.
‘Kimberley, je moet je moeder zover krijgen dat ze me helpt. Ze vermoorden mijn zoontje Christiaan. Je moeder is de Verlosser. Ze is nodig, ze moet terug naar ons komen. Ik heet Eva. Alsjeblieft! Help ons!’
Kimberley is helemaal onder de indruk van wat ze hoort. Maar waar is die vrouw. Ze kijkt ijverig om zich heen. Er komt echter een grote golf, die over Kim heen spoelt. Kim sputtert en gaat rechtop staan. Langzaam loopt ze de zee uit en het strand op.
‘Hee, heb je lekker gezwommen, meid?’ vraagt Mädchen.
Maar Kimberley kijkt haar een beetje afwezig aan. ‘Mam,’ zegt ze dan, ‘jij kent toch een Eva?’
Mädchen kijkt haar dochter verbaasd aan.
‘Ja, ik kende een Eva.’
‘Mam, ze heeft me net gesmeekt jou te vragen haar te helpen.’

Mädchen heeft het gevoel dat ze een electrische schok krijgt. Ze staat op van haar handdoek en kijkt om zich heen. Ze ziet allerlei mensen op het strand, maar Eva ziet ze nergens. Maar hoe kon het ook anders? Eva behoort tot een heel andere wereld. Dat was ze bijna even vergeten.
Ludo kijkt Mädchen nieuwsgierig aan. ‘Wie is die Eva, schat?’
‘Ze was hier niet, mam,’ zegt Kim. ‘Ik denk dat ze in mijn hoofd zat.’
Mädchen kijkt haar dochter bezorgd aan. Hoe kan dit, vraagt ze zich af.
‘Misschien heb je het je verbeeld. Je bent te lang met je hoofd in de zon geweest.’
‘Nee, mam, dat is het niet. De vrouw was echt bang voor haar zoontje, Christiaan.’
Mädchen schrikt bij het horen van die naam. Christiaan? Het zou logisch zijn. Dat Eva haar kind naar haar overleden man zou noemen.
‘Mam, ze zei dat jij de Verlosser bent en dat jij haar moet helpen. Dat je terug naar hen moet komen. Dat haar kind wordt vermoord.’
Mädchen krijgt een naar gevoel in haar maag. Voor het eerst in tien jaar. En voor het eerst in tien jaar bekruipt haar een angstig gevoel. Eva. Ze dacht haar nooit meer terug te zien. Of één van de anderen. En nu? Nu wordt zelfs weer een beroep op haar gedaan. Om een leven te redden. Het leven van het kind dat toen nog niet geboren was. Dat in Eva’s buik zat. En dat Mädchen zelfs in één van haar metamorfosen was binnengegaan. Toen op dat moment voelde Mädchen de levensdrang van het kind. Even later voelde ze hoe het vermoord werd met een bijl. En nu wordt het weer met de dood bedreigd. Maar wat moet ze dan doen? Haar paradijs opgeven? Voor de mensen? Die zijn toch hopeloos overgeleverd aan de willekeur van Succes en Falen. Daar had ze zich tien jaar geleden bij neergelegd. Waarom zou ze daar nu verandering in brengen? Nee! Eva moet het maar uitzoeken. Wat maakt een ongelukkig mens meer of minder uit?
‘Ach Kim, lieve schat, je hebt wat veel zon gehad. Er is geen Eva en geen zoontje. Je hebt het je maar ingebeeld. Kom, ga lekker hier in de schaduw van de parasol zitten. Ludo, haal jij even wat koels te drinken voor ons?’
‘Tuurlijk, schat.’ Ludo veert er al met zijn sportieve, gebruinde lichaam soepel vandoor, richting het strandpaviljoen. Zijn net iets te lange, donkere haar danst in zijn gespierde nek. Dit allemaal opgeven?
Mädchen moet er niet aan denken. Ze schuift haar zonnebril op haar neus en gaat achterover liggen op haar handdoek.
Maar voor de zon schuift een schaduw. ‘Mam?’
‘Ja, schat.’

‘Als jij de Verlosser bent, waarom Verlos je dan niemand?’
‘Ach Kimberley, dat was ooit eens. Maar zoals ik je al eerder heb verteld, zijn de mensen toch niet te helpen. Ik heb het geprobeerd, maar het had geen zin. Er zal altijd ongeluk in de wereld zijn.’
Kimberley lijkt echter geen genoegen te nemen met Mädchen’s antwoord. ‘Maar in óns leven is er alleen maar geluk. Toch?!’
‘Ja, daar heb ik voor gezorgd, lieverd. Ons zal nooit iets gebeuren. Wij zullen altijd gelukkig zijn.’
‘Maar vind je dat dan eerlijk, mam?’
Mädchen schuift haar zonnebril omhoog op haar hoofd en richt zich half op.
‘Kim, het leven is niet eerlijk. Ieder moet voor zichzelf en voor zijn eigen gezin zorgen.’ ‘Maar mam, die vrouw kan niet voor haar eigen zoontje zorgen. Ze heeft jouw hulp nodig. Waarom wil je haar niet helpen?’
Mädchen begint geïrriteerd te raken. Dit is de eerste keer in tien jaar dat ze geïrriteerd raakt en ze schrikt ervan. Normaal spreekt Kimberley haar nooit tegen. Dit mag niet gebeuren. Een klein, fijn barstje begint zich in haar koepel van geluk af te tekenen.
‘Kim, ik kan haar niet helpen. Dat zou ten koste van ons eigen geluk gaan. Het zou alles kapot maken. We zouden alles kunnen verliezen. Alles.’
Kim zwijgt. Dan draait ze zich om en loopt ze weg van Mädchen.
‘Kim, waar ga je heen?’
‘Een stukje wandelen, langs de zee.’
Ze loopt naar de rand van de zee, waar het zand nat en vast is en begint de kustlijn te volgen.
Mädchen’s ogen volgen haar. Het is net of Kim veranderd is. Ze geeft een peinzende aanblik. Haar hoofd en schouders iets gebogen. In zichzelf gekeerd. Iets van de boze werkelijkheid lijkt samen met Eva’s woorden in Mädchen’s perfecte gelukskoepel te zijn binnengeslopen en hem te hebben verontreinigd.
Ludo komt terug van de strandbar. ‘Ze hadden geen fris meer.’
Mädchen staart hem ongelovig aan. Wat gebeurt hier? Voor het eerst gaan er dingen mis.
‘Wat bedoel je, ze hebben geen fris meer? Dat kan toch niet. Heb je het wel goed gevraagd?’
Ludo kijkt haar geïrriteerd aan. ‘Weet je wat, ga het zelf maar halen, ik ga zwemmen.’

Hij loopt weg in de richting van de zee. Als ze zijn rug in de verte ziet verdwijnen, schijnt het Mädchen toe alsof hij het begin van een zwembandje om zijn heupen begint te krijgen
Het gaat mis! Dit mag niet gebeuren. Niet mijn geluk! Ik heb hiervoor gevochten. Ik heb het verdiend! Oh God. Ze laat zich achterover op haar handdoek vallen en legt haar arm over haar ogen. De zon schijnt warm op haar lichaam, maar ze geniet er niet meer van.
Als een schaduw over haar gezicht valt, haalt Mädchen haar arm weg. 'Kim, je bent…' Maar ze stopt midden in haar zin. Want het is niet Kimberley die de zon afblokt. Ze kijkt naar haar eigen evenbeeld dat boven haar staat, in het roze jurkje dat ze tien jaar geleden droeg.

165

'Dacht je dat je je eeuwig kon verstoppen?'
De stem geeft Mädchen op die hete zomerdag het gevoel dat ze door het ijs van een bevroren, winterse rivier zakt. Het Falen! De stem die ze nooit zal vergeten zo lang ze leeft.
'Wat dacht je? Jij hebt me terug in de wereld gebracht. Een tijd lang kon ik je niet vinden. Het leek alsof je uit het leven was verdwenen. Maar ik wist dat dat niet waar kon zijn. Je hebt me goed verslagen destijds. En ik had respect voor je. Jij zou het leven zelf gaan vernietigen. Je zou alles en iedereen laten falen. Ik keek tegen je op.
En toen bleek ik ineens weer te bestaan. En alles om me heen. Het Succes was er weer. Ik vroeg me af hoe dat kon. Ik wist dat je geslaagd was in je vernietiging. Ik wist dat niets of niemand je nog had kunnen dwingen terug te keren uit de totale vernietiging en het bestaan weer leven in te blazen. Maar het was wel gebeurd. Dus was het jouw eigen beslissing. Jij kon het niet aan. Jij, de Grote Verlosser, bleek te zwak om je verantwoordelijkheid op je te nemen.
Ik dacht dat jij de grootste was, maar jij bent niets. Je bent een zwakkeling gebleken, even min waard als elk ander klein mens. Jij had de grootste macht die er was in het bestaan en je hebt je macht weggegooid. Als een klein kind ben je hard naar huis terug gerend. Huilend waarschijnlijk. En toen heb je je verstopt in het kleinste kamertje in huis dat je kon vinden. Je durfde niet eens de macht die je nog had te gebruiken om je medelotgenoten te helpen. Je was bang. Bang voor mij. Bang dat ik je alsnog zou verslaan. Je hebt je verstopt in je kleine, gelukkige wereldje, waar niemand je nog wat kon aandoen.

Met je kindje. En in je Barbie-wereld heb je jezelf een plastic Ken gecreëerd waarmee je gezellig mammie en pappie zou kunnen spelen. Je denkt dat je leeft. Maar je leeft niet, Mädchen. Je bent dood. Je hebt het leven verraden. Je denkt dat je alles onder controle hebt. Maar je zeepbel is langzaam aan het barsten, Mädchen. Ik heb je gevonden. En ik ga je niet meer met rust laten. Ik heb toen de fout gemaakt je te bewonderen. Maar nu weet ik wat je waard bent. En nu ga ik jou vernietigen, Mädchen. Als een klein insect zal ik jou tussen duim en wijsvinger vermorzelen. Bereid je er maar op voor, Mädchen. Het is gedaan met verstoppen. Hier, je heiligengewaad.'
Het evenbeeld van Mädchen trekt haar roze jurk uit en gooit hem in Mädchen's schoot. Naakt loopt ze van haar weg in de richting van de zee.

Kim is net op haar terugweg naar haar moeder als ze haar naakt de zee in ziet lopen.
'Mam? Mam, wat doe je?'
Mädchen ziet vanaf haar handdoek Kim aankomen en roept haar. Kim kijkt om en weet niet wat ze ziet. Ze kijkt naar haar naakte moeder, die op dat moment met haar hoofd onder water verdwijnt en kijkt vervolgens weer naar haar moeder die meters verderop op het strand zit. Ze rent naar de laatste toe.
'Mam, ik geloof dat ik gek word.' Ze wijst naar de zee. 'Ik zag …'
'Ik weet wat je zag,' zegt Mädchen. 'Ik leg het je nog wel uit.'
'Waar is Ludo?'
Ludo komt ook net aanlopen. Het lijkt alsof zijn haar wat dunner is geworden en zijn rug wat krommer. Ook zijn zwembroek lijkt wat minder gevuld.

166

Als het drietal thuis aankomt, neemt Mädchen Kim terzijde.
'Kim, ik ben bang dat aan ons perfecte, heerlijke leventje een einde is gekomen. Ik heb tijdens onze rit naar huis hard nagedacht en ik denk niet dat ik onze wereld zoals wij hem kennen intact kan houden. Er is een invloed van buitenaf gekomen en ik kan hem niet buiten houden. De dingen zullen veranderen, of ik wil of niet.'
'Gaan we die vrouw helpen?' vraagt Kim enthousiast.

‘Ik weet nog niet precies wat we gaan doen, Kim, maar schrik in ieder geval niet als de wereld er heel anders blijkt uit te zien dan je tot nu toe gedacht hebt.’
‘Dat geeft niet, mam, ik ben het toch allemaal een beetje zat. Ons hele leven en ons geluk en alles. En ik besef dat ik Ludo ook helemaal niet zo aardig vind. Ik hoop dat je het niet erg vindt. Eigenlijk vind ik hem maar een saaie, vervelende kwast.’
Mädchen moet lachen. ‘Ik eigenlijk ook. Nu alles zo plots aan het veranderen is, beginnen ook Ludo’s kwaliteiten met de seconde af te nemen. Ook als minnaar ben ik bang.’ Ze maakt een gebaar waarbij ze tussen haar duim en wijsvinger vijf centimeter ruimte aangeeft. Vervolgens barsten ze allebein in lachen uit.
‘Maar ons huis zal ook verdwijnen, Kim,’ zegt Mädchen. ‘Als ik je laat zien waar we werkelijk al tien jaar wonen, zul je schrikken.’
‘Ach, als we maar samen zijn, mam.’
‘Dat zijn we, Kim, dat verzeker ik je. Jou geef ik nooit op. En ik zal je ook altijd blijven beschermen. Dat zweer ik.’
‘Word je dan nu weer de Verlosser, mam?’
Kim kijkt haar moeder hoopvol aan. Ze heeft wel zin in avonturen met een supermoeder.
‘Verlosser? Ik weet het niet. Misschien word ik wel Wreker. Ik heb geen zin meer in die scheinheilige kruisvaardersonzin. Ik ben geen Maagd van Orleans. Als ik geen perfect geluk kan hebben, dan wil ik er ook niet meer naar streven. Ik voel dat ik nog een behoorlijke mate van die vreemde macht heb. Ook al kan ik er op dit moment niet ons ideale geluk mee in stand houden.’
‘Dat hoeft ook niet, mam. Ik wil best wel eens echt leven. Met alles wat erbij hoort. En voor mij hoef je geen heilige of Dochter van God te zijn.’
‘Mooi,’ zegt Mädchen, ‘want ik heb op dit moment meer behoefte om stennis te schoppen en wat mensen op hun bek te slaan, dan om een heilig boontje te spelen.’
‘Moeder, wat een taal,’ grapt Kimberley.
‘Okee, Kim, hoe zit dat met Eva? Wat heeft ze je verteld?’
Kimberley verteld Mädchen wat Eva precies tegen haar heeft gezegd.
‘Houd mijn hand vast, Kim, en zet je schrap. We gaan de wereld in zoals alle andere stervelingen, die geen enkele keus hebben, hem moeten ondergaan.’
Mädchen sluit haar ogen en concentreert zich. Dan stappen de beide vrouwen de wereld van de kliniek binnen.

167

Eva valt bijna achterover van haar stoel als ze ineens Mädchen's gezicht ziet veranderen alsof er een ander wezen doorheen komt en ze Mädchen's kleding ziet veranderen in een roze jurk. Tegelijkertijd verschijnt uit het niets een tiener aan haar zijde.
'Hallo Eva,' zegt Mädchen nuchter. 'Hoe gaat het met je?'
'Mädchen, je bent terug! Godzijdank!'
'Ach,' reageert Mädchen koel, 'ik weet niet of je God ervoor moet danken. En trouwens, als het aan mij gelegen had, was ik nooit teruggekeerd in deze gore, stinkende wereld.'
Kimberley kijkt om zich heen. Ze ziet een keurig, klein kamertje. Netjes opgeruimd, maar onpersoonlijk. In niets te vergelijken met de riante villa met zwembad en tennisbaan, waar ze al die tijd hebben gewoond.
'Welkom in de werkelijke wereld, kind,' zegt Mädchen als ze ziet hoe Kimberley de kamer in zich opneemt. 'Hier heeft mijn lichaam al tien jaar gewoond. Dan was onze andere wereld toch wel wat mooier, vind je niet?'
'Oh, ik vind dit wel spannend,' antwoordt Kim. 'Het … voelt vooral heel anders. Meteen toen we hier binnen gingen, leek het alsof voor het eerst bloed door mijn aderen begon te stromen. Alsof ik nu pas begin te leven. Er hangt hier iets in de lucht. Iets dat me herinnert aan vroeger toen ik nog klein was. Toen we nog met pappa samenwoonden. Iets … echts of zo. Net alsof in de andere wereld hout geen hout was, en water geen water en vlees geen vlees. Net alsof alles van precies hetzelfde materiaal gemaakt was en er alleen maar anders uitzag. Maar hier, alles lijkt hier verschillender. Harder of zo.'
Ze voelt met haar hand aan haar gezicht en dan aan de tafel.
'Het is me nooit zo opgevallen in de andere wereld. Ik denk dat het me hier wel gaat bevallen.'
Mädchen kijkt haar dochter met verbazing aan. Heeft ze het al die jaren fout gedaan? Heeft ze haar dochter tien kostbare jaren van haar leven gestolen? Maar ze wilde alleen maar het beste voor haar. Wie wil er nou lijden?! En ze had Kimberley uit de dood terug gehaald. De tien jaren in volkomen gelukzaligheid hadden hen toch goed gedaan?! Kimberley weet nog te weinig van het echte leven. Te weinig van de pijn en de smart, waar Mädchen zo veel van heeft leren kennen en die haar zo naar het ideale geluk hadden doen verlangen. Nee, als het aan Mädchen had gelegen, waren ze zeker niet terug gekomen. Als het Falen hen niet had

gevonden en hun geluk had verstoord. Nu hij hen opgespoord heeft, zal het hen beslist niet gemakkelijk gemaakt worden. Al lijkt het voor Kim nu even een avontuur, Mädchen weet dat het een gevaarlijk avontuur zal worden.
Maar ze zal zich niet meer laten manipuleren. Ze zal terugslaan. Wat haar betreft zal het oorlog worden. Zij zal haar leven en dat van Kimberley niet laten besturen of verstieren door gasten als het Falen of het Succes. Haar leven en dat van haar dochter zullen zo gelukkig mogelijk worden. En als dat eventueel ten koste van anderen moet gaan, dan moet dat maar. Ze zal in eerste instantie voor henzelf zorgen.

Eva verstoort Mädchen's gedachten. 'Mädchen, je moet me helpen. Ze zijn terug. En ze hebben mijn zoon ontvoerd.'
'Oh ja, je zoon,' zegt Mädchen. 'Je was toen zwanger. Is hij …?'
Eva kijkt Mädchen strak aan. 'Ja. Hij is zwaar gehandicapt.' Even zwijgt ze. 'Maar ik heb je vergeven. Ook dat van Christiaan. Ik begrijp dat je er niets aan kon doen. Het heeft me heel lang gekost er overheen te komen. Ook over het feit dat je zomaar bent verdwenen, zonder iets van je te laten horen. Maar nu moet je me helpen. De trein staat weer klaar. We moeten naar Antwerpen. De sociëteit heeft mijn zoon en ik moet er niet aan denken wat ze met mijn arme kind zullen doen.'
Ze begint te huilen en slaat haar handen voor haar gezicht.
'De trein.' Mädchen spreekt de woorden met walging in haar stem uit.
Eva kijkt met betraande ogen naar Mädchen. 'Ja, de vleeskleurige trein.'
'Oh God, wat haat ik dat ding, Eva. Maar goed, we zijn hier nu en we gaan ervoor.'
Eva's gezicht licht op. 'Echt waar? Je helpt me?'
Mädchen kijkt haar dochter aan. 'Wat zeg jij ervan, je bent geen kind meer. Als we het doen, wordt het niet gemakkelijk. Integendeel, het gaat heel wat ellende over onze hoofden uitschudden. En ik zeg je nu al dat ik al mijn macht dit keer zal aanwenden om om me heen te slaan. Zo ken je je moeder nog niet. Maar ik ga me niet laten duwen of schuiven zoals hij het wil. Ik laat me door niemand meer iets zeggen.'
'Ja!' roept Kimberley enthousiast, 'we gaan ervoor, mam. We slaan erop los.'
Mädchen kijkt Eva aan. 'En die trein die ga ik besturen. Ik bepaal waar dat ding heen rijdt, hoe lang het erover doet en waar het stopt. Ik zal dat ding temmen als een wild paard. Het zal míjn trein zijn. En niemand zal er macht over hebben, behalve ik. Ik heb het Succes en het Falen al eens eerder vernietigd en ik ben daar geweest waar het bestaan niet bestaat. Ik

beheers mijn macht in deze wereld nu. Niet zoals destijds. Toen was ik een marionet. Nu zal ik een leger vormen. We zullen geld en wapens verzamelen voor we met die hufters van de sociëteit een woordje gaan wisselen. Ik zeg dat het oorlog wordt.
En Eva, je zoon zal ik verlossen uit de handen van de sociëteit. Maar ik zal hem niet kunnen genezen van zijn handicaps. Dat soort Verlosser zal ik niet meer zijn. Ik haal niemand meer terug uit de dood en ik tover niemand om van man tot vrouw. Geen wensen worden meer vervuld. Zo lang ik leef zal ik vechten tegen het Falen, maar het falen van de mensheid zal blijven bestaan. Ik zal vechten voor mij en mijn kind. En ik zal mijn uiterste best doen ervoor te zorgen dat we ook in deze wereld zo gelukkig mogelijk zullen zijn. Ik weet niet hoe dicht dat geluk bij perfectie in de buurt kan komen, maar om te beginnen zal ik die ploert die me andermaal heeft uitgedaagd, op zijn plaats zetten. Hij heeft me uitgedaagd door jouw zoon te laten ontvoeren en mijn geluk te verstoren en daarvoor zal hij boeten. Maar genoeg nu. Waar staat die trein, Eva?’

168

Als de drie vrouwen buiten staan, begint Eva alvast richting de uitgang van het terrein te lopen. Maar Mädchen blijft staan en kijkt om zich heen.
‘Deze plek stinkt. Hij stinkt naar mislukking. Al die doktoren en verpleegsters die denken de zieken te kunnen helpen. Niks kunnen ze! De ziekte in stand houden kunnen ze. Ik zal ze verlossen van hun nietsnuttige taak. Ik heb een leger nodig en ik haal het hiervandaan. Ik zal de trein vullen met soldaten. Niks apostelen. Soldaten zullen het zijn. Krijgers.’
Mädchen steekt haar armen in de lucht.
‘Kom manken, idioten, kreupelen, gekken. Kom naar buiten, maak je los uit jullie bedden, uit jullie rolstoelen, dwangbuizen en isoleercellen. Als je niet kunt lopen, rol of vlieg dan, maar kom. We gaan. Het is tijd voor jullie om terug te vechten tegen het Falen, kreupele soldaten en debiele strijders. Kom naar buiten. En al jullie kwakzalvers en spuitenzetters, billenschoonmakers, strontvegers en pleisterplakkers, blijf binnen in jullie ziekendozen, want we hebben jullie niet meer nodig. Jullie zullen tenonder gaan met je zieke gevangenissen.’

Uit alle gebouwen en van alle kanten stromen tegelijkertijd de kwijlende, ijlende idioten en geestelijk gestoorden van de kliniek. Ze rennen naar Mädchen toe en springen en huppelen om haar heen.
Als Mädchen door de straten van het kliniekterrein trekt, rijden ze in hun rolstoelen achter haar aan. Sommige manke lieden wier benen hen niet kunnen dragen, lijken te zweven en maken af en toe buitelingen door de lucht. Een extreem dikke vrouw rolt op haar eigen vetrollen lallend over straat. Het danst en kakelt om Mädchen heen en meer en meer komen er bij.
Mädchen steekt haar armen andermaal in de lucht. Ze lijkt een dirigent die de kermis van geluid dirigeert en tot chaotische, oorverdovende decibellen laat stijgen. Boven haar pakken zich enorme, zware wolken samen. Bliksemschichten schieten naar beneden. Het daverende idiotencircus danst en lacht en schatert. De bliksem slaat in de gebouwen en ze vieren feest. Vuur en rook geven de kliniek de aanschijn van een feestelijke hel. Boven alle lawaai uit is het doodsgeschreeuw te horen van het verplegend personeel en van de artsen die levend worden verbrand.
Geen enkele die geen patiënt is weet uit de brandende gebouwen te ontsnappen.
Kimberley begint te begrijpen wie haar moeder is. Haar moeder is degene die de wereld vernietigd heeft en die de wereld weer zal vernietigen als dat nodig is. Maar dit keer zal ze de wereld slechts daar vernietigen waar haar toorn gewekt wordt. Kimberley geniet ervan, want zij is de dochter van deze godin. Voor het meisje is chaos en pijn als een frisse douche na een warme stranddag. Met het vuur van bewondering in haar ogen kijkt ze naar haar moeder die leven schenkt en leven neemt zoals het haar belieft.
Als één van de gekken Kimberley's handen grijpt en haar meesleurt, laat ze zich gaan in een wilde dans alsof ze voor het eerst van haar leven leeft.
Zo trekt de club van mislukkelingen en gehandicapten vanuit de brandende puinhopen de velden in.

169

'Hee,' roept Eva plots, 'daar in de verte, daar zwaait iemand.'
Inderdaad. Mädchen ziet een vrouw naar hen toe komen rennen. Ze zwaait met haar handen in de lucht. Als ze dichterbij komt, herkent

Mädchen haar. ‘Verdomd, dat is Lisa. Dat moet Lisa zijn. Ze is alleen wat ouder geworden.’
Als Lisa bij de wilde menigte aankomt en hijgend en puffend voor Mädchen blijft staan, komt de hele bende om haar heen staan.
‘Mädchen,’ hijgt ze, ‘Mädchen, wat ongelooflijk heerlijk om je te zien. En, mijn God, het lijkt wel of je geen dag ouder bent geworden. En je hebt je roze jurk aan. Wat goed!’
Mädchen kijkt haar lachend aan. ‘Lisa! Waar kom jij vandaan?’
‘Ik,’ zegt Lisa, die weer op adem komt, ‘ik kom van de trein. En weet je wat? Harrie is er ook. Met zijn zoon. Die is nu bijna elf. En Dominiqi is er ook. Zij klaagt over cellulitis. Tss, met haar figuur. Ze doet het alleen om mij te pesten. En je zult het niet geloven; Adje is er ook.’ Dan kijkt ze Eva aan. ‘En Christiaan.’
Eva schrikt. ‘Christiaan?’
‘En Chantal Herman is er met zijn fanfare-uniform en tuba.’
‘Oh, toch niet met z’n stofzuigers, hè?’ vraagt Mädchen.
‘Jawel, die ook. En Francine.’
‘Francine ook?’ Mädchen moet glimlachen.
‘Kortom; de hele bende. En ik kon het zelf ook niet geloven, Mädchen, maar zelfs mijn vader leeft en is aan boord van de trein. We hebben al een ontzettend lang gesprek gehad. Een echt vaderdochtergesprek. Zoals we nog nooit gedaan hebben. En hij heeft Bobby meegenomen. Ik ben zo blij dat ik Bobby weer terug heb.’
Lisa ratelt maar door, als een kind dat na een lange vakantie bij thuiskomst al haar vriendjes weer terug vindt.
‘En weet je wie er nog zijn, Mädchen?’
Mädchen raadt al wie er nog zijn, maar ze geeft geen antwoord.
‘Je man, Sjon, en zijn ouders. En die vreselijke begrafenisondernemer.’
‘Begraafplaatsonderhouder,’ corrigeert Eva haar.
‘Whatever, maar die vier hebben we vastgebonden. En af en toe martelen we ze een beetje. Maar een heel klein beetje, hoor.’
Mädchen lacht.
‘Het is weer dezelfde kutzooi als bij onze vorige reis. Maar goed. Lisa, dan zou ik zo zeggen dat het zometeen alleen nog maar erger wordt met wat ik hier aan reisgenoten meebreng. Wat vind je van dit leger van zieligerts en stumpers?’
Ze richt zich tot haar nieuwe volgelingen. ‘Kom op, mislukkelingen, ik verklaar elk van jullie tot belachelijke God. De machten die het leven regeren en besturen zijn namelijk nog grotere idioten dan de ergsten onder ons.’

‘Hihihi,’ kakelt een idioot naast haar met een urinefles in zijn hand.
‘Hihihi, ik ben een gekke God.’
‘Het sneeuwt altijd op televisie, zegt mijn moeder altijd als het sneeuwt op televisie,’ voegt een autist eraan toe.
‘Ga nu vooruit,’ roept Mädchen, als speelt ze in een toneelstuk van Shakespeare, ‘vooruit halvegaren en kreupelen, op naar Antwerpen. D’r zijn daar mensen die we het falen eens even moeten gaan bijbrengen. Want wie beter dan ons zooitje professionele lamlendigen zou ze dat kunnen leren? We laten niet langer falen en succes bepalen door twee idioten in de hemel of waar ze ook mogen zijn. Zij kussen elkaar de kont en maken ons mensen het leven zuur. Maar vanaf heden hebben ze concurrentie. Mädchen’s club van mistroostigen, mismoedigen, mismaakten, neerslachtigen, obscenen en ontevredenen staat op de rails. Ben ik nog iemand vergeten?’
‘Wanstaltigen,’ roept een jongen met een te groot hoofd.
‘Juist. Vooruit, wanstaltigen, op naar Antwerpen.’

EINDE